

Sahte Eş

Bazen aklını değil kalbini
dinlemen gerekir...

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

LANA FERGUSON

"Bu kitap bağımlılık yapacak." - Elena Armas

NOX[★]

Çeviren: Ece Yücesoy

SÖZ KONUSU AŞK OLDUĞUNDA İÇGÜDÜLER ASLA YALAN SÖYLEMEZ

Mackenzie Carter, büyükannesinin onu zorla gönderdiği randevulardan kurtulmak için her şeyi yapardı. Buna hayali bir sevgili bulmak da dahil. Yalan söylerken aklına gelen tek ismin, çalıştığı hastanenin büyük kötü kurdu Noah Taylor olmasıysa belki de kaderin tuhaf bir cilvesiydi.

Noah işyerinde gerçek kimliğini yıllarca gizlemeyi başarmıştı. Ta ki isimsiz bir ihbar onun nadir görülen alfalardan biri olduğunu gün yüzüne çıkarana kadar. Artık önünde iki seçenek vardı; ya istifasını verecek ya da kendine bir eş bulacaktı. Tam da o gün Mackenzie'nin ondan sahte sevgilisi olmasını istemesi belki de bulunmaz bir fırsattı.

Böyle bir anlaşmanın sonu kötü bitemezdi, değil mi?

“Omegaverse’ün vahşi dünyasına mükemmel bir giriş...” – *BookPage*

“Tipik bir sahte ilişki hikâyesi olarak başlayan roman beklentilerin çok üstüne çıkıyor.” – *Publishers Weekly*

“Hem tatlı hem de çok ateşli olan bu romanı elinizden bırakamayacaksınız.” – *Booklist*

“Sahte Eş, en deneyimli romantizm okurlarını bile heyecanlandıracak.” – *Shelf Awareness*

NOX

DESTEK
DUKKA

www.destekmediasup.com www.destekdukkas.com
noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari
noxyayinlari info@destekyayinlari.com

KDV'den muaf.

Yetiştiren Okurlara Önerilir

**DESTEK
MEDYA
GRUBU**

NOX* YAYINLARI: 14

ROMAN: 14

SAHTE EŞ / LANA FERGUSON

Orjinal adı: The Fake Mate

© Lana Ferguson 2023

Hakları Penguin Random House LLC'ye ait Penguin Publishing Group'un alt markası olan Berkley'den Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Ece Yücesoy

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Deniz Şen

Kapak illüstrasyon: Monika Roe

Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Haziran 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-9715-13-1

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com

Noxyayinlari noxyayinlari noxyayinlari

noxyayinlari info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

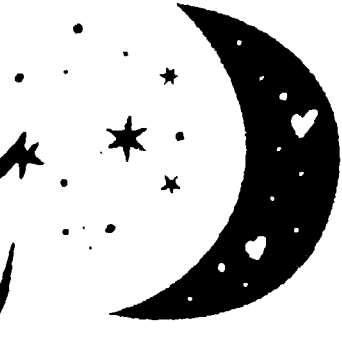
Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

Sahte Es

LANA FERGUSON

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Çeviren: Ece Yücesoy

NOX*

Kitap çıktığı zaman büyük ihtimalle, “Aman, garip kurt
şeyleri anlatıyordur,” deyip hâlâ bitirmemiş olan en eski
arkadaşıma. Seni seviyorum, pislik.
Ne kaçırdığın hakkında en ufak bir fikrin bile yok.

Mackenzie

“Görüştüğüm biri var.”

Geriye dönüp baktığımda, yalan söylemek sandığımdan çok daha kolay olmuştu. On iki yaşımdan beri beni büyüten kadına yalan söylemek berbat bir histi ama üç ay içinde kötü geçen yedinci randevunun ardından (yoksa sekiz miydi? Gerçekten kaç olduğunu artık sayamıyordum) gerekliydi de.

Büyükannem Moira tam da beklediğim hızda tepki verdi. “Ne? Kim? İşten biri mi? Tanıyor muyum?”

Bu soru faslını hemen kapamazsam tam bir sorguya dönüşeceğini biliyordum.

“Hayır,” dedim çabucak. “Tanımazsın.”

En azından bu kısım yalan değildi, ne de olsa onu ben de tanı mıyordum. Çünkü öyle biri yoktu.

Büyükannemin niyeti iyiydi, gerçekten ama insan *ya da* şekil değiştiren fark etmeksizin erkek zevki berbattı. Daha ilk randevudan kokusunu üzerime bırakmak isteyen model tren uzmanı şekil değiştirenlerle filme de gitmiştim. Kuyruğumun insan formumdayken kalıp kalamayacağını soran (buradaki düşünce zincirini takip etmek bile istemiyordum) veri analisti insanlarla kahveye de çıkmıştım. Ve her kötü randevu, büyükannemin iyi bir adam bulup yuva kuracağım ve ona bir sürü torun vereceğim yönündeki umutlarını gerçekleştirmenin pe-

şine düşmektense işime odaklanmamın daha iyi olacağı fikrini pekiştirmişti. Sanki başımda yeterince şey yokmuş gibi. Konu omega statüm olduğunda bazen büyükannemin de beni randevuya gönderdiği kişilerden daha iyi olmadığını düşünüyordum.

Türüm ender bulunurdu ama beni diğer şekil değiştirenlerden *o kadar* farklı kıldığı da yoktu. Belki bir zamanlar, şekil değiştirenlerin başka kimsenin bilmediği gizli yeraltı hiyerarşi sistemleri altında yaşadığı dönemlerde bir fark yaratırdı ama şimdi sırf yatakta diğer şekil değiştirenlerden daha iyiyim diye sinir bozucu stigmaların peşimden ayrılmaması dışında bir etkisi yoktu. Size yemin ederim, kime söylesem şak diye kızıışmamı beklemişti. O yüzden bugünlerde kendi başıma takılıyordum.

“Ne zamandır görüşüyorsunuz? Kaç yaşında? O da şekil değiştiren mi? Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum, canım ama ben de gençleşmiyorum ve bebeklerin paytak adımlarını duymak çok hoş...”

“Büyükanne, o kadar ötesini düşünmek için *çok* erken.” Ağlayan bebekleri düşününce ürperdim. “Görüşmeye başlayalı çok olmadı. Hatta çok yeni diyebilirim. Ambalajı hâlâ üzerinde sayılır.”

“Ah, Mackenzie, neden söylemedin ki? Kalbimi mi kırmaya çalışıyorsun?”

“İşlerin ne kadar yoğun olduğunu biliyorsun. Geçen ay dört bar kavgası oldu, gizli buzlanma yüzünden gerçekleşen zincirleme trafik kazalarından bahsetmiyorum bile... Acil Servis tam bir kâbus. Son zamanlarda o kadar dikiş attım ki sanırım karpal tünel sendromu¹ geçiriyorum.”

“Çok çalışıyorsun, canım, seni daha... sakın bir yere transfer edemezler mi?”

¹ Elde bulunan ana sinirlerden birinin bilekten geçerken sıkışmasıyla ortaya çıkan rahatsızlık. -çn

Bu sık sık sorduğu ve cevabını gayet iyi bildiği bir soruydu. Acil Servis'te çalışmayı seviyordum. En korkunç günlerde bile başımı yastığa hayat kurtardığımı bilerek koyuyordum.

“Büyükanne...”

“Tamam, tamam. Ee, bana gizemli adamından bahset. En azından hangi türden onu söyle.”

Büyükannemi tatmin edecek cevap belliydi.

“O bir şekil değiştiren,” dedim yalan söylediğim için kendimi hâlâ berbat hissederek. “Onu seversin.” Gizemli sevgilimle başka yerde tanıştığımı söylersem büyükannemin içimi okuyacağını bildiğimden hızlı bir karar verdim ve “İşyerinde tanıştık,” dedim çünkü başka yere *gittiğim* yoktu.

Büyükannemin topuklarını birbirine vurduğunu duyabiliyordum neredeyse. Hatta konuştuğumuz esnada, dedemle ona bir sürü torun verecek iyi bir kurtla yuva kuracağımı düşünerek muhtemelen mutfağında minik bir dans gösterisi yapıyordu. Kendimi daha da suçlu hissettim. Ama model tren uzmanı randevumu düşününce kararlılığım pekişti.

“Onunla hemen tanışmam gerek. Ne zaman tanışabiliriz? Akşam yemeğine getirsene... Hem sen de uzun zamandır bizi ziyaret etmiyorsun, tatlım. Seni ve yeni arkadaşını görmek çok hoş olurdu.”

“Olmaz, olmaz,” dedim çabucak. “Söyledim ya, aramızdaki bu şey henüz çok yeni. İşleri ağırdan alıyoruz. Uğursuzluk getirmek istemiyorum, anlarsm ya? İşyerinde durumları garipleştirebilir.”

“En azından adını söyle.”

Aklıma tek bir isim bile gelmediği için panikledim. Tam şu anda benim katımda çalışan ve sahte erkek arkadaşlığa uygun düzinelerce kişi vardı ama birini bile hatırlayamıyordum. Büyükanneme yalan söylememin cezası mıydı bu? Evren beni kötü bir torun olduğum için lanetliyor muydu? Hipokampüsü-

mün kafamda eriyerek sümüksü bir birikintiye dönüştüğünü, beceriksizce planlanmış yalanımı düzgün bir papyon gibi bağlayacak tek bir hece bile bırakmadığını hissedebiliyordum.

“İı, şey...” Bir şey, *herhangi bir şey* bulmaya çalışırken ağzım kurudu. “Adı mı? Adı...”

Denver General Hastanesi’nde anlaşılamadığım çalışanların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Yirmi dokuz yaşında ve Acil Servis’teki en genç doktorlardan biri olmanın faydalarından biri de herkesin size ekibin bebeği gibi davranmasıydı. Bu zaman zaman sinir bozucu olsa da aynı zamanda geçtiğimiz yıl boyunca çok az düşman edindiğim anlamına geliyordu. Hatta hastanede çalışırken tanıştığım insanların çoğunun benden *hoşlandığını* söyleyecek kadar ileri gidebilirdim. Tabii bu istisnalar yok demek değildi. Yani, sanırım sevilesi biriydim. Karşı taraf boynumu koklamaya çalışmadığı sürece.

Ancak tüm iş arkadaşlarımla ilişkim güllük gülistanlık değildi. Elbette tam da aklımdan bunlar geçerken dinlenme odasının kapısı açıldı ve “anlaşılamadıklarım” kategorisine giren iriyarı bir doktorun neredeyse kapı çerçevesinin tepesine değen gür, mürekkep karası saçları görüş açıma girdi. Geniş, pembe dudaklarında kalıcı olarak yer edinmiş somurtuşuyla bana döndü, delici mavi gözleri onu tanıdığım süre boyunca nasıl bakıyorlarsa yine öyle bakıyordu: Girdiği odada nefes alan, canlı başka birinin varlığından hoşnutsuz olduğunu gösteren o sert bakışlarla. Ve evren beni daha beyaz yalanlarımı sıralamayı bitirmeden cezalandırdığı için aklıma gelen ilk isim *maalesef onunkiydi*.

“Noah,” diye fısıldadım büyükanneme iş arkadaşım beni duyamasın diye. “Adı Noah Taylor.”

Büyükannem coşkuyla konuşuyordu ama tanıştığım en asık suratlı şekil değiştiren bana sırtını dönüp kahve makinesine giderken sesi kulağımda siliniyordu. Aklımdaki en fena çarklar

dönmeye başlamıştı. Bu *en aptalca* fikrim değil, diye düşündüm. Tamam, en iyisi de değildi ama çok daha kötü seçenekler vardı. Muhtemelen. Ayrıca gerçekten büyükannemle tanışmasına falan da gerek yoktu. Belki benimle bir fotoğraf çekilir ve hayatında ilk kez gülümserdi. Bu da bana en azından soluk alacak birkaç hafta verirdi, değil mi? Masum, minik bir fotoğrafın ne zararı olurdu ki? Eminim Noah Taylor bile selfie çekiyordu.

Aslında şimdi düşünüyordum da, bu konuda bahse girmezdim galiba.

“Büyükanne, işe geri dönmem gerek,” dedim artık duyamadığım ardı arkası kesilmez sorularını bölerek. “Seni yarın ararım, tamam mı?”

“Tamam ama aradığında daha fazla detay istiyorum. Konunun burada kapandığını sanma.”

“Tamam,” dedim. Kapanmadığını adım gibi biliyordum. “Elbette.”

Kupasına kahve doldururken hâlâ Noah’nın sırtına bakıyor, uzun bir gecenin ardından iç geçirmesiyle inip kalkan devasa omuzlarını izliyordum. Noah hastanedeki girişimsel kardiyo-logdu, aynı zamanda bölümünün şefi de olduğu için fazlasıyla revaçtaydı. Hastane kapılarından bozuk bir kalple giren herkes ânında onun bölümüne sevk edilirdi ve anladığım kadarıyla adam cidden burada uyuyor olabilirdi. Bodrumda kendine bir yaşam alanı hazırlamadığına tam ikna değildim. Burada ben-den uzun zamandır çalışıyordu, hatta yıllardır buradaydı ama onun götün teki olduğunu anlamam için bir toplantı yetmişti. Özellikle de o toplantıda “dikiş atacak yaşta” görünmediğimi söylediğinden. Sırf aynı türden oldukları için diğer şekil değiş-tirenlerle kaynaşacak biri değildi diyelim.

Nihayet dönüp kupasından bir yudum alırken beni ona bakarken yakaladı ve bunu fark eder etmez mükemmel kaşlarından biri soru sorarcasına kalktı. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Belki,” diye yanıtladım dürüstçe. “Gecen nasıl geçti?”

Bunu neden sorduğumdan ya da neden önemseydiğimden emin değilmiş gibi görünüyordu, ağzından nefes vermeden önce bir dakikalığına duraksadı.

“İlla bilmen gerekiyorsa, korkunç,” dedi. “Arka arkaya iki kalp krizi vakası. Son beş saatte yedi stent taktım. Yetmezmiş gibi üstüne bir de lanet kurulla ve onların cahil...” Noah bir iş arkadaşıyla ters ters bakmak dışında bir iletişim kurduğunu fark edince birden susup gözlerini kıstı. “Neden sordun?”

“Ah, çünkü... mesleki nezaket? Yorgun görünüyordun. Cehennem gibi bir gece geçirmiş gibisin.”

Noah arkadaşça muhabbet girişimimden hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Muhtemelen birileri ilk defa onunla sohbet etmeye çalışıyor diyeydi. “Aynen öyle. O yüzden sohbet edecek havamda değilsem beni bağışla.”

Gözlerimi devirdim. “Sanki bu yeni bir şey de.”

“Aynen,” dedi duygusuz bir ses tonuyla ve kupasını kaldırdı. “Sanırım kahvemi odamda içeceğim.”

“Hayır, bekle!”

Noah bana döndüğünde yüzünde hâlâ o şaşkın ifade vardı, büyük ihtimalle bunun en az altı aydır en uzun sohbetimiz olduğunu idrak ediyordu. Düşündüm de, koridorda yanından geçerken kibar *merhabalar*ıma en son ne zaman cevap verdiğini hatırlayamadım. Kimse beni bu yüzden suçlayamazdı. Sanırım en son konuştuğumuzda aynı hızla yürümeye devam ederken bana ayakkabı bağcığımın çözüldüğünü söylemişti. Bunun sohbet sayılıp sayılmayacağından bile emin değildim.

Noah bana çok değerli zamanını harcadığım için sinir olmuş gibi bakıyordu. “Evet?”

Colorado’nun İğrenç Pisliği’nden yardım istemeyi düşündüğüme inanamıyordum. Bu şimdiye kadarki en kötü fikrim olabilirdi ama artık ok yaydan çıkmıştı.

“Şeyi merak ediyordum da” –bundan pişman olacağımı biliyordum– “acaba benimle bir fotoğraf çekilir misin?”

Noah tamamen afallamış görünüyordu. “Affedersin?”

“Bir fotoğraf. Belki gülümseyebilirsin de? Karşılığını ödemeye hazırım. Daha iyi bir kahveyle, atıştırmalıklarla...” Noah yüzüme atıştırmalık kelimesinin anlamını bilmiyormuş gibi bakıyordu ve açıkçası buna hiç şaşırmazdım. “Tamam, atıştırmalık yok o zaman. Sen ne istersen o olsun. Sadece bir fotoğrafa ihtiyacım var.”

“Benimle fotoğraf çektirmenin sana ne faydası olacağını açıklar mısın?”

“Eh, nasıl desem, bu biraz karışık.” Noah üç saniye boyunca gözlerini kırpıştırarak bana baktıktan sonra gitmek için arkasını döndü, belli ki konuşmamız onun için bitmişti. Yine arkasından seslendim. “Tamam, tamam,” diye iç çektim. “Dinle. Biliyorum bu kulağa çok gülünç gelecek ama seni kullanmam gerekiyor.”

Noah’nın kaşları neredeyse saç çizgisine fırladı. “Pardon?”

“Büyütülecek bir mesele değil, sadece işten birine ihtiyacım var ve bana isim sorulduğunda aklım bildiğin boşaldı ve *tam burada* olduğun için ağzımdan senin adın çıkıverdi ve tek ihtiyacım olan bir fotoğraf, o kadar. Bunun bana biraz zaman kazandıracağını düşünüyorum...”

“Sen neden *bahsediyorsun*?”

Derin bir nefes aldım, pişmanlık kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlamıştı. “Benim sahte erkek arkadaşım olmana ihtiyacım var.”

Uzunca bir zaman eşikte oyalandı, bütün bu süre boyunca midemin utançla çalkalandığını hissedebiliyordum. Büyükaneme rasgele bir isim söylemem gerektiğini *biliyordum*. Ona boş zamanlarımda benim için bir şey ifade etmeyen bir iş arkadaşımı becerdiğimi söyleyebileceğimi ve onu utandırarak

susturabileceğimi *biliyordum*. Ama öyle yapmamıştım ve eğer kendime zaman kazandıramazsam, bana kripto para kavramını açıklayacak zekâ küpünün tekiyle geçireceğim eğlenceli bir cuma akşamı beni bekliyordu. (*Gerçekten çok kötü randevulara çıktığımdan bahsetmiş miydim?*)

Noah kupasından bir yudum alıp yutkundu ve ardından dinlenme odasının kapısını kapadı. İçeriye dolduran küçük ahşap masaları geçerek odayı aştı ve iriyarı cüssesi karşımdaki kapitone koltuklardan birine yerleşti. Bir an için hiçbir şey söylemeden kurnaz bakışlarla beni inceledi, sağımdaki eski duvar saatine saniyeler geçip gidiyordu ama o kahvesinden bir yudum daha aldı ve âdemelmasını oynatarak yutkunduktan sonra kupasını masaya koydu.

“Açıkla.”

“Yani.” Noah’nın kupası neredeyse boşalmıştı, yüz ifadesi ona korkunç randevu geçmişimi ve bir kötü randevuya daha tahammülüm olmadığını –ve yalanımın doğuşunu– açıklamaya başladığım on dakika önceki hâliyle aynıydı. “Erkek arkadaşım taklidi yapmamı istiyorsun ki... erkek arkadaş bulmak zorunda kalma?”

“Parmağını oynatmana bile gerek yok.”

“O zaman neden bana ihtiyacın var anlayamıyorum.”

Noah’nın daha önce hiç bu kadar yakınında bulunmadığımdan emindim. En azından bu kadar uzun süreliğine. Ondan baskılayıcıların keskin kokusunu alabiliyordum ve bu çok tuhaftı; çoğu erkek şekil değiştiren, bir kadın şekil değiştirenin koşa koşa geleceği umuduyla etrafına koku salma fırsatını kaçırmayacak kadar egoist olduğundan baskılayıcı kullanmayı tercih etmezdi. Belki de bu profesyonel bir seçimdi? Belki kokusu hoş değildi. Ama gariptir ki baskılayıcıların güçlü kim-

yasallarının altından hafifçe seçebildiğim kokusuna bakarsak sanırım bu teoriyi çürütebilirdim. Bu da bana daha güçlü bir doza ihtiyacı olduğunu düşündürmüştü. Gerçi şikâyet ettiğim yoktu çünkü sanırım hoş bir kokuydu. Odunsu. Tıpkı çam ağacı iğneleri ve serin hava gibi. Bana dört ayak üzerinde karda koşmayı anımsatmıştı.

Ama şu an odaklanmam gereken bu değildi.

“Eh, bir fotoğraf belki. Gerçek olduğunu kanıtlayabileyim diye. Programım da düşünüldüğünde bu büyükannemin tepeme binmesini en az birkaç hafta engeller. Nasıl gülümsenir biliyorsun, değil mi? Küçük çocuklara ters ters bakmak ya da Starbucks baristalarını eleştirmek gibi keyif aldığın bir şeyler düşünebilirsin.”

“O dediklerinin ikisini de yapmıyorum,” diye homurdandı. “Çok teşekkür ederim.”

Omuz silktim. “Bir tahmindir yalnızca. Hadi ama, sana hiçbir şey kaybettirmeyecek ve bana yardım etmiş olacaksın.”

“Sana yardım etmiş olacağım.” Noah bakışlarını dalgın dalgın kupasına çevirdi ve kahvesinin son yudumunu içmek için dudaklarına götürdü. “Peki bunu neden yapacaktım, hatırlatır mısın?”

Kaşlarımı çattım. Şekil değiştirenler ve insanlar dahil, muhtemelen tanıştığım en yakışıklı adam olması gerçekten sinir bozucuydu. Sert yüz hatları vardı ve görmesini istediğinizden fazlasını görüyormuş izlenimi veren keskin mavi gözleri beyaz, yumuşak teninde bir tezat yaratıyordu. Kemerli burnu, onunla neler yapabildiğine dair bazı düşünceleri ateşlemiyormuş gibi yapmayacaktım bile... Keşke bu kadar aksi olmasaydı.

“Türdeşine duyduğun dostluktan?” Noah hiç etkilenmemiş gibi görününce inledim. “Gerçekten ama, bir kereliğine iyi bir şey yapsan ölür müsün? Bunu iyi bir şeyin ne olduğunu

bildiğin ve görevi düzgünce yerine getirebileceğin varsayımıyla soruyorum.”

Noah tekrar beni incelemeye koyuldu, gözleri sanki düşünüyormuş gibi saman sarısı saçlarımdan bal rengi gözlerime, oradan da şu an bir somurtuşla bükülmüş dudaklarıma kaydı. Ne düşündüğünden tam emin değildim. Bana yardım etmeyi mi kabul mü edecek yoksa boku yediğimi söylemenin en tatmin edici yolunu mu arıyor, anlayamıyordum.

“Türdeşlerime öyle özel bir dostluk besleyen biri olmadım hiç,” dedi en sonunda ve midemin hayal kırıklığıyla burulduğunu hissettim. Bunun aklıma gelen en kötü fikir olduğunu biliyordum. “Ama...”

Birden canlandım. “Ama?”

“Bence karşılıklı çıkarlarımızın olacağı bir anlaşmaya varabiliriz.”

Şimdi şaşırma sırası bendeydi. Noah Taylor’ın benden ya da başka birinden isteyebileceği tek bir şey bile aklıma gelmiyordu, bir noktada emir yağdırmaya başlamadan önce herhangi biriyle benimle şu an konuştuğunun çeyreği kadar bile konuştuğunu görmemiştim.

“Ben senin için ne yapabilirim ki?”

Dürüst olmak gerekirse kendimi en kötüsünü duymaya hazırlamıştım. Muhtemelen benden hastalarını başka bir kardiyoloğa paslamamı isteyecekti, ki en yoğun talebi gören doktorun kendisi olduğunu bildiğini düşünürsek bu iş başımı çok ağrıttırdı. Belki de sırf beni o hâlde izlemenin keyfini çıkarmak için ofisini temizlememi isteyecekti. Bu bana Noah’nın hoşlanabileceği sadistlikte bir işkence gibi geliyordu. Ofisinin nasıl görüldüğünü hayal edemiyordum bile. Her iddiasma girerdim ki temizliğe ihtiyacı bile yoktu. Büyük ihtimalle tüm sandalyeler ve yüzeyler plastik örtülerle kaplanmıştı. Anlaştığımız bir süre boyunca onun için hasta kabullerini yapmayı teklif edebilirdim. Sinir bozucu bir işti

ama en azından yapılabilirdi. Büyükanneemin yavru köpek bakışlarına *hayır* diyemeyecek kadar omurgasız olduğumdan birkaç korkunç randevuyu geçiştirmeye değerdi.

Ah, Tanrım. Ya seks teklif ederse? Noah'ya dair izlenimim, hafta sonları sinirli sinirli mastürbasyon yapan bakir bir surat-sız olduğuydu ama ya onun da tanıştığım diğer abazalardan farkı yoksa? Bu, seçenekler dahilinde olmayan tek şeydi ve böyle bir şey teklif edecek kadar salaksa onun saçma derecede büyük bacaklarına tekmeyi basardım. Benim bir omega olduğumu bilmiyordu –bilmesinin imkânı yoktu– yani bu durumda aradığı kesinlikle fantezi olmayacaktı.

Noah sandalyesinde öne eğilip parmaklarını masanın üzerinde kenetlediğinde ve delici mavi gözleri onunla karşılaşacak kadar şansız olduğum her seferinde olduğu gibi yakıcı bir yoğunlukla benimkilerle buluştuğunda gerildim. En azından bunlar seks teklif etmek üzere olan birinin bakışları değildi. Ya da bu durumda belki öylelerdi, bilmiyordum. O bana böyle bakarken düşünmek zordu. Ama görünen o ki Noah benden çirkin bir güzellik istemeye niyetlenmiyordu. Aklındaki çok daha kötüydü ve en çılgıncası da bunu teklif ederken yüz ifadesinin *minnacık* olsun değişmemesiydi:

“Bir eşe ihtiyacım var.”

Ona gözlerini kırpıştırarak bakma sırası bendeydi. Bön bön bakıyor olmalıydım. “Bir... eşe mi ihtiyacın var?”

Noah sanki müthiş makul bir şey söylemiş gibi başıyla onayladı. Sanki daha demin bana, hoşlandığını bile düşünmediğim bir yabancıya (durumu kişisel algıladığım falan yok, adam kimseden hoşlanmıyor gibi duruyordu), evliliğin şekil değiştirenlerdeki dengini kötü hastane kahvesi içerken teklif etmemiş gibi. Ki bu ilgilendiğim en son şeydi.

“Hem de acilen.”

Yağmurdan kaçarken doluya tutulmak buydu sanırım.

Noah

Bu berbat bir fikirdi.

Daha teklif ettiğim anda ileride pişman olacağımı biliyordum ama deyim yerindeyse tüm sorunlarımın çözümü mucizevi bir şekilde kucağıma düşmüşken atılan can simidine tutunmaya meyilliydim. Sahte eş konusundaki ilk tercihimin genç, önyargılı ve kaldıramayacağım kadar geveze biri olan Dr. Carter olmadığıнын farkındaydım ama yönetim kuruluyla bir saatten kısa süre içinde gerçekleşecek disiplin toplantısı seçeneklerimi teker teker elerken başka yol göremiyordum.

“Bir... eşe mi ihtiyacın var?”

Kafa karışıklığını yumuşak görünen dudaklarının büzülmesinden, parlak bal rengi gözlerinin üstündeki ince kaşlarının dalgınca çatılmasından anlayabiliyordum. İstedığimin basit bir şey olmadığıнын farkındaydım ama yine de bunu öne sürecektik kadar çaresiz ve belki de deliydim. Özellikle onun da çıkarına hizmet edeceği için.

“Hem de acilen,” diye eklediğimde kafası daha da karıştı.

Dr. Carter ellerini dinlenme odasındaki masanın kenarlarına dayadı, ince parmaklarıyla ritim tutarken ona söylediklerimi idrak etmeye çalışması için zaman tanıdım. Öyle bir lüksüm yoktu aslında ama hayatım boyunca bana tatlı dil yılanı deli-

ğinden çıkarır denmişti (hem de defalarca) ve bu teoriyi test etmenin tam sırasıydı.

“Eş olmak... benim selfie istememe göre bayağı büyük bir şey.”

Başımınla onayladım. “Evet ama... bir düşün. Bir fotoğraf sana ne kadar zaman kazandırır? Bir hafta mı? Hadi en fazla iki olsun. Benim işbirliğimle daha fazla zamanın olabilir. Hatta istersen ayların.”

“Ama ben çiftleşmekten *kaçınmak* için sahte bir erkek arkadaş çözmeye çalışıyorum,” dedi hoşnutsuzlukla. “Kötü randevulara çıkmamak için kendimi Kırpık’ın gerçek hayatta vücut bulmuş hâline bağlamak gibi bir arzum yok.” Dr. Carter biraz olsun özür diler gibi görünecek kadar inceydi. “Kusura bakma. Alınmaca yok.”

“Alınmadım,” dedim ona dürüstçe. “Bana güven, seni ısır-makla ilgilenmiyorum.”

Sanki gücenmiş gibi burnunu kırıştırdı, ki bu daha demin söylediği şeyle çelişiyor gibiydi ama belki de duruma karşı genel tavrı buydu. Tam emin olamadım. “Eh, ben de ilgilenmiyorum,” diye ofladı. “Ne senin ne bir başkasının beni ısırmasıyla.”

“Öyleyse bence birbirimize faydamız dokunacak,” dedim ona. “Bu işi kıvırmak için seni ısırmama gerek yok.” Dr. Carter hâlâ tereddütlü görünüyordu, iç geçirerek bir elimle yüzümü ovuşturdu. “Kendimle ilgili... gizli tutmak için çok büyük çabalar harcadığım bir mesele var. Buradaki konumumu tehdit edecek bir şey ve birden... açığa çıkmış bulundum.”

“Ne, kızgınlık döneminde doğa yürüyüşçülerinden birini falan mı yaraladın?”

Dudaklarımı birbirine bastırarak somurttum. “Hiç alakası yok. Ben kontrolün sözlük anlamıyım.”

“Belli,” dedi duygusuz bir sesle.

Sanırım benimle eğleniyordu ama teklifimi reddederse işimden olabilirdim, o yüzden duymazdan geldim. “Benim gibi insanlar için bazı... engeller var. Şu anki pozisyonuma gel-meme engel olacak aptal antika fikirler ve bu yüzden de... işe alındığımda yönetim kuruluna statümü belirtmeyi ihmal etmiş olabilirim.”

“Ne statüsü? Şekil değiştiren mi? Burada ben de dahil pek çok şekil değiştiren çalışıyor.”

Burun deliklerim genişledi, özenle koruduğum sırrımın açığa çıkacak olması beni daha da sinirlendirmişti. “Benim gibisi yok.”

“Anlamıyorum.”

“Ben... alfabam.”

Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi bana gözlerini kısarak baktı ama sık sık altsınıfımla bağdaştırılan Büyük Kötü Kurt davranış mitinden emareler arayarak beni inceledikten sonra şüpheli ifadesinin yüzünden silindiğini fark ettim. Evet, alfalar nadirdi ve belki de statümüze bu kadar çok saçma sapan fikrin yapışıp kalması da bu yüzdendi. Başka bir zamanda, alfa olmam bir sürünün liderliğini yapmam ve bir klanı devam ettirmem gerektiği anlamına gelirdi... ama modern toplumda ortalama bir şekil değiştirenden sadece biraz daha güçlü, biraz daha hızlı, biraz daha... *fazla* olduğum anlamına geliyordu.

Bu etikete yapışmış önyargı fazlalığının sebebi belki de buydu.

Dr. Carter beni hâlâ dikkatle inceliyordu ama statüm onu huzursuz etmemiş gibiydi. Hatta yüzündeki ifade neredeyse... meraklı mıydı? Vermesini beklediğim tepkiyle alakası yoktu bunun. Geçmişte insanlar ne olduğumu öğrendiğinde bana temkinle yaklaşmış ve ters bakışlar atmıştı, işte bu yüzden üniversitedeyken durumumu kimsenin keşfetmemesini sağlama-nın en iyisi olacağına karar vermiştim. Şimdiyse buradaydım, aradığım yanıt olabileceği umuduyla içimi doğru düzgün tanı-madığım bir iş arkadaşına döküyordum.

“Sen... Iı.” Düşünüyormuş gibi tekrar burnunu kırıştırdı, sanırım bunu alışkanlık edinmişti. “Aslında ne var biliyor musun? Görebiliyorum. Sen anlatınca. Parlak kişiliğini açıklıyor.”

Gözlerimi kısıtım. “Alfalarla ilgili çoğu dedikodu aşırı abartıdır.”

“Lisanslı hemşire yardımcılarında birini ağlattığını duydum.”

“O da aşırı abartı.”

“Bilemeyeceğim, Anestezi’den arkadaşım Priya insanların zavallı kızı odadan koşarak çıkarken...”

“Dinle, aslına bakarsan hiç zamanım yok. Demek istediğim, yıllardır kontrol edilmez öfke nöbetleri geçirmeden, hademeleri ısırmadan ya da insanlar benim gibilerin çok stresli işlere girmesine engel olmak için ne hikâyeler anlatıyorsa hiçbirini yapmadan buradaki işimi başarıyla sürdürüyorsun. Her şeyi elimden alan lanet olası *isimsiz bir not* olmamalı.”

Dr. Carter’ın gözleri kocaman açıldı. “Biri seni ihbar mı etti?”

“Öyle görünüyor.”

Bunu düşününce hâlâ içimden bir şeyleri ortadan ikiye bölmek geliyordu ama öyle bir hareketin, ispatlamaya çalıştığım şeye faydası olacağını hiç sanmıyordum.

“Peki bir eşinin olmasının olayla ne alakası var?”

“Çiftleşmiş alfa şekil değiştirenlerin eşi olmayanlara kıyasla daha... uysal olduğu yaygın olarak kabul edilen bir teori. Çok saçma ama bu bizim iş dalımızda resmen serbest geçiş hakkı tanıyor. Eşi olmayan bir alfa yalnızca birinin koruması ya da değerli bir dövüş şampiyonu olabilir ama kimse *eşi olanlara* dönüp ikinci kez bakmaz.”

“Neden acaba?”

“Yazgılı eşler ve birbirinin eksik olduğu şeyi doldurma gibi aptal saptal bir düşünce yüzünden.”

“Yani beni ısırarak senin Xanax’ın gibi bir şey mi?”

“Daha iyi bir tabiri olmadığından evet, öyle diyebiliriz.”

“İyy,” dedi bu fıkirden gerçekten tiksinişmiş gibi. “Kurul büyükannemle konuşuyor herhalde.”

“Hangi seçeneği daha yakın bulduğunu anlayamıyorum, Dr. Carter.”

Bunu dememle birlikte kollarını kavuşturdu ve bana muhtemelen çekilmez birine dönüşmek üzere olduğunu gösteren kurnaz bir gülümsemeyle baktı. “Yani Kardiyoloji’nin Büyük Kötü Kurt’unun benim yardımına ihtiyacı var.” Kendi kendine yavaşça başıyla onayladı ve teklifimi kafasında tartarken bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Aslına bakarsan bu biraz havalı. Daha önce hiç başkasından yardım istemiş miydin? Şu an senden değişmez erdemlerini mi çalışıyorum?”

Kaşlarımı çattım. “Aman ne komik.”

“Özür dilerim,” diye kahkaha attı. “Komik değil, biliyorum. İşinde ne kadar müthiş olduğun düşünülürse konumun için hiç endişelenmemen gerektiği konusunda kesinlikle haklısın...” Bu iltifatla ve durumun cahil işi olduğuna katılmasıyla kaşlarımın havaya kalktığını hissettim ama ben bir yorumda bulunamadan önce elini kaldırarak beni durdurdu. “Öyle hemen heyecanlanma, pek çok açıdan hâlâ götün tekisin. Alınmaca yok.”

Dudaklarımı düz bir çizgi hâlinde birbirine bastırdım. Sınırım böyle bir şey demesini beklemeliydim. “Alınmadım, sınırım.”

“Ama yine de... Çok boktan bir önyargı.” Dr. Carter’ın ifadesi yumuşadı. “Neden bu kadar canının sıkıldığını anlıyorum. Bu yüzden işine son vermekle mi tehdit ediyorlar?”

Durumun ne kadar rahatsız edici olduğunu tam olarak anlayabildiğinden emin değildim ama yine de derdimi paylaştığı için minnettardım. Omuzlarımı, silker gibi görünecek kadar yukarı kaldırdım ve dişlerimi sıktım. “Emin değilim. Bana sadece eşi olmayan bir alfa olarak statümü tartışmak için yönetim

kuruluyla toplantı yapmam gerektiği söylendi. Bildirinin üslubu çok güven vermedi. Buraya harcadığım zamanı düşündüğümde, bu öyle şansa bırakabileceğim bir mevzu değil.”

“Hımm.”

Yakındaki bir duvar saatinde zaman akıyordu ve geçen her saniyeyle beraber hayatım boyunca didindiğim her şeyi elimden alabilecek toplantıya yaklaştığımın farkındaydım. Ve kaderin garip cilvesiyle her şey, çektiğim acıdan keyif alma ihtimali olan bu sarışın, minyon doktorun kararına kalmıştı. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

“Ee,” dedi sonunda. “Bana nasıl olacağını anlat. İnsanları çiftleştirmeye nasıl ikna edeceğiz?” Sanki kelimeyi söylemek zormuş gibi yüzünü buruşturdu. “Birbirimizle hiç konuşmuyoruz ve sen ucuz baskılayıcılar gibi kokuyorsun.”

Şaşkınlıkla geri çekildim. “Affedersin? Ucuz mu?”

“Kusura bakma,” dedi özür dileyerek. “Pislik yapmaya çalışmıyordum, sadece... hâlâ kokunu alabiliyorum hani?”

Bu beni şaşırttı. “Alabiliyor musun?”

“Evet? Almamam mı gerekiyordu? Daha güçlü bir doza ihtiyacın var sanmıştım. Baskılayıcıları hemşireler falan sana çıkma teklif etmeye kalkmasın diye aldığını düşünmüştüm.”

“Ben...” Bir şey beni bu denli şaşırtmayalı uzun zaman olmuştu ama Dr. Carter’ın şu an bile kokumu alabiliyor olması kesinlikle şaşırilacak şeydi. Bu dünyada üzerimden baskılayıcıların ilacımsı keskin kokusu dışında başka bir koku alabilen tek bir burun olmalıydı. Bunu sağlamak için her ay iyi para döküyordum. “Paranın satın alabileceği en iyi baskılayıcıların kiloma göre tehlike arz etmeyecek en yüksek dozunu kullanıyorum,” dedim sersemlemiş hâlde. “Kokumu alman imkânsız.”

Dr. Carter omuz silkti. “Biraz çam ağacı gibi kokuyor.” Ağzımın açık kaldığını fark etmiş olmalıydı ki, “Kötü falan kokmuyor?” diye ekledi. “Her neyse, o işi nasıl kıştıracağız?”

Sanırım bir yanımda onun teklifimi gerçekten değerlendirmesini hiç beklemiyordu; yani çok gülünç bir şeyden bahsediyorduk sonuçta, o yüzden sorusuna nasıl yanıt vereceğimi düşünürken bir an afalladım. Dr. Carter'ın trajedisini duyduktan sonra aklıma gelen bu absürt fikrin ötesini düşünmemiştim.

“Doğru. Onları ikna etmek. Evet.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve sorusunu düşünürken gözlerimi masaya diktim. “Biz... ilişkimizi gizli tuttuğumuzu söyleyebiliriz.”

“Peki bunu neden yapalım?”

“Sen daha buralarda yenisin,” dedim kafa yormaya devam ederek. “Geleli ne kadar oldu, altı ay mı?”

Dr. Carter gözlerini kıstı. “Bir yılı geçti.”

“Tabii. Pardon. Her neyse, yine de benim pozisyonum ve kıdemimdeki biriyle romantik bir ilişkide olduğunun bilinmemesini istemen gayet mantıklı; eşinin başarılarına dayalı bir avantaj kazanmak istemeyeceğini varsayıyorum. Sırtını büyük bir isme yaslamadan kendi yolunu çizmek istiyorsundur elbette. Bu, ilişkimizi gizlemek için yeterli bir sebep olacaktır.”

Dr. Carter karakter değerlendirmeme şaşırmış gibi görünüyordu ama herhangi bir yorum yapmadı.

“Peki ya baskılayıcılar? Yani teoride... ilaç kullanıyorsan bunca zamandır nasıl seks yapıyorduk?”

Tekrar kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadım. “Baskılayıcıların beni o şekilde engellemediğine seni temin ederim.”

“Vay canına, gerçekten mi? Gözüme hiç randevulara çıkan biri gibi gelmemiştin.”

“Değilim.”

“Gözüme kesinlikle *vur kaç* tarzı biri gibi de...”

“Bu tür soruların uygun olduğunu sanmıyorum.”

“Tamam tamam.” Yine başını aşağı yukarı salladı ve burnu *kesinlikle* tik olması gereken o hareketi tekrar yaptı. Bunun sinir bozucu mu sevimli mi olduğuna karar veremedim. “Bu olay

daha çok senin faydana gibi duruyor. Demek istediğim, ben sadece flört piyasasından çekilmek istiyorum, sahte eş bulmak değil.”

“Kokum on beş kilometre mesafedeki her şekil değiştirenin sana romantik olarak yaklaşmayı *aklından bile geçirmesine* engel olacak.”

Gözlerinin irileşmesini, açık pembe ağzının kendinden emin çıkan sesim karşısında sessiz bir şaşkınlıkla açılmasını izledim. “Bundan nasıl emin olabilirsin?”

“Çünkü üzerinde kokumu alan kimse sana dokunmaya cesaret edemez.”

Yine şaşırdı, ağzı tekrar açıldı ama şimdi ifadesinde başka bir şey daha vardı. Şaşkınlığına karışan ve garip bir şekilde yine merak gibi görünen bir şey. Sanırım tanıştığı ilk alfa olduğunu düşünmek yanlış olmazdı. Benim de kendim dışında sadece bir alfa tanıdığım düşünülürse bu çok uzak bir ihtimal değildi. Yutkunurken ince boğazının hareket edişini, gözlerini kaçırırken dudaklarını birbirine bastırışını izledim.

“İlginç,” dedi sessizce.

Aklında fır dönen düşünceleri resmen görebiliyordum; tek-lif ettiğim, daha doğrusu istediğim şeyi muhtemel her açıdan değerlendirirmiş gibi görünürken yüzünde hesap yapar gibi bir ifade vardı.

“Ne yani şimdi? Ömrümüzü karşılıklı fayda sağladığımız sahte bir ilişkide mi geçireceğiz?”

Bu sefer burnunu kırıltırma sırası bendeydi. “Pek değil. Sadece bir şeyler düşünene kadar biraz zaman kazanmam gerek.”

“Mantıklı,” dedi dalgınca, hâlâ derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. “Yani birkaç hafta gibi bir süreden mi bahsediyoruz? Bir ay mı?”

“Emin değilim,” dedim ona dürüstçe. Bugüne kadar neredeyse hiç konuşmadığım bu kadına tüm kartlarımı açık et-

menin iyi bir hamle olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ama batacağım kadar batmıştım zaten. “Albuquerque’de değerlendirilmiş bir iş teklifi aldım. Bir süredir peşimdelendi ve bana başhekimlik pozisyonu teklif ettiler. Yönetim kurulu alfa statüm hakkında buradakiler kadar dar görüşlü değil ve buradaki mükemmel başarı kaydım...”

“Ama yalan söylediğini öğrenirlerse...”

“Ben buna yalan demezdim,” diye karşı çıktım.

“...burada çalıştığın süre boyunca alfa statünü kasti olarak sakladığını...”

Ciddiyetle başımı sallayarak onu onayladım, bu bilgiyi kendime sakladığım için utanmıyordum çünkü başlı başına saçma bir önyargıyla uğraşıyordum ve yaptığım kötü olsa da ne yazık ki gerekliydi. Mülakatta bunu özellikle belirtmemi *istememişlerdi* çünkü bunu yapmaları ayrımcılık suçlamalarıyla yüzleşme potansiyelini doğururdu ve bu minik detay, konunun bahsini açmamaktan kaynaklanabilecek vicdan azabını yatıştırıyordu. “Evet, benim hakkımda hoş olmayan bir tablo çizme potansiyeli var. Bu da şansa bırakabileceğim bir mevzu değil.”

“Yani işler durulup sen ortadan kaybolana kadar eşmişiz gibi yapacağız, sonra da sahte bir ayrılık yaşayacağız, öyle mi?” Dr. Carter düşünceli görünüyordu. “Eşler bir kez birleştikten sonra ayrılabilir mi ki?”

“Zor olur,” dedim. “Ama kesinlikle seçenekler dahilinde. Ya da istersen randevulardan kaçmak için ismimi kullanmaya devam edebilirsin. Benim için fark etmez. Ben gittikten sonra istediğini anlat.”

“Ne romantik,” diyerek kahkaha attı.

“Seni temin ederim, bu profesyonel bir iş, Dr. Carter. Romantizm bunun bir parçası olmayacak.”

İşte o zaman kocaman gülümsedi, mükemmel beyaz dişleri ve gözlerimin üzerlerinde biraz fazla oyalandığı yanağındaki minik

gamzeler ortaya çıktı, bütün bu konuşmayı biraz komik buluyor gibi görünüyordu. “Doğru,” dedi. “Kulağa harika geliyor.”

Midemdeki düğümün çözülmeye başladığını hissettim ama sadece birazcık. “Öyle mi?”

“Yani hem flört piyasasından azat edileceğim hem de Denver General’ın Öcüsü’nden destek göreceğim.”

“Pardon?”

“Merak etme, sana öyle demiyorlar.” Kaşlarımı çattığımı görünce, “Eh, en azından çoğu,” diye ekledi.

“Bu...” Gerginlikten göğsümün kasıldığını hissedebiliyordum; tüm sıkı çalışmalarımın, genetik yapımın kabul edilemez olması gibi aptalca bir nedenden ötürü ellerimden kayıp gitmesi ihtimali vardı. “Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?”

“Hımm.” Bir parmağıyla çenesine vurdu, hâlinden bu kadar memnun görünmesi beni nedense rahatsız etti. “Eh, kulağa eğlenceli geliyor *gerçekten*.”

“Dr. Carter, zamanımız yok...”

“Mack,” diye lafımı böldü. “Herkes bana Mack der. Milletin düzenli aralıklarla yattığımızı düşünmesine izin vermemi istediğin düşünülürse, bence ‘Dr. Carter’ kısmını çoktan geçtik.”

Boğazım kurudu, kaba tavrı bana normalde olması gereken-den tamamen farklı bir şey yaptı.

Kuyduğum kaba şakasının zihnimde ortaya çıkardığı –ve kesinlikle ne zamanımın olduğu ne de ihtiyaç duyduğum– beklenmedik kısa görüntüler göğsümde sıcak bir şeylerin alevlenmesine neden oldu. İfadesizliğimi korurken bunu çabucak bastırdım.

“Mack mi? Adın Mack mi?”

“Eh... Teknik olarak Mackenzie ama büyükannem dışında kimse bana öyle seslenmez.”

“Sanırım Mackenzie’yi tercih edeceğim.”

“Nedense hiç şaşırmadım,” diyerek kıkırdadı. “Tamam. Neyse. Bana nasıl seslendiğin önemli değil.”

“Ee... bu bir evet mi?”

“Bir noktada büyükannemle tanışman gerekecek. Bunu yaparsan anlaşılan sana düşen kısmını yerine getirmiş olacaksın. Bir aile yemeğinden bahsediyorum; anekdotlar falan, aklına ne gelirse. Büyükannemin küçük, siyah defterini *uzunca* bir süre çıkarmasını istemiyorum.”

Bu fikir karşısındaki hoşnutsuzluğumun bütün yüzümden okunduğuna emindim ama başka bir seçenek de göremiyordum. “Tamam. Ben... yemek işini yapabilirim.”

Dr. Carter gözlerini dikip bana bakarken bekledim, her saniye üzerime ağır bir battaniye gibi bütün kuvvetiyle çöküyordu. En nihayetinde derin bir nefes alıp verdi. İfadesine baktığımda, vereceği cevabın onu da en az benim kadar şaşırttığını görebiliyordum.

“Evet,” dedi yarı tereddütlü bir tonda. “Yapacağım.”

Tuttuğumun farkında bile olmadığım nefesimi rahatlatarak verdim. Başımı yavaşça sallayarak onayladım, tamamen “doğaçlama” olan planımı masaya yatırmaya hazırlanırken duvardaki saate baktım ve bunun kendimi içinde bulduğum saçmalığı düzeltene kadar bana yeterli zamanı kazandıracağını umdum. Belki beni satan şerefsizi bulup onu pişman da ederdim. Dr. Cart- Daha doğrusu *Mackenzie’yi* yanlış değerlendirmiş olabileceğimi düşündüm, sandığımdan çok daha makul biriydi. Bu iki taraf için de acısız bir süreç olabilirdi.

“Ee,” dedi gereğinden fazla bir neşeyle. “Planımız nedir, kocacığım?”

Bir homurtuyu bastırmak zorunda kaldım.

Şimdi tekrar düşününce...

Düzenleme

Ny.ozlem

Mackenzie

“Bunu karşında beş yaşında bir çocuk varmış anlatsana,” dedi Parker afallamış hâlde.

Elimdeki çikolata paketini açarken durdum, halihazırda anlattıklarım dışında ne gibi detaylar verebilirim, bilmiyordum. “Tam olarak hangi kısmını anlamadın?”

On altı yıllık dostum bodrum katta yer alan bilgi işlem odasındaki küçük bölmesinde oturuyor ve bana sanki konuşmuyormuşum da havlıyormuşum gibi bakıyordu. Aslına bakarsanız bu komikti, ne de olsa arkadaşlığımız boyunca onlarca kez değiştiğimi görmüştü. Ama Parker gülmüyordu. Hatta normalde epey solgun olan yanakları, anksiyeteden olduğunu gayet iyi bildiğim parlak bir kırmızıya bürünmüştü. Bu, çillerinin iyice ortaya çıkmasına neden oluyordu ve buna sinir olduğunu da gayet iyi biliyordum.

Parmaklarını kızıl saçlarının arasından geçirirken, “Bilmem ki,” dedi çileden çıkmış bir sesle. “Belki hastane yönetim kurulu *siktiğimin Noah Taylor’ının gizli eşin* olduğunu söylediğin kısmı anlayamamışımdır?”

Ah, doğru ya. O kısım.

Açıkçası bu planı kabul ettiğime inanmakta ben de hâlâ zorlanıyordum. Noah bana içine düştüğü çıkmazı açıkladığında kulağıma K-drama senaryosu gibi gelmişti. Bu hikâyeyi birkaç

hafta önce Netflix'i kaydırırken okumuştum kesin. Noah'nın hayatında daha önce hiç şaka yapmadığından neredeyse yüzde yüz emin olmasam tüm bunların eşek şakası olduğu üzerine bahse bile girebilirdim. Ama işte buradaydım, Parker'ın masasına tünemiş bir Twix açıyordum ve hastane kurulunun bildiği kadarıyla artık oldukça huysuz bir eşim vardı.

"Sesini alçalt," diye tısladım. "Birileri geçebilir."

"Ah, o zaman ben de suç ortağı olurum, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Bu kadar dramatik olma."

"Bu durumun tam bir saçmalık olmadığına kurulu ikna etmeyi nasıl başardım? Bu arada, öyle. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Orasını anlamakta ben de hâlâ zorluk çekiyordum. Noah'nın bu küçük numarayı kıvrılabileceğine olan inancım yüzde otuzdu, plana dahil olmamın nedeni de kısmen gösteriyi ön koltuktan izlemektir... ama lanet olsun. Adam ortamı etkisi altına almayı biliyordu. Alfa özelliklerinden biri olmalıydı.

Çikolatalardan birini paketten çıkarıp omuz silktim. "Meğer Noah konuştuğunda insanlar dinliyormuş. Kim tahmin ederdi ki?"

"Ben patlayana kadar mümkün olduğunca az detay verdiğin bir oyun oynuyoruz da ben mi farkında değilim?"

Uzanıp burnuna dokundum. "Somurtuyor musun sen? Sinirlendiğinde çok tatlı oluyorsun."

"Daha fazla detaya ihtiyacım var, Macks. Beni öldürüyorsun."

Elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Saygınlığımı kendi becerilerimle kazanabileyim diye ilişkimizi bunca zamandır gizli tuttuğumuza dair uzun bir konuşma yaptı. Dürüst olmam gerekirse epey ikna ediciydi. En sonunda kurula mahremiyetimizi ihlal ettikleri için özür bile diledi. Müthişti."

"Bunu gerçekten yediler mi?"

Tekrar omuz silktim. "Tebliğat imzaladığımıza göre sanırım öyle."

“Tanrım, Mack. Şeyi hiç düşündün mü acaba... Lütfen durur musun?”

Çikolatayı ağzımdan çıkardım. “Neyi?”

“Kaplamasını dişinle kazımayı bırak.” Yüzünü buruşturdu. “İğrenç.”

“Ama bisküvi kısmı en sevdiğim yeri. Bunu biliyorsun.”

“İzlemesi hiç hoş değil ama. Ayrıca yapış yapış çikolatalı parmaklarını masamda istemiyorum.”

“Sen ‘yapış yapış’ mı dedin?”

“Kutsal olan her şey üzerine yemin ederim ki seni bölmemden atacağım.”

“Tabii tabii.” Yaptığım şeye geri döndüm. “O zaman bisküvi kısmını da ayrıca satmalılar.”

“Neyse. Peki Moira ne olacak? Sence birden eş bulduğuna büyükannen inanacak mı?”

“Sadece çıkıyoruz,” diye netleştirdim.

“Ne?”

“Burada eşiz ama büyükannem için sadece çıkıyoruz.”

Bu ince ama önemli bir ayrımıdı.

Parker burnundan güldü. “Ah, yani çok katmanlı bir aldatmaca dönüyor. Kendimize aptallıktan oluşan bir tiramisu çırpıyoruz, öyle mi?”

“Çok şapşalsın. Her şey yolunda gidecek,” diye ona güvence verdim. “Sadece bir düşün. Adamın tekinin fantezi futbol ligiyle ilgileniyormuşum gibi yapmak zorunda kalmayacağım güzel, uzun bir mola.”

“Buna zafer derdim ama şimdi de zamanını siktiğimin Noah Taylor’ıyla geçirmek zorunda kalacaksın.”

“İlk adının ‘siktiğimin’ olduğundan şüpheliyim.”

“Emin misin?” Parker ellerini havaya savurdu. “Nereden bileceksin ki? Adam hakkında tek bir şey bile bilmeden onun küçük komplosuna balıklama daldın.”

“Fazla seçeneğim yoktu.”

“Neden bana sormadın?”

“Ortaokuldan beri arkadaşız diye?”

“Arkadaşlıktan aşka dönüşen kitaplar okumadın mı?”

“*Sen* okudun mu?”

“Sana edebiyat tercihlerimi savunmak zorunda değilim.”

“Erotika tercihlerini demek istiyorsun.”

“Ona romans deniyor, cicim. Çok güzeller.”

“Neden romans okuyorsun? Ateşli Yogacı’yla işler yolunda gitmiyor mu?”

“Ateşli Yogacı gayet iyi, çok teşekkür ederim. Bu hafta sonu yemeğe çıkıyoruz.”

“Hımm. Tayt giymeden nasıl görüldüğünü merak ediyorum.”

Parker ofladı. “Konuyu değiştirip durmayı bırak.”

“Aslına bakarsan konuyla bağlantılı. Büyükanneimin birden kadınlara ilgi duymaya başladığına inanacağını sanmıyorum. Sonuçta kadın seni baloda Trey’le öpüşürken yakaladı.”

Parker bunun bahsini açmama alınmış gibi göründü. “Sana refakat etmesine izin verdiğine hâlâ inanamıyorum.”

“O konuda çok söz hakkım yoktu.”

“Off.” Şakaklarını ovdu. “Bu durum beynimi acıtıyor. Bunun kötü biteceğini biliyorsun, değil mi? Bunun iyi bitebileceği bir senaryo yok.”

Kalan bisküviyi düşüncelere dalarak incelerken dişimdeki karameli yaladım. Açıkçası Parker muhtemelen haklıydı. Bu maskaralığı uzun süre nasıl devam ettireceğimize dair hiçbir fikrim yoku ama Noah’nın benden daha fazla kaybedecek şeyi vardı, belki de bu yüzden bu kadar sakindim.

“Bunu kismet olarak düşünüyorum.”

Parker sandalyesinde aşağı kaydı ve yüzünü ovuşturdu. “Bunun ne kadar zor olacağını hiç düşündün mü? Adam sıradan bir şekil değiştiren değil. O bir *alfa*, Mackenzie. Hikâyeleri duy-

madın mı? Ayrıca sen de omegasın! Ya seni kurtlara özgü bir şekilde sahiplenmeye falan kalkarsa?”

“Ah, Tanrım,” diye homurdandım. “Ne alaka. Onunla bir yıldır çalışıyorum ve bana garip, kozmik bir aşk beslemeye başlamadı. Sorun yok.”

“Ama baskılayıcı kullanıyordu, değil mi? Ben sıradan bir insanım ama bunun bir fark yaratacağını düşünüyorum. Ayrıca adamla sürekli takıldığın da yoktu. Koridorda rastlaşmanın bir iletişim olduğunu sanmıyorum. O senin ne olduğunu biliyor mu?”

“Hah,” dedim şaşkınlıkla. “Biliyor musun, konusunu bile açmadım. Aklımdan tamamen çıkmış. Bence bir önemi yoktur. O alfa/omega olayının bir kocakarı masalından ibaret olduğunu düşünüyorum. Birbirimizi nasıl etkilediğimize dair doğru çıkarımlarda bulunmak için sayımız yeterli değil. Sorun yok.”

“Peki ona söyleyecek misin?”

Başımı bir o yana bir bu yana eğerek düşündüm. Ona ne olduğumu söylersem Noah’nın dişlerini birden çiftleşme salgı bezime batırmak isteme ihtimalinin zayıf olduğundan *gayet* emin olsam da sanırım her zaman öyle bir olasılık vardı. Yine de. Eğer böyle bir şey olursa bağları koparabilirdim. *Gerçek bir eş* bulmak yapılacaklar listemde yoktu. Belki de hiç olmayacaktı.

Parker’ı elimi sallayarak geçiştirdim. “Bana Jacob Blacklik taslamasını riske mi atayım?”

“Ne?”

“O kişiyi görünce *aniden dünya sanki seni tutmayı bırakmış gibi oluyor. Artık o kişi senin eksenin oluyor.*

“Bu *Alacakaranlık* alıntısı mı?”

“*Tutulma*’dan aslında ve bu kadar yargılayıcı durma. Seriyeye olan takıntımı sana bir kez daha savunmayacağım.”

“Tanrım.” Parker gözlerini ovuşturdu. “Peki sen... Biliyorsun işte.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Neyi biliyorum?”

“*Biliyorsun,*” diye kelimeyi vurguladı, huzursuz görünüyordu. “Ya şeye girersen... Eh, *biliyorsun* işte.”

Onu daha da sinirlendireceğine yüzde yüz emin olmasam suratına gülebilirdim. “Bana kızgınlık döngümü mü soruyorsun?”

“Hiç düşündün mü?”

“Elbette düşündüm.” Sayılır. Şöyle üstten üstten. Bir saniyelğine. “Sıradakine daha aylar var. Yani o konuda endişe edilecek bir şey yok. *Rahatla*, Parker. Yakın zamanda kimse beni mağarasına taşımayacak.”

“Annenle babanın nasıl...”

Ona keskin bir bakış attım. “Yapma.”

“Özür dilerim.” Parker yüzünü buruşturdu. “Onlar hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Ama öyle oldu.”

“Ben onlar değilim,” diye mırıldandım. “Noah’ya ilk görüşte âşık olmuş değilim ve hormonlarım kontrolden çıktığında benimle *gerçekten* çiftleşmesi için gidip ona yalvarmayacağım.”

“Peki,” diye geri adım attı Parker iç geçirerek. “Yani bu *gerçekten* de büyükannenin küçük, siyah kâbus defteriyle mi alakalı?”

“Model *trenler*, Parker,” diye vurguladım. “İlk model tren setinin sahibini biliyor musun?”

Parker tek kaşını kaldırdı. “Hayır?”

“Eh, ben biliyorum işte. Görünüşe göre Napoleon’un büyük yeğenlerinden biriymiş.”

“Sence o da kısa olduğu için miydi?”

Parmaklarımı şıklattım. “Ben de öyle dedim! Tahmin edeceğin üzere randevuya çıktığım adam bunu pek hoş karşılamadı.”

“Eminim.” Parker bana bir *bakış* attı, ne zaman aptalca davrandığımı söylemek istese hep attığı şu bakışı. “Peki neden bunu kabul ettin?”

“Sana söyledim. Yoruldum, büyükannem hep...”

“Tekrar dene.”

Gözlerimi kısıp çıplak Twix bisküvisinden bir ısırık aldım (gerçekten de en iyi yeri burasıydı ve bu vahşi hayatta o bisküvilerin kaplamasız hâlini bulmak yaşam amacımdı) ve yavaşça çiğnedim. “Bilmiyorum,” diye itiraf ettim en sonunda. “Aslında biraz ben kaşındım gibi oldu. Sonuçta ona ilk yaklaşan bendim, unuttun mu? Üzerime koku bırakma olayı kötü ama gerekli gibi. Şöyle düşün, Noah’yla kısa bir sarılacağız, ardından tüm şekil değiştirenler benden uzak duracak!”

Parker gözlerini devirdi. “Aynen, bu hiç garip olmayacak.”

“Neyse ne. Büyütülecek bir mesele değil. Ne bileyim. Dürüst olayım mı? Adam cidden çaresiz görünüyordu. Tamam, pisliğin teki olabilir ama iyi bir doktor. Kurula hiçbir neden vermediği hâlde onu işinden etmeye kalkışmaları resmen saçmalık.”

“Beyaz atlı prence bakın. Ne zamandan beri Noah Taylor’a yardım etmeyi önemsiyorsun? O götün teki, Mack. İblis bile olabilir. Lisanslı hemşire yardımcısına çelme takıp burnunu kırdığını duydu mu?”

“O versiyonunu duymamıştım ama bana olayın ‘aşırı abartıldığı’ söylendi.”

“O öyle düşünmemizi *istiyor*,” diye mırıldandı Parker.

“Sorun çıkmayacak.” Bir ısırık daha alırken başımla onayladım. “Hem de hiç.”

Parker ofladı. “Ünlü Son Sözler’i iki yüze alırım, Alex.”

Parmaklarımı yaladım, ikinci çikolatayı çekerken hâlâ yavaşça başımı sallıyor, kendime sorun *çıkmayacağına* dair güvence veriyordum. Yani birkaç yalan ve sahte bir ilişkiden bahsediyorduk. Bundan ne kötülük çıkabilirdi ki?

Güvendiğim şeylerden biri de işyerinde Noah Taylor'la karşılaştığım zamanların –bu akşamüstü yaptığımız çok gizli yeni eş toplantımız dahil– bir elin parmaklarını geçmemesiydi. Bu yüzden onu günde ikinci ker gördüğüme şaşırmıştım, özellikle de insanların sabah işten çıkmaya başladığı on iki saatlik bir nöbetin sonunda. Montumu giyerken otomatik cam kapılardan geçtiğim esnada Noah tentenin altında durmuş sıcak nefesini ellerine üflüyordu ki beni görünce şaşırdı. Rüzgâr koyu renk saçlarını dağıtıp yüzüne savuruyor ve kapılardaki tepeden vuran ışıklar beni incelerken gözlerinin olduğundan daha koyu görünmesine neden oluyordu. Noah'nın ne kadar *iri* olduğunu bir kez daha fark ettim. Hep böyle uzun muydu bu adam? Onu koridorda ne zaman görsem bakışlarımı kaçırdığım için mi fark etmemiştim? Benden en az yirmi santim uzundu ve ben de 1.70'lik boyumla kısa sayılmazdım.

“Dr. Carter?”

Ona aptal aptal bakmayı bıraktım ve dudaklarım seğirdi. “Eşine böyle mi hitap edilir sence?”

“Ah.” Yüzünü buruşturdu. “Doğru ya. İyi fikir... Mackenzie.”

Atkımı boynuma dolamaya başlarken bir kahkaha attım. “Gerçekten zorlanacaksın, değil mi?”

“İtiraf etmeliyim ki... başka birinin varlığının bu kadar farkında olmaya alışkın değilim.”

“Vay canına.” Komiklik yapmaya çalışmadığını biliyordum, bütün bu konsept ona kesinlikle yabancıydı ama yüzünden akan samimiyet beni eğlendirmiyor diyemezdim. “Bu tam bir felaket olacak.”

“Sorun çıkmayacak,” dedi ifadesiz bir sesle. “Ama yakında bir toplantı yapsak iyi olur. Bu işi kıvıracaksak birbirimizi daha iyi tanımamız gerek.”

Dehşete düşmüşüm gibi yaptım. “Olaya bodoslama dalmadan önce en azından bana bir yemek ısmarlayabilirdin. *Birbiri-mizi daha iyi tanıyacağız* demek.”

Noah iç geçirince nefesi soğuk eylül havasında bir bulut hâlinde çıktı, başını iki yana sallarken çok yorgun görünüyordu. “Bundan bu kadar keyif almana sevindim ama şu an duş alıp yatağa girmem ve ardından da bugünü unutmam gerek. Yarın tekrar bir araya gelebiliriz. İşin yoksa öğle yemeği rezervasyonu yapayım?”

“Hımm, bir düşüneyim.” Burnumun köprüsünü sıktım ve aklımdan programımı geçirdim. “Cuma çalışmam lazım. Cumartesiye ne dersin? Saat on birde yogam var ama brunch yapabiliriz?”

“Yoga mı?”

“Evet. Strese çok iyi geliyor. Belki bir ara sen de denersin. Kendine açık kalp ameliyatı yapmanın zor olduğunu duydum.”

“Pas geçeceğim,” diye yanıtladı. “Cumartesi olur. Akşamüzeri ameliyatım var ama öncesinde, saat dörtte boşum.” Noah saatine baktı. “O zaman sanırım birbirimize numaralarımızı vermeliyiz, sonra... oradan yolumuza bakarız?”

“*The Newlywed Game*’den geçmen gereken ilk testin ‘Bir kriz ânında ilk kimi ararsın?’ olduğunu duydum.”

Ona bu kadar sataşmak gibi bir niyetim yoktu ama işimi öyle kolaylaştırıyordu ki. Adam bahçe heykeli gibiydi, sadece daha... katıydı. Ve daha uzun. “Her neyse, numaram burada,” dedi ve cüzdanını yoklayıp gerçek bir kartvizit çıkardı. Geçirdiği günün ardından Noah’nın akciğer embolisi geçirmek üzere olduğundan bu kadar emin olmasam bir kahkaha atardım ama nazıkçe kartı alıp düzgün fontlu yazıyı okudum. “Havalı,” dedim. “Belki ben de kartvizit bastırmalıyım.”

“Gerçekten düşünüyorsan sana harika bir matbaa önerebilirim.”

Şu noktada ona dalga geçtiğimi söylemeye yüreğim el vermedi. “Ah, tabii. Elbette. O zaman sanırım... sonra mesajlaşırız?”

“Evet, biraz uyuduktan sonra haberleşiriz.” Bir an yerinde oyalandı, sanki ağzından çıkaramadığı bir düşüncenin üzerine kafa yoruyormuş gibi kıpırdanıyor, çatık kaşlarıyla bir bana bir yere bakıyordu. “Sanırım sana... teşekkür etmeliyim. Bugün için. Beni kurtardın.”

“Hipokrat yeminimi çok ciddiye alırım,” dedim duygusuz bir sesle. “Hayat kurtarmayı falan.”

“Doğru.” Dudakları garip bir hareket yaptı, sanki gülümsemek istiyormuş da nasıl yapılacağını unutmuşçasına bir seğirme. “Ah, bir de... sanırım şey...” Pek kalabalık olmayan otoparkta etrafına bakındı, yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için parmak uçlarına yükseldi ve ardından aniden üzerime yürüyüp arka girişin iki yanına dikilmiş büyük çalı sıralarına doğru gerilememe neden oldu. “Sanırım... ben...” İfadesi acı çekiyormuş gibi görünüyordu. “Bunu yapmanın kibar bir yolu yok, o yüzden ben sadece?..”

Çok yorgundum –on iki saatlik bir nöbet, hayatınızı tepe taklak edecek kararlar vermeden ve entrika çevirmeden de insana bunu yapardı– belki de o yüzden Noah’yı bu kadar huzursuz edenin ne olduğunu anlamakta yavaş kalmıştım. Kalm parmaklarıyla kollarımı kavradığında, elinin büyüklüğü yüzünden kollarım ince dallardan ibaretmiş gibi hissettim. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için başını bir kere daha uzattı.

“Noah, sen ne?..”

İtiraf etmeliydim ki, insan olsun ya da olmasın bir erkekle herhangi bir şekilde yakınlaşmamın üzerinden... *biraz* geçmişti, yani Noah kişisel alanıma adım attığında yaşadığım kafa karışıklığının nedenlerinden biri de buydu.

“Kusura bakma,” dedi sessizce, hâlâ acı çekermiş gibi görünüyordu. “Şu anda çok etkili olmayacak, en azından ben baskılayıcıları bırakana kadar” –onları almayı bırakma fikri onu sinir ediyormuş gibiydi ama artık ilişkimizi *duyurduğumuza* göre,

neden baskılayıcıları kullanmaya ihtiyaç duyduğuna dair sorular doğuracağını düşünüyordum- “ama şimdilik işe yaramalı.”

Niyeti o zaman dank etti ve birdenbire dışarı çıktığım hâlimden çok daha uyanık hissettim. “Ah, bunu yapmak zorunda değilsin...”

Noah görev moduna girdiğinden lafımı bitiremedim; çoktan eğilmeye, beni garip ve boğucu bir sarılma için iri bedene doğru çekmeye başlamıştı. Baskılayıcıların kıyafetlerine sinen keskin kokusunu burnuma geldiği gibi tanıdım ama bu kadar yakınımıdayken alttan... çam ağacı ve serin, temiz kış havası kokusunu alabiliyordum ve diğerlerinden ayırabildiğinizde gerçekten çok hoştu. Bu hareketi beni gafil avlamıştı, başta tepki verecek zamanım bile olmadı. Biriyle bunu ilk kez yapıyormuş gibi sarılırken Noah'nın yünlü kabanı neredeyse nefes almamı engelliyordu. Biraz daha sıkı sarılsa omurgamı parçalayabilirdi. Anlaşmanın ona düşen kısmında kokusunun faydalarından bahsettiğimizi biliyordum ama konuya bu kadar “hadi işe koyulalım” tarzında yaklaşmasını beklemiyordum. Sanırım bu benim ilk hatamdı.

Sonuçta Noah Taylor'dan bahsediyorduk.

Koku bırakmanın ne demek olduğunu biliyordum, neredeyse otuz yaşındaydım ve birkaç aydan uzun süren ilişkilerim olmuştu ama genelde seks esnasında kazara deneyimlediğim bir şeydi bu. İşyerimin hemen dışındaki çalılıklarda kasti yaptığım bir şey olmadığı kesindi. Şehir sınırları dışında kurda dönüştürmemiz haricinde (bu yasayı 1987 yılında, adamın teki körkütük sarhoş olup bir dükkânın vitrinine daldıktan sonra yürürlüğe sokmuşlardı) bir şekil değiştiren olmak bedenlerimiz insanlarınkinden birazcık farklı işliyordu. Kokular bizi etkiler, işaretler ve hatta bazen *dürtüyle* hareket etmemizi sağlardı, bu yüzden de hayatlarımızda kaçınılmaz olarak büyük rol oynarlardı. Özellikle de şekil değiştirenlerde koku bezlerinin nor-

mal bir insanınkinden üç katı fazla olduğu düşünülürse. Her biri dokunuşa duyarlıydı ve en büyüğü boğazımızın hemen altındaydı, şekil değiştiren bir partnerin gelip kokusunu salarak onunla birleşmesini bekliyordu. Bu, başınız dönene kadar öpüşmeye ve o anda erkek arkadaşınızın parfümünün kokusunu almaya benziyordu ama bu durumda parfüm, gücüne göre günlerce üzerinizden çıkmıyordu.

“Noah,” diye mırıldandım kıyafetlerine doğru. “Bu...”

“Ah. Doğru. Bu uzun sürmeyecek. Bekle...”

Boynunu benimkine bastırabilmek için bedenini bana doğru büktüğünde resmen ciyakladım, boynumu nazıkçe dürterken çıplak teninin soğukluğunu hissedebiliyordum. Bedenim karşılık olarak kaskatı kesilirken kirli sakalı tenime batıyor, üzerimde sert ve kaşıntıran bir his bırakıyordu. Nefesim boğazıma tıkanıp dudaklarım aralandı, Noah gerildiği esnada dizlerim birden jöleye döndü. Bana dokunmasıyla boynumdaki bez sıcak oldu, ısı tüm uzuvlarıma yayılana kadar içimde iyice derinlere süzülen bir karıncalanmaya dönüştü. Noah sanki boğazını temizlemeye çalışıyormuş da işe yaramamış gibi bir ses çıkardı, geri çekilmeden önce kısacık bir an boynumda sıcak nefesini hissettim.

Kafası karışmış görünüyordu ve tavırları deminkinden daha az garip olsa da hâlâ keyfi kaçaktı, sıkıca birbirine bastırıldığı dudaklarıyla somurtarak bana baktı. Gözlerinin yüzümden boğazıma kaymasını izledim, sonra nihayet bakışlarımız birbirine kilitlendi ve kendini toplamadan önce dudakları ayrıldı.

“Bu...” Noah gözlerini kırptırdı, bakışları yine boğazıma kaymıştı. “Bu işe yaramalı.”

Sesim nedense kısık çıkıyordu ama yine de, “On beş kilometre mesafede, değil mi?” diye sormayı başardım.

“Aşağı yukarı,” diye güvence verdi, oldukça ciddi görünüyordu.

O öğle yemeği randevusunda şaka meselesi üzerine çalışmamız gerekecekti. İlk iş. Kesinlikle. Bundan sonra. Neden bir dakika öncekinden azıcık daha yakışıklı görünüyordu?

“İl, bunu sana sonra hatırlatırım ama,” dedim. Noah’nın hâlâ sıkıca kollarımı tuttuğunu fark edince ben de garipleştim. “Biz, şey, çalılardan çekilsek iyi olacak.”

Noah beni ânında bıraktı. Yüz ifadesine bakılırsa o da bana hâlâ dokunduğunun farkında değildi. Geri çekildiğinde bu sefer gerçekten boğazını temizlemeyi başardı. “Yarın görüşürüz, Dr. Car– Yani, Mackenzie.”

“Tabii.” Dengemi sağlamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kahrolasıca dizlerim gerçekten zayıftı. Bu da neydi böyle? Alfa etkisi mi? “Yarın görüşürüz, Noah.”

Bakışları bir an daha üzerimde oyalandı, sonra sanki bir düşünceyi kafasından atmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı ve arkasını dönüp gitmeden önce bana başıyla kısa bir selam verdi. Sırtının ne kadar geniş olduğunu fark etmemek imkânsızdı. Ve bu normalde fark edeceğim bir şey değildi. Bu adamın ne kadar *iri* olduğu umurumda değildi. Peki neden bilinçaltım Noah’nın cüssesine bakıp sapık gibi kaşlarını oynatıyordu?

Onun yakınlarda bir park yerindeki parlak siyah Mercedes’ine doğru ilerlemesini izlerken çalılardan orada kaldım ve derin bir nefes almak için kendime müsaade etmeden önce aramızdaki mesafeyi açmasını bekledim. Nefes almamla ciğerlerime dolan soğuk hava aklımı boşalttı ama Noah’nın üzerimdeki kokusunu silmedi. Baskılayıcılarının taşıdığı tıbbi notalara rağmen kokusunu yakından deneyimlediğim için çok güçlü geliyordu ve daha fazla koklamak için burnumu omzuma gömme dürtüme karşı koyabilirmişim gibi bile yapmayacaktım. Koku-sundaki bir şey derimin sanki beni içine sığdıramayacak kadar küçükmüş gibi gerilmesine neden oluyordu, dört ayak üstünde

karda koşarken bir anlığına içimde zonklayanla aynı histi. Sadece bana özel tasarlanmış gibi hoştu ve bunu düşünmek beni utandırdı.

Silkelen, Mackenzie. Biz süper-uyum saçmalığına inanmıyoruz.

Yine de Noah'nın kokusunu içime daha iyi çekebilmek için burnumu omzuma bastırdım.

Evet, diye düşündüm. Ben de erkek olsam on beş kilometre mesafemde olmak istemem.

Bir nefes verdim, sırayla ayaklarımı yere vurarak dizlerime kimin patron olduğunu hatırlattım ve arabama yöneldim.

Noah

Bu sabah işten çıktığımda çok yorgun olmama rağmen iyi uyuyamadım. Gün boyunca bir o yana bir bu yana dönüp durdum, karartma perdelerimin de bir faydası olmadı. Bu... garipti, Mackenzie'ye dokunmanın ortaya çıkardığı şeyler, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir tepkiydi. Gerçi yetişkinliğimin büyük bir kısmını, kendimi içinde bulduğum bu gibi durumlardan elimden geldiğince kaçarak geçirmiştim.

Sebebini yıllardır kimseye bu kadar teklifsizce dokunmama bağlıyordum, bu yüzden bedenim ona sarıldığında öyle bir tepki vermişti. Hepsi buydu. Biriyle yakınlaşalı uzun zaman olmamış gibi yapamazdım ve o zaman bile üzerlerinde kokumu bırakmamaya özen göstermiştim. Kokumun gücünün birine neler yapabileceğini biliyordum ve partnerlerimden birinin kokumu aldıktan sonra bana yapışması ihtimalini ortadan kaldırmak için elimden geleni yapmıştım. Muhtemelen *bu yüzden* birine Mackenzie'ye dokunduğum gibi dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Statümü gizli tutmak için ne kadar uğraştığımı düşünülürse bu zahmete değmezdi.

Evet, diye düşündüm. Dün ondan bu kadar sersemledim. Onun hanımeline benzeyen hafif, canlı kokusu sistemime bir şok yaşatmıştı, hepsi o kadar.

Ama bu neden uyuyamadığımı açıklamıyordu.

Gece komodinimde çalan telefonum uykuya dalma çabalarımına indirilen son darbeydi, yastığımda dönerken bakmadan telefona uzandım. “Merhaba?”

“Noah,” dedi tanıdık bir ses hattın diğer ucundan. “Nasılsın?”

“Paul,” diye mırıldandım bitkinlikle.

Paul Ackard otuz yıl kıdemlimdi ve gariptir ki benim için bir arkadaşın en yakın kişiydi. Şu anki pozisyonuma çıkan basamakları tek tek tırmandığım esnada aramızda gelişen akıl hocalığı ilişkisi sayesinde sık sık irtibata geçiyorduk. Kahretsin, emekli olduğunda beni bölümün başına geçiren Paul’dü.

Boynumu döndürdüm ve yatakta doğrulmaya çalıştım. “Şu anda yorgun.”

“Zor bir akşam mıydı?”

Kuru kuru güldüm. “Bir bilsen.”

“Biliyor olabilirim,” diye yanıtladı Paul. “Birinin seni ihbar ettiğini biliyorum.”

Ağzım açık kaldı. “Nereden duydun?”

“O hastanede yirmi beş yıl çalıştım, Noah,” diye kıkırdadı. “Birkaç arkadaşım var.”

Nefes verdim. “Bir şey demedin, değil mi?”

“Elbette demedim,” diye ofladı, sesi biraz gücenmiş gibi geliyordu. “Seni altsınıfını bilmeme rağmen pozisyon için önerdim. Neden şimdi fikir değiştirip yönetim kuruluna öteyim?”

“Doğru,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Özür dilerim. Böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Sadece çok çılgın bir hafta geçirdim.”

“Tahmin edebiliyorum,” dedi nazikçe. “O yüzden durumla nasıl baş ettiğini görmek için aradım.”

“Ah, ben...” Kaşlarımı çattım ve ona Mackenzie ve... anlaşmamızdan bahsetmemin güvenli olup olmayacağını merak ettim. Paul’e güveniyordum, gerçekten ama son yirmi dört saat

içinde yaşananları düşününce pek çok şeye temkinli yaklaştığımı fark ettim. “Hallediyorum. En azından beni kovmayacaklar.”

“İyi bari,” diye iç geçirdi Paul. “Kulağıma hikâyenin tamamı gelmedi de endişelendim. Bunu kimin yapmış olabileceğine dair fikrin var mı?”

Ayaklarımı yataktan sallandırıp vücudumu esnettim. “Pek sayılmaz. Bilen çok az insan var. Kullandığım baskılayıcıların dozunu düşündüğümde gerçeği kimin çözmüş olabileceğine akıl sır erdiremiyorum.”

“Haklısın,” diye katıldı Paul. “Hallettiğine sevindim... ama yine de. Durumunun ortaya çıkması beni endişelendiriyor. Onun yerine sen terfi ettirilince Dennis’in nasıl bir yaygara kopardığını biliyorsun. Sana karşı elinde böyle bir koz olmasına bayılırdı.” Paul hoşnutsuz bir ses çıkardı. “Yönetim kurulunun öğrenmesiyle onun bir alakası olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Nasıl olabilir ki? İş dışında pek konuşmuyoruz ve hayatımda durumumu bilen insanlarla bir bağlantısı yok. Ki çok küçük bir gruptan bahsettiğimizi de hatırlatmak isterim.”

“Doğru.” Paul bir an söylediklerimi düşünerek sessizleşti. “Yine de. Dikkatli ol.”

Mackenzie’den bahsetmediğim için göğsüm suçlulukla sızladı ama kendime bunun onun güvenliği için olduğunu söyledim. Yardımcı oldu ama sadece biraz.

“Olurum,” diye söz verdim. “Sorun çıkmayacak.”

En azından öyle umuyorum.

“Eh, beni de haberdar et,” dedi. “Elimden ne geliyorsa seve seve yaparım.”

“Minnettarım,” dedim dürüstçe.

“Kafana takmamaya çalış. Statün ne olursa olsun seni gönderirlerse aptallık edereler. Sen o hastanenin gördüğü en harika girişimsel kardiyologsun. Tabii benim dışımda.”

Böyle demesi beni güldürdü. “Elbette.”

“Yakında yine konuşuruz, Noah.”

“Tamamdır,” dedim. “Konuşuruz.”

Telefonu kapadıktan sonra yatağın kenarında bir süre oturdum, yatağımın yanındaki pencereden ufuk çizgisinde gözden kaybolmak üzere olan güneşe gözlerimi kırpıştırarak baktım. Artık uyumamın mümkün olmadığını resmen kabul edebilirdim.

Karanlık çöktükten çok sonra böylesi bir günün güçlü bir içkiyi hak ettiğine kanaat getirdim ve oturma odasındaki şöminenin yanındaki en sevdiğim kanepeme yerleşirken bir viski aldım. Mackenzie'den bir mesaj geleli beş dakika olmuştu ve o sürenin tamamını ne yazsam diye karar vermeye çalışırken mesajı birkaç kez okuyarak geçirmiştım. Bir yandan da işle ilgili olmayan veya annem dışındaki birine en son ne zaman mesaj attığımı hatırlamaya çalışıyordum.

MACKENZIE: Selam, umarım iyi uyumuşsundur! Ben Mack, yani Mackenzie, yani Dr. Carter. İşler böyle gitmeye devam ederse muhtemelen önümüzdeki birkaç gün meşgul olacağım. Ama eş-alakalı herhangi bir durum doğarsa ve bana ihtiyacın olursa kesinlikle mesaj atabilirsin. Casusluk işlerine tamamen varım. Yoga seansımın cumartesileri öğlene kadar sürdüğünü sana söylemeyi unutmuşum ama bu hafta sonu benimle orada buluşmak istersen stüdyonun yakınlarında sevdiğim bir kafe var. Adresi aşağıda. Uygun olup olmadığını bana haber ver. İlk entrika planlamamız için yüzde yüz hazırım.

Bu numarayı mucizevi bir şekilde kıvırdığımdan beri belki onuncu kez daha kötü bir suç ortağı seçemezdim diye düşün-

düm, Mackenzie Carter'ın bütün bu deneyimi çekilmez kılacağına dair bir his doğuyordu içime. Bu durumun onu epey eğlendirdiği ortadaydı. Onu tekrar gördüğümde, planımız sarpa sararsa kariyerimin bundan ne kadar zarar göreceğini tekrar vurgulamalıyım.

Onu tekrar gördüğümde.

Viskimi yavaşça yudumladım ve şöminenin kapalı kapısının ardında dans eden alevleri izlerken telefonumu kucağıma bıraktım. Statümü kimin çözdüğüne ve bunu neden yönetim kuruluna bildirdiğine dair aklıma hâlâ hiçbir şey gelmiyordu; benim işten çıkarılmamdan kimin ne kazancı olacağından emin değildim ama düşünmeden edemiyordum. Kişisel bir şey olduğu apaçık ortadaydı, en azından bundan emindim ama hastanede işim dışında da çekilmez biri olduğuma dair genel bir kanı olduğundan seçeneklerim daralmıyordu.

Bardağımdan bir yudum daha alıp şansına küfrettim. Altı yıl. Hastanedeki pozisyonumu korurken altı *koca* yıl boyunca sırrımı saklamayı başarmıştım ama az kalsın bir e-postayla her şey yerle bir olacaktı. Dahası, sırrımı gizli tutmak için aşırı önlemler almaya başladığım intörnlük ve tıp fakültesi yılları da vardı. Resmen saçmalık.

Telefonumu elime alırken iç geçirdim, artık bu kanepenin yatağım olduğunu ve burada uzanmaktan başka bir seçeneğim olmadığını biliyordum. Bu düşünce aklıma garip bir şekilde tekrar Mackenzie Carter'ı getirdi. Mesajını tekrar okudum, saat artık yedi olmuştu ve bardağı sehpayaya koymadan önce viskimi kafaya diktim.

BEN: Orayı biliyorum. 12:30'da uygun olur musun? İşlerini bitirmene yeter mi?

Mackenzie'nin cevap vermesi benden çok daha kısa sürdü.

MACKENZIE: Uygun olurum. Nasılsın? Kafayı yemeye başladın mı?

Bu beni şaşırttı. Çünkü tıpkı mesajlaşma alışkanlığımdaki gibi, birinin en son ne zaman işimle veya annemle ilgili değil de sadece benim için endişelendiğini hatırlayamıyordum.

BEN: Ben iyiyim. Sen?

MACKENZIE: Ah, bilirsin. Bu, komplo ortağı sahte bir eşim olduğu ilk sefer değil ya. Büyütülecek bir şey yok. Ben eski profesyonellerdenim.

Dudaklarım seğirdi.

BEN: Doğru ya. O zaman ilk cürmümde emin ellerde olmam güzel.

MACKENZIE: Doktor olduğumu biliyorum ama durup Google'dan bakmamı gerektiren daha az kelime kullanman konusunda ısrar edeceğim.

BEN: Anlaşıldı. Yarın kontrol etmek için mesaj atarım.

MACKENZIE: Telefonun başında bekliyor olacağım, aşkım.

Telefonu kucağıma bırakırken başımı iki yana salladım ve sebepsiz yere elimle ağzımı kapadım, sonuçta evde yalnızdım.

Mackenzie'nin beni burada gülümserken yakalayacak hâli yoktu ya.

Göğsümdeki bu his kesinlikle yeniydi. Ya da en azından en son ne zaman tattığımı hatırlayamadığım bir histi. Sanki ger-

ginmişim gibi kalbim pır pırdı ama nedenini çözemiyordum. Anlaşmamız yüzünden mi endişeliydim? Elimize yüzümüze bulaştırırsak doğuracağı sonuçlardan mı korkuyordum? Yoksa kariyerimin ellerinde olduğunu bile bile Mackenzie'yi tekrar göreceğim olmam mı beni geriyordu?

Hangisi olursa olsun, küçük kafede bize bir masa tutmuş otururken kapıyı izliyordum. Tekrar saate baktım ve sözleştiğimiz saatin üzerinden beş dakika geçtiğini görünce kaşlarımı çattım. Fikrini mi değiştirmişti? Ona mesaj atabileceğimi biliyordum ama bir yanımda fikrini gerçekten değiştirdiğinden endişeleniyordu. Peki ben ne olacaktım?

Hastanenin dışında kokumu üzerine bıraktığımdan beri onu görmemiştim, ki bunun da üzerinden birkaç gün geçmişti. Bu öyle kolay kolay unutmayacağım bir deneyimdi. O olaydan beri çoğunlukla huzursuzdum, tam o akşam baskılayıcılarımı almayı bırakmışım ve daha önce hiç hissetmediğim kadar gergindim. Bu huzursuzluğun muhtemelen garip ortaklığımızdan kaynaklandığı düşüncesiyle kendimi yatıştırıyordum. En azından Mackenzie'nin mesajları yardımcı olmuştu. Her biri bana fikrini değiştirmede kanıtlamıştı. En azından henüz.

Kafenin girişindeki cam kapı savrularak açıldığında ve tepesindeki minik zil, Mackenzie kapıdan geçerken onun gelişini duyurduğunda gitgide artan endişemden kurtulmuş oldum. Gariptir ki daha onu fark etmeden *kokusunu aldım*; benim kokumun üzerine sinmesini istemişken onun kokusu da benim üzerime sinmişti. Çalıların oradaki o sabahtan beri kokusu silinmemişti ve dürüst olmam gerekirse, şimdi yakınımda olduğu için şiddeti hatırı sayılır derecede artmıştı.

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan hâlâ emin değildim.

Arka köşedeki bir masada oturduğumu gördüğünde parmaklarını oynatarak bana selam verdi ve kalabalığı aşır yanına gelir-

ken ben de aynı şekilde karşılık verdim. Gür buklelerini başının tepesinde dağınık topuz yapmıştı ve yüzü, sanki sporunu daha demin bitirmiş gibi hafif kırmızıydı. Masada karşıma geçmeden önce kalın paltosunu çıkararak bedenini bileğinden boynuna ve ayak bileğine dek örten ancak darlığı yüzünden hayal gücüne pek yer bırakmayan neon renkli bir kumaşı ortaya çıkardı.

“Kusura bakma,” dedi otururken. “Seans geç başladı. Eğitimcim trafiğe takılmış da.” Sevimli bir bukleyi alnından çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. “Mesaj atıp sana haber vermeliydim.”

“Sorun değil,” dedim kıyafetine bakmamak için çaba göstererek. Çok dardı. Standart yoga kıyafetleri böyle miydi? “Geleli çok olmadı.”

Söylediğim yalandı ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

“Ee...” Mackenzie dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi. “Nasılsın? Hâlâ kafayı yiyor musun?”

“Kafayı yemedim.”

Dudakları seğirdi. “Abartısız tüm mesajların fikrimi değiştirip değiştirmedikten emin olmaya çalışıyormuşsun gibi geldi.”

“Eh... Değiştirdiğinden endişelenmedim diyemem.”

Beni elini sallayarak geçiştirdi. “Endişelenmeyi bırak. Seni yarı yolda bırakmayacağım, söz.” Yüzünde ciddi bir ifadeyle daha da öne eğildi. “Peki planımız ne?”

Eğilmesi, aramıza çöken kokusunun şiddetini daha da artırdığından sorusunu idrak etmem biraz zaman aldı. Neden bunu daha önce fark etmemiştim?

“Planımız,” dedim dikkatim dağılmış bir şekilde. “Doğru.”

Biraz benim gibi kokuyor, diye düşündüm tembel tembel. Ama sanırım amaç da bu.

O an elini karnına bastırdı ve boynunu uzatıp havayı kokladı. “Siktir. Acıktım. Önce bir şeyler yesem sorun olur mu?”

“Ah, sorun yok. Ben... Bana bırak. Ben alırım.”

Bana garip garip baktı. “Hiç gerek yok.”

“En azından bunu yapayım,” diye ısrar ettim. “Sonuçta bunun bir randevu olması gerek.”

Yanakları hafifçe kızardı ve gözleri irileşti. “Ah, evet. Sanırım haklısın.” İfadesi normale döndü ve gülümseyerek arkasına yaslandı. “Bizim yaşlı, korkunç Noah Taylor’la öğle yemeğine çıkacağımı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Bu fırsatı es geçmem.”

Kaşlarımı çattım. “Yaşlı mı?”

“Lafın gelişi. Hemen sinirlenme.” Mackenzie burnunu kırıştırdı. “Kaç yaşındasın ki?”

“Otuz altı.”

“Ah, o kadar da kötü değilmiş. Sanırım bu, parası için çok yaşlı bir adamla evlenme planlarımı suya düşürüyor,” dedi arsızca.

Başımı iki yana salladım. “Şakaların anlaşmamızın bir parçası mı yoksa bir noktada onlara veda etmeye niyetin var mı?”

“Henüz karar vermedim. Sen de işimi çok kolaylaştırıyorsun.”

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama peki bakalım.

“Ne yemek istiyorsun?”

“Bana günün çorbasından al.”

“Ne olduğunu öğrenmek istemiyor musun?”

Mackenzie başını iki yana salladı. “Yoo. Çorba sonuçta. Ne olsa severim.”

“Peki.” Sandalyemden kalktım, o kollarını havaya uzatıp vücudunu esnetirken bakışlarımı boynundan kaçırdım. “Başka bir şey?”

“Burada güzel bir çakma pembe içecek var. Bana ondan da alabilir misin?”

Yüzümü buruşturdum. “Pembe içecek mi?”

“Çalışana sor. O anlar.”

Başımla onayladım. “Peki o zaman.”

Çorbasını sipariş etmek kolaydı ama Mackenzie'nin dediği "çakma pembe içecek"ten istediğimde garsonun bana attığı bakış olmadan da hayatıma devam edebilirdim. Siparişlerini masaya getirip Mackenzie'nin önüne koydum, hâlimden gayet memnun görünüyordu ki kendime bir şey almadığımı fark etti.

"Sen yemeyecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Ben evde yedim."

"Bence randevu kavramının biraz gerisinde kalmışsın."

"Az bile dedin," dedim dürüstçe.

İçeceğinin pipeti ağzındayken gülümsedi. "Ah, doğru ya. Kiminle konuştuğumu unutmuşum."

"Özür dilerim," dedim demesine ama neden özür dilediğimi hiç bilmiyordum. "Bu benim için çok yeni."

"Tamam tamam. Sorun yok. Son zamanlardaki tüm randevularıma istemeden çıktım, yani ben de daha iyi durumda değilim. Takma kafana."

"Gerçekten böyle bir şeyi kabul edeceğin kadar kötüler miydi?" Mackenzie çorbasının kapağını açarken bana tek kaşını kaldırarak baktığından, "Şikâyetçi olduğumdan değil," diye ekledim.

"Berbatlardı," dedi. "Kötünün kötülerinden bahsediyorum. Son randevum mesela. Şekil değiştirenlerin gerçekten de yarı formu olup olmadığını sordu."

"Anlamadım."

"Yani" -o ânı hatırlayınca yüzünü buruşturdu- "anlarsın işte... şey yaparken kulaklarımın ve kuyruğumun kalıp kalamayacağını öğrenmek istedi."

Anlamam birkaç saniye sürdü. "İğrenç."

Mackenzie kahkaha attı ve dikkatle bir yudum çorba içtikten sonra memnuniyetle mırıldandı. "Sığır eti ve arpa. Leziz."

Hâlâ hikâyesinin devamını merak ediyordum ama daha fazla detay paylaşmak istemediğini hissediyordum çünkü... Eh, çünkü istemiyordu işte.

“Ee,” dedi onun yerine. “Senin hakkında ne bilmeliyim? Bana en önemli beş Noah gerçeğini söyle.”

“En önemli beş mi?”

“En az beş tane olduğundan eminim.”

Masaya kaşlarımı çatarak baktım. “Son üç yıldır girişimsel kardiyolog olarak çalışıyorum.”

“Hadi canım?” Mackenzie keskin bir nefes aldı ama ben bile bunun alaycı olduğunu anlamıştım. “Doktorluğunla ilgili şeylerden bahsetmiyorum, şapşal. Bana gerçek bilgiler ver. Eşinin bileceği bir şeyler.”

Bunun üzerine düşünmem gerekiyordu. Birinin benim hakkımda *samimi* bulacağı, dikkate değer gerçekler var mıydı? “İl... Uzmanlığımı burada tamamladım. Hocam bir önceki bölüm başhekimini Dr. Ackard’dı. Yerini almam için beni öneren oydu. Aslına bakarsan hâlâ arkadaşız.”

“Hâlâ doktorluğundan bahsediyorsun, Noah,” diye güldü. “Gerçi bir arkadaşının olması kesinlikle çok gizli bir bilgi.”

Ona umutsuzca baktım. Zorlandığımı fark etmiş olmalıydı çünkü bana tüyo verdi.

“Peki ya ebeveynlerin?” Kaşığındaki çorbayı yalarken gözlerim dilinin hareketine takıldı ve bir saniyeliğine dikkatimi dağıldı. “Burada mı yaşıyorlar?”

Aptal aptal başımla onayladım. “Evet. Şehrin yukarı yakasında yaşıyorlar.”

“Oo, havalı,” diye yorumda bulundu. “Onlar da senin kadar huysuz mu? Yoksa sen anomali misin?”

“Onlar... normal. Sanırım. Sessizler. Golf ve brunchtan hoşlanırlar. O tarafta anlatacak çok fazla şey yok. Seninkiler?”

“Yoklar,” dedi normal bir tavırla. “Beni büyükannemle büyükbabam yetiştirdi. Yaklaşık on iki yaşımdan beri.”

“Neden?”

Kaşları çatıldı. “Bunun bir testte falan çıkacak hâli yok.”

“Olsun, merak ediyorum.”

Gariptir ki gerçekten de ediyordum.

Bana anlatma konusunda temkinli görünüyordu ama bir dakikanın ve çorbasından aldığı bir yudumun ardından omuz silkerek pes etti. “Annem ben küçükken öldü. Babam da ondan sonra bir daha toparlanamadı. Onlar da eşti, biliyor musun? Onları şü masalsı aşklardandı. Her şeyiyle.” İşte o zaman gözlerini benimkilerden kaçırdı ve uzaklara daldı. “Annem öldüğünde babam... darmadağın oldu.”

“Ona bir şey mi oldu?”

Mackenzie durdu, dudakları bir somurtuşla aşağı kıvrılırken kaşığı kâsesine dayadı. “Sanırım ona annemi hatırlatıyordum. Yüzüme bakmakta zorlanmaya başlamıştı. Muhtemelen bu yüzden gitti.”

Bunu nasıl tepki vereceğimden emin değildim, şefkat göğsümü dağladı ama onunla ne yapacağımı ve hislerimi ifade etmeye nereden başlayacağımı bilmiyordum. “Ben... çok üzgünüm.”

“Üzülme.” Elini sallayarak beni geçiştirdi ve dikkatini yemeğine çevirdi. “Çok eskide kaldı.”

“Olsun. Bir çocuk için çok ağır şeyler.”

Mackenzie omuz silkti. “Onları artık pek hatırlamıyorum. O ikisi benim için yalnızca eş olayının aşırı abartıldığının bir göstergesi. Ben sahte eşle ilgili her şeyin fanatığı olmaya devam edeceğim.”

“Eski profesyonellerdenim demiştin,” diye hatırlattım ona kuru bir ses tonuyla.

“Aynen öyle,” dedi sırtarak. Kaşığını tekrar bana doğru salladı. “Cidden. Büyük bir mesele değil. Büyükannemle büyükbabam harikadır. Eh, şu görücü usulü randevu saçmalığı dışında. Ama bu sadece büyükannemin başının altından çıkıyor. Mutlu olmak için ‘yuva kurmam’ gerektiğini falan düşünüyor.” Yüzü-

mü incelerken kaşığını tekrar ağzıyla temizledi ve bir kez daha dilinin plastikteki hareketini görmemiş gibi yapamadım. “Seninle tanışınca havalara uçacak.”

“Fazla baskı hissediyorum,” diye mırıldandım.

“Yok ya. Sen bir doktorsun. Şekil değiştirensin. Çoktan düğünümüzü planlamaya başladı bile. Üstelik daha seninle tanışmadı, düşün.”

“Tekrar ediyorum, fazla baskı.”

“Endişelenme,” diye güldü. “Albuquerque’ye kaçtığına hakkında kötü konuşmayacağım.”

“Anlaştık.”

Çorbasını bitirdi ve plastik kaşığı kâseye bırakıp önünden itmeden önce tatmin dolu bir ses çıkardı. “Bu harikaydı. Teşekkürler.”

“Bana yaptığın iyilik düşünüldüğünde çorba çok ucuz kaldı.”

“Bu peşinatı,” dedi ciddi bir tavırla. “İleride daha büyük isteklerde bulunacağım, haberin olsun.”

Dudaklarım seğirdi. “Elbette.”

“Aman Tanrım, sen demin az kalsın gülümsüyor muydun?”

“Kesinlikle hayır.”

“Ah, iyi. Kendine zarar vereceksin diye korktum.”

“Kürkün saçınla aynı renk mi?”

Bunu pat diye sorduğum için Mackenzie de benim kadar şaşkın görünüyordu. Neden sorduğumu bilmiyordum bile, sadece içeri adımını attığından beri merak ediyordum.

Gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Affedersin. Sadece... bunu bilirdim, değil mi?”

“Ah. Evet. Sanırım.” Neşeyle başını yukarı aşağı salladı. “Öyle. Aynı renk. Bana saç rengimin doğal olup olmadığını mı sormaya çalışıyordun?”

“Ben... Hayır? Sadece merak ettim. Güzel bir rengi var.”

Gerçekten öyleydi. Kafenin geniş camlarından içeri süzülen güneş ışığı, buğdayı andıran saçlarına vurduğunda neredeyse

altın rengiymiş gibi parlamasına neden oluyordu. Bunları aklımdan geçirdiğim esnada bile bu düşüncelerin nereden çıktığını merak ediyordum.

Mackenzie birden telefonunu çıkarıp düşüncelerimi böldü, ekranına bir şeyler yazarken odaklanmıştı ve beni görmezden geldi. “Pardon,” dedi. “İlk iltifatını not etmek istedim. Bir dahaki ne zaman gelecek kimbilir?”

“Bunu kolaylaştırmamayı kafana koydun, değil mi?”

Omuz silkti, telefonunu kaldırırken gülümsüyordu. “Başka türlü ne eğlencesi kalacak?”

“Hımm.”

“Ee, bana hakkındaki beş gerçeği söylemeyi bitirmedin.”

“Dürüst olmam gerekirse hâlâ bulmaya çalışıyorum.”

“En sevdiğin yemek ne?”

Üzerine düşünmem gerekti. “Biftek?”

“Bifteğini nasıl yiyorsun?”

“Orta az pişmiş.”

Başımın belası bir kez daha burnunu kırıştırdı. “İyy. Kurt olduğunu bu kadar belli etmek zorunda mıydın?”

“Tadı öyle daha iyi.” Tekrar kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Seninki ne?”

“Çorba,” dedi hiç tereddüt etmeden.

“Özellikle sevdiğin var mı?”

“Hayır.” Omuz silkti. “Çorba formundaki her şeye bayılırım.”

“Bu... ilginç.”

Bana meraklı gözlerle baktı. “*Senin* kürkün saçlarınla aynı renk mi?”

“Belki... biraz daha koyu? En son şekil değiştirmemin üzerinden biraz geçti. Baskılayıcılar bu ihtiyacı ortadan kaldırıyor.”

“İşte kendini bir otostopçuya saldırırken böyle böyle buluyorsun,” diye cık cıkladı.

Gözlerimi devirdim. “Alakası yok. Sen en son ne zaman şekil değiştirdin?”

Burnunu kırıştırdığında bakışlarım oraya kaydı. “Hımm. En son kızgınlık döngümden beri değiştirmedim. Şehrin dışındaki şu kızgınlık dönemi spalarından birine gittim. Mekânın etrafında bir sürü orman var.”

Sorumun altında yatan imayı fark edememiştim; elbette kızgınlık döngüsünde şekil değiştirmişti. Hormonların tavan yapması şekil değiştirmemeyi aşırı rahatsız edici kılıyordu. Keşke bu, ağzımı açmadan önce aklıma gelseydi. Şimdi hiç istemeden Mackenzie’nin kızgınlık döngüsünü düşünüyordum. Ki bu da hiç uygun kaçmıyordu.

“Bu arada, baskılayıcılarını almayı bıraktın mı?”

“Bıraktım.” Bundan ben de mutluydum. “Birkaç gün oldu.”

“Sisteminden tamamen çıkması sence ne kadar sürer?”

Kokusunun şiddeti bir işaretse çoğunu çoktan attığımı ona söylemedim. “Tam olarak bilmiyorum açıkçası. Ergenliğimden beri hiç bırakmamıştım. Neden?”

İfadesini okuyamıyordum ama nefes alırken burun delikleri hafifçe genişledi. “Hiç, merak ettim.”

“O zamana kadar dananın kuyruğu kopar,” diye homurdandım. “Hastanedeki herkes öğrenmiş olur.”

Mackenzie dişlerini göstererek sırttı. “Senden eskisinden de çok korkacaklar.”

“Bunu bu kadar komik bulmana sevindim.”

“Senin hakkında ne gibi dedikodular yaysam diye karar vermeye çalışıyorum. Hastanedekilerin senin eskiden sadece şekil değiştirenlerden oluşan bir heavy metal grubunda bas çaldığını mı düşünmesini istersin yoksa gizli bir alfa motosiklet çetesinin üyesi olduğunu mu?”

“Sadece girişimsel kardiyolog olduğum üçüncü bir seçenek var mı?”

Ofladı. “Hiç eğlenceli değilsin.”

“Bunu gerçekten kıvrılabilecek miyiz?”

Mackenzie o an tereddüdümü fark etmiş olmalıydı çünkü yüz ifadesi ciddileşirken neşeli havası kayboldu. “İşleri mahvetmeyeceğim, söz veriyorum.”

Aklım yönetim kuruluyla görüştüktan sonraki konuşmamıza gitti; o zaman da benzer bir şeyin sözünü vermişti, hem de kurul numaramızı hemen yemesine rağmen. Sanki alternatifle uğraşmak zorunda kalacakları bir pozisyona düşmeyi hiç istemiyorlardı. *Söz verip durmasına hiç gerek yok*, diye düşündüm. Sonuçta başta bana yardım etmektense siktirip gitmemi söyleyebilirdi ama plana bağlılığı içimi rahatlatmıyor desem yalan olurdu.

“Tamam,” dedim sözüne güvenerek. “Peki ben ne zaman büyükannen için gösteri sergileyeceğim?”

“Seni yakında akşam yemeğine getirmemi istiyor,” dedi Mackenzie yüzünü buruşturarak. “Kesinlikle hiç vakit kaybetmiyor. Sanırım onu en azından bir hafta falan tutabilirim. Umarım bu bize hazırlanmamız için biraz vakit verir.”

Bu saçma duruma hazırlanmak için sonsuz vaktimizin olmasının bile kâr edeceğini sanmadığımı ona söylemedim, sanırım yardımcı olmazdı.

“Yarın çalışıyor musun?”

Mackenzie başıyla onayladı. “Sabah vardiyası. Sen?”

“Sabah iki muayenem var, sonra saat üçte de bir baypas ameliyatı.”

Mackenzie dudağını ısırıldı. “Hastanenin geri kalanının bizi öğrenmesi ne kadar sürecektir?”

Bunu sorarken tam olarak endişeli görünüyordu diyemem ama şakalarının ve hazırcevaplarının altında Mackenzie’nin en azından yalanımızın hastanedeki yaşamımızı nasıl etkileyeceğini düşündüğünü görebiliyordum. Dedikodu kazanını şimdiden

hayal edebiliyordum; intörlüğünü yeni bitirmiş bir Acil Servis doktoru, Denver General'ın en büyük pıslığının (evet, namımın farkındaydım) gizli eşiydi. Hastanede patlayacak gelmiş geçmiş en büyük dedikoduydu. Oradaki sessiz varlığımın parmakları-mın arasından kaydığını hissedebiliyordum.

Kuru kuru gülerek başımı iki yana salladım. "Bana güven," dedim. "Hepsi çoktan biliyor."

Mackenzie

Noah'yla aramızdaki şeyin büyütülmeyeceğine gerçekten inanan bir yanım olduğunu itiraf etmeliydim. Son birkaç nöbetim öyle yoğundu ki başımı kaldırıp çalışma arkadaşlarımin şüpheli davrandığını fark edecek vaktim olmamıştı. Haberin yayılacağını biliyordum bilmesine ama kendimi *herkesin* bunu bu kadar ilginç bulmasına hazırlamamıştım. Bu yerin iyi dedikoduyla nadiren çalkalandığı gerçeğini hafife almıştım sanırım. Hikâyemiz insanları suda kan kokusu almış köpekbalıkları gibi cezbetmişti.

Bunu koridorda yürürken atılan kaçamak bakışlarda görüyor, bir odaya girdiğim anda kesilen fısıltılarda duyuyordum; lanet olsun, daha önce hiç muhabbetimin olmadığı bir lisanslı hemşire mesaimin başlamasından bir saat sonra dinlenme odasında yanıma yaklaşmış ve *gerçekten* Noah Taylor'la görüşüp görüşmediğimi sormuştu. Beni kıskanmış mıydı yoksa rehin alındığımdan mı endişelenmişti çözememiştim. Dürüst olmak gerekirse iki senaryo da tamamen ihtimaller dahilindeydi. Tamam, Noah aksi olabilirdi ama aynı zamanda çok da seksiydi.

Öğle yemeği vakti geldiğinde, rahat bir nefes alabilmek için yemeğimi tuvalete mi götürsem diye düşündüm ama hastanedekilerin meraklarını dindirmenin en iyi yolunun sanki ters bir şey yokmuş gibi doğrudan yüzleşmek olduğu sonucuna vardım. Parker hastane kafeteryasında öğle yemeği teklifimi geri

çevirdi, güya çözmesi gereken bir sunucu sorunu varmış ama ben kötü karar verdiğimi düşündüğü için cezalandırıldığımdan şüpheleniyordum. Bazen annem gibi davranmayı seviyordu.

Öğle yemeğini birlikte yiyecek birilerini aramama gerek olmadığını anlamam çok sürmedi, yeni ilişkimle ilgili beni sorguya çekmek isteyen insanların sayısını azımsamıştım. Görünüşe göre dedikodu sosyal etkileşim için iyi bir teşvik unsuruydu. Tanıdık bir yüz masada pat diye karşıma oturduğunda daha plastik kaşığımı paketinden çıkaracak ya da elma suyumunu açacak zamanım bile olmamıştı.

“Bana her şeyi anlatmak zorundasın.”

Aklımda bir cevap oluşturmak için kendime zaman kazandırabileyim diye elma suyumdan bir yudum aldım, arkadaşım Priya’nın ne kadar heyecanlı görüldüğünü fark etmiştim ve bu iyiye işaret değildi. Başka kimseye gerçeği anlatamayacağımı kendime hatırlatmam gerekti, sevdiğim biri söz konusu olsa bile. Parker’a durumu anlatmamın Noah’nın canını sıkacağını biliyordum.

Aptala yattım. “Pardon?”

“Sakın.” Priya gözlerini devirdi ve uzun, mürekkep karası saçlarını bir omzunun üzerinden attı. “Nasıl bana söylemezsin?”

“Ben...” Sandalyemde kıpırdandım. Dünyadaki en iyi yalancı değildim. Bu anlaşılmaya balıklama atlamadan önce bunu göz önünde bulundurmalıyım. “Ben burada başlamadan önce Noah’yla kararımız...”

“Demek istediğim, anlıyorum,” diye ofladı Priya. “Radyoloji’deki Jessica’dan duydum” –Radyoloji’den Jessica diye birini tanıımıyordum ve onu sahte ilişkim üzerinde söz sahibi ilan edenin kimliğini merak ediyordum– “kendi itibarını onunkinin üzerine inşa etmek istemiyormuşsun. Buna kesinlikle saygı duyuyorum ama bir yıllık dedikoduyu kaçırdığıma inanamıyorum. Ee, nasıl?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ne nasıl?”

“Yapma ama,” diye cık cıkladı Priya. “Bir *alfayla* olmak nasıl bir şey?”

“Ah.” Doğru ya. Bunun eşsiz bir deneyim olması gerekiyordu. Diğer şekil değiştirenlerin meraklanması mantıklıydı sanırım. Kaçamak bir cevap vermeye çalıştım. “Diğer şekil değiştirenlerden farklı değil. Mekanikleri aynı.”

“Saçmalık,” diye burnundan soludu. “Bir omegayla alfanın yatması çok nadir bir durum. Aklını başından alıyor olmalı, değil mi?”

Ah. Doğru ya.

Priya’ya statümü söyleme kararımı sorgular olmuştum birden.

“Eh, ben...” Priya’nın merakını dindirecek bir şeyler düşünmeye çalıştım. “Kesinlikle yaptığım en iyi seksti.”

Dürüst olmam gerekirse, daha denemeden bu konu hakkında yalan söylemek zorunda kalmak kendime haksızlık gibi geliyordu.

“Ama şey...” Priya etrafa bakındıktan sonra birilerinin onu duymasından endişeleniyor gibi sesini alçalttı. “Şey olduğu doğru mu?... Anladın sen işte. Değil mi? Oluyor mu?”

Neden bahsettiğini asla anlamıyordum. “Neden bahsediyorsun?”

“Biliyorsun işte...” Etrafımıza kaçamak bir bakış daha attıktan sonra bana doğru eğildi. “*Kenetlenmekten* bahsediyorum.”

Ah. Ah. Bu henüz üzerine düşünmeye başladığım bir şey değildi. Noah’nın... mahrem bölgelerinin mekaniği yani. Dün öğle yemeği randevumuzda kenetlenme meselesi soracağım şeyler listesinin en sonunda yer alıyordu.

“Ah, ımm.” Kulaklarımın uçlarının ve yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum. “O... şey.”

“Aman Tanrım, kızarmaya başladın. Bana nasıl bir his olduğunu anlatman gerek. Acıtıyor mu? Alışman mı gerekti? Ol-

duktan sonra genelde ne kadar sürüyor? Bir saat falan mı birbirinize yapışık kalıyorsunuz?”

Sahte eş testinde kenetlenme sorularına hazırlıklı değildim.

“Ah, şey... harika,” dedim ona en azından fantezisini destekleyebileceğimi düşünerek. “Çığır açıcı. Bir kez kenetlendin mi... hiç istemezsin... çözülmeyi.”

Priya kahkahalara boğuldu ve yakınımızda oturan, vizitlerimden tanıdığım yaşlıca bir jinekoloğun bakışlarını üzerimize çekti. Zihnimden ona tonbalıklı salatasına dönmesini emrettim, onun alanındaki birinin bile bu konuşmaya en az benim kadar hazırlıksız yakalandığını tahmin edebiliyordum.

“Şşş,” diye öne doğru eğildim sır verirmiş gibi. “Hepsi şakaydı. Büyütülecek bir mesele yok.”

“Öyle diyorsan,” diye burnundan güldü Priya. “Tanrım. Kızgınlık dönemini paylaşabileceğin birinin olması çok hoş olmalı.” Arkadaşımın sesi özlem dolu çıkmıştı. “Şu kızgınlık dönemi takılma uygulamaları tam bir kâbus.”

Ona ikisi hakkında da bir fikrim olmadığını söyleyemezdim. Kızgınlık dönemimdeyken kimsenin kesici dişlerinin yanıma yaklaşmasına müsaade etmezdim, böyle bir şey mümkün değildi.

“Noah’yla olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum,” diye dan dan devam etti, neyse ki konuyu değiştirmişti. “Seks yaparken de kaşlarını çatıyor mı?”

Şimdi gülme sırası bendeydi çünkü neden bilmiyorum ama bunu kafamda canlandırabiliyordum. “Seksi bir kaş çatış.”

Noah’yla seks yaptığımızı aklımda canlandırmamam gerektiğini hissediyordum çünkü bu hayali bir çizgiyi aşmak gibi geliyordu ama kendime engel olamadım. Sonuçta kenetlenmekten bahsederken zihninde istenmeyen görüntülerin belirmeye başlaması kaçınılmazdı. Demek istediğim, Noah... kötü görünmüyordu. İriydi de. Arada sırada gülümsese o alanda sorun çekmeyeceğine bahse girerdim.

Bunu hayal etmem gayet normal, diye düşündüm. Özellikle de burada oturmuş sözde *deneyimim* hakkında konuşmak zorunda bırakıldığım için; bir alfayla omega arasındaki ten uyumu nasıl benim aklıma gelmemişi acaba. Alfaların, omegalar *dışındaki* birileriyle doğru düzgün kenetlenemediğini tıp fakültesinden biliyordum. Bu da bana Noah'nın bunu deneyimleyip deneyimlemediğini düşündürdü. Tüm bu düşüncelerle kalbim birkaç ritim teklerken bacaklarımın arasında garip bir karınca lanma oldu ve bende onları sıkıca birbirine bastırdım.

“Çok kötü biri olamaz,” diye belirtti Priya zihnimi bataktan çıkararak. “Onunla eş olduğuna göre. Değil mi?”

Sırf beni tahrik eden düşüncelerden kurtulmak için bile olsa sorusunu düşündüm. Sevgili *numarası yaptığım* bir adama hastane kafeteryasında yükselmeme hiç gerek yoktu gerçekten. Bir hafta önce olsa sorusunu kolayca yanıtlayabilirdim ama Noah'yla biraz zaman geçirdikten sonra emin olamıyordum. Eminim ki onunla tanışan herkesin yaptığı gibi kafamda ona dair bir algı oluşturmuştum ama Noah hakkında duyduğum şeylerin büyük bir kısmının, onun deyimiyle *aşırı abartı* olup olmadığını merak etmeye başlamıştım.

“Düşünmenizi istediği kadar kötü biri değil,” dedim ve gariptir ki buna inanıyordum. “Sadece biraz gergin.”

“Yılın en yetersiz ifadesi,” diye ofladı Priya. “Nasıl tanıştığınızı öğrenmek için ölüp bitiyorum.”

Aha. Bunun üzerine konuşmamıştık. Neden konuşmamıştık ki? İnsanların soracağı ilk şey tabii ki bu olacaktı. Sevgililik işinde gerçekten berbatlık.

“Ah. Şey. Bu komik bir hikâye aslında.” Ne anlatmak üzere olduğumu ben de bilmediğimden ortaya *aşırı komik* bir hikâye de çıkabilirdi. “Olan şuydu... Anlarsın ya...”

Priya'nın telefonu çalmaya başladı ve bana özür diler bir ifadeyle baktı. “Bir saniye.”

Telefonu beklentiyle açtıktan sonra sesinin telaşlı bir hâl alışını dinledim, daha telefonu açalı bir saniye olmamıştı ki hattın diğer ucundaki kişiye “hemen orada olacağını” söyledi. Uğuldayan beynim sessizce şükretti.

“Kusura bakma,” diye homurdandı. “Üçüncü katta bana ihtiyaçları varmış.” Gitmeden önce beklenti dolu bakışlarını üzerime dikti. “Bu hafta sonu Betty’nin emeklilik partisine geliyorsunuz, değil mi?”

“Biz?”

“Sen ve Noah!”

“Ah.” Noah’nın yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesini şimdiden kafamda canlandırabiliyordum. “Aslına bakarsan ona sormadım. Tamamen aklımdan çıkmış.”

“Acele et de sor hadi. Aksi kocanı getirmek *zorundasın*. Teknisyenimle onun geceleri yarasaya dönüştüğüne dair iddiaya girdim.”

Gözlerimi devirdim. “Programı nasıl bir sorarım.”

“Harika,” dedi. Sonra aklına başka bir şey gelmiş gibi gözlerini kısarak işaretparmağını bana doğrulttu. “Ama bir dahaki görüşmemizde o hikâyeyi dinlemek istiyorum.”

“Elbette,” dedim ona. “Tamamdır.”

Bana bir öpücük attı. “Sonra görüşürüz!”

O gittiğinde dudaklarımın arasından bir nefes verdim, ucuz atlattığım için minnettardım. Nasıl olmuştu da Noah’yla “tanışma hikâyemizi” kararlaştırmayı akıl edememiştik? Her ilişkinin temeliydi bu.

Ama Noah’yla iş dışında tanışıp da beni ısırmasına izin vereceğim ve hayatımın kalanını onunla geçireceğim kadar âşık olduğum bir senaryo hayal etmeye çalıştığımda aklım bomboş kalıyordu. Yani bu küçük detayı unutmuş olmamız mantıklıydı.

Priya sağ olsun, iş dışında tanışıp da kendimizi yatakta bulduğumuz bir senaryo hayal etmekte zorlanmıyordum artık. Tekrar diyorum, bunlar güvenli düşünceler değildi.

Dikkatimi nihayet yeniden çorbama (bu seferki brokoli ve çedarlıydı) verirken başımı iki yana salladım ve Noah'yla uydurmamız gereken şeyler listesine zihnimde "beklenmedik bir tanışma" maddesini ekledim.

Mümkünse tabii.

Bugünden önce hiç konuşmadığım insanların fısıltılarına, bakışlarına ve doğrudan sorgulamalarına maruz kaldığım birkaç saatin ardından mesaim bitmek üzereydi. Suç ortağımı bulup onun gününün nasıl geçtiğini öğrenmeye karar verdim. Oyunun bu kadar erken safhalarında onu bir partiye davet etmeden önce ruh hâlinin ne kadar kasvetli olduğunu görmem gerekiyordu.

Onunla tanıştığım o ilk günden beri Noah'nın ofisine gitmemiştim ve tüm bunlardan önce oradan uzak durmak için elimden geleni yapıyordum ama katta bulması kolay olmuştu. Kapısının dışındaki isim levhası parlak, düzgün ve profesyonel görünüyordu. Bana direkt onu hatırlatmıştı. Ahşabı tıklatmak için yumruğumu kaldırmıştım ki içeriden gelen kısık sesi beni davet etti ve kapının topuzunu döndürüp iterek açtım.

Kapıyı açtığımda Noah masasında oturuyordu. Sandalyesinde geriye yaslanırken somurtuyordu ve parmaklarını karnının üzerinde birbirine kenetlemişti. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi, kapıyı tamamen açıp yüzümde garip bir gülümsemeyle içeri girerken ifadesi azıcık değişti.

"Selam. Ben geldim, sözde..."

Kapı biraz daha da açılıp da Noah'nın yalnız olmadığını görünce çenemi kapadım, tanıdığım ama adını hatırlayamadığım yaşlı bir erkek şekil değiştiren masanın öteki tarafında duruyordu. En azından onun bu katta Noah'yla birlikte çalıştığını biliyordum. Saçları şakaklarında kırlaşmaya başlamıştı bile, benden ve

hatta belki Noah'dan da en az on yaş büyük olduğu izlenimini veriyordu. Nerede yaşadığımız düşünülürse, teni ancak boş zamanının büyük bir kısmını solaryumda geçirerek elde edilebilecek bir bronzlukta idi. Bu onun... kösele gibi görünmesine neden oluyordu açıkçası. İlk defa bu kadar yakınında bulunduğum için daha önce fark etmemiştim sanırım. Tezgâhımızı neredeyse ifşa edeceğim için zihnimden kendime küfrettim.

Kendimi topladığımda, "Aa," dedim garip bir tavırla ve Noah'ya temkinli bir bakış attım. "Kusura bakma. Toplantıda olduğunu bilmiyordum."

Yaşlı adam gülümsedi ve elini sallayarak özrümü geçiştirdi. "Sorun değil. Zorluk yaşadığım bir hasta hakkında danışmak için eşine uğramıştım. Bu arada tebrikler. Dâhi uzman doktorumuzun başının bir yılı aşkındır bağlı olduğunu öğrenince bütün bölüm kendinden geçti. Bunca zaman bunu nasıl sır olarak sakladı hiç bilmiyorum."

"Ah, evet." Gergin bir kahkaha attım, bakışlarım yüzünde sert bir ifade olan Noah'dan gülümsemesinde rahatsız edici bir şeyler olan adama çevrilirken ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Eh, Noah'yı bilirsiniz... Tam bir sır küpüdür."

"Doğru," diye kıkırdadı adam. Elini uzatmak için bana doğru bir adım attı. "Bu arada ben Dennis. Dennis Martin. Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Ah, doğru. Siz de kardiyologsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Dennis beni ürkütmeye başlayan o gülümsemeyle. "Eşin kadar önemli değilim ama. İşçi arılardan biriyim sadece."

Buna nasıl bir cevap vereceğimden emin değildim, Noah'ya baktığımda Dennis'in görüş açısından kaçınarak gözlerini devirdiğini gördüm.

"Departmanın şefiyle birlikte olduğun için gurur duyuyorsundur," diye devam etti Dennis. "Bunu sır olarak saklamak is-

temeni tamamen anlıyorum. Kendine onun gölgesinin dışında isim yapmak istemen takdire şayan.”

“Evet, eh...” Kayıtsız bir tavırla omuz silktim. “En azından elimizden geleni yaptık. Dedikoduların nasıl olduğunu bilirsiniz.”

Gülümsemesi genişlerken Dennis’in gözlerinin kenarları kırıştı ve başıyla onayladı. “Doğru,” diyerek konuşmamızı noktalayıp dikkatini Noah’ya çevirdi. “Hasta dosyasıyla ilgili sonra tekrar gelirim. Ne düşündüğünü konuşuruz.”

“Kulağa harika geliyor,” dedi Noah kupkuru bir sesle. “İnceledikten sonra sana e-posta atarım.”

“Harika.” Dennis bana tekrar gülümsedi. “Seninle tanıştığımı sevindim, Dr. Carter.”

“Mack diyebilirsiniz,” dedim alışkanlıktan.

“Mack,” diye tekrar etti. “İyi günler.”

Dennis’in yanımdan geçip gitmesini izledim ve Noah’ya tek kaşımı kaldırarak bakmadan önce kapıyı arkasından kapamasını bekledim. “Çok renkli birine benziyor.”

“Tam bir baş belası,” diye homurdandı Noah. “Hâlâ kıdemi yüzünden bölüm şefliği ona verilmeliydi diye düşünüyor ama bana doğrudan kabalık edemeyecek kadar da yalaka. O yüzden de zamanının çoğunu ona kulak veren herkese arkamdan kötü konuşarak geçirse de sahte nezaketine katlanmak zorundayım.”

“İyy.” Dilimi dışarı çıkardım. “Bana kinci bir kaltak gibi geldi.”

Noah’nın dudakları seğirdi, küçük anlaşmamız yürürlüğe girdiğinden beri gülümsemeye en yaklaştığı andı bu. “Tam öyle.” Başını yana eğdi. “Bir şey mi lazımdı?”

“Evet.” Odayı aşip karşısındaki kanepeye oturdum ve iyice yerleşirken bir bacağımı altıma aldım. “Bir de günün benimki kadar çılgınca geçti mi diye sorayım dedim.”

Noah’nın kaşları çatıldı. “Çılgınca mı?”

“En az on kişi bana seni sordu. Yarısıyla daha önce hiç konuşmamıştım bile. Sen böyle şeyler yaşamadın mı?”

Noah şaşırması görünüyordu. “Pek sayılmaz. Her zamanki işler.”

“Off.” Başımı iki yana salladım. “Muhtemelen sana sormaya korktukları içindir. Sanırım dedikoduların ceremesini ben çekeceğim.”

Noah özür diler gibi baktı. “Kusura bakma.”

“Sorun değil,” dedim ona. “Şu âna kadar çoğunlukla eğleneliydi. Bugün konuştuğum kişilerden en az üçünün senin alfalara özgü bir zihin kontrol gücün olduğunu ima ettiğinden ve beni rehin aldığından endişelendiğinden eminim.”

“Neden benimle işbirliği yapasın diye düşündüğümde bana çok da uzak bir ihtimal gibi gelmedi.”

“Hey, bu kadar kasvetli olma. En az dört kişinin de kıskandığından neredeyse eminim. Sahte ayrılığımızdan sonra bir sürü seçeneğin var, haberin olsun.”

Noah kaşlarını çattı. “Hiç almayayım, teşekkürler.”

“Sen bilirsin.”

“Özür dilerim,” dedi tekrar, gerçekten endişeli görünüyordu. “Bununla uğraşmak zorunda kalan sen olduğun için.”

Onu elimi sallayarak geçiştirdim. “Sorun değil. Ben koca kıyım. Sinir bozucu ama en azından eğlenceli de.” Ona şeytani bir sırıtışla baktım. “Büyükanneyle tanıştığında daha kötüsüyle baş etmek zorunda kalacaksın. Bu hastanede çalışan herkesten en az on kat daha sinir bozucu olacağıma seni temin ederim. Senin cezan da bu.”

“Dört gözle bekliyorum,” dedi Noah duygusuz bir sesle.

“Yakın zamanda olacağından eminim,” diye homurdandım. “Büyükanne seni yedirip içirmeden ve gerçek olduğunu doğrulamadan önce rahat bir uyku uyumayacak.”

“Sevgili bulman gerçekten manşetlik bir haber mi?”

Kaşlarımı kaldırdım. “Bana laf sokmaya mı çalışıyorsun?”

“Hayır, hayır.” Söylediğinden gerçekten pişman olmuş gibi görünüyordu. “Sadece demek istediğim...” Ensesini ovuşturdu

ve bunu yapmasıyla iki gün öncekinden daha da güçlü gelen kokusu etrafa yayıldı. Sanırım bedeni baskılayıcıların kalan etkilerinden temizlenmişti. “O konuda büyükannenin yardımına ihtiyaç duymana şaşıyorum sadece.”

Ah. Noah Taylor gerçekten de bana çekici olduğumu mu söylüyordu? Sahte eş bingo kartımda bu yoktu işte.

“Sadece öncelik listemde değil,” dedim ona dürüstçe. “Erkekler karmaşık varlıklar. Şekil değiştiren erkekler daha da karmaşık.”

Noah acımı paylaşmış gibi başını salladı, neredeyse cinsiyeti için sessizce özür diler bir tavrı vardı. Hikâyenin yarısını bile bilmediğini ona söylemedim; omega statüm flörtleşmeyi büyükannemin “yardımı” *olmadan* da kâbusa çeviriyordu. Cidden. Erkekler ne olduğumu öğrenir öğrenmez tek konuştukları üreme ve bebekler oluyordu. İnsanların Noah gibi alfalardan kaçınıp hiperseksüel olduğumuz gibi basmakalıp bir yargı yüzünden benim gibilerin peşine düşmesi çok komikti. Sanırım ikimizin de statüsünün dezavantajları vardı. Tesadüf bakın ki bu da bana *Noah’ya* hâlâ altsınıfımı söylemediğimi hatırlattı. Öğrendiğinde benim için aya doğru ulumaya başlayacak biri gibi durmuyordu, o yüzden hiç bahsetmemem tuhaf kaçacaktı.

Ama meraklanmadım desem yalan olurdu. Öğle yemeğinde Priya’yla oturduktan sonra Noah’nın alfa anatomisinin inceliklerini düşünmemek zordu. Öyle pat diye soramazdım, değil mi? Havalı olmazdı. Sahte erkek arkadaşınızın aletinin yapısı hakkında soru sormanın kabul edilebilir olması için kaç gün çıkıyormuş gibi yapmak gerektiğini merak ediyordum. Daha da önemlisi, söz konusu sahte erkek arkadaşın aletini düşünmek neden içimi gıcıklıyordu?

“Onun dışında günün nasıldı?”

Sorusu dikkatimi dağıttı, muhtemelen iyi de oldu. “Günüm mü?”

“Evet, ben... sanırım genel olarak nasılsın diye soruyorum? Benim yüzümden zorlandığını düşünmekten nefret ediyorum.”

Şimdi de benim için endişeleniyordu. Bingo kartımda beklenmedik bir kare daha açılmıştı.

“Ah. Şey. Evet? Fena değildi. Acı eşiği eksi yedilerde falan olan bir kadının kırık kolunu yerine oturtmak zorunda kaldım, eğlenceliydi yani. Anestetik ilaçla bile onu öldürüyordum gibi davrandı. İnlemelerinin bu kata kadar gelmemesine şaşırdım.”

Noah’nın dudakları kıvrıldı, o kadar belli belirsizdi ki neredeyse gözden kaçırıacaktım. “Kulağa aşırı eğlenceli geliyor.”

“Dikkatli olsan iyi edersin,” dedim ona ciddi bir tavırla. “İnsanlar seni bu şekilde gülümserken yakalarsa üzerine çok uğraştığın ‘çatık kaşlı aksi canavar’ havan zarar görebilir.”

Noah gözlerini devirdi. “Dikkate alındı.”

“Neyse. Şeyi merak ediyordum. Bu hafta sonu programın nasıl?”

“Bu hafta sonu mu?”

“Evet... Aslında sana Betty’nin emeklilik partisine gitsek mi diye sormaya gelmişim.”

Noah başını yana yatırdı. “Betty mi?”

“Kadın doğumdaki hemşirelerden biri,” dedim ona. “Emekli oluyor. Çok uzun zamandır burada. Tim Allen’ı o doğurttu.”

“Tim Allen mı?”

“Burada doğdu.”

“Gerçekten mi?”

“Dostum. Sadece *bir* ünlümüz var. Eh, Ödül Avcısı Köpek’i saymazsan tabii. Ben sayıyorum. Bunu nasıl bilmezsin?”

“Denver Hastanesi genel kültürüm zayıf demek.”

“Dâhi uzman doktor ama Tim Allen’ı bilmiyor,” diye cık cık-ladım. “Betty’nin herkese anlattığı ilk hikâyesidir.”

“Aslına bakarsan Betty’yle tanıştığımın emin değilim.”

“Eh, en azından onun sakatladığın hemşirelerden biri olmadığını biliyoruz.”

Noah gözlerini devirdi. “Çok komik.”

“Muhtemelen çok senlik bir olay değil, biliyorum ama artık ‘eş’ falan olduğumuz için... beraber gitmezsek garip kaçır diye düşündüm.”

“Anladığım kadarıyla sen gitmeye kararlısın.”

“Sosyalleşmeyi alışkanlık hâline getirmeye çalışıyorum,” dedim ona ciddi bir tavırla. “Biliyorum. Korkunç bir alışkanlık.”

Noah beni şaşırtarak tekrar gülümsedi. Eh, gülümsedi sayılır yani. Daha çok dudaklarının hafifçe yukarı kıvrılmasından ibaretti ama bunun umabileceğimin en iyisi olduğunu öğrenmeye başlamıştım.

“Korkunç,” diye tekrar etti.

“Ama senin için kâbus gibi geçecekse zorlamak istemiyorum. Meşgul falan diye bahane uydurabilirim.”

“Hayır, ben...” Noah düşünürken kaşlarını çatı. “Gelebilirim.”

Kaşlarını yukarı fırladı. “Gerçekten mi?”

“Gelmemi istemiyor muydun?”

“Hayır, hayır.” Başımı iki yana salladım. “Sadece hayatta istemezsin diye düşünüyordum herhalde.”

“Senin de dediğin gibi,” diye mantık yürüttü, “eminim insanlar bunu bekleyecektir.”

“Doğru.” Neden bilmiyordum ama cevabıyla gıcık olmanın uzaktan kuzenini gibi bir şey hissettim ama geldiği hızla geri gitti. “O zaman bu bir randevu.”

Şimdi şaşırmış gibi görünen oydu.

“Şaka yapıyorum,” diye düzelttim çabucak.

Başını yavaşça yukarı aşağı salladı. “Tamam.”

“Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, oradaki herkes bizi sorguya çekecek.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Ah, en yeni dedikodu biziz. Arkadaşım Priya neredeyse ağzından köpükler saçıyor.”

Noah yüzünü buruşturdu. “Endişelenmeli miyim?”

“Sanırım başa çıkabiliriz,” diye onu temin ettim. “Sadece çılgınlar gibi mutlu bir çift rolü yapmamız gerek, değil mi?”

“Öyle,” diye onayladı.

“Ah. Bir de tanışma hikâyemizi düşünmemiz lazım.”

“Tanışma hikâyemiz mi?”

Sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi hâlâ somurtarak bakıyordu bana. Ya da belki de yüzü böyleydi. Aslında bu akla yatkındı.

“Görünüşe göre bu madde önümüze sık sık çıkacak. Bugün soruyu geçiştirmeyi başardım ama Priya aklına taktığı meselelerin peşini bırakacak biri değildir.”

“Çok duygusal olmak zorunda mı?”

“Değişir,” dedim ciddiyetle. “Bana çok duygusal bir şiir yazdığın fikrine ne kadar karşısın?”

İfadesinden biraz bile eğlenmediği belliydi.

“Tamam tamam,” dedim gülerek. “Basit tutabiliriz. Çoğunlukla gerçeklere bağlı kalırız. İşte tanıştık. Bu basit gerçekle bile başlayabiliriz. Bir konsültasyon için ofisine gelmiştim. Ardından çok iyi anlaştığımız ve âşık olduğumuza dair belli belirsiz detayları ekleriz.”

“Nasıl tanıştığımızı hatırlamana şaşırdım,” dedi.

“Bana neden asistanın tekinin sana konsültasyona geldiğini sormuştun.”

“Öyle mi yaptım?”

“Sana ‘dikiş atacak yaşta’ görünmediğini söyleyen birini unutmazsın,” diye yanıtladım ve kahkaha atarak kendimi şaşırttım.

“Vay canına.” Noah başını iki yana salladı. “Gerçekten pisliğin tekiyim, değil mi?”

“Öyle düşünüyordum ama...” Garip bir şekilde hâlâ gülümseyordum. “Bunun cazibenin bir parçası olduğunu düşünmeye başlıyorum.”

“Cazibe,” diye tekrarladı.

“Ben de çok şaşırdım,” diye sataştım.

Bana gülümsemesini bahsettiği birkaç olağanüstü anda olduğu gibi sırtışı hâlâ minicikti ama hoşuma gitmeye başlıyordu. Dürüst olmam gerekirse, bu onda işe yarıyordu. Noah’nın her gülümsemesinin ya da kahkahasının bende bileğimin hakkıyla kazandığım hissini doğurmasını seviyordum. Meslektaşlarından onu gülümserken gören ilk kişi ben miyim diye merak ettim. Bu fikir biraz tatmin ediciydi.

“Her neyse, ben seni tutmayayım. Sadece gelip parti hakkında ne düşündüğünü öğrenmek istedim.”

“Seni utandırmamak için elimden geleni yapacağım,” dedi ciddiyetle.

Tekrar güldüm, sadece kısmen şaka yaptığının farkındaydım. “Güzel. O zaman seni bırakayım da...”

“Kokum gitmiş,” dedi birden.

Elim koltuğun kolçağında, oturmakla kalkmak arası bir pozisyonda donakaldım. “Ne?”

Gözlerini kırıştırdı, bu ani patlamasından ötürü o da benim kadar şaşkın görünüyordu. “Özür dilerim. Sadece... artık üzerinden kendi kokumu ilk zamanki gibi alamıyorum. Hatta neredeyse hiç alamıyorum.”

“Ah.” Kafa yorduğu bu muydu? Burnumu önlüğüme bastırıp kokladım. “Sanırım haklısın. Hiç fark etmemişim.”

“Ben şey yapmalıyım... Yani birlikte yaşayıp aynı yatağı paylaşıyorsak kokunun silinmesi hiç mantıklı olmaz.”

Peki *bu* neden kızarmama neden olmuştu? Seksle ilgili bir şeyler dememişti ki, sadece yatak paylaşmaktan bahsetmişti. Burada heyecanlanacak bir şey yoktu.

Priya ve kenetlenme hakkındaki konuşması yüzündendi muhakkak. Belli ki beynim artık fırsatını bulduğu her seferinde Noah'dan yatağa ve kenetlenmeye büyük bir hızla geçiş yapıyordu.

“Bu... mantıklı.”

Noah ensesini kaşıdı, huzursuz görünüyordu. En sonunda koltuğundan kalkarken boğazını temizledi. “Tamam. O zaman ben...”

Ne zaman tam ayağa kalktım hatırlayamadım ve nabzımın beklentiyle hızlandığını fark ettim. Bunun biyolojik bir tepkidenden, üzerinde kontrolümün olmadığı hormonsal bir saçmalıklardan ibaret olduğu sonucuna vardım. Bunun iş olduğunu ve numaramızı sürdürmek için gerekli olduğunu kendime hatırlatmam gerekti.

“Evet,” dedim sessizce. “Evet, yapabilirsin.”

Onunla yarı yolda buluşmak için masanın kenarından dolandım, bu işi bitirmek istiyordum.

Sadece lanet bir sarılma, diye düşündüm. Liseli bir kız gibi davranmayı bırak.

Noah'nın durumun garipliğiyle mücadele ettiğini görebiliyordum, kollarımı öne uzatıp teşvik edici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle bakarak gerilimi yatıştırmaya çalıştım. “Üzerime bırak bakalım.”

“Tamam.” Evet, hâlâ fazla ciddi görünmesi hoş değildi. Durumu daha da garipleştiriyordu. “Ben sadece...”

Noah yavru bir geyiğe yaklaşıyormuş gibi bana uzandı, iri bedeni kişisel alanımı doldururken ellerini nereye koyduğuna dikkat ediyordu. Parmaklarını önce iki tarafımda hissettim, avuçları hafifçe yanlardan bastırırken başparmakları önlüğümün ön cebinde geziniyordu, ellerinin belimi bulmak için kıvrılmasıyla nefesim kesildi. Bunu duymadığını umuyordum.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı tekrar. “Hızlı olacağım.”

Sanırım başımla onayladım ama artık rahat olamayacağım kadar yakınımdaydı, beni kendine çekerken kokusu duyuları-

mı köreltmişti. Yanağım göğsüne yaslandığında gözlerimi kapadım, doktor önlüğünün düğmeleri birazcık batarken yüzünü saçlarıma dayadığını hissettim. Başta ellerinden birinin belimde daha yukarı çıktığını hayal ettim sandım ama beni daha yakınına çekmeye çalışmış gibi kürekkemiklerimin arasına bastırıldığında durumu tekrar değerlendirmem gerekti.

Bunu beklediğimi fark ettim. Teninin bana dokunup kendinden bir parça bırakmasını beklerken hem nefesimi tutmak hem de derin bir nefes almak istiyordum. Önce burnunun sürtünmesini hissettim, burnunun ucu boğazımda gezinirken hafifçe nefes aldığını duydum ve dengemi korumak için parmaklarım bilinçsizce önlüğüne tutunurken sertçe yutkundum. Ki bu gerekliydi çünkü dizlerim yine pelteye dönmüştü.

Geçen günkü sarılışından beri tıraş olmuştu, boynuma değen yanağı pürüzsüz ve sıcaktı. Noah'nın çok hafifçe titrediğini hayal ediyor olabilirdim ama sanmıyordum. Göğsünde hırlama gibi bir ses titreşti ama daha yumuşaktı, boğazı boğazımda kayarken tenim yine karıncalanarak tepki verdi. Hem hoş hem rahatsız ediciydi, sanki kaşınıyordum da oraya tam erişemiyordum.

Sadece hormonların, dedim kendime. Bunun bir anlamı yok.

Peki geri çekildiğinde neden nefes nefese kalmıştım? Dahası, o neden nefes nefeseydi?

Kokusunun şu an daha güçlü olmasının da pek faydası olmuyordu ve bunun baskılayıcıları artık kullanmamasıyla alakalı olduğunu düşünüyordum. Ama kokusunun şiddeti ben ona tutunurken odanın neredeyse etrafımda dönmesine neden oluyordu. Karnıma bir sıcaklık yayılmıştı, göğsüm güm güm atıyordu ve yutkunmaya çalıştığımda ağzımın kuruduğunu fark ettim. Kendimi toplamama yardımcı olacağını düşünerek gözlerimi kapadım ama *diğer* duyularımı daha da keskinleştirmekten başka bir işe yaramadı. Yavaş yavaş dinmeye yüz tutsa da hâlâ gücünü koruyan bir dürtü duyuyordum, bu da başımı

yukarı kaldırıp onu öptüğümü hayal etmeme neden oluyordu. Ki bunun gülünç olduğunun farkındaydım. Mantıksız olmasından bahsetmiyordum bile.

O zaman neden birden tadının nasıl olduğunu merak etmeye başlamıştım?

“Özür dilerim,” dedi tekrar. Geri çekildiğindeki ani uzaklığı sistemimde neredeyse şok etkisi yarattı. Gözlerinin mavisinin bir dakika öncesine kıyasla daha koyu olduğunu fark ettim. “Şey yapmak istememiştim...” Boğazını temizlerken dudaklarını birbirine bastırdı. “Özür dilerim.”

Yutkundum ama hâlâ zorlanıyordum. “Bunu söyleyip duruyorsun.” Sesim kulağa tuhaf geliyordu. “Ama bu da anlaşmamızın bir parçası, değil mi?”

“Doğru,” diye cevap verdi kısık sesle, çenesi sanki dişlerini sıkıyormuş gibi kasıldı. “Anlaşmamızın bir parçası.”

Sırf ona daha fazla bakmayayım diye yüzümü çevirdim ve burnumu omzuma bastırdım. “Sanırım... bu işe yarar.”

“Evet.” Başını sersemlemiş gibi yavaşça yukarı aşağı salladığını göz ucuyla gördüm. “Bu, ıı, işe yaramalı.”

Ellerinin hâlâ kalçamda, benden ayrıldıktan sonra koyduğu yerde durduklarını ne zaman fark ettik bilmiyordum. Ellerini utanmış gibi hızla çekti ve bakışlarını kaçırdı. Bana dokunmayı bıraktığı için neredeyse hayal kırıklığına uğramam garipti.

“Doğru. Şey. Sanırım şu hikâyeyi bir düşüneceğim.”

“Ah.” Açıkçası sahte tanışma hikâyemiz şu an aklımdaki en son şeydi. “Evet. Sana sonra mesaj atarım.”

Başıyla onaylarken daha da gerildi. “Tabii.”

Kokusu bu kadar güzel olmak zorunda mıydı? Düşünmeyi zorlaştırıyordu. Alfa genlerinden kaynaklanıyor olmalıydı. Bas-kılayıcıları konusunda bu kadar tutucu olmasma şaşmamak lazımdı. Etrafta böyle kokarak dolanırsa diğer şekil değiştirenler ya ondan kaçarak uzaklaşırdı ya da kendilerini onun üstüne atardı.

Kenara çekildim ve aramıza çok ihtiyaç duyduğum bir mesafe koydum. “Hemen buradan çıksam iyi olur,” dedim gergin bir kahkahayla. “İnsanlar beni bu kadar sen kokarken yakalarsa ofisinde takıldığımızı sanırlar.”

Noah şaka yaptığıma pişman eden garip bir surat ifadesi takındı ama o tuhaf ifade geldiği hızla kayboldu.

“İyi bir akşam geçir, Makenzie,” dedi. Sesi kulağa bir dakika önce olduğundan kalın geliyordu.

“Sen de.” Gülümsemeye çalıştım. “Yarın görüşürüz.”

Aptalca bir şey yapma fırsatı bulamadan oradan kaçtım; sadece gülünç olmakla kalmayıp aynı zamanda istenmeyen, hormon kaynaklı çok sayıda öneri beynimde dönüyordu. Noah’nın ofisinin dışındaki hava daha az... *Noah’ydı* ve o havayı içime çekmek onun kokusunun neden olduğu dürtülerden biraz olsun kafamı temizlememi sağladı. Bu dürtülerin bizimle değil de biyolojiyle alakası olduğunu çok iyi biliyordum.

Sadece hormonlar.

Alabama giderken yolda kendime bunu en az on kez hatırlattım ama yine de daha az düşünmemi sağlamadı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Noah

Bu akşam için *stres* yaptım diyemezdim ama bir süredir bu kadar heyecanlandığım bir şey olmadığı kesindi. Mackenzie hafta başında ofisime uğradıktan sonra beni bu toplaşmanın bir *barda* gerçekleşeceğine dair bilgilendirmişti, yirmilerimden beri herhangi bir bara adım atmamıştım. Bilsem gitmek için bu kadar istekli davranmazdım.

Hastanenin ana lobisinden dışarı açılan çift kanatlı kapıya bakarken saatimi kontrol ettim; Mackenzie on dakika önce üstünü değiştirdiğini ve hemen geleceğini söyleyen bir mesaj atmıştı ve ben de koca bir aptalmışım da sanki mezuniyet balosuna falan gitmek üzereymişiz gibi otoparkta arabama yaslanmış onu bekliyordum. Bunun neredeyse bir yıldır ilk gerçek randevum olduğunu söylesem muhtemelen ona epey bir dalga malzemesi vermiş olurum.

Bu bir randevu değil, diye zihnimden kendimi düzelttim.

Ama sahte olsun ya da olmasın Mackenzie'yle randevuya çıkacak olmak bütün hafta sinirlerimle oynamamış gibi yapamazdım. Özellikle de en son görüştüğümüzde ofisimde yaşadığımız o garip andan sonra. Beni ne ele geçirdi de üzerine tekrar kokumu salma ihtiyacı duydum bilmiyordum; gitmesi gerektiğine dair bir şeyler söylediğini anımsıyordum ama dudaklarının hareket ettiği süre boyunca tek odaklanabildiğim kokusunun tatlılığı

ve benim kokumun ne kadar az kaldığıydı. Kısa bir an için, onu tekrar işaretlemeden dünyaya gönderme düşüncesi aşırı rahatsız edici geldi. Bu da beni sayısız başka nedenden ötürü rahatsız etti.

Baskulayıcıları uzun yıllardır kullanıyordum, o kadar zaman olmuştu ki onlar olmadan hissettiğim garip dürtüler ve hisler artık bana yabancı geliyordu. Onları almayı bırakalı sadece birkaç gün olmuştu ve bu da günlük dozumu almadan geçirdiğim süre uzadıkça mevcut davranışsal yan etkilerin beni ne kadar kötü etkileyebileceğine dair endişelenmeme yetiyordu. Mackenzie'ye dokunmak ona *daha fazla* dokunma dürtüsünü ortaya çıkarmıştı ve bu dürtü geçici olsa bile, ne kadar kafa patlatsam da yetişkinlik hayatım boyunca bir kadına bu kadar dokunmak istediğim tek bir an bile hatırlayamamıştım. Bu hafta ikimizin de mesajlaşmak dışında konuşamayacak kadar meşgul olmamız muhtemelen en iyisiydi; gerçi bu mesafe yüzünden bir yanımm biraz gerildiğini inkâr edemezdim. Sanırım bu daha önce hiç uğraşmak zorunda kalmadığım garip alfa içgüdülerinden biriydi.

Kesin olan bir şey vardı ki bu anlaşılmaya devam edeceksek bazı şeylerin kontrolünü daha iyi sağlamam gerekiyordu.

Serin bir rüzgâr esince ceketime daha sıkı sarındım ve bir kez daha telefonumdan saati kontrol ettim. Ne giymişti acaba? Gerçekten balo elbisesi olabilir miydi? Normal biri gibi arabada beklemeliydim. Bunun centilmenlik olduğunu düşünmek muhtemelen aptalcaydı.

Tam siktir edecektim ki otoparkın karşısındaki cam kapıların kayarak açıldığını fark ettim ve Mackenzie arabama bakınmak için parmaklarının üzerinde yükseldiğinde tanıdık saman sarısı buklelerini gördüm. Aslında yakında olmama rağmen beni hemen görmedi, bu da değiştirdiği kıyafetinin *bende* yarattığı garip duraksamayla savaşmam için bana otuz saniye kazandırdı.

Dar siyah pantolonu, dizlerinin hemen altında biten çizme-lerine kadar bacaklarını sımsıkı sarıyordu ve dar, siyah yün ka-

banının içine giydiği kırmızı kazağı da aynı şekilde üzerine tam oturuyor, ondan başkasına bakmayı fazlasıyla zorlaştırıyordu. En azından benim üzerimde yarattığı etki buydu.

Sonunda beni gördüğünde gülümsedi ve bana doğru yürümeye başlarken el salladı. Yaklaştıkça kazağının V yakasının derinliğini ve memelerinin arasında kaybolan siyah zincir kolyesini daha iyi görebildim, tabii gözlerimin oraya kaymasına müsaade etmedim.

İyice yaklaşıncı, “Selam,” dedi ve beni baştan ayağa süzdü. Koyu renk pantolonum ve mavi gömleğimin üzerine giydiğim ceketı gördüğünde, Ooo, dedi ve hatta etkilenmiş bir ifadeyle düzeltmek için yakama uzandı. “Vay canına! Kendine iyi çekidüzen vermişsin, Dr. Taylor.”

Düşüncelerim beni iyice köşeye sıkıştırıyordu, boğazımı temizlerken bakışlarımı güvenli bölge olarak belirlediğim yüzünde tutmaya zorladım kendimi. “Sen de öyle.”

“Yaa, öyle mi?” dedi kirpiklerini oyuncu bir tavırla kırpıştırarak. “Gitmeye hazır mısın?”

“Hem de nasıl,” diye mırıldandım ve ona kapıyı açmak için döndüm.

İçeri iyice yerleştiğinden emin olana kadar da kapamadım, ardından sürücü koltuğuna geçmek için arabanın etrafından dolandım. O kemerini taktıktan sonra ben de aynısını yaptım ve işim bittiğinde Mackenzie’nin yüzündeki neşeli gülümsemeyi görünce kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım.

“Ee, birden ona kadar,” dedi, “bu partiden ne kadar nefret edeceksin?”

Arabayı başlatırken ofladım ve otoparktan çıkabilmek için arabayı geri vitese alırken başımı iki yana salladım. “Net on bir,” diye homurdandım.

Mackenzie’nin kıkırdaması sokağa çıkana kadar durmadı.

Hangisi daha garipti bilmiyordum; barda olmam mı yoksa barda iş arkadaşlarımla olmam mı? Mackenzie'yle birlikte eski ahşap kapıdan içeri girdiğimizde gruba kısa ama gözden kaçması imkânsız bir sessizlik çöktü, muhabbetler kaldığı yerden devam etmeden önce herkesin topladığı barın arka tarafında en az beş saniye âdeta sessizliğin uğultusu yankılandı. Mackenzie içeri girer girmez tanımadığım birine el salladı, koyu renk saçları ve parlak bir gülümsemesi olan güzel bir kadındı ve... keyiflenmiş görünüyordu.

“Mack! Bu tarafa!”

Mackenzie harekete geçmeden önce bana döndü ve teşvik edercesine elimi sıktı. “Delicesine âşığız, değil mi?”

“Doğru,” diye yanıtlarken parmaklarının sıcaklığına aşırı odaklanmış hâldeydim. “Çılgınlar gibi mutluyuz.”

Mackenzie sırttıktan sonra beni kalabalığın arasından arkadaki gruba doğru sürüklemeye başladı ve arkadaşı olduğunu tahmin ettiğim o kadın başka birkaç kişiyle oturduğu yuvarlak bölmede bize yer açtı.

“Hadi,” dedi kadın masanın etrafında oturan diğerlerine. “Kayın.” Bölmeye geçtiğimizde dikkatini tekrar Mackenzie'ye çevirdi. “Tanrı'ya şükür geldin. Conner burada.”

Mackenzie burnunu kırıştırdı. “İyy. Hâlâ numaranı almaya çalışıyor mu?”

“Beni her Ortopedi'ye çağırdığında. Denver'da kalça protezi ameliyatına ihtiyaç duyan kaç yaşlı hasta olduğunu biliyor musun? Çünkü lanet olsun ki ben biliyorum.”

“Üff.” Mackenzie hâlâ tiksintiyle burnunu kırıştırmaya devam ediyordu. Ve tam da o an, bunu yaparken onu izlediğimi fark ettim. Neyse ki o da beni fark etti de girdiğim transtan çıkmamı sağladı. “Ah. Kusura bakma. Priya, bu...”

“Ah, onun kim olduğunu biliyorum,” dedi kadın ya da *Priya*. “Birlikte çok çalıştık.”

Birden paniklemeye başladım. “Öyle mi?”

“*Priya Mehta*,” dedi bir kahkaha eşliğinde. “Ben nöbetçi anestezi uzmanıyım. Senin hastalarını hep ben uyutuyorum.”

“Ah.” Paniğim hafif bir utanca dönüştü. “Özür dilerim, ben bazen...”

Priya elini sallayarak beni geçiştirdi. “Dürüst olmam gerekirse, beni tanımış olsan sana dair tüm izlenimlerim boşa çıkmış olurdu.”

Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama gülümsüyordu ve bu iyiye işaret olsa gerekti.

Priya masanın geri kalanını tek tek göstererek tanıttı. “Bu, *Matías Hernandez*” –solundaki kahverengi tenli geniş adamı işaret etti– “kendisi bir endokrinoloji uzmanı. Bu da karısı *Jamie*” –*Matías*’ın solundaki kumral saçlı ve çilli minyon kadın ufak bir gülümsemeyle hafifçe el salladı– “radyoloji teknisyenlerimden biridir. Ah, şu yaşlı adam da...”

“Paul?”

“Noah,” dedi Paul, grileşmeye başlamış bıyığı gülümsemeyle kıvrıldı. “Seni buralarda göreceğimi hiç düşünmezdim.”

“Ben...” Birden *Mackenzie*’nin kolunu benimkine geçirdiğini hissettim. Başımı ona çevirdiğimde bana cesaret verici bir gülümsemeyle bakıyordu. Dokunmanın gerekli olduğunu hatırlattım kendime, sadece tezgâhımızın bir parçasıydı. “Şey.” Kendimi toparlayarak ben de yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. “İıı, sen gittiğinden beri birkaç gelişme oldu.”

Paul kıkırdadı. “Deme ya. Buraya oturduğumdan beri bütün masa o konudan bahsediyordu.”

Masanın diğer üyelerine baktım ve hepsini başka taraflara bakarken buldum. Paul’ün dediğini onaylamış kadar oldular.

Mackenzie, *Priya*’yı omzuyla dürtmek için eğildi. “Kabasın.”

“Ya ama!” Priya ellerini havaya savurdu. “Hastane tarihinin en büyük bombasını kucağımıza bıraktınız. Bizim Mackenzie’imiz? Kardiyoloji’nin Nosferatu’suyla?”

“Teşekkür ederim,” dedim duygusuz bir sesle.

Priya en azından özür diler gibi görünüyordu. “Affedersin.”

“Şimdiden birkaç kadeh devirdi,” diye araya girdi teknisyeni olarak tanıştırdığı Jamie. “Kusuruna bakma.”

Kocası Matías da, “Sanırım benim de bir şeyler daha içmeye ihtiyacım var,” diyerek güldü.

“Sanırım biz... bu kadar büyük bir dalga yaratacağını düşünmedik,” dedim.

“Sanırım iş arkadaşlarımızın bu kadar” –Mackenzie, Priya’ya sahte bir sinir olduğunu düşündüğüm bir bakış attı– “*meraklı* olduğunu hesaba katmadık.”

“Bana birlikte olduğunuzdan bile bahsetmedi,” diye sormurttu Priya. “Bu çok kaba bir tavır değil mi, Noah? Güya arkadaşız.”

“Öğle yemeğinde beni bırakıp giden sendin,” diye karşı çıktı Mackenzie.

“Sana bir daha görüştüğümüzde o hikâyeyi dinlemek istediğimi söyledim,” diye suçladı Priya. “Hadi ama! Anlat bize. Noah? İlk görüşte aşk mıydı?”

“Ben...” Yardım için Mackenzie’ye baktım ve zorlandığımı gördüğünü ifadesinden anladım. Hikâyeyi basit tutmayı kararlaştırmıştık ama birden kendimi bir şeyleri mahvetmekten ödüm koparken buldum. “Şey, ben...”

“İşyerinde tanıştık,” diye pat diye araya girdi Mackenzie beni kurtararak. “Doğal olarak.”

“Doğru,” diye ekledim ve kendimi toplarken başımı sallayarak onu destekledim. “Mackenzie akut MI geçiren bir hastayla ilgili fikrimi danışmak için ofisime geldi.”

Jamie’nin kaşları çatıldı. “MI mi?”

“Miyokard infarktüsü,” dedi masadaki herkes aynı anda.

Jamie gözlerini devirdi ve “*Doktorlar*,” gibi bir şey mırıldandı.

“*Her neyse*,” diye devam etti Mackenzie bana yardım ederek. “Ben de tahmin edebileceğiniz gibi Noah Taylor’a dair tüm hikâyeleri duymuştum.”

Bu konuştuğumuz bir şey değildi. “Hangi hikâyeleri?”

“Aman Tanrım. Sen seç.” Parmağıyla Priya’yı gösterdi. “Yalnız kalmak istediği için herkese asansörden inmesini emrettiği hikâye nasıldı?”

“Asansörün *mekanik* sorunları vardı,” diye ofladım. “İnsanları merdivenleri kullanmaya yönlendirdim sadece.”

Priya cık cıkladı. “Ama sen kullandın?”

“Bekle,” diye güldü Mackenzie. “Bir şeye vaktinde yetismeye çalıştığı için kullandığına bahse girebilirim.”

Yüzümü buruşturdum. “Sabah onda toplantım vardı.”

“Biliyordum.” Mackenzie daha çok güldü ve hâlâ benimki-ne dolanmış olan kolunun biraz daha sıkılaştığını fark ettim. Hoşuma gitmediğini söyleyemezdim. “Bir toplantıya vaktinde yetismek için çakılıp ölmeyi ancak sen göze alırdın.”

“Hakkımda anlatılan diğer hikâyeleri duymak istiyor muyum emin değilim,” diye homurdandım.

“Ağlattığın şu hemşire var,” dedi Jamie.

İç geçirdim. “O...”

“...aşırı abartılıyor,” diye bitirdi Mackenzie kıkırdayarak.

Başımı iki yana sallarken ciddi görünmek için elimden geleni yapsam da dudaklarımın onun neşesi karşısında seğirdiğini hissettim.

“Vay canına,” dedi Matías. “İkinizin çift olması bana biraz şüpheli gelmişti ama siz kesinlikle âşıksınız.”

Mackenzie’nin kahkahası bir saniyeliğine bocaladı ve hanımeline andıran bir koku patlaması burnumu gıdıkladığında

gerildim. Az sonra kendini topladığında sertçe yutkundum, başını omzuma yaslarken kokusu dağıldı.

“Delicesine âşışız,” dedi şakır gibi.

“Çılgınlar gibi mutluyuz,” diye mırıldanırken hâlâ ona bakıyordum.

“Anladık,” diye homurdandı Priya dilini dışarı çıkararak. “Boş verin. Siz ve mutluluğunuz tarafından saldırıya uğramak için çok yalnız ve hâlâ çok ayık olduğuma karar verdim. Birbirinizi görür görmez âşık olduğunuzu ve postmiyokardiyal infarktüse dek mutlu yaşadığınızı farz etmekle yetineceğim.”

“Aynen öyle,” dedi Mackenzie ciddiyetle. Priya’yı bir kez daha dürttü. “Hem sen yalnız sayılmazsın, her zaman Conner var.”

Priya gözlerini kısarak işaretparmağıyla onu gösterdi. “Yetti artık. İçki tazeleme görevindesin. Hadi gidelim.”

“Tamam tamam,” diye güldü Mackenzie. “Benim de bir içkiye ihtiyacım vardı zaten.”

Çıkmalarına müsaade etmek için bölmeden kayarak çıktım ve Matías’la Jamie de peşlerinden gidince hemen oturamadım.

“Onu benimle dans etmeye zorluyorum da,” diye açıkladı Jamie geçerlerken.

Diğerleri bara doğru yönelirken Mackenzie arkada kaldı ve başını kaldırıp endişeli bir ifadeyle bana bakarken elimi tuttu. “Biraz yalnız kalsan sorun olur mu?”

“Ben iyiyim,” diye güvence verdim. Beni tek bırakacağı için hâlâ endişelendiğini görebildiğimden, “Git de eğlen,” diye ekledim.

Bana gülümsedi ve parmaklarımı sıkığında göğsümde de benzer bir his duydum. Onu gerekenden uzun seyrettim, her nedense kalabalığın arasından güvenle geçtiğinden emin olmak istiyordum. Ancak ikisini büyük ahşap tezgâha yaslanmış gülüşür, elleriyle işaret ederek bir barmen yakalamaya çalışırken gördüğümde rahatladım.

“Ee,” dedi Paul ben bölmeye geri yerleştiğimde. “Eş buldun demek?”

Ensemi ovuşturdum. “Evet, oldukça... ilginçti.”

“Bana bahsetmemen ne komik,” dedi eğlenir gibi bir sesle, sıcak kahverengi teni gözlerinin kenarında kırıştı. “İşyerinde sık sık iletişime geçtiğin tek kişinin ben olduğumu düşünürsek.”

“Özür dilerim,” dedim. “Duyulsun istemedik... Biraz karışık.”

“Alfa statünün ifşa edilmesiyle bir alakası yoktur herhalde, değil mi?”

“Bu...” Birazcık iyi bir bahane bulmak için çabaladım ama elim boş kaldı. “O kadar mı belli?”

“Sıradan izleyiciler için değil,” diye kıkırdadı Paul. “Ama ben seni tanıyorum.”

“Tam bir kaostu, Paul,” diye iç geçirdim.

“Tahmin edebiliyorum,” dedi. “Peki tüm bunlarda Dr. Carter’ın rolü ne?”

“O...” Başımı çevirdim, onun Priya’nın söylediği bir şeye başını geriye atarak gülmesini izlerken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bana yardım ediyor.”

“Priya’nın bana anlattıklarına bakılırsa,” diye belirtti Paul, “Dr. Carter azize gibi bir şey.”

“Öyle,” diye mırıldandım. O gülerken hâlâ sahte eşime bakıyordum.

Paul önündeki bardağa uzandı ve dikkatimi sonunda Mackenzie’den koparabildiğimde arkadaşımın içkisini içerken bardağına doğru gülümsediğini fark ettim, koyu renk gözleri parıldıyordu. “Siz ikiniz oldukça ikna edicisiniz. Sizi birlikteyken izleyen kimse çift olmadığınızdan şüphelenmez.”

“Ah, biz sadece...” Masaya kaşlarımı çatarak baktım. “Dürüst olmam gerekirse, kabul etmesine bile şaşırdım. Ne taraftan bakarsam bakayım bu yaptığı hiç mantıklı gelmiyor.”

Bu kısım kesinlikle doğrudu ve aklımdan hiç çıkmıyordu.

Onu kötü randevu zincirinden kurtardığımı öne sürse de bu işe kalkışarak ağır bir yükün altına girmiştik ve ben daha fazla faydalanıyormuşum gibi hissediyordum.

“Eh, onun bir azize olduğunu söyledin,” dedi Paul.

Başım la onayladım. “Söyledim, evet.”

Onun tekrar gülümsediğini fark ettim, tavrı neredeyse bir sır saklıyormuş gibiydi. Başını iki yana sallayarak dikkatini bardağına çevirdi. “Bunun nasıl sonuçlandığını görmeyi dört gözle bekliyorum.”

“Felaketle sonuçlanmasın da,” diye ofladım.

“Sadece dikkatli ol,” diye uyardı Paul tekrar. “Bu meselenin seni mahvetmesine izin vermeyecek kadar zekisin. Çok yazık olur.”

“Olacağım,” dedim. “Kendim için olmasa bile... Mackenzie’nin kariyerini riske atmak istemem. Onu da kendimle birlikte aşağı çekersem bunu kaldıramam.” Paul’ü tekrar bana o garip gülümsemeyle bakarken yakaladım ve tek kaşımı kaldırdım. “Ne var?”

“Hiç, hiçbir şey,” diye güldü. “Demin de dediğim gibi, bunun nasıl sonuçlanacağını görmeyi dört gözle bekliyorum.”

Ne demek istediğini anladığımdan emin değildim ve sormaya kalkarsam yine muzip bakışlarla karşılaşacağım kesindi.

“Noah!”

Mackenzie’nin sesini duyduğum gibi başım hızla yana döndü ve onun kalabalığı yarararak ilerlediğini gördüm. Yanaklarının yanımdan giderkenki hâinden daha kızarık olduğunu fark ettim. Paul’dan sessizce özür diledikten sonra kulağıma fısıldamak için bana yaslandı, nefesini kulağımda hissettiğimde bedenimden belli belirsiz (ya da en azından öyle olduğunu umuyordum) bir titreme geçti.

“Dennis burada,” diye fısıldadı. “Bardaki birine bizi görüp görmediğini soruyordu.” Buraya gelmeden önce içtiği içkinin

meyvemsi kokusunu alabiliyordum. “Sadece beni takip et.” Kafamın karışmasına bile fırsat vermeden elime uzandı ve oturduğum yerden beni çekmeye başladı. “Gel de benimle dans et!” Yüzümü buruşturmuş olmalıydım çünkü Mackenzie gürültülü bir kahkaha attı. “Ah, hadi ama. Benimle dans et, suratsız şey.”

Avucunun sıcaklığı bir anlığına dikkatimi dağıttı, gülümsemesindeki davetkâr ifadeyse durumu daha da kötüleştirdi. Sanki gerçekten benimle dans etmek istiyormuş gibiydi. “Tamam,” dışında bir şey diyemezdım. Bölmeden kaya kaya çıktım ve Paul’e özür diler gibi baktım. “Kusura bakma.”

“Git, git,” diye teşvik etti. “Eşinle dans et.”

Son beş dakikadır olduğu gibi muzip bir gülümsemeyle bakıyordu ama Mackenzie beni dans pistine çektiği için huzursuzlanacak zamanım olmadı. Kalabalık etrafımızı sarmaladığında Mackenzie beni daha da yakınına çekti ve ellerimi alıp beline yerleştirdikten sonra kollarını boynuma doladı.

“Benimle dans ettiğini görürse seni rahatsız etmez diye düşündüm,” diye açıkladı.

“Ah.” Başım la onayladım ve onu görebilecek miyim diye dönercek kalabalığı taradım.

“Bir taşla iki kuş.”

Tek kaşımı kaldırdı. “İkinci kuş ne?”

“*Siktiğimin Noah Taylor’ıyla* dans ettiğimi söyleme fırsatı bir daha elime ne zaman geçecek ki?”

“İlginç bir çıkarımmış,” diye güldüm.

“Arkadaşım Parker sana böyle diyor,” diye itiraf etti. “*Siktiğimin Noah Taylor’ı*. Hastanede garip bir ünün var gerçekten.”

“Öyle bir hedefim hiç olmadı aslında,” dedim ona.

“Bunu anlamaya başlıyorum. Cazibenin bir parçası.”

Tekrar söylemişti işte. *Cazibe* kavramıyla aramda ufacık da olsa bir bağ kurulmasına hâlâ alışamamıştım.

“Ne kadar içtin?”

Mackenzie burnunu kırıştırdı. Bunun kesinlikle sevimli olduğuna karar vermiştim artık. “Sadece bir cosmo.” Ona inanmakta tereddüt ettiğimi görünce gözlerini devirdi. “Ve birkaç shot.”

“Gecenin geri kalanında yavaşlayalım,” diye güldüm. “Kusmanı istemeyiz.”

Bana göz kırptı. “Sorun yok. Alfam yanımda, değil mi?”

Omurgama yine o tanıdık ürperti yayıldı. Sadece bir cümleydi, hem de basit bir cümle... Peki neden birden kaskatı kesilmiştim? Kokusunun şimdi burnuma biraz daha yoğun gelmesi de hiç yardımcı olmuyordu; sanırım bunun suçunu alkole atabilirdim.

“Doğru,” diye mırıldandım yüzümü ifadesiz tutmaya çalışarak.

Hoparlörlerden yayılan yavaş şarkıda salınmaya devam ettik ve bir noktada başı, yanağı göğsüme yaslanacak şekilde savruldu. “Çok güzel kokuyorsun,” dedi iç geçirerek. “Biliyor muydun?”

Tehlikeli, diye düşündüm. Muhtemelen bu dansı sonlandırırsam iyi olacaktı.

“Bildiğimi söyleyemem,” demeyi başardım.

Burnunu tekrar gömleğime bastırıp içine çekti. “Eh, kokuyorsun.”

“Teşekkür ederim,” diye cevap verdim, sesim bir dakika öncekinden kalın çıkmıştı. “İn... Sen de.”

Çenesini kaldırıp bana hülyalı bir gülümsemeyle baktı. “Kokuyor muyum?”

Sertçe yutkundum. Bu *çok* tehlikeli geliyordu. Özellikle de dudaklarının bende bırakacağı hisse dair güçlü ve taşkın fikirler birden aklımı doldurduğu için. Bu düşüncelerin nereden geldiğini bilmiyordum bile. Gerçi şu an onun gülümsemesi dışında herhangi bir şeyi idrak edebilecek durumda değildim. Beni gitgide daha fazla etkilemesi imkânsız geliyordu. Hem de herkesten çok. Orası kesindi. Sebebi *gerçekten de* çok uzun süre baskılayıcı kullanmış olmam mıydı?

“Evet,” dedim dişlerimi sıkarak, düşüncelerimden kurtulmak için bakışlarımı zorla başının üzerindeki bir noktaya çevirdim. “Dennis’i nerede gördün?”

“Ah.” Başını çevirdi ve boynunu uzattı. “Şurada Betty’yle beraberdi.”

“Betty’nin kim olduğunu hâlâ bilmiyorum.”

Mackenzie kıkırdadı. “Herkes seni tanırken senin kimseyi tanımaman çok komik.”

“Ben... Pek arkadaş edinme huyum yoktur.”

“Belli,” diye sataştı. “Ama... biz arkadaşız. Değil mi?”

“Ben...” Kendime engel olamadım. Başımı eğip ona baktım ve bu açıdan kazağının derin dekoltesini çok net görebiliyordum, memelerinin yumuşak kabarıklığı her nefeste inip kalkıyordu. Bakmamak için bütün irademi kullanmam gerekti, kendimi ergen hayvanın teki gibi hissediyordum. “Evet. Arkadaşız.”

Bana göğsümü sıkıştıran o gülümsemeye baktı yine. “Ne büyük bir onur.”

Tam o sırada müzik durdu ve yokluğu aklımı biraz olsun başıma getirdi. Belini bırakırken (ki parmaklarımın isyanını her zerremde hissettim) boğazımı temizledim ve daha hareketli bir şarkı başlarken kalabalığı tarıyormuşum gibi yaptım.

“Bir içki daha ister misin? Bu müziğe ayak uydurmak için benim bir ya da beş tane içmem lazım.”

“Ben biraz durayım,” dedi. “Sanırım o son shot etkisini gösterdi.”

“Muhtemelen iyi fikir,” dedim. “Seninle masada buluşuruz.”

Bana meraklı gözlerle baktı, yüzümü dikkatle inceledi ama ne düşündüğüne dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Düşüncelerini uzaklaştırmak istermiş gibi başını hafifçe iki yana salladı ve yüzüne, dansımız esnasındaki gülümsemesinden daha çalışılmış gelen bir gülümseme yerleştirdi. “Elbette. Dennis seni rahatsız ederse bağır. Gelip onu döverim.”

“Harika,” diye güldüm. “Kendimi daha güvende hissediyorum.”

Kalabalığın etrafından dolanarak masamıza yöneldiğim sırada omzunun üzerinden bana el salladı ve derin bir nefes aldım, şimdi gittiği için kokusu daha az yoğundu. Bu da düşünmeyi kolaylaştırıyordu.

Gerçekten bir içkiye ihtiyacım vardı.

Sonraki bir saatte çok şey oldu.

İçkimi aldım, kafama diktiğim gibi bitirmem sinirlerimi gevşetti ve bu kadar kalabalık bir yerde bulunmanın gerginliğini alıp götürdü. Bir noktada Priya benim Mackenzie’ye uygun olduğum kanısına vardığını yüksek sesle duyurdu ve bu da bütün masayı kahkahalara boğdu. Betty’yle tanıştım ve gerçekten de bana Tim Allen’i doğurtma hikâyesini anlattı. Aynı zamanda Mackenzie’nin kalbini kırmasam iyi edeceğimi söyledi ve yetmişlerindeki bir kadına göre kulağa oldukça tehditkâr geliyordu. Paul hepimize iyi geceler diledi ve bana bilmiş bakışlarla tekrar muzipçe gülümsedikten sonra evinin yolunu tuttu. Gittiği için onu biraz kıskandığımı inkâr edemezdim. Ama nispeten iyi vakit geçirdiğimi de itiraf etmek zorundaydım. Mackenzie öyle olmasını sağlamıştı.

Sahte eşim dans pistindeki kadar sokulgan değildi ve sanırım bunun sebebi, attığı shotların etkisinin biraz geçmesiydi. Bana hâlâ samimi bir tavırla dokunuyordu, içkisini yudumlamadığı ya da ellerini kullanarak bir hikâye anlatmadığı zamanlarda kolunu benimkine geçiriyordu ama şarkı bittiğinden beri o tatlı gülümsemeyle hülyalı bakışları bir daha görmemiştim. Kollarımın arasına da tekrar sokulmamıştı. Ki sanırım daha mantıklı düşünebilsem bu beni rahatlatırdı. İçki olsun olmasın, bizden beklenen dışında bir samimiyet kurmamız iyi bir fikir değildi.

Aldığım her nefeste, beni delirtmekle tehdit eden o tatlı kokusunu daha çok içime çeksem de.

Bu akşam, hatırlayamadığım kadar uzun zamandır çıktığım ilk randevu sayılırdı ve tamamen sahte ve göstermelik olsa da açıkçası... hoştu. İnsanlarla vakit geçirmek. Sırrımı korumak için kendimi diğerlerinden o kadar uzun zamandır soyutluyordum ki uygun bir şans verildiğinde sosyalleşmenin ne kadar güzel bir deneyim olabileceğini unutmuştum.

Ama bunun sebebi tamamen eşlikçim de olabilirdi.

“Sen iyi misin?”

Başımı eğip Mackenzie’ye baktım; sır verir gibi bana doğru eğilmişti ve Priya masaya getirdiği göz doktoruna berbat bir fıkra anlatırken onu sadece ben duyabileyim diye kısık sesle konuşuyordu.

“Ben iyiyim,” dedim ona. “Gayet iyi vakit geçiriyorum.”

“Vay canına.” Mackenzie yumuşak bir kahkaha attı. “Noah Taylor *gayet iyi vakit* geçiriyor. Birileri basma haber versin.”

“Tatlısın.” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sanırım sosyalleşmek aklımda kaldığı kadar korkunç değilmiş.”

Mackenzie şaşkınlıktan nefesi kesilmiş gibi yaptı. “Aman Tanrım. Gelecek hafta seni bir rave partisinden falan zorla çıkarmak zorunda kalacağım.”

“Ben olsam bunun üzerine bahse girmezdim,” dedim utanarak.

Bana gülümsedi, midemin düğümlenmesine neden olan davetkâr gülümsemesi değildi ama keyif aldığımı duyduğuna gerçekten sevindiğini gösteren, tatlı ve yumuşak bir gülümsemeydi. “İyi vakit geçirmene sevindim. Senin yaptığın gibi kendini insanlara kapamak sağlıklı değil.”

“Bu profesyonel teşhisin mi?”

Dişlerini göstererek kocaman sırıttı. Midemdeki düğümler geri dönmüştü. “Öyle. İkinci bir görüş almana gerek yok.”

“Midemi bulandırılıyorsunuz,” diye inledi Priya masanın karşısından ve sessiz sohbetimizi böldü. “Seni huysuzken daha çok seviyordum,” diye ekledi bir parmağını suçlar gibi bana doğrultarak. “En azından o zaman kıskanmıyordum.”

Kısık sesle kıkırdadım. “Güven bana. Kıskanmanı gerektirecek bir şey yok. Eh.” Mackenzie’ye baktım. “En azından Mackenzie’yi. Belki beni kıskanabilirsin.”

Mackenzie’nin dudakları bu iltifatımla aralandı ama Priya iğrenir gibi bir ses çıkardı. “Çiftler.”

Ama elbette, içinde bulunduğumuz durum hiç de basit olmadığından akşamımızın güzel bitmesi de beklenemezdi. Gözümün ucuyla onun yaklaştığını gördüm ve gülümsemem soldu, bedenim ânında kaskatı kesildi. Daha önce Dennis’i hiç tam anlamıyla koklamamıştım; baskılayıcı kullandığım zamanlarda kokusunu almadığım için şanslıydım ama şimdi burnuma çalınınca yüzümü buruşturdum. Ucuz parfüme benzeyen kokusunun saldırısına uğramış gibi hissettim kendimi.

“Noah!” Sesi yüksek çıkmış ve etrafımızdakilerin muhabbetlerinin üzerinden kendini duyurmuştu, o yaklaşırken masadaki herkes dönüp ona baktı. “Gerçekten geldiğine inanamıyorum. Senlik olduğunu düşünmezdim.”

“Evet, şey.” Yüzümü ifadesiz tuttum. “Sırrımız artık ortaya çıktığına göre eşimin bu etkinliğe yalnız katılmasına izin vermek doğru gelmedi.”

“Elbette,” dedi Dennis samimiyetsiz bir gülümsemeyle. “Mackenzie. Seni yeniden görmek çok hoş.” Mackenzie’yi baştan ayağa süzdü. “Harika görünüyorsun.”

Dennis, Mackenzie’yi süzerken ellerim masanın altında yumruk oldu ve bir dakika geçmemişti ki Mackenzie’nin elini nazikçe benimkinin üzerine kaydırıldığını hissedip sakınledim. “Teşekkürler,” dedi kuru kuru.

“Sizi beraber görmek çok güzel,” dedi Dennis coşkulu bir tavırla. “Etrafta Noah hakkında dedikodular dönmeye başladığında herkesin ne kadar endişelendiğini biliyorum. Senin gibi bir kozu olduğu için şanslıydı, değil mi?”

Neden öfkeden köpürmek üzere olduğumu bilmiyordum – Dennis’te başından beri beni sinir eden bir şeyler vardı– ama bas-kılayıcılarımın güvenlik ağı olmadan ona saldırma dürtüm geçmişte olduğundan daha şiddetliydi. Neyse ki Mackenzie elimi sıkı, onun dokunuşundaki bir şey kontrolümü kaybetmeme engel oldu.

“İkimiz de gerçekten çok şanslıyız,” dedi gözlerini Dennis’inkilerden ayırmadan. “Eşimin işi riske girmişken insanların benim hakkımda neler düşünebileceğinden endişelenmek aptalca geldi.”

“Doğru,” dedi Dennis. Yüzünde hâlâ o yılışık gülümseme vardı. “Talih bizden yanaydı. En iyi kardiyoloğumuzu kaybetmeyi hiç istemezdik.”

O an masaya bir sessizlik çöktü, ben içten içte köpürürken grubumuzun geri kalanı da onun varlığından huzursuz olmuş görünüyordu. Mackenzie boğazını temizlemeyene kadar hiçbimiz hareket etmedik.

“Evet, şey.” Mackenzie elimi hiç bırakmadı. “Artık gitsek iyi olur. Değil mi, Noah? Yarın mesain erken başlıyor.”

Bir an bunu nereden bildiğini merak etim ama Dennis’in yüzündeki gülümsemeyi yumruğumla silmemeye o kadar odaklanmışım ki üzerinde duramadım.

“Doğru,” dedim gergince. “Erken mesai.”

“Ah, elbette,” dedi Dennis. “Seni tutmak istemem. İşin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.” Başka bir iğrenç gülümseme daha. “Size iyi geceler.”

Dennis duyuş mesafesinden çıkana kadar kimse konuşmadı, ardından Priya ağzından gürültülü bir nefes verdi. “Vay canına. O adam tam bir şerefsiz.”

Mackenzie başını hızla arkadaşına çevirdi. “Sen de fark ettin, değil mi?”

“Ah, evet,” diye yanıtladı Priya. “Noah’dan hiç hoşlanmıyor.”

“Buradan gitsek iyi olur,” dedi Mackenzie bana. “Sen bir şeyleri kırmadan önce.”

Sıkıştığımı unuttuğum yumruklarımı açtım ve kendime gelirken birkaç kere gözlerimi kırıştırdım. “Özür dilerim, ben...” Dudaklarımı birbirine bastırdım. “O sadece... sinirlerime dokunuyor.”

“Radyoloji’deki Jessica bir keresinde Dennis’in onu eve bırakmayı teklif ettiğini ve kullandığı arabanın markasını üstüne basa basa söylediğini anlatmıştı,” dedi Priya.

“Lanet Jessica,” diye mırıldandı Mackenzie kısık sesle, ardından dikkatini tekrar bana çevirdi. “Cidden. İstiyorsan gidebiliriz.”

Omuz silktim. “Gitmek istediğine eminsen.”

“Evet, eminim.” Beni nazıkçe ite ite bölmeden çıkmaya başladığı esnada Priya’ya döndü. “Conner’in seni eve götürmesine izin verme. O düğün partisinde olmayacağım.”

“O tarafta hiç sorun yok,” diye temin etti Priya.

Mackenzie’nin ayaklandığımızda bile elimi bırakmadığını fark ettim. Hatta masadakilerle vedalaşırken, Priya beni Mackenzie’nin iyiliği için son bir kez daha arkadaşça tehdit ederken ve beni kalabalığın arasından barın çıkışına doğru çekerken bile bırakmadı. Bunu deminki gerginliğim nedeniyle hâlâ endişeli olmasma bağladım. Kahretsin, her iddiasına varım ki üzerimden öfkemin kokusunu alabiliyordu. Ona artık iyi olduğumu ve elimi tutmasına gerek kalmadığını söyleyebilirdim.

Ama otoparka kadar elimi tutmasına izin verdim.

Dönüş yolunda arabanın içi nispeten sessizdi, en azından ilk başta. Birkaç blok boyunca Mackenzie sessizliğini korudu, benim de aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmedi. Arabaya bindiğimizde bana dokunmayı bırakmıştı çünkü bunun için artık bir sebebi kalmamıştı ama her nedense onun dokunuşu olmadan kendimi huzursuz hissettim. Yolu yarılayana kadar ağzını açmadı ve o noktada bedenimi terk edebilecek kadar endişeli hissediyordum.

“Ee... Her şey hesaba katıldığında, bu çıktığım en kötü sahte randevu değildi.”

Bu sessiz bir kahkaha atmama neden oldu ve gerginliğimin bir kısmını yatıştırdı. “Birden fazla sahte randevun mu oldu?”

“Ah, tonlarca,” dedi büyük bir ciddiyetle. “Sana profesyonel olduğumu söylemiştim.”

Hâlâ gülümsüyordum. “Nasıl unutabilirim?”

“Sen iyi misin? Dennis’in seni gerçekten etkilediğinin farkındayım.”

Başımı iki yana salladım. “O adamda ne var da beni böyle etkiliyor bilmiyorum. Eskiden ondan bu kadar rahatsız olmazdım. Muhtemelen baskılayıcıları bırakmanın yan etkisi.”

“Evet. Garip. Dennis’in masamıza geldiğini senin kokundan anladım. Neredeyse ruh hâlinin değiştiğini hissettim. Kokun daha keskindi. Bu akşamdan önce böyle şeyleri hiç fark edemezdim.”

“Bu... ilginç,” dedim samimiyetle. “Neden acaba?”

Biraz sessiz kaldıktan sonra konuyu geçiştirircesine, “Bir alfa özelliği olmalı,” dedi.

“Muhtemelen.”

Tekrar sessizlik çöktü ve beraberinde aynı huzursuzluğu getirdi. Bu hiç benlik değildi, normalde sessizlik hoşuma giderdi. Şimdiyse... gerçekten nefret ediyordum.

Mackenzie beni tekrar kurtardı. “Senin için çok rahatsız edici oldu mu? Bütün o kalabalığın kokusunu almak? Uzun zamandır baskılayıcı kullandığından buna alışık olmadığını biliyorum.”

“Hayır...” Sorusu beni şaşırttı ve bunun büyük kısmı da verdiğim cevap yüzündendi. O sorana kadar aklıma bile gelmemişti. “Dürüst olmam gerekirse çoğunlukla... senin kokunu aldım.”

Başını çevirip bana baktı ve sağıma doğru hızlı bir bakış attığımda ifadesindeki şaşkınlığı yakaladım. Düşünüyormuş gibi dudakları aralanıp tekrar kapandı, gözlerinde dans pistindeki o düşünceli bakış vardı. Bir şeyi çözmeye çalışır gibiydi. “Bu... Hımm. Neden acaba?”

“Emin değilim.” Tekrar ona baktım. “Başka bir alfa özelliği olmalı.”

“Doğru.” Dalgın dalgın başıyla onayladı ama hâlâ düşündüğünü görebiliyordum. “Tabii ki.”

Neden ortam bu kadar *garipti*? Belki de onunla gelmem hataydı. Kendimi keşfedilmemiş topraklara adım atmışım gibi hissediyordum.

Aklımda beni yiyip bitiren bir soru vardı, tüm bunlardan önce hiç önemsemeyeceğim, şaşırtıcı bir soru. “Sen... eğlendin mi?”

“Eğlendim,” dedi hemen. Ardından kahkaha attı. “Gördüm ki harika bir sahte sevgiliymişsin.”

“Gerçekten şaşırtıcı.”

“Muhtemelen ‘Korkunç Dr. Taylor’ olayında kendini epey geliştirdiğin için.”

Bunu düşündüm. Hastanede çalışmaya başladığımdan beri insanlarla iş dışında bir bağ kurmamak için kesinlikle elimden geleni yapmıştım. Dürüst olmam gerekirse, Paul benim için arkadaşına en yakın kişiydi ve hakkımdaki gerçeği tamamen kazara öğrenmişti.

“Sırrımı saklamaya çok odaklanmıştım... Bilmiyorum. İnsanların beni nasıl algılamış olabileceğini yeni yeni fark ediyorum.”

“Eh, birinin seni ihbar etmesi belki de iyi sonuçlanacak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Sadece artık rol yapmak zorunda kalmamak güzel olmalı demek istiyorum.”

Kaşlarımı çatarak düşündüm. “Sanırım üzerimden biraz yük kalktı.”

“Ve Albuquerque’ye gittiğinde sana öğrettiğim tüm havalı şeyleri alıp arkadaş edinmek için kullanabilirsin. Bence o zamana somurtuşunu minimuma indiririz.”

Gideceğimin hatırlatılması bende ayıltıcı etki yaptı ama neden olduğunu anlayamadım. Geçen haftadan beri hiçbir şey değişmemişti, yani en başından beri yaptığım planları duymak üzerimde böyle garip bir etki yapmamalıydı.

“Doğru,” dedim dalgınca. “Yeteneklerine olan inancım tam.”

“Evim hemen şurası,” dedi ilerideki bir binayı işaret ederek. “Bir sonraki sağdan dön.”

Dönmek için arabayı yavaşlattım ve apartmanının kapısının önüne yanaştım. Mackenzie yavaşça emniyet kemerini çözdü ve koltuğunda biraz oyalandı.

“Bu akşam...” Yerinde kıpırdandı. “Dans ederken. Umarım seni rahatsız etmemişimdir. Muhtemelen o ikinci shot’ı atmamalıydım.”

Ah. Ah. Bunca zamandır bunun için mi endişeleniyordu?

“Hayır, hayır,” dedim onu rahatlatmak için. “Hiç rahatsız etmedin. Sorun yok.”

“Umarım şey düşünmemişsindir, sana asıldığımı falan. Sınırı aşacağımdan falan endişelenmeni istemem.”

“Hayır, ben...” Benim de kendimi tutmakta zorlandığımı ona söylemem muhtemelen berbat bir fikirdi, değil mi? Belli ki bundan rahatsızdı. “Gerçekten sorun yok. Suçu alkole at.”

“Alkol,” diye tekrar etti papağan gibi ve başıyla onayladı. “Doğru. Evet. Yani aramız iyi?”

“İyi,” dedim. “Buna benzer başka anlar da yaşanacağından eminim. Kendimizi garip bir anlaşmanın içinde bulduk. Kılavuzumuz yok ki.”

“Tamam. Oh be.” Elinin tersiyle alnını silermiş gibi yaptı, keyfi biraz yerine gelmişti. “Bu konuyu hallettiğimize sevindim. O zaman yarın görüşür müyüz?”

“Görüşürüz.” Aklıma gelmişken. “Yarın çalıştığımı nereden bildin?”

“Ah. Arkadaşım Parker IT departmanında çalışıyor. Programının bir çıktısını aldırđım.” Mackenzie bir an için paniklemiş göründü. “Garip mi oldu? Biri bana çalışıp çalışmadığını falan sorarsa bilmem gerekir diye düşündüm. Ama şimdi bunun ür-kütücü olabileceğini fark ediyorum. Siktir.”

“Hayır, sorun değil. Sadece bilmene şaşırđım. Çok mantıklı.” Mackenzie’nin hâlâ biraz utandığını hissedebildiğim için, “Sen de bana kendi programını vermelisin. Ne olur ne olmaz,” diye ekledim.

“Tamam.” Hızla başıyla onayladı, rahatlamış görünüyordu. “Evet. Öyle yapayım.” Bana tekrar gülümsediğinde bedenim buna içgüdüsel bir tepki geliştirdiğini düşünmeye başladım. “Yarın görüşürüz. İyi geceler.”

“Sana da,” diye mırıldandım ve kapıyı açıp inmesini izledim.

Apartmanına girmeden önce bana hafifçe el salladı. O göz-den kaybolana kadar arabayı hareket ettirmedim. Sınırı aştığını düşündüğü için yüzünün büründüğü endişeli ifadeyi zihnim-den bir türlü atamayışımı açıklayamıyordum. Bunun için endişelenmesi iyi bir şey olmalıydı, bana kasten asılmadığını bilme-mi istemesi *ıçimi rahatlatmalıydı*. O zaman neden kendimi bok gibi hissediyordum?

Eve dönüş yolunda bir tane bile makul cevap bulamadım.

Mackenzie

İşyerinde hafta sonları korkunç yoğun geçirdi ve bardaki akşamdan sonra Noah'yı üç gün boyunca görmedim. Partideki o garip andan sonra bu mesafenin *biraz* iyi gelmediğini söyleyemezdim.

Sanırım bunun biraz daha zor olmasını beklemiştim. Noah'yla randevuya çıkmanın. Sahte *randevuya*, diye hatırlattım kendime. Hafta sonu boyunca bunu kendime çok fazla hatırlatmak zorunda kalmıştım. Belki de dans pistindeki o çakırkeyif ânımdan sonra garipleştiğim içindi. Onun nedeni de Noah'nın gerçekten çok güzel kokmasıydı ve midemde çalkalanan sıvı formdaki cesaretle her şeyin sahte olduğunu unutmam olması biraz fazla kolay olmuştu.

Bu yanlış adımım için son zamanlardaki *gerçek* iyi randevu kıtlığını suçluyordum. Sebebi bu olmalıydı. En azından Noah çok kibar davranmıştı. Gerçi... onun konuyu geçiştirmesi karşısında keyfimin biraz kaçtığını inkâr edemezdim. Bunun için de hormonları suçluyordum. Büyükanнем durmadan Bay Asla Olmaz'la aramı yapmaya çalışmasaydı belki *gerçekten* bana uygun birini bulup eve getirerek iyi bir seksle bu kafa karışıklığından kurtulabilirdim.

Büyükanнем demişken.

Ekrana bakmadan bile arayanın o olduğunu biliyordum ve telefonumu açmak için önlüğümün cebinden çıkarırken göz-

lerimi devirdim. Üç gündür beni sekizinciye arıyordu ve tüm sohbetlerimiz de aynı yere varmıştı:

“Ee, onu ne zaman akşam yemeğine getiriyorsun?”

Kafeteryadan çıkıp koridorun aşağısına doğru yürürken gözlerimi kapadım ve iç geçirme dürtüme karşı koydum. “Noah’nın benimkinden de çılgın bir programı var, büyükanne. Öyle bir sürü boş akşamımız yok maalesef.”

“Ah, eminim zavallı büyükanneyle yemek yemek için bir akşam kaçabilirsiniz,” diye sızlandı. “Yıllardır beni görmeye gelmiyorsun.”

Neyse ki şu anda koridor boştu, etrafta dinleyecek kimsenin olmamasına minnettardım. “Daha geçen hafta oradaydım.”

“Ama artık biriyle görüşüyorsun ve bana söylemedin bile.”

“Söyledim ya, daha yeni. Benim hatam değil ki böy-”

“Ayrıca çiftlerin birbirlerine iş dışında zaman ayırması çok önemlidir,” diye vurguladı büyükanne. “Sadece hastanede görüşemezsiniz. Senin nasıl olduğunu biliyorum.”

“Birbirimize iş dışında da zaman ayırıyoruz,” diye itiraz ettim. “Cuma bir bara gittik.”

“Barmış,” diye ofladı büyükanne. “Barda kaliteli zaman geçiremezsin.”

Aklımda birden Noah’nın bedenini benimkine bastırduğu ve kokusunun başımı döndürdüğü bir hatıra canlandığında içimden bu dediğine karşı çıkabileceğimi geçirdim. Ama sessizliğimi korudum yoksa çiçek aranjmanlarını ve düğün alanını seçmeye başlardı. Ayrıca Noah’ya öyle serbestçe dokunduğumu hatırlamak hâlâ garip hissetmeme neden oluyordu.

“Önümde uzun yıllar yok, anlıyor musun?” İç geçirdi. Abarlıklı bir iç geçirme olduğunu da eklemek isterim. “Öteki tarafı boylamadan önce senin yuva kurup mutlu olduğunu görmeyi ümit etmişimdir hep.”

“Muhtemelen beni gömeceğini ikimiz de biliyoruz.”

“Torunum kalbimi kırmaya devam ederse mümkün değil.”

“Tamam!” Başımı iki yana salladım, asansörde kat numaralarının ikiden üçe dönmesini izledim ve daha hızlı hareket etmesini diledim. “Tamam. Ne zaman müsait olduğunu sorarım.”

“Ah, harika. Etli güvecimden yaparım. Yoksa tavuk daha mı iyi olur? Belki de...”

“Ne pişirdiğinin fark edeceğini sanmıyorum,” diye içini rahatlattım, bir yandan da ayağımı yere vuruyordum. “Özel bir şey hazırlamana gerek yok.”

Bu tam bir felaket olacaktı. Noah’yı Moira Carter’a yavaş yavaş alıştırabilmeyi umuyordum ama bu seçenekler dahilinde değil gibi görünüyordu, belli ki büyükannem mihraba kadar peşimi bırakmayacaktı. Bunun görücü usulü randevulardan daha iyi olup olmadığını merak etmeye başlıyordum.

Model trenlere dair belli belirsiz bir düşünce aklıma gelince mesela tamamen kapandı.

“Elbette gerek var! Müstakbel damadımdan bahsediyor olabilir–”

“Büyükanne.”

“Hem ilk izlenimler son derece önemlidir.”

Bir köşeyi döndüm, artık nereye gittiğime pek dikkat etmiyordum. “Kaçığın teki gibi davranmakta ısrar etmediğin sürece Noah’nın senin harika olduğunu düşüneceğine emin–”

Tanıdık bir beden görüş açımı girdiğinde ne söylediğimi unuttum ve Acil Servis’in hemen dışındaki koridorda bekleyen kişiyi gördüğümde afalladım.

“Noah?”

Yerden başını kaldırıp bana baktığında bitkin görünüyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmış ve kaşlarını çatmıştı.

Uzaklardan büyükannemin sesini duyabiliyordum, bedeni onu bu kadar gün sonra tekrar görmeye garip bir tepki

veriyordu. Sanki birdenbire nasıl hareket edileceğini unutmuş-
tum. Üç gün önce de bu kadar güzel kokuyor muydu yoksa ona
bu kadar yakın duralı çok uzun zaman geçtiği için mi kokusu
daha cezbedici geliyordu?

“Kapamam gerek, büyükanne,” dedim ona dalgın dalgın.
“Yapacak çok işim var. Yakında sana haber veririm.”

Kapadığımı duyduğundan emin değildim, telefonu kula-
ğımından uzaklaştırırken kararlaştırılmamış bir akşam yemeği
için menü düşünmeye devam ediyordu.

Orada öylece durdum. “Burada ne yapıyorsun?”

“Ben...” Beni baştan ayağa süzdükten sonra bakışlarını gel-
diğim yöne çevirdi. “Öğle yemeği mi yedin?”

“Evet. Kafeteryada.”

“Aa.”

“Beni mi arıyordun?”

“Ben...” Sanki huzursuzlanmış gibi ağırlığını bir ayağından
diğerine verdi. “Evet, muhtemelen önce mesaj atmalıydım.”

“Hayır, sorun değil. Yani atsaydın seni zahmetten kurtarıp
kendim gelirdim ama hiç sorun değil.”

“Anladım.” Başını yere çevirdi, kaşları hâlâ çatıktı. “Güzel.
Tamam.”

İfadesi hâlâ kaygılı gibiydi, kokusunun yarattığı dikkat da-
ğınıklığından kurtuldum ve onun için endişelenerek kolunu
tutmak için uzandım. “Sen iyi misin?”

Bakışlarını tekrar bana çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. “İyi mi?”

“Evet, yani... Normalde benim katıma inmezsin. Ayrıca aşı-
rı stresli görünüyorsun. Bir şey mi oldu? Çünkü ben...”

“Hayır, Mackenzie,” diye araya girdi. Bir eliyle yüzünü sıvaz-
ladı ve bakışlarını koridora çevirdi. “Öyle bir şey...”

“Siktir.” Bakışlarını takip ettiğimde not panosunu dikkatle
inceleyen bir lisanslı hemşirenin köşeyi döndüğünü gördüm.
“Doğru. Bu konuyu burada konuşmamalıyız.”

“Mackenzie, bence...”

Konuşabileceğimiz bir yer bulmak için etrafı taradım çünkü maalesef henüz kendi ofisim olacak statüde değildim. “Bekle...” Koridorun aşağısındaki malzeme dolabı gözüme çarptı, Noah’nın kolunu biraz daha sıkı tutup onu sürüklemeye başladım. “Buraya gel.”

Onu üç metre öteye çekip dar alana ittiğim esnada hâlâ itiraz etmeye çalışıyordu. Uzanıp ışığı açtım ve kapıyı kapamadan önce bizi fark eden biri olmadığından emin olmak için koridora baktım.

“Tamam,” dedim ona dönerek. “Benim hatam. Muhtemelen birinin kulak misafiri olmasını istememişsindir.”

“Hayır... Gerçekten öyle bir şey... Kahretsin.” Ağzından bir nefes verdi, bir dakika öncekinden daha da stresli görünüyordu. “Gerçekten önce mesaj atmalıydım.”

“Sorun ne? Söylesene.”

“Bir sorun... yok,” demeyi başardı ama artık bana bakmıyordu. “Ben sadece...” İç geçirdi, onu tanımasam utandığını düşünürdüm. “Sadece seni birkaç gündür görmemiştim.”

Tam anlayamayarak başımı yana yatırdım. “Evet?”

“Ben sadece...” Yemin ederim, eğer konuştuğum kişi Noah Taylor olmasa kızardığını düşünebilirdim. “Üç gündür üzerine kokumu bırakmadım.” Kelimeler, sanki söylemesi zormuş gibi ağzından çok sessizce çıkmıştı. “İnsanların fark edebileceğinden endişelendim.”

“Ah.”

Önce minicik bir yanımla bu bilgiyle canlandı. Uzaklardaki bir omega hormonu geçit töreniyle kanıma karışırken küçük bir takla attı. Sonra ne olduğumuzu hatırladım ve kendimi aptal gibi hissettim.

“Mantıklı,” dedim neredeyse fazla hızlı bir şekilde. “Üzgünüm. Çok yoğunum. Bunun şüphe doğuracağı aklımdan bile geçmedi.”

“Şüphesiz,” diye tekrar etti cansız bir sesle, gözleri şimdi yüzüme odaklanmıştı. “Doğru. Özür dileme. Yukarıda da işler yoğun.”

“Olsun.” Ayaklarımı yere sürttüm, kendimi çok garip hissediyordum. Ki bu hiç mantıklı değildi. Buraya kadar sırf tezgâhımızın gerektirdiği angarya bir iş için gelmesi *hayal kırıklığı* yaratmış olamazdı. Şu an konuşuyor olmamızın yegâne sebebi buydu sonuçta. “Vay canına,” diye güldüm. “O zaman seni dolaba çekmem garip oldu.”

“Sorun yok,” diye güvence verdi. “Sanırım...” İki yanımızdaki tıka basa dolu raflara bakındı. “Sanırım burası da herhangi bir yer kadar iş görür.”

Kalp atışlarım hızlandı. Bunu beklemeye mi başlamıştım? Bu normaldi, değil mi? Durumumuz göz önünde bulundurulduğunda yani?

Siktiğimin hormonları.

“Üniversite birinci sınıftan beri bir oğlanla dolaba girmemişim,” dedim gergin bir kıkırdamayla.

Noah’nın burun deliklerinin hafifçe genişlediğini, bakışlarının sertleştiğini gördüm ama geldiği gibi geçmişti. “Hızlı olacağım,” dedi bana sessizce.

“Tamam,” diye fısıldadım.

Bu kısma *asla alışamamaya* alışmaya başlıyordum. Noah sırtım dolabın kapısına yaslanana dek aramızdaki mesafeyi kaparken nefesimi tutmuştum. Elini sanki dengesini sağlıyor-muş gibi başımın yakınına koydu, sonra öteki de sanırım aynı amaçla belimi buldu. Bu noktada artık gözlerimi kapamıştım, o yüzden emin olamıyordum.

“Hiç benim gibi kokmuyorsun,” dedi sessizce kokumu içine çekerek, ses tonu sanki bu duruma sinir olmuş gibiydi.

Olaya tam zamanında müdahale etmemiş olsa insanların neler diyeceğinden mi endişeleniyordu?

“Özür dilerim,” diye fısıldadım tekrar.

Tekrar derin bir nefes aldığımı duydum. “Dileme.”

Teni benimkinin üzerinde kaydığında beklentiyle kaskatı kesildim, yanağını çenemin altındaki bir yere ilk değışı titre-meme neden oldu. Bunun üzerimde yarattığı etkiyi açıklamam zordu; kokusu kokuma karıştığında her yerime aynı anda dokunuyor gibiydi. Bunu normalde *gerçekten* yattığınız biriyle yapmanızın bir nedeni vardı.

Parmaklarım içgüdüsel olarak beyaz önlüğünün yakasını kavradı; kumaş, yumruğumun arasında dertop olana kadar bunu yaptığımı fark etmedim bile. O noktaya daha kolay erişsin diye başımı *yana yatırdım* ve boğazı benimkine sürtününce sessizce iç geçirdim. Ayak parmaklarım kıvrıldı ve dalgın bir tavırla bu küçük seansları uzattıkça gitgide daha baş döndürücü bir hâl aldıklarını düşündüm.

Noah çekilmeye başladığında zar zor nefes alıyordum. Hatta bir yanımda sessizce isyan ediyor, onu kendime iyice çekmem için yalvarıyordu. Ama dizlerimin bağının çözülmesi ancak başını çok hafifçe döndürüp dudakları boynumdaki hassas bir noktaya değince gerçekleşti.

Noah beni yakaladı. Beni dik tutmak için kollarını benimkilerin altına soktu ve göz göze geldik. Gözlerinin içinde hiç onluk olmayan bir vahşilik vardı.

“Özür dilerim,” demeyi başardım kesik nefeslerle. “Ben öyle...” Yutkundum ve bu hareketi gözlerimin boğazının hareketine kaymasına neden oldu. Sanki biraz zorlanmış gibiydi. “Ben...”

Ne söylemeye çalıştığından emin değildim ve *onun* da bildiğine dair şüphelerim vardı. Gözleri ağzıma kaymıştı, dudaklarıma sanki çözmeye çalıştığı bir bulmacaymış gibi bakıyordu. İçimde kabaran hisleri anlamlandıramadım; Noah’nın beni öpmesini mi istiyordum yoksa bu da hormonlardan kaynaklanan gülünç bir istek miydi?

Açık konuşmak gerekirse ağzı şu an... inanılmaz derecede yumuşak görünüyordu.

Sanırım çok aptalca bir şey yapmak üzereydim ve hafifçe bana doğru eğilmeye başlamasına bakılırsa Noah'nın da bana müsaade etmek üzere olduğundan epey emindim. Bütün dolap onun gibi kokuyordu ve düşünmek zorlaşmıştı ve ben sadece...

Arkamızdaki kapı aniden açıldığında birbirimizden sıçrayarak ayrıldık, buradaki koridorlarda sık sık mekik dokuyan yaşlıca temizlik görevlisine nasıl görüldüğümüzü hayal dahi edemiyordum. Kapı tamamen açıldığında parlak floresan ışığı içeriye doldurdu, Noah da ben de öpüşüyormuşuz gibi kokan –tabii daha beter değilse– bir malzeme dolabına neden kendimizi kapadığımıza dair iyi bir sebep bulmakta zorluk çekiyor gibiydik.

“Kevin,” diye kekeledim, dizlerim hâlâ biraz titrese de bedenimi dikleştirmek için elimden geleni yaptım. “Göründüğü gibi değil.”

Kevin'in buruşuk yanakları bilmiş gülümsemesiyle daha da çukurlaştı ve ellerini kaldırıp bakışlarını başka tarafa çevirdi. “Ben hiçbir şey görmedim.”

“Hayır, bekle,” diye tekrar denedim. “Biz...”

Kevin kapıyı kapayarak bizi bulduğu yerde bıraktı ve okulda yakalanmış azgın bir ergen gibi yanaklarımın utançla yandığını hissettim. Raflardan birine yaslanırken inledim ve bir kolumla yüzüme kapadım.

“Elbette Kevin olmak zorundaydı,” diye ofladım. “O dedikoducu yaşlı piç.”

Ona kaçamak bir bakış attığımda Noah'nın hâlâ afallamış durumda olduğunu gördüm, şaşkınlıkla aralanmış dudaklarından birkaç kelime dökülmeye çalışıyordu. “Çok özür dilerim,” demeyi denerdi. “Niyetim hiç...”

Onu elimi sallayarak geçiştirdim. “Sorun yok, sorun yok.” Hâlâ güm güm atan kalbimi görmezden geldim. “Dedikodular yalnızca hikâyemizi güçlendirir, sanırım yani.”

Noah bir anlığına sessiz kaldı, sanki hâlâ olanları sindirmeye çalışıyormuş gibi bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Doğru,” diyerek hemfikir oldu sonunda. “Elbette.”

“Yarın ona donut getiririm,” dedim iç geçirerek. “Bu, ağzını sıkı tutması konusunda işe yarayabilir.”

“Tamam,” dedi Noah aynı cansız tonla.

Endişeli görünüyordu. Demin sınırı az kalsın aşışımızı mı düşünüyordu? Pişman mıydı?

Lanet olsun. *Ben* pişman mıydım?

Gülerek mevzuyu yumuşatmaya çalıştım. “Şu koku olayı cidden çok acayip, değil mi?”

“Hem de gitgide acayipleşiyor,” dedi ciddiyetle. Bana hâlâ huzursuz edici bir yoğunlukla bakıyordu.

“En azından tekrar senin gibi kokuyorum,” dedim.

Bana doğru bir adım atarak beni şaşırttı, boğazımı koklamak için eğildiğinde bedenim kaskatı kesildi. “Evet,” diye mırıldandı. “Kokuyorsun.”

“En iyisi sen...” Sertçe yutkundum, birden boğazım kuru-muştu. “En iyisi ilk sen çık,” dedim ona. “Etraf sakın mi diye bir bak.”

“Tamam,” diye cevap verdi yumuşak bir tonla. “Sonra görüşür müyüz?”

Başımla onayladım, onu tekrar koklama dürtüme karşı koymak için dudaklarımı birbirine bastırmıştım çünkü bunun bana yapacaklarından korkuyordum. “Evet. Görüşürüz.”

Beni etrafa dikkat ederek dolapta tek başıma bıraktığında hareket etmedim ve kapı arkasından sessizce kapanana kadar nefes almaya cesaret edemedim. Yoğun kokusu havada asılı kal-

mıştı ve o gittikten tam bir dakika geçtikten sonra bile dizlerim hâlâ titremeye devam ediyordu.

Kendimi toplayıp malzeme dolabından çıkmam en az üç dakika sürdü ve ona büyükannemle akşam yemeği meselesini sormadığımı fark etmem içinse beş dakika daha geçmesi gerekti. Fakat onu tekrar bulmamaya karar vermeme bir dakika yetti. Şu an sağlığıma zararlı olacakmış gibi geliyordu.

Ona sonra mesaj atsam da olurdu.

Mesaimin geri kalanı zor geçti. Sadece kedisine ayağı takılıp düşen yaşlı bir kadının kalçasını yerine oturtmak zorunda kaldığım için de değildi (daha önce bir kadının bir kediye bu kadar küfrettiğini hiç duymamıştım) ama Noah'yla malzeme dolabından çıktığımızdan beri bir türlü sakinleşememiştik de. Tenim sürekli karıncalanıyordu ve zihnim, sanki başka bir yerde olmayı tercih edermiş gibi bulanıktı. Bu da odağımı korumamı çok zorlaştırıyordu. Mesaimin son saatinde, belli ki kan görünce bayılan bir adamın dikişlerini dikkatle atarken bu öğleden sonraki tuhaf hâl ve hareketlerimin gözden kaçmadığını acı verici bir şekilde fark ettim.

Liam bana yardım ettiği son on beş dakikadır gözlerini üzerime dikmiş bakıyordu; kendisi Acil Servis'te arkadaşım diyebileceğim birkaç kişiden biriydi, buradaki ilk aylarımda bana epey yardımı dokunmuştu. İntörnlükten yeni çıktığım ve yeni bir yerde işe başladığım için tam bir stres yurnağıydım, o da işleyişe alışmaya çalıştığım süreçte hep yanımdaydı. Tanıştığımızda elektriğimiz tutmuştu diyebilirdim. Liam'ın çalıştığım en yetenekli lisanslı hemşirelerden biri olmasının da yardımı dokunuyordu.

"Bir garip görünüyorsun," dedi en sonunda bana bir parça gazlı bez uzatırken.

Kayıtsız görünmeye çalıştım ama yüzümdeki ifadenin acı dolu olduğunu hissediyordum. “Öyle mi?”

“Evet.” Daha iyi görebileyim diye tepe ışığını ayarladı. “Öğle yemeğinden döndüğünden beri.”

“Muhtemelen bozuk bir şey yedim,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. “Tadı da biraz garip geldi.”

“Aa.”

Bir anlığına sessiz kaldı, başımı kaldırıp ona tekrar baktığımda koyu renk kaşlarının düşünceli bir tavırla çatıldığını gördüm, sanki bir şeyle savaşıyor gibiydi.

Dikişi bitirip iç geçirdim. “Çıkar ağzındaki baklayı, Li. Bir şey söylemek istediğin suratından okunuyor.”

“Sadece...” Bir elini koyu sarı saçlarından geçirirken utanmış gibi görünüyordu. “Geri döndüğünde Noah gibi kokuyordun.”

Bu beni şaşırttı. “Ne?”

“Yani, sanırım kokunun sahibi o. Noah’yı bunu bilecek kadar görmüyorum ama kesinlikle bir alfaya ait olacak kadar güçlü bir koku.”

“Ah, ben...” Noah’yla gitgide sıklaşan sürtünme festivalimizden diğerlerinin nasıl etkilenebileceğini hiç düşünmemiştim. Koku, diğer şekil değiştirenler için de bu kadar güçlü müydü? “Evet, onu öğle yemeğinden dönmeden önce gördüm.”

“Kavga mı ettiniz acaba diye endişelendim.”

Yüzümü buruşturdum. “Neden öyle düşünesin ki?”

“Bilmem.” Ne yapacağını bilmezmiş gibi omuz silkti. “Demek istediğim, hepimiz Dr. Taylor hakkındaki hikâyeleri duyduk. Siz ikinizin, bilirsin işte... eş olduğunuzu duymak şok ediciydi.”

Neden bilmiyordum ama Liam’ın yüzündeki bariz kuşku içimdeki bir yere dokundu. Tam sinir olmuştum diyemem ona fazlasıyla yakın bir histi. “Kavga etmedik,” diye cevap verdim kısaca. “Hatta tam tersi bile denebilir.”

Liam'ın kaşlarının havaya fırladığını fark ettim. "Ah. Siktir. Özür dilerim. Pislik etmeye çalışmıyordum. Sadece..." Ensesini kaşdı. "Hâlâ garip geliyor. Alışması."

Sanırım bu makuldü. Arkadaşlarım için durum onlara bir yıl boyunca yalan söylediğim yönündeydi. Sanırım bununla barışmakta zorlanmaları doğaldı. Gerçi Priya hiç garipleşmemişti. Ama Liam'la her gün konuşuyordum, belki o yüzden bu hafta bir tuhaf davranmıştı. Belki de ondan bu kadar uzun süre sır sakladığım için yanımda kendini garip hissediyordu.

"Evet, o konuda..." İşimi bırakıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bahsini hiç açmadığım için özür dilerim. Herkesle beraber öğrenmek senin için çok garip olmuştur."

"Nedenini anlıyorum," dedi. "Sanırım sadece... Seni Noah'yla bir arada hayal etmek zor."

Başımı yana yatırdım. "Öyle mi?"

"O çok... ciddi."

Noah'nın varla yok arası gülümsemesi ve sessiz kahkahası bir anda zihnimde belirdi ve her şeye rağmen dudaklarımın hafifçe yukarı doğru kıvrıldığını hissettim. "Ciddi görünüyor ama her zaman öyle olduğu söylenemez. Sadece insan ilişkileri en güçlü yanı değil."

"Yani siz, şey, *gerçekten* eş misiniz?"

Buna güldüm. "O da ne demek?"

"Bilmem." Ellerini havaya savurdu. "Radyoloji'den Jessica bize geçen gün dinlenme odasında senin rehin tutuluyor olabileceğini anlatıyordu."

Lanet *Jessica*.

Gözlerimi devirdim. "Rehin tutulmuyorum. İlişkimiz tamamen karşılıklı rızaya dayalı, inan bana."

Emin olamıyordum ama sanki Liam'ın ifadesinde hüznü andıran bir şey vardı. Gerçekten benim için o kadar endişeli miydi?

“İnan bana,” diye tekrarladım içini rahatlatmak isteyerek. “Gerçekten iyiyim. Hatta harikayım. Hayallerimdeki gibi bir hayat yaşıyorum, anlarsın ya.”

“Anladım,” dedi gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle. “Eh, en azından bunu duyduğuma sevindim.”

“Cidden, benim için endişelenme,” dedim şakacı bir tavırla kolunu ittirerek. “Ben kendime sahip çıkarım.”

“Tamam.” Beni başıyla onayladı, şimdi daha bir kendi gibi görünüyordu. “Evet, haklısın. Kusura bakma. Sadece endişelendim, bilirsin.”

“Sorun değil.” Elimi sallayarak onu geçiştirdim ve düzgün dişilerimde kalan az miktardaki kanı sildim. “Bayan Kowalski’nin hayati bulgularına bakarsan ödeşmiş oluruz. 408’de kalıyor.”

Liam inledi. “Yine gelmiş olamaz!”

“Kesinlikle geldi,” dedim kahkaha atarak. “Endişelendiği bir ‘öksürüğü’ varmış.”

“Hastalık hastalığını tedavi etmek için o kadına bir arkadaş reçete etmeliyiz.”

“Biliyor musun?” dedim ciddi bir tavırla, “Sanırım senden hoşlandığı için geri gelip duruyor.”

“Sen şeytanın vücut bulmuş hâli olabilirsin,” diye ofladı.

Bir yumruk yapıp serçeparmağını çıkardım ve tırnağımı ağzımın kenarına götürerek tek kaşımı kaldırdım. “Dr. Şeytan.”²

“İneksin,” diye kıkırdadı Liam. “Tamam, tamam. Ben hallederim.”

Kullanılmış gazlı bezi çıkarken atmak için yanma alıp gitti. Yüzümdeki gülümseme hafiften soldu, az önceki konuşmamızı düşünerek dudağımın içini ısırdım. Gizlice burnumu omzuma yasladım ve Noah’nın benimkine karışmış kokusu tüm duyularımı ele geçirip tekrar başımı döndürdü.

2 Avanak Ajan film serisindeki parodi kötü karakter. -çn

“Hey, Li,” diye seslendim arkasından.

Bana dönüp merakla baktı. “Evet?”

“Gerçekten o kadar fark edilir mi? Noah’yla olduğum?”

Kaşlarını çattı. “Bir şekil değiştiren bir kilometre öteden kokusunu alır, emin ol.”

Liam yanımdan gittikten çok sonra bu konuyu düşünmeye devam ettim; yaptığımız şeyin fark edileceğinin elbette bilincindeydim, sonuçta bütün *amaç* buydu ama daha önce buna pek o kadar kafa yormamıştım sanırım. Birlikte çalıştığım *herkesin* muhtemelen Noah Taylor’la sözde seks hayatımı konuştuğunu fark edince yanaklarımın yandığını hissettim ve hangisi daha çok kızarmama neden olmuştu bilmiyordum: İnsanların konuşması mı yoksa *fikrin* ta kendisi mi?

Bu düşünce zinciri sağlığıma iyi gelmeyecekti belli ki; Noah’nın yatağında nasıl sesler çıkaracağına dair kurduğum kısa fantezi bile vücudumun aşırı ısınmasına neden oldu ve kendimi bu transtan çıkarmak için yanaklarıma hafifçe vurmam gerekti. Bunlar *kesinlikle* çok tehlikeli düşüncelerdi. Gizlenmesi gereken düşünceler, diye düşündüm. İşe dönerken iç geçirdim ve düşüncelerimi nispeten güvenli bir bölgede kalmaya zorladım.

Noah’yı hâlâ akşam yemeğine davet etmem gerektiğinin farkındaydım. Büyükanneyle bir akşam yemeğine. Üstümden Noah’nın kokusunu alacak ve muhtemelen iş arkadaşlarımla aynı sonuca varacak büyükanneyle. Sahte olsun olmasın, muhtemelen çıktığım en ateşli kişi olan iri, seksi alfanın altında çok zaman geçirdiğim sonucuna.

Siktir.

Noah

Bir hafta önce, Mackenzie'nin büyükannesiyile akşam yemeği benim için muhtemel bir angaryadan biraz daha fazlasıydı. Katlanmak zorunda olduğumu düşündüğüm bir şeydi sadece.

Şimdiyse ödümü koparıyordu.

O malzeme dolabında olanları son kırk sekiz saattir parçalarına ayırarak anlamaya çalışıyordum, Mackenzie'yi akşam yemeği için aldığım şu âna kadar kafamda hâlâ hiçbir şey netleşmemişti. Olaydan tam emin değildim ama bir şey kesindi.

Mackenzie'yi neredeyse öpecektim.

Hiç mantıklı değildi ve kesinlikle akılsızca bir davranıştı ama bir an için aklımda onun dudaklarını dudaklarımda hissetmeye duyduğum bariz ihtiyaç dışında hiçbir düşünce kalmamıştı. Kokusundaki bir şey bende uyuşturucu etkisi yaratıyordu; kokusuna ne zaman maruz kalsam onu gitgide daha fazla arzulamam dışında, onu her kokladığımda mantığımı yitiriyor gibiydim.

Odadaki o andan sonra aramıza koyduğumuz mesafenin kendimi toplamak için yeterli olacağını düşünmüştüm ama tatlı aromasının etrafımı sardığı küçücük bir alanda tekrar sıkışıp kalmak, geçen gün kokumu üzerine saldıgımda atağa geçen tuhaf dürtüleri geri getirmişti.

Bunun sebebi gerçekten de baskılayıcıları bırakmam mıydı? Yani iş arkadaşlarımızı inandırdığımız gibi çiftleşmediğim için,

hastanede iç içe geçmiş bir sürü kokunun dikkatimi dağıtması mantıklı olurdu, sonuçta hastanenin tamamını saymasak bile kendi katımda çok fazla kadın şekil değiştiren çalışıyordu.

Peki neden sadece Mackenzie beni böyle rahatsız ediyordu?

“...beni dinliyor musun sen?”

Nerede olduğumu hatırlayarak gözlerimi kırptırdım, direksiyonu biraz daha sıkı tuttum ve gözlerimi Mackenzie'nin bana garip garip baktığı yolcu koltuğuna çevirdim. Saçı açıldı, başını yana yatırdığında gür bukleleri omzuna düştü. Hafifçe üzerine oturan ama neyse ki yoga kıyafetleri kadar dar olmayan uzun kollu bir elbise giymişti, gerçi bu da bakma arzuma engel olmuyordu. Mackenzie arabaya bindiğinden beri gözlerimi yolda tutmak kesinlikle çaba gerektirmişti.

“Kusura bakma,” diye mırıldandım. “Sadece gerginim.”

“Gerilmene hiç gerek yok cidden,” diye güldü. “Moirra Carter'ın gözünde nasıl bir piyango olduğunu sana açıklayamam bile. *Gerçekten* gizli bir yeraltı alfa motor çetesinin üyesi olsan bile senin çok tatlı olduğunu düşünür.”

“Kulağa büyükannen kimle olduğundan çok genel olarak yuva kurmanla ilgileniyormuş gibi geliyor.”

Endişeme rağmen Mackenzie hâlâ gülümsüyordu. “Tam olarak öyle sayılmaz. Sanırım beni yalnız başına bırakmaktan endişeleniyor. Onların yanına taşındığımda biraz dağılmış hâldeydim, birkaç ay neredeyse hiç konuşmamama neden olan klasik ergenlik öncesi hormonal depresyondaydım ama... Bilmiyorum. Artık yetişkin olmama rağmen benim için endişelenmeyi bir türlü bırakamıyor.”

“Birinin sana baktığından emin olmak istiyor,” diye fikir yürüttüm.

“Hımm.” Mackenzie eğlenirmiş gibi bir ses çıkardı. “Kendime bakabileceğim fikri o kadar çığır açıcı bir yenilik ki henüz alışamadı.”

“Kim alışır ki?” diye mırıldandım öyle ortaya.

Mackenzie’nin gülümsemesini görmesem de sanırım hissedebiliyordum.

“İyi ki eve, inimin iyi ve korunaklı olduğundan emin olacak hoş bir alfa götürüyorum, böylece o yiyecek toplarken ben de ona güzel bebekler doğurabilirim.”

“Büyükannenin hayal ettiği son sanırım.”

“Evet. Her neyse. Niyetinin iyi olduğunu biliyorum.”

“Çok güzel bir inin olacağına dair büyükannen i ikna edeceğim. Eşim için sadece en iyi tavuk leşlerini getireceğim.”

Mackenzie yüksek sesli bir kahkaha attı. “Aman Tanrım. Demin şaka yaptın! İlk seferin miydi? Canın yandı mı?”

“Her zamanki gibi çok eğlendin.”

“Pardon, pardon. Komik ama, ne yapayım.”

Bir sonraki dönüşü alırken neşelendim. “Neymiş komik olan?”

“Dr. Taylor’ın bu yanını görmek.”

“Ah.” Göğsümde garip bir sıkışma oldu ama sebebi beni hâlâ boğmakla tehdit eden kokusu olabilirdi. “Eh. Şey olmamak için pratik yapıyorum, şey...”

“Gergin? Korkunç?”

“Tabii,” diye hemfikir oldum gözlerimi devirerek. “Büyükannen için.”

Mackenzie koltuğunda doğruldu, bir sonraki evi işaret ederken pencereden dışarı bakıyordu. “Eh, umalım da işe yaramış olsun. Geldik.”

Garaj yolunu kaçırmamak için hızımı yavaşlattım ve alçak tavanlı, kırmızı tuğladan tek katlı evi inceledim, tamamen normal görünüyordu. Bana geldiği kadar korkunç olmasa gerekti.

“Ah, siktir,” dedi Mackenzie.

Dudakları bir somurtuşla aşağı kıvrıldı ve beni dikkatle incelerken onda bir huzursuzluk sezdin. Burnunu omzuna bas-

tırmasını izledim, ardından endişe dolu gözleri benimkilerle buluştu. “Zayıflamış.”

Ne dediğini ânında anlamamışım gibi yapamazdım bile. Ne de olsa daha arabaya ilk bindiğinde fark etmişim. Sertçe yutkundum. “Biliyorum.”

Üzerine kokumu bıraktığım son seferi düşündüğünü görebiliyordum; dudaklarını birbirine sürttü ve kirpiklerini kırptırdı, bu bile nefes almamı biraz zorlaştırmaya yetmişti.

“Muhtemelen o şeyi yapmalısın,” dedi kayıtsızca.

“O şeyi,” diye tekrarlardım.

“Biliyorsun işte...” Emniyet kemerini çözmek için uzanırken burnunu kırıştırdı. “O şeyi.”

Yakamın altına sıcaklık akın etti ve göğsüme bütün yakıcılığıyla yayılırken boğazım düğümlendi. Bu hisse giderek alışıyordum, üzerine kokumu her bıraktığımda bana musallat olan bu garip sıcaklığa. Baskılayıcılarımı kullanmadığım süre uzadıkça bu benim için gitgide daha büyük bir problem hâline geliyordu. Daha önce kendi türümden bir kadının etrafında olmanın bu kadar rahatsız edici olduğunu hiç hatırlayamıyordum.

“Tamam,” demeyi başardım gergince. “O şeyi.” Yutkundum, gözlerim araba yoluna kaydı. “Ben burada?..”

“Bekle, ben...” Yolcu koltuğunda garip hareketler yaparak önce bacaklarını kaldırdı, sonra konsolun üzerinden bana doğru eğilebilmek için altına aldı. “Böyle?”

Böyle dediği şey onu bana daha da yaklaştırmıştı, duyularımı istila eden tatlı kokusuyla dilim şişmiş gibi hissediyordum. “Doğru. Bu olmalı...” Ben de emniyet kemerimi açmak uzandım. “Sadece... hareket etme.”

Dürüst olmam gerekirse bunu onun iyiliği mi yoksa kendi iyiliğim için mi söylemişim bilmiyordum.

Elimi ensesine götürdüm ve saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu bir kez daha fark ettim. Avucum saç çizgisinin he-

men altına yerleşip onu kendime çekerken eklemlerimde ipek gibi kaydılar. Bu kısım için gözlerimi kapamam gerekti, içimden bunun sadece hedefe yönelik bir hareket olduğunu tekrarlayıp durdum ama bu çabam, yüzümü boynuna gömdüğümde derimin karıncalanmasına engel olmadı.

Bu gerekliydi –yanağımı onun boğazının yumuşak tenine bastırmak– ama Mackenzie karşılık olarak titrediğinde gözlerimi sımsıkı yumup dişlerimi daha sert sıktım. Boğazımı onun kine sürtmek için yüzümü çevirdim ve kokularımızı birbirine karıştırarak arabanın küçük alanını sarmalayan yeni bir aroma yarattım. Nefes alıp verişlerinin hızlandığını duyabiliyor, bana dokunan her yerinden bedeninin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum ve kısacık bir an için onu olabildiği kadar sıkıca kendime çekmek, kendimi onun kokusu ve tadında kaybetmek gibi garip bir arzu duydum.

Ki bu gerçekten deliceydi, bunu fark etmemle beraber hızla geri çekildim.

“Bu...” Mackenzie kalbimin ne kadar gürültülü attığını duyabiliyor muydu? “Bu işe yarar herhalde.”

Beni başıyla yavaşça onaylarken yanakları kıpkırmızıydı, başını öteki tarafa çevirip tekrar omzunu kokladı. Bir yanıma Mackenzie’nin kendi tarafına geri yerleşmek için uzaklaşmasına isyan etti ama o daha kendinden emin bir şekilde başıyla onaylarken içimdeki bu isyanı bastırdım.

“Kesinlikle işe yarar,” dedi. Sesi az öncekinden daha boğuktu.

“Bana şeyi hatırlatsana...” Açıkçası aklımı başka bir yere vermem gerekiyordu. “Parametrelerin neler olduğunu.”

Sanki tatmin olmuş gibi gözkapakları yarı kapalıydı. Bu heyecan verici olmamalıydı. “Parametre derken?”

“Büyükannen bizimle ilgili ne biliyor?”

“Ah.” Sersem sersem başıyla onayladı. “Doğru. Evet. Talihsiz aşkımızı diyorsun?”

“Evet,” diye cevap verdim. “O.”

“Yalnızca bir aydır çıkıyoruz,” dedi bana biraz ayılarak. “Güzelliğim ve kadınsı cazibem aklını başından aldığı için dinlenme odasında bana birlikte bir kahve içmeyi teklif ettin.” Kaşlarımın kalktığını fark etti. “Bir kere benim büyük bir kadınsı cazibem var, tamam mı? Çok teşekkür ederim.”

“Orası ortada,” diye yanıtladım eğlendiğimi biraz belli ederek.

Mizah iyiydi. Mizah onu daha az öpmek istememe neden oluyordu.

“O zamandan beri haftada birkaç randevuya çıkıyoruz,” diye devam etti beni duymazdan gelerek. “Henüz ailenle tanışmadım ama kendini turnayı gözünden vurmuş gibi hissediyorsun.”

“Pardon?”

“Götünden?”

Ona kaşlarımı çatarak baktığımda kahkaha attı ve neyse ki gerilimi daha da dağıttı.

“Benim harika olduğumu düşünüyorsun,” diye netleştirdi. “Beni göklere çıkarıyorsun. Çılgınlar gibi mutluyuz. Hayatında hiç model tren görmemişsin.”

“Bunun konuyla alakası ne?”

Mackenzie başını iki yana salladı. “Boş ver. Hazır mısınız?”

“Ben...” Önüne park ettiğimiz çok masum görünen evi bir kez daha süzdüm. İçeri girerken endişelenmem gerektiğini ima eden hiçbir tarafı yoktu. “Olabileceğim kadar.”

“İyi.” Cesaret verici bir tavırla başını salladı. “Sadece şunu unutma. Ne yaparsan yap... *kesinlikle* düğün albümünü görmek istemiyorsun.”

“Neyi?”

“Bu konuda bana güven.”

Mackenzie bu garip uyarı hakkında ona daha fazla soru sormama fırsat vermeden arabadan indi ve kapısı kapandığında, arkasından gelmemi beklediğini fark ettim.

Burası normal insanların yaşadığı normal bir ev yalnızca, diye hatırlattım kendime. Endişelenecek hiçbir şey yok.

Tüm bu teskin çabalarımın rağmen kendimi içeri girmeye korkar hâlde buldum.

Moira Carter keyifli bir kâbusttu. Onu sadece böyle tarif edebilirdim.

Gürültülü, inatçı, şefkatli ve komikti; hepsinden de önemlisi Mackenzie'nin iyiliğiyle kafayı bozmuştu. Buna hiçbir şekilde kusur yaftası yapıştıramazdım tabii. Birinin çıkıp da fazla önemsemenin kötü bir özellik olduğunu iddia edeceğinden şüpheliydim. Bu çok gürültülü kahkahalar atan ve fazla konuşan küçük, saçlarına aklar düşmüş kadının sımsıkı sarılmasından ve sıcak karşılamasından sağ çıktım; onunla ilgili her şey bizim aile buluşmalarından alışkın olduğumun tam tersiydi. Dürüst olmam gerekirse bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim.

Moira bana bezelye kâsesini uzatırken, "Ee," dedi masanın karşısından. "Mackenzie'mi ilk ne zaman gözüne kestirdin?"

Düşünecek zaman kazanmak için tabağıma hayatımda bir oturuşta hiç yemediğim kadar bezelye doldurarak oyalandım. "Ah, ben... Şey. Bilirsiniz işte. Mackenzie'yi... görmezden gelmesi zor."

Moira gülümsedi. "Çok güzel olduğu için, değil mi?"

"Büyükanne," diye azarladı Mackenzie. "Başlamasan?"

"Şşş," diye cık cıkladı Moira. "En son birini eve getirip bizimle tanıştırmamanın üzerinden ne kadar zaman geçti biliyor musun?" Kocasının koluna vurdu, sinirli görünüyordu. "Ne kadar oldu, Phil? Bir yıl mı? Belki daha fazla?"

Moira'nın sessiz hayat arkadaşı ve Mackenzie'nin büyükbabası -yetmişlerinin ortasındaki, karısının konuşmanın büyük

kısmını yürütmesine izin vermekten memnun görünen ortalama yapılı bir adam– rostosundan bir lokma alırken başını dalgınca sallayarak onayladı.

“Biraz oldu,” diye cevap verdi kısık sesle.

“Duydun mu?” diye cık cıkladı Moira. “Eve Noah gibi birini getirip de heyecanlanmamamı bekleyemezsin. Yani, Tanrım. Daha önce bir alfabla hiç tanışmamıştım. Sen tanıştın mı, Phil?”

Phil omuz silkti ve tabağındaki patates püresiyle oynadı. “Tamirhanede çalışan birini tanıyordum. İri bir adamdı. Bir tekerleği yirmi saniyede çıkarabilirdi. Görsen şok olurdun.”

“Ama Noah bir *doktor*,” dedi Moira hayran hayran. “İkiniz ne güzel bir çift olmuşsunuz!”

Kızarmak üzere olduğumu hissedebiliyordum, yemeğe oturduğumuzdan beri Moira beni... *ben* olduğum için övüyordu.

“Ah, şey...” Çatalımı bezelyelerin arasında dalgın dalgın gezdirdim. “Mesleği iyi bilen biriyle olmak... çok hoş.”

Göz ucuyla Mackenzie’nin gülümsediğini gördüm. İçimden bir ses huzursuzluğumun onu biraz eğlendirdiğini söylüyordu. Daha sonra maruz kalacağım tonla alayın içinde biriktiğini hissediyordum.

“Birbirinizi bulmanızın ne kadar büyük bir şans olduğundan bahsetmiyorum bile,” diye devam etti Moira rostosunu keserken. “Demek istediğim, ihtimali ne ki?”

Kaşlarımı çattım ve lokmamın yarısında durdum. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Aa!” diye bağırdı Mackenzie birden. “Bu arada, büyükanne, sana söylemeyi unuttum. Parker yeni biriyle görüşüyor.”

“O oğlan yok mu,” diye ofladı Moira. “Bana hiçbir şey anlatmıyor. İşten biri mi?”

“Hayır, hayır,” dedi Mackenzie. “Sıcak yogada tanışmışlar.” Moira afallamış görünüyordu. “O da ne be?”

“Yoga... ama sıcak. Daha fazla ter aksın diye sıcaklığı artırıyorlar.”

“Sen de mi ondan yapıyorsun?”

Mackenzie başıyla onaylayarak patatesinden büyük bir ısırık aldı. “Hı hı.” Devasa lokmasını çiğnemeye başladı. “Kilisedeki bir fahişe gibi terliyorsun ama iyi bir idman oluyor.”

“Düzgün konuş, Mackenzie,” diye azarladı Moira.

Gariptir ki yoga matında eğilip bükülmüş terli Mackenzie’ye dair derin düşüncelere daldığım için söylediklerine pek dikkat edememiştim.

Benim sorunum ne?

“Eh, ne olursa olsun,” diye devam etti Moira. “Onun adına sevindim. Çok iyi bir oğlan o Parker.”

“Büyükanne, adam otuzuna yaklaşıyor. Artık ona ‘iyi oğlan’ demeyi bıraksan mı?”

“Ah, sus bakalım.”

Mackenzie’nin çok dar yoga kıyafetleri içinde bir yerdeki bir stüdyoda terlediğine dair düşüncelerin son kırıntılarını da başımı sallayarak uzaklaştırdım. Bunu yakınlığımıza ve son günlerde ne zaman bir metre yakınımda olsa beni ele geçiren istilacı onu öpme dürtüsüne bağladım.

“Mackenzie bana hastanenin altsınıfıyla ilgili sorun çıkardığını söyledi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bu gerçeği fazla insanın bilmesi beni huzursuz ediyordu ama sanırım bir yakınıyla durumumu paylaştığı için Mackenzie’yi suçlayamazdım. Sonuçta onun da diyeceği üzere *kıçımı kurtarıyordu*.

“Biraz,” diye yanıtladım ortada büyük bir mesele yokmuş gibi. “Yakında çözüleceğini umuyorum.”

“Bana sorarsan bunlar hep saçmalık,” diye ofladı Moira. “Yani, Tanrım. Bu çağda birilerini kimliklerine göre yargılamak! Ne olarak doğduğun sanki senin elinde. Mesela bu,

Mackenzie için hiç problem olmadı. Omega diye onun ense-sinde boza pişirmiyorlar.”

Donakaldım, az kalsın çatalımı düşürecektim. Az önce sarf ettiği o kelime, Moira’nın ağzından çıktıktan çok sonra bile havada çınlamaya devam etti ve bütün bedenimin kaskatı kesilmesine neden oldu. Mackenzie’yle göz göze gelmek için başımı çevirdiğimde bana özür dilercesine baktığını gördüm. Bunun zaten bilmem gereken bir şey olduğunu fark ettim; o yüzden de beynimin arkasında sinir bozucu olduğu kadar kaçınılmaz bir ritimle çınlayan ve bir mağara adamı bağırışına benzeyen *omega omega omega* mantrasına rağmen şaşkınlığımı hızla gizledim.

“Elbette,” demeyi başardım gergince, sesimin hissettiğimden daha sakın çıktığını umuyordum. “Sanırım daha az önyargı var. Omegaların otostopçulara saldırdığına dair korkunç hikâyeler dolaşmıyor etrafta.”

Ama bir sürü başka hikâye var, diye fısıldadı beynimin vahşi bir tarafı. Mantığa değil de daha ilkel bir tarafıma ait olduğunu bildiğim bir sest.

“Birbirinize rastlamanız neredeyse kader sayılır,” dedi Moira neşeyle. “Böylesi nadir bir karşılaşmayı açıklamanın başka bir yolu yok!”

“Doğru,” dedim cansız bir gülümsemeyle. “Kader.”

Mackenzie’nin parmaklarının masanın altından dizime değdiğini hissettim ve bakışlarına karşılık verdiğimde endişeli bir ifade takındığını gördüm, sanki ona kızmış olmamdan korkuyordu. Gariptir ki kızmamıştım. Elbette, sahte kız arkadaşımın büyükannesiyse aynı masaya oturmadan önce söz konusu arkadaşın, biyolojik olarak benim varlığımın diğer yarısı olduğunu bilmek hoş olurdu. Baskılayıcı kullanmadan Mackenzie’nin etrafında olmanın beni yavaş yavaş delirtebileceğini bilseydim belki onları almayı tamamen bırakmaktansa daha düşük dozlu bir baskılayıcıya geçiş yapardım. En

azından deneyimlediğim garip şeylerin makul bir açıklaması vardı.

İçimdeki alfa, Mackenzie'nin muhtemelen yumruk atmasına sebep olacak ilkel, imkânsız şeylerin hayalini kurmaya çoktan başlamışken sinirlenmek zordu. Lanet olsun, sağduyumu geri kazanmak için ben kendime bir yumruk indirmeyi düşünüyordum.

Akşam yemeğinin geri kalanı boyunca yüzümdeki ifadeyi korudum. Gerektiğinde gülümsüyor ve elimden geldiğince sakın yanıtlar veriyordum. Bu arada karnımda *bir şey* gitgide fokurduyor ve onu fark etmem için yalvarıyordu.

Mackenzie'nin parmakları yemek boyunca hafifçe dizime değmeye devam etti.

“Şimdi, tatlıya yer açın bakalım,” diye seslendi Moira mutfaktan. “Turtadan sonra sana albümümü gösterebilirim!”

Mackenzie inledi ve hâlâ kaskatı olan bedenime mutfaktan oturma odasına doğru yol gösterdikten sonra arka bahçeye bağlanan ahşap bir platforma açılan veranda kapılarından dışarı çıktık. Beni sadece çimenlere saçılan ay ışığıyla aydınlanan karanlık bölgeye çekip verandanın basamaklarını indi.

“Dinle,” diye lafa başladı. “Kızma.”

“Kızma,” diye tekrarladım.

“Biliyorum, daha önce söylemeliydim,” dedi çabucak. “Senden *sakladığım* falan yoktu, sadece...”

Benden bu denli önemli bir şeyi saklamasının altında yatan mantığı gerçekten merak ediyordum, bu yüzden cevap vermek yerine beklenti dolu gözlerle ona bakmaya devam ettim.

Mackenzie iç çekti. “Dinle, alfalarla omegalar ve kadersel çiftlerle ilgili tüm o aptal hikâyeleri biliyorum, öğrenip de kafa-

yı yemeni istemedim sadece. İyi bir dinamik tutturduk. Bunun bozulmasını istemiyorum.”

“Bana söylemeyerek ikimizi de geri alamayacağımız bir hata yapma riskine soktuğunun farkındasın, değil mi?”

“Bana birbirimizi daha fazla etkilediğimiz zırvalığına inandığını söyleme sakın,” diye homurdandı. “Hepsi saçmalıktan ibaret.”

“Öyle mi?” Sertçe yutkundum. “Baskılayıcıları uzun zamandır kullanıyor olabilirim ama daha önce... birinin yakınlığından bu kadar etkilendiğimi hiç hatırlamıyorum.”

Bu onu şaşırttı. Gerçi ben de bunları pat diye söylememe şaşırmıştım. “Sen... benden etkileniyor musun?”

“Sadece... zor demeye çalışıyorum. Üzerine kokumu bırakmak. Öncekinden daha zor. Ve öğrendiğim şeyi de hesaba katarsam zamanla daha da kötüleşeceğini varsaymak zorundayım.”

“Ah.”

“Gerçekten fark etmemiş miydin?”

Burnunu kırıştırdı. Bu hareketinin sinir bozucu olmadığına karar verdim.

“Yani...” Ensesini ovuşturdu. Bu, kokusunun havaya saçılmasına neden oldu. Son derece dikkat dağıtıcıydı. “Sadece sandım ki... Bilmiyorum. Zaten çok fazlasın, Noah. Sanırım tek nedeninin sen olduğunu düşündüm.”

“Çok fazlayım,” diye tekrarlardım aptal aptal, ne demek istediğinden pek emin değildim.

“Demek istediğim... baskılayıcıları almayı bırakmadan önce de güzel kokuyordun. Ben de senin... çok fazla olduğunu düşündüm.”

Sanki çok mantıklıymış gibi o ifadeyi tekrarladı ama ben öyle olduğundan hâlâ pek emin değildim.

“Ee, bu konuda ne yapacağız?”

Mackenzie uzun bir süre sessiz kaldı, sorumu kafasında tartarken gözleri hesap yapar gibi bakıyordu. Bana barın dans pistindeki o bakışını anımsatıyordu, kafasında bir bulmacayı çözmeye çalışır gibiydi. Bir karara vardığı âni görebildim ve *gü-lümsediğinde* aklımı başımdan aldı.

“Neden bir şey yapmak zorunda olalım ki?”

“Ne?” Bıkkın bir ses çıkardım. “Mackenzie. Bir tür baskılayıcı kullanmadan sana yakın olmaya devam edemem.”

“Neden ki?”

“Neden olduğunu *biliyorsun*,” diye ofladım. “Birbirimizin etrafında olmak eninde sonunda delirmemize neden olacak. Şey ihtiyacı duymadan sohbet bile edemeyeceğiz...” Mackenzie’nin gözlerinin irileştiğini fark ettim ve boğazımı temizledim. “Korkunç bir fikir.” Uzanıp burun köprümü sıktım ve iç geçirdim. “Belki de bu olay başından beri öyleydi.”

“Ne?” Sesi çaresiz çıkmıştı. “Bu abarttığın kadar büyük bir mesele değil, Noah.”

“Pervasızlık ediyorsun,” diye suçladım onu. “Burada seni düşünüyorum ben. Seni pişman olabileceğin bir duruma sokmayı hiç istemem.”

“Ben yetişkin bir kadını, Noah,” diye homurdandı ve bakışlarını yere çevirirken kollarını göğsünde kavuşturdu. “Neyle başa çıkıp çıkamayacağımı biliyorum.”

Öfkemin alevlendiğini hissediyordum ve onun kayıtsızlığı da bunu iyice körüklüyordu. “*Ben* başa çıkabileceğimi sanmıyorum, Mackenzie.”

Başını kaldırıp bana kafası karışmış bir ifadeyle baktı, ay ışığı yüzünün bir tarafına vuruyor ve bal rengi gözlerinin parlamasına neden oluyordu. “Ne?”

“Benim için... *çok* zorlaşıyor,” diye itiraf ettim sessizce. “Üzerine kokumu bırakmak. Ve bundan etkilenmemek.”

Dudakları aralandı, ardından yavaşça tekrar kapandı. “Ah.”

“O yüzden iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum...”

“Mackenzie? Noah?” Moira’nın evin içinden yankılanan sesi ikimizi de irkiltti. “Albümü çıkardım. Noah’ya fikirlerimden birkaçını göstermek çok hoşuma gider.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Mackenzie. “Siktiğimin düğün albümü olmaz.”

“Şu albüm neyle alakalı tam olarak?”

“Dışarı geliyor,” dedi Mackenzie panik dolu bir sesle. “Tanrım. Bütün düğünümü planladığı lanet bir albümü var, Noah.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Mackenzie?” Moira’nın sesi gitgide yaklaşıyordu. Hafif aralık veranda kapısından onun oturma odasını girdiğini anladım. “Burada mısın?”

“Beni öpmek zorundasın,” dedi Mackenzie aniden.

Şok oldum. “Ne?”

“Beni öp,” diye tekrar etti. “Şimdi. Bizi yalnız bırakmasını sağlar.”

“Bence iyi bir fikir değil...”

“Eğer beni öpmezsen *bütün* akşam o albümü didik didik incelemekten kurtulamayız.”

Gözlerim veranda kapısına kaydı, Moira’ya çok benzeyen bir gölge cama yaklaşıyordu. “Herhangi bir mecburiyet hissetmeni istemiyorum...”

“Sadece çeneni kapa ve beni öp.”

Beni kendine doğru çekmeden hemen önce ellerini yakamda hissettim; arkamdaki cam kapının rayında gıcırtyla kaydığını duymadan saniyeler önce dudakları benimkilere çarptı. Uzak-tan bir, *Ah*, dendiğini duydum ve hemen arkasından yumuşak bir kıkırtı geldi ama kapı sessizce kayarak kapanırken bile çok uzaklardaymış gibi geliyordu çünkü birden... tek odaklanabildiğim şey Mackenzie’nin ağzı olmuştu.

Bir kadın şekil değiştirenle yakınlaşmanın sebep olduğu biyolojik olaylara gayet hâkimdim ama Mackenzie'nin benimkilerin üzerindeki dudakları hiç de ders kitabından fırlama gibi gelmiyordu, ki şu âna dek deneyimlerim aşağı yukarı bu yöndeydi. Parmakları yakamda yumruk hâlini alırken dudaklarının yumuşak şekli benimkine karışıyordu ve onun altdudağını okşayan dilini bütün mantığın ötesinde hissedebiliyordum, bu da rol yapmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir inlemeye neden oldu.

Mackenzie'nin dilinin neden benimkine dolandığını ancak beni neyin ağzımı açmaya ittiğini algılayabildiğim kadar tahmin edebiliyordum ama tadı ağzımda patladığında başım döndü. Elim omurgasında kendine bir yer bulduğunda oraya nasıl da tam oturduğundan başka bir şey düşünemez olmuştum. Mackenzie ne yaptığının farkında mıydı?

Siktir, *ben* farkında mıydım?

Zihnimin gerilerindeki bir ses buna son vermem, işler iyice karmaşılaşmadan önce geri çekilmem gerektiğini söylüyordu ama o ses Mackenzie'nin boğazından çıkan yumuşak ses tarafından içgüdüsel olarak susturuldu. O sesi yuttum ve parmaklarım saçlarının arasına daldı. Bedenini benimkine daha da bastırırken koku, dokunuş ve hislerden oluşan bir karmaşaydım, ayrıca karnında sertleştiğimi hissedebiliyordum ve bu konuda bir şey yapamayacak gibiydim.

Ondan ayrılmam –kendimi yumuşak bedeninden ve daha da yumuşak dudaklarından çözmem– ne kadar sürdü bilmiyordum ama sonunda bunu başardığımda onun nefesi de benimki kadar kesik kesikti ve dudakları, kesinlikle benimkinin de olduğu kadar kırmızı ve şişmişti.

Dilinin ucunu altdudağında gezdirirken sersemlemiş hâlde kirpiklerini kırpıştırıyordu; o dili tekrar ağzımda hissetmek ve onu belki de güneş doğana dek öpmek için ilkel bir arzu duydum. Ben de tam emin değildim.

Ondan uzaklaşırken çok dikkatli davrandım, tüm duyularım ona yaklaşmamı haykırırken nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

“Bu...” Sesim kulağıma çok garip geldiği için boğazımı temizlemek zorunda kaldım. “Bu tam da bahsettiğim şeydi işte,” diye uyardım sertçe. “Bu tür şeyleri kontrol edemeyeceğiz. Bunu sürdürürsek yani.”

Mackenzie hâlâ bana bakıyordu, gözleri yüzümde tembel tembel ama sanki bir yapbozun parçalarını ölçüp biçiyormuş gibi düşünceli bir bakışla geziniyordu. Dilinin tekrar dudaklarında gezinmesini izledim ve bu hareketi bir kere daha tekrarlarsa delireceğimden emindim.

“Bir şey söyle,” dedim. “Bunu çözmeme yardımcı ol. Baskılayıcılara tekrar başlayabilirim ya da belki... Belki de bütün bu şeye...”

“Peki... sadece yapsak nasıl olur?”

Ona öylece bakakaldım. Tabii ki duyduğumdan farklı bir şey söylemiş olmalıydı. “Ne?”

“Sadece... deneyebiliriz,” diye devam etti. “Bakalım bütün bu yaygaranın nedeni neymiş.”

“Ciddi olamazsın,” dedim duyduklarıma inanamayarak.

“Neden ki?” Mackenzie’nin gözleri artık daha az buğuluydu, bakışları sanki bunu gerçekten değerlendiriyormuş gibi biraz daha keskinleşmişti. “Yani büyük bir mesele hâline getirmek zorunda değiliz,” diye mantık yürüttü. “Zaten sevgili rolü yapıyoruz. Neden biraz da keyfini çıkarmayalım ki?”

“Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair aklıma bir sürü sebep geliyor.”

“Bunun neden çok iyi bir fikir olduğuna dair aklıma bir sebep geliyor,” diye karşı çıktı ve ereksiyonumun hâlâ belli olduğu pantolonumu başıyla işaret etti. “Sen de buna çok karşısın gibi durmuyor.”

Avucumu koyu renkli pantolonumdaki sertliğe bastırdım ve hain aletim zonkladığında bu hareketimden hemen pişman oldum. Dişlerimin arasından tıslayıp gözlerimi kapadım. “Mackenzie...”

“Ciddiyim, ne zararı olur ki? Son zamanlarda ikimizin de randevulaşmada şansı yaver gitmemiş belli ki. Yani gitmiş olsaydı kendimizi en başında bu durumda bulmazdık. Ayrıca yakında gideceksin! Bana iki taraf da kazanıyor gibi geldi.”

“Bana da işleri karmaşıktırmanın çok iyi bir yolu gibi geldi.”

“Aletin bağımlısı olmayacağım,” diye alayla güldü ve bana az önce dediğini sindirme fırsatı bile vermeden devam etti. “Sadece seks. Abartmaya gerek yok.”

Ona ağzım açık bakakaldım, birkaç saat önce arabama bindiğinde işlerin bu yöne sapmasını hiç beklemiyordum. Açıkçası daha önce iş anlaşması gibi seks teklifi aldığımı söyleyemezdim. Tüm bunlar... çok garipti.

Ama geri çevirmeyi kolaylaştıracak kadar da değildi.

Bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair bir sürü sebep olduğunu söylerken ciddiydim. O zaman neden hâlâ net bir hayır diyememiştim? Neden Mackenzie’nin söylediklerini kafamda tartıyor ve aklımda mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordum? Sadece hormonlardan mıydı yoksa... başka bir şey de mi vardı?

Moira’ın veranda kapısının öteki tarafından, “Tatlı hazır,” diye seslendiğini duyduğumda yerimde sıçradım ve Mackenzie’nin büyükannesinin ahşap verandasında hâlâ sert olduğumu fark ettim. Tekrar yumuşak bir kıkırtı duydum. “İşiniz ne zaman biterse.”

Utançla gözlerimi kapadım. Ergenliğimden beri böyle davrandığımı sanmıyordum. Kendimi toplamak için derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar açtığımda hemen yanımda Mackenzie’yi görünce irkildim, yarı karanlıkta başını kaldırıp bana bakarken elini uzatmış nazikçe omzumu sıkıyordu.

“Bunu sonra konuşuruz,” dedi kısık bir sesle ve vaatlerle dolu bir bakışla. Parmakları kolumda kayıp gömleğimin kolumdaki bir kırıışıklığı takip etti ve aniden patlak veren kokusu beni kıcımın üstüne düşürmekle tehdit etti. “Sadece... düşün. Tamam mı?”

En hain tarafımı sakinleştirmeden önce birkaç dakika daha dışarıda kalmam gerekti. Mackenzie’nin çılgın teklifi onu neden reddetmem gerektiğine dair milyonlarca nedenle beraber kafamın içinde dönüp duruyordu.

Yapacaktım da. Onu reddedecektim. Kesinlikle. Bu berbat bir fikirdi. Gerçekten korkunçtu. Ters gidebilecek milyonlarca şey vardı. Onu *reddedecektim*.

En azından... kendime böyle söylüyordum.

Mackenzie

Büyükannemin evinden ayrıldığımızdan beri Noah'nın ağzını bıçak açmıyordu ve bunun sebebinin teklifimden utanması mı yoksa ciddi ciddi değerlendirmesi mi olduğunu anlayamıyordum. Kafamda müthiş mantıklı ve makul bir teklifti bu. Yani en azından o öpüşmenin etkisi altındayken öyleydi. Çünkü... *harika* bir öpücüktü.

Ben aptal değildim. Büyükannemin verandasında hissettiğim şeyin büyük bir kısmını hormonların, biyolojinin ve ten uyumunun oluşturduğunu biliyordum ama bu, *gerçekten* müthiş bir his olduğu gerçeğini de değiştirmiyordu. Noah sert, taşkın ve biraz da çaresiz (belki de bu bendim, kimbilir?) öpüşüyordu ve hayatımda daha önce bir öpücükle bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum. Bu da bana Noah Taylor'la *diğer* şeylerin ne kadar iyi olacağını merak ettiriyordu. Ayrıca dürüst olmam gerekirse ofislerde ve dolaplarda yükselip yükselip sonra da ortada mantıklı bir sebep yokken hiçbir şey olmamış gibi yapmaktan sıkılmaya başlamıştım.

Yani elimize bir daha ne zaman böyle bir fırsat geçecekti ki? Yatakta ne kadar uyumlu olduğumuzu biyoloji belirleyecekse neden sağladığı faydaların keyfini çıkarmayacaktık? Sonuçta ikimiz de profesyonel iki doktorduk. Bu bir çeşit... deney olabiliirdi. Ayrıca aylardır çıktığım randevular tam bir felaket olduğu için o taraflarda da şansım yaver gitmemişti.

Apartmanımın önüne yanaştığında hâlâ sessizdi. Şimdi ne yapmam gerektiğini düşünmeye çalışarak yolcu koltuğunda biraz fazla oyalandım. Daha önce kimseyi benimle yatmaya *ikna etmek* zorunda kalmamıştım ve bunu yapmalı mıydım emin değildim. Böyle yaparak seviyemi mi düşürüyordum? Yoksa boğayı boynuzlarından yakalamaya çalışmak bana kendimi daha mı güçlü hissettirirdi? Dürüst olmam gerekirse, cevabı önemsemeyecek kadar tahrik olmuşum.

“Bir şeyler içmek için yukarı gelmek ister misin?”

İşte olmuştu. Basitti. Kolaydı. Altında sadece hafif bir *ima* yatıyordu.

Noah kaşlarını çatı. Bunun çok seksi bir kaş çatış olduğuna karar verdim. “Bana içki mi teklif ediyorsun yoksa başka bir şey mi?”

“İkisi de? Belki?”

“Mackenzie...” Elini direksiyondan çekip burun köprüsünü sıktı. “Bunun iyi bir fikir olduğundan hiç emin değilim.”

“Neden?”

“Çünkü bir anlaşmamız var ve seks onun bir parçası değil. İşleri gerçekten karmaşıklştırabilir.”

“Bunu bir ikramiye olarak düşün.” Parmaklarımı şıklattım. “Hah! Bir yan hak olarak! Sözleşmelerde hep bulunur.”

“Şimdiye kadar yazılmış hiçbir sözleşmede seks yan hakkı olduğunu sanmıyorum.”

“Bizimkinde olabilir,” diye üsteledim.

İşte o zaman Noah bana yüzünde garip bir ifadeyle baktı ve kaşları çatıldı. “Neden bunu *istediğini* hâlâ çözemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, yani. Sen öylesin... Ve ben...” İç geçirdi. “Sadece kolaylıkla başka bir partner bulabilirsin gibi geliyor, hem de çok daha az şey olan birini...” Doğru kelimeyi arıyormuş gibi elini salladı ve nihayet birine karar vererek, “Ben,” dedi bir nefeste.

“Senin neyin varmış? Uzun ve yakışıklısın...” Noah bunu duyduğuna şok olmuş gibi görünüyordu. “Yani somurtmazken. Ya da hatta bazen somurturken de? Gitgide alışmaya başlıyorum. Ayrıca kale gibi sağlamsın. Kendim için herhangi bir dezavantaj göremiyorum.”

“Çok sağ ol.”

“Ayrıca sen tanıştığım ilk alfasın. Yani ömrümde. Bu oranla başka bir alfayla tanışana kadar ellilerime gelmiş olacağım. O zaman menopoza girmiş olabilirim. Seksten keyif alır mıyım ki?”

“Yani bu alfa olmamla mı alakalı?”

“Biraz alakası olmadığını söylesem yalan olur,” dedim ona dürüstçe. “Ama aynı zamanda, sahte olsun olmasın somurtman dışında bir yıldır çıktığım en normal kişisin. Zavallı ellerimi dinlendirmezsem karpal tünel sendromu geçireceğim.”

Noah’nın gözleri kocaman açıldı. “Biraz fazla... açıksözlü geldi bu bana.”

Şu an gelmekle ilgili şaka yapmanın iyi bir fikir olmadığını tahmin ettim. Muhtemelen onu korkuturdu.

“Hadi ama. Belli ki ten uyumumuz var. Hiç istemesen de şakalarımı komik buluyorsun ve ben de senin bu daimi huysuzluğunu biraz tatlı bulmaya başladım. Biri kucaklarımıza seks hediye sepeti bırakmış gibi. Açmasak çok ayıp olur.”

“Seks hediye sepeti’ tabirine mi yoksa bana tatlı demene mi daha çok takıldım bilmiyorum.”

“Huysuzluğun tatlı dedim. Biraz.” Noah’nın hâlâ tereddüt ettiğini görebiliyordum. “Sen hiç merak etmiyor musun? Bu kadar büyütülen neymiş görmek istemiyor musun?”

“Ben...” Hâlâ emin değilmiş gibi görünüyordu. Sanki tüm bunların bir tuzak olma ihtimali varmış gibi. “Senden faydalanmak istemiyorum.”

“Ah, bırak bu lafları,” diye güldüm. “Sana söz veriyorum, Noah. Buna gereğinden fazla anlam yüklemiyorum. Benimle

daireme çıkacaksın, seks yapacağız ve sonrasında hiçbir şey değişmeyecek. İzci sözü.”

“Peki sen... istediğine emin misin?”

“Tamam. Bu artık beni çaresizlik sınırındaymışım gibi göstermeye başladı, o yüzden sana son kez yukarı gelip bir şeyler içmek ister misin diye soracağım ve hayır dersen bunun yaşandığını unutacağız. Ama *evet* dersen... Hassas duyularım hakkında endişelenmeyi bırakacaksın. Ben yetişkin bir kadını, Noah ve ne istediğimi biliyorum.”

Noah'daki değişim belli belirsizdi, gözden kaçırması çok kolay olurdu ama omuzlarındaki gerginlik azalmıştı ve gözleri daha az tereddütlü bakıyordu. Bunu iyiye işaret olarak aldım.

Ona tatlı tatlı gülümserken, “Ee, Noah,” diye lafa girdim dikkatle. “Bir şeyler içmek için yukarı gelmek ister misin?”

Noah her an kapıdan fırlayıp kaçabilecekmiş gibi davranıyordu. Sanki neden burada olmaması gerektiğine dair kafasının içinde kendisiyle tartışıyordu. Koltuğumda parklardaki banklara yerleştirdikleri şu bronz heykeller gibi kaskatı oturdu, kaşlarını çatarak gözlerini halıma dikmesi bana tamamen kafasının içinde olduğunu gösteriyordu.

Ona bir kadeh şarap doldururken mutfak tezgâhımdan dikkatle Noah'yı inceledim. O gerçekten... başka bir şeydi. Şimdi alıcı gözle bakınca. Açıkçası önceki aksi tavırlarına rağmen onu tüm bunlardan önce nasıl fark etmedim hiç emin değildim. Bu tavrının, cazibesinin garip bir parçası olduğunu idrak etmeye başlıyordum. Gerginlikten parmaklarını geçirip durduğu için koyu renk saçları şakaklarında kıvrılmaya başlamıştı ve düşünürken o kadar odaklanmıştı ki dolgun dudakları neredeyse bir somurtuşla bükülmüştü. Kadehlerimizi alıp kanepede yanına giderken önkollarının

ne kadar geniş olduğunu fark ettim, gömleğinin kollarını kıvırdığı için şimdi tamamen ortadaydılar. Onlara bakmak bile sadece birkaç saat önce beni sarmaladıkları ânın hatırasını canlandırmaya yetmişti ve bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

Boğayı boynuzlarından yakala, Mack.

Noah uzattığım kadehe şaşkınlıkla baktı, sonra kanepenin öteki tarafına yerleştiğimi fark etti. “Yani gerçekten içkiyi mi kastediyordun?”

“İhtiyacın var gibi geldi. Her an pencereden atlayacak gibi duruyorsun.” Kadehimden bir yudum alırken kıkırdadım. “Bunun bütün suçlusunun gerginliğin olduğunu bilmesem alınırdım.”

Noah’nm kafası karıştı, kadeh dudaklarına değmeden hemen önce eli havada hareketsiz kaldı. “Alınır mıydın?”

“Eh...” Bakışlarımı kaçırdım ve koyu kırmızı *rioja*’yı döndürürken gözlerimi kadehime diktim. “Daha önce birini benimle yatması için ikna etmem gerekmemiştir. Egoma iyi geldiğini söyleyemem.”

“Öyle değil...” Hoşnutsuz bir ses çıkardı ve aniden şarabından büyük bir yudum alıp zorla yuttuktan sonra başını iki yana salladı. “İstemediğim için değil.”

Ona bakmak için yan döndüm ve kanepenin arkasına dayadığım dirseğime yaslandım. “Hadi oradan.”

“O verandada beni ne hâlde bıraktığını düşünürsek bence ikimiz de bunu ne kadar istediğimin farkındayız,” dedi daha sessizce. Şarabından büyük bir yudum daha aldı, belki de cesaret içindi. “Endişeleniyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Endişeleniyor musun?”

“Senin yetişkin bir kadın olduğunu biliyorum, bunun farkındayım ama... ikimiz de burada yaptığımız şeyin sonuçlarını tam olarak bilmiyoruz. Böyle bir şeyi... daha önce hiç deneyimlemedik.”

Ağzım şaşkınlıkla açıldı. “Yani sen daha önce hiç?..”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Daha önce senin gibi biriyle tanışmadım.”

Bu bilgiyi sindirmek için bekledim ve kadehimden daha büyük bir yudum alırken bunun getirdiği her şeyi kafamda tarttım. Söylediği her şey mantıklıydı ve bir yanımda *gerçekten* pervasızlık edip etmediğimi merak ediyordu. Hayatımda hiç fazla temkinli olmakla suçlanmamıştım, orası kesindi ama yine de... Kendimi fikrimi değiştirmeye ikna edemiyordum. Sadece onu öpmekle tepeden tırnağa hissettiğim hazdan sonra yapamıyordum. Bir kadın ancak bir yere kadar dayanabilirdi.

“Evin çok hoş,” dedi Noah ve bunun sessizliği bozma çabası olduğundan şüphelendim. “Sıcak bir havası var.”

“Küçük demek istiyorsun,” diye güldüm.

Stüdyo dairemde etrafına bakındı, gözleri kanepenin arkasında kalan mutfaktan solumuzdaki bir yükseltinin üzerine yerleştirilmiş yatağa kaydı. “Hayır hayır, demek istediğim...”

“Sorun değil,” diye içini rahatlattım. “Büyük evlerden hiç hoşlanmamışımdır.” Kaşlarımı çatarak kadehime baktım. “Çok fazla alan var.”

“Çok fazla alanın nesi var ki?”

Hafızamın derinliklerinden aşına olduğum bir melankoli başını kaldırdı, babamın evimizden son kez çıkıp giderkenki yüzünün anlık görüntüsü zihnimde parladı. Şarabımdan bir yudum daha alırken bu görüntüyü aklımdan hızla uzaklaştırdım. “İnsana kendini yalnız hissettiriyor sanırım.”

“Ah.”

Daha fazla sessizlik. Noah bana bakmıyordu, kadehini küçük bir güvenlik battaniyesiymiş gibi göğsünde tutarken gözlerini bir kez daha halıma dikmişti. Kadehimin neredeyse boşaldığını fark ettim ve şarabın karnımda yarattığı sıcaklık bana muhtemelen Noah’nın da peşinde olduğu o cesareti verdi.

“Daha önce bir omegayla birlikte olmadıysan,” diye dikkatle lafa girdim ve çenesinin kasıldığını gördüm, “bu daha önce kenetlenmediğin anlamına mı geliyor?”

Şarap kadehini tutan elinin eklemleri bembeyaz kesildi ve bir an için camın ellerinde parçalanacağını sandım. Ondaki değişiklik belli belirsizdi ama o tek kelimeyle nefesinin hafifçe hızlandığını ve kesikleştiğini görebiliyordum. Bu, kalbimin daha fazla atmasına ve bacaklarımın arasına bir karıncalanma hissinin yerleşmesine neden oldu.

Ve kokusu.

Odayı dolduruşuna bakılırsa eritilmiş balmumu da olabilirdi.

“Hayır,” dedi sessizce, sesi neredeyse boğuk çıkmıştı. “Kenetlenmedim.”

Kadehimin kalanını kafama dikerek bitirdim ve sehpayaya koyup yavaşça Noah’ya yanaşmaya başladım. Bedenim yan tarafına değdiğinde sıcaklığını hissettim. Parmaklarım önkolunu okşayınca hafifçe titrediğini gördüm. Yanımdaki iri alfanın bu şekilde titremesine neden olduğumu bilmek bana kendimi garip bir şekilde güçlü hissettirdi. Kadehini sımsıkı tuttuğu elinden alıp benimkinin yanına koydum ve elimi göğsüne götürüp oradaki bir düğmeyle oynadım, dudaklarımla çenesi arasında birkaç santim vardı.

“İster misin?”

Bu kadar yakından açık mavi irislerinde gizlenen yeşil benekleri görebiliyordum ama gözbebekleri gözlerinin neredeyse tamamen siyah görünmesine neden olacak kadar büyüdüğü için bu keşfim kısa süreli oldu. Parmaklarımın altında şiddetle atan kalbini hissedebiliyordum, ritmi benimkiyle eşzamanlıydı.

Ona yaslandığımda nefesinin kesilmesine, dizlerim kalçalarının iki yanına gelecek şekilde kucağına oturduğumda elinin sanki içgüdüsel olarak (ve durup düşündüğümde, sanırım öyleydi) belimi bulmasına bayılmıştım. Oraya yerleştiğimde haz

noktama sert *bir şeyin* baskı yaptığını hissettim ve buna da bayıldığıma karar verdim.

“Mackenzie,” dedi sertçe, sesi kulağıma bir oktav düşmüş gibi geldi. “İstediğine emi-”

Cümlesinin geri kalanını dudaklarımla yakaladım ve hâlâ devam eden centilmenlik çabaları yumuşak bir iniltiyle yok olurken onu nazikçe öptüm. Tercih ettiği iletişim şeklinin somurtmak olduğunu sandığım birine göre gerçekten çok fazla konuşuyordu. Başka bir gün olsa bir adam bu kadar kibar davrandığı için parti verirdim ama ikinci aşamanın ötesine geçmeye en az bir yıl olmuştu ve şu an Noah’nın tamamen *edepsiz* davranmasını istiyordum.

Tırnakları kalçamın yumuşak derisine biraz sertçe battı, elbisemin kumaşının üzerinden bile hafif bir sızı hissettim. Dilimle bastırduğimde dudakları ânında aralandı ve öpücüğümüz daha tutkulu bir hâl alırken ağzımdaki tadı, mutfak tezgâhımda unutulmuş dolu bir şişe şaraptan daha baş döndürücüydü.

Üzerinde hareket etmek gibi bir niyetim yoktu; bedenim ona daha yakın olmaya bilinçsiz bir ihtiyaç duyuyor gibiydi ama sert ve sıcak aletin kadınlığıma sürtünmesi kontrolü elden bırakmasına sebep oldu. Parmaklarını saçlarımda hissettim, beni kendine çekebilmek için sıkıca yumruğuna dolamıştı; sonra bir de kıcımı kibarlıkla hiç alakası olmayan bir şekilde kavrayan kocaman eli vardı.

Evet, diye düşündüm. Bunu istiyorum.

Gömleğinin düğmelerini açtığımın farkında mıydı emin değildim, onun yaptığı gibi birini aklını başından alacak şekilde öpseydim sanırım ben de etrafımın farkına varmakta zorlanırdım. Ama parmaklarım çıplak göğsüne kayıp da omuzlarına doğru çıktığında altımda titrediğini hissettim ve boğazından işkence çeker bir ses koptu.

“Yatak,” dedi güçbela, dudaklarını benimkilerden neredeyse hiç ayırmadan.

Belki tam bir soru cümlesi değildi ama ne kastettiği çok netti. “Evet.”

“Prezervatif,” diye homurdandı. “Bende...”

“Spiralim var,” dedim nefes nefese. “Ve lanet olsun, sanırım jinekologumu tanıyor olabilirsin. İkinci katta çalışıyor. Sen de negatıfsen biz...”

Beni tek hamlede kanepeden kaldırdığında şaşkınlıkla ciyakladım, beni yatağa götürürken elleri bacaklarımın arkasını kavramıştı.

Sanırım bu sorumu yanıtlıyor.

Beni yatağın ortasına fırlattığında sırtım şilteye çarptı, dudaklarımdan uzak kalmaya dayanamıyormuşçasına şimşek hızıyla üzerime çıktığında Noah’nın baştaki tereddüdü buhar olup uçmuştu, dudakları açgözlülükle benimkileri buldu.

“Sen *harika*” –nefesinin yanağıma çarptığını hissettim– “kokuyorsun.”

Onun da çok güzel koktuğunu söylemek isterdim ama boğazımdaki dili bana bu isteğimi tamamen unutturdu.

“Tadın daha da güzel,” diye hırladı nabzıma doğru. Sesi hiç onun gibi çıkmıyordu.

Kalçasını bana doğru hareket ettirdiğinde bacağıma sürtünen aletin pantolonunda sertleştiğini hissedebiliyordum. Bacaklarımın arası çoktan sıırılsıklamdı ve bu ıslaklık bir işaretse bedenim Noah’nın alfasını benden iyi tanıyor gibiydi. Gerçekten daha önce hiç bu kadar ıslandığımı hatırlamıyordum. Gerçi Noah’nın nabzımın oradaki deriyi emmesinden başka bir şey düşünmek çok zordu.

“Noah,” dedim nefesim kesilerek, kalçamı sessiz bir yalvarışla ona doğru kaldırdım. “Canım yanacak mı?”

“Seni incitmeyeceğim,” dedi yatıştırmak ister gibi. Sesi tenimde bir fısıltıdan ibaretti. “Seni incitmem.” Omzumu hafifçe dişledi, parmaklarını elbisemin içine soktuğunu ve kumaşı kalçama doğ-

ru çıkardığını hissedebiliyordum. “Çünkü sen uslu bir omegasın, değil mi?” Elini iç çamaşıma bastırarak altındaki ıslak merkezle oynadığında nefesim kesildi. “Hepsini alabilirsin, değil mi?”

Bedenime bir ürperti yayıldığını hissettim, mırıldandığı kelimeler artık kullanılmamaktan paslanmış gibi gelen bir tarafıma seslenmişti. Sanki o tarafıma hiç dokunmamıştım. İçimdeki bir şeylerin çok uzun süren bir uykudan uyanmış gibi gerindiğini hissettim. Övgüsünden daha önce hiç duymadığım kadar büyük bir haz duydum.

Belki bunun da kaynağı biyolojydi, hatta büyük ihtimalle öyleydi... ama artık önemseyemeyecek noktadaydım.

“Yapabilirim,” diye söz verdim. “Dayanabilirim.”

Benden uzaklaştığında isyan edercesine inledim, ellerine dayanarak kalkıp bana arzudan yoğunlaşmış gözlerle baktı. Şimdi koyu, fırtınalı bir maviye büründüklerini fark ettim, her zamanki açık renklerinden eser yoktu. Aralık dudaklarından sıkı nefesler kaçıyordu.

“Ben...” Çenesini sıktı. “Ben kendim gibi hissetmiyorum.” Gözleri sadece ama sadece *açlık* olarak tanımlanabilecek bir bakışla ön tarafımda gezindi. “Belki de yapmamalıyız...”

İçimdeki bir şey sızlanmaya başladı, Noah’nın bana vermek üzere olduğu şeyi kaybedecek olma fikriyle beraber içim panikle dolarken kafamın arkasında istikralı bir *hayır hayır hayır* mantrası başladı. Noah’nın bana dokunmaması fikri birden *canımı yakmaya* başlamıştı.

“Durma,” demeyi başardım ve kalan son düğmelerinin de koptuğunu duyana kadar gömleğini sertçe çektim. “Lütfen?”

Ellerimi pantolonunun ön tarafına uzatıp onu kotun üzerinden avuçladığımda göğsünden bir kükreme koptu. “Mackenzie,” diye uyardı, “sana nazik davranmakta zorlanıyorum. Ben...” Onu pantolonunun üzerinden sıktığımda inledi. “Benim sorunum ne bilmiyorum. Şu *kokun* yok mu... Beni çıldırtıyor.”

Dirseklerimin üzerinde doğruldum, yüzümü boğazını yalayabileceğim kadar yukarı kaldırdım. Orasını hassas noktası olduğunu biliyordum, kokusunun en güçlü olduğu yerdi. “O zaman sert davran,” diye mırıldandım. “Bana sert davranabilirsin.” Kelime benim ağzımdan çıkmıştı ve daha önce hiç kullanmamış olsam da şu anda *tam olarak* doğru geliyordu. Pantolonunun düğmesini açmak için uzandım ve altındaki pamuklunun üzerinden şeklini hissedebileceğim kadar aşağı çektim. “Seni *istiyorum*, alfa.”

“*Siktir.*”

Ağzı tenimdeydi; dudakları ve dişleriyle erişebildiği her yerin tadına bakarken elleri elbisemin eteğini çekiştiriyordu. Kumaşı yukarı doğru böyle sertçe çekmeye devam ederse elbisemin bu akşamdan sağ çıkacağını hiç sanmıyordum ama kocaman avuçlarının sıcaklığını çıplak tenimde hissederken açıkçası hiç umurumda da değildi. Noah elbiseyi çıkarabilsin diye kollarımı havaya kaldırdım ve onu rasgele fırlattıktan sonra doğrulup kendi gömleğinden kurtulduğu gibi yerdeki yığma ekledi.

Noah’nın her santimi yontulmuş ya da fabrikada üretilmiş gibiydi; dokunma ve tadına bakma dürtüsü beni yiyip bitirirken gözlerim açgözlülükle her çıkıntısını ve hattını yalayıp yuttu. Fermuarıyla uğraştığını gördüğümde vücudumu bükerek hafifçe doğruldum ve kendim açabilmek için ellerine vurdum. İç çamaşırının altından bile şekli göz korkutucuydu, kalın uzunluğu baskı yaparken kumaş iyice gerilmişti ve zorlanıyordu. Ellerim hâlâ bacaklarındaydı, parmaklarımı kotunun beline takmıştım ki bu kadar *büyük* oluşu beni bir anlığına hayrete düşürdü.

Daha onu doğru düzgün tanımazken bile Noah hep gerçeküstü olmuştu ama ona bu hâlde bakınca –inanılmaz derecede geniş olan omuzlarıyla, fazla kaslı kollarıyla ve sağlığa zararlı gibi görünen aletiyle– alfa statüsünü bu kadar uzun zaman gizleyebilmesine inanmakta zorlanıyordum. Noah hakkında her şey ben alfayım diye *haykırıyordu*.

Pantolonunu bacaklarında biraz daha aşağı kaydırdım. “Tıp fakültesinde alfa anatomisi öğrendiğimizi biliyor muydun?”

“Mmm.” Pantolonunu aşağı indirmemi izlerken dudaklarını birbirine bastırmıştı. “Biliyordum.”

Pantolonu dizinde takılınca kalın bacaklarını tırnaklarımla hafifçe çizdim, dizleri şiltede olduğu için titrediğini hissedebiliyordum. “Sen benim hakkımda bir şeyler öğrendin mi?”

“Ben...” Parmaklarım baksırının beliyle sataşırcasma oynarken kirpikleri titreşti. “Ben... Evet, öğrendik.”

“Yani ikimiz de bunun nasıl olacağını biliyoruz. Teknik olarak.”

“Mackenzie...” diye homurdandı ben kumaşı çıkarırken. Aletinin kızarmış başı serbest kaldı, ucu ıslaklıkla parlıyordu. “Kokunu alabiliyorum. Tanrım, Mackenzie, çok ıslaksın.”

Onu iç çamaşırından kurtarıırken tamamen elimdeki sıcaklığına odaklandığım için sesi çok uzaklardan geliyordu. Bütün yaygaranın nedeninin görünce içimde biraz merak ve *çok fazla* arzu kabardı; onu kalınlığı boyunca sıvazlayıp kökündeki biraz daha kalın deriyle temas ederken aletinin kadifemsi derisi elimde kayıyordu. Bu yalnızca bir ipucu, olabilecek şeyin ufak bir ön gösterimi, diye düşündüm ama bu şekilde bile, düğümünü görünce bedenimin sanki kendine ait bir zihni varmış gibi bacaklarımın arası daha da ıslandı. Noah’nın bana ne verebileceğini biliyordu.

Ve bunu istiyordum, hem de her şeyden çok.

Verebileceği her şeyi istiyordum.

Öne doğru eğildiğimde göz göze geldik ve kirpiklerimin arasından ona bakarak dilimin ucunu aletinin başında gezdirdim. Tepki olarak, sanki hareketsiz durmak için kendini zorluyormuş gibi dudaklarının arasından bir nefes kaçtı; bu herkese kendini biraz hedonist hissettirmeye yeterdi. Dilimle üzerinde bir daire çizdim; her nasılsa tadı bir şekilde daha da tatlılaşmıştı, her yeri sarmalayan kokusundan *daha iyi* ve daha karşı konulmazdı. Noah her yerimde olmaya aynı anda ihtiyaç duy-

duğu için benimle ne yapacağına karar veremezmiş gibi bakarken aklımda tek bir düşünce vardı: *Koparılan bütün yaygaraya kesinlikle değermiş.*

Ama bu kışkırtmam kısa ömürlü oldu; kalın parmakları çenemden yukarı tırmanıp saçlarıma dolandı ve başımı geriye yatırıp dudaklarımızı sertçe birbirine yapıştırdı. Sutyenimi nasıl çıkardığını hiç bilmiyordum –şikâyet ettiğim falan yoktu, sadece şu an iki parça hâlinde olduğunu düşünüyordum– ama altında çırlıçıplak kaldığımda onun sadece sıcaklık ve sert kaslardan ibaret olduğunu fark ettim, üzerime yerleşirken aramızda bir iplik parçası bile kalmamıştı.

Sanki kendine engel olamıyormuş gibi kalçası bana sürtünmeye başladı, dişleri ve diliyle hâlâ ağzımla boğazımın tadına bakma arasında gidip geliyordu. İri bedeni bacaklarımı daha geniş açılmaya zorladığında nefesini kulağımda hissettim. Aleti kadınlığımda kayarken sesi kısık ve pürüzlüydü.

“Tekrar söyle,” dedi, bir eli çenemi sıkarken öteki kalçamı yatağa bastırıyordu. Bana mı kendine mi hâkim olmaya çalışıyordu, emin değildim. “Bunu istediğini söyle.”

“Lütfen,” diye sızlandığımı duydum, sesimi daha önce hiç böyle duymamıştım. Resmen *yalvarıyordum*. Daha önce yalvarmış mıydım? Neden bunu *önemsemiyordum*? “Bunu istiyorum. Sadece yap– Ah.”

Başka zaman olsa utanabileceğim ıslak kayganlığıma rağmen içimdeki kaslar gerildi. Leziz sürtünmeye odaklanmak için gözlerimi kapadım, böylece o yavaşça içime girerken her santimini hissedebilecektim.

Kalın kökünün biraz daha kaydığını ve aletin tamamının derinlerime düğümlendiğini hissettiğimde nefesim kesildi. İkimiz de sadece bu aşamada bile nefessiz kalmıştık.

Kötü randevulara, çok yoğun geçen bir yıla ve model trenlere rağmen sekse yabancı değildim. Bedeninin arzularını ca-

nının istediği kişiyle keşfetmekte hiçbir sakınca görmeyen modern bir kadındım ama *bu...* Daha önce hiç böyle bir şey deneyimlediğimi sanmıyordum. Sadece yaşattığı hazdan da değildi –çünkü müthiş bir haz vardı– Noah’nın bana tam *uyduğu* na dair garip his yüzündendi. Hem de bundan çok daha fazla açıdan. Belki de hayatım boyunca ilk defa doldurulmanın garip hissiydi bu.

Ve bunların hepsi hormonlardan kaynaklanıyorsa, o zaman lanet olası hormonlar çok *güçlüydü*.

“Mackenzie, ben...” Kalçalarımı çok hafifçe kıvrırken başını boğazıma gömdü. “Böyle boşalabilirim. *Siktir*, içinde olmak çok iyi hissettiriyor.”

“Hareket edebilirsin,” dedim ona nefes nefese. “Hareket edebilir misin? Ben şey istiyorum... *Ah*.”

İlk darbesi nefesimi kesti, geri çekilirken ayak parmaklarım kıvrıldı ve ardından bir kez daha içime girdi. Düğümünden kaynaklanan o hafif zorlanmayı tekrar hissettim; şiştiğinde nasıl olacağından endişelenmekle hemen olması için sabırsızlanmak arasında kalmıştım. Onun tamamını hissetmemek *istiyordum*, hem de idrak edemediğim sebeplerden ötürü hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar. Onu daha fazla içime alabilmek için dizlerimi kalçalarına dayadım.

“Mackenzie,” diye sızlanır gibi oldu. “Ben, sanmıyorum... *hasiktir*. Dayanamayacağım. Çok iyi. Bana ne yapmamı istediğini söyle. Sana nasıl iyi hissettirebileceğimi söyle.”

Ona zaten harika hissettiğimi söylemek istiyordum ama şu an kelimelerin nasıl kullanıldığını unutmuş gibiydim. Bunun yerine onu öpmek için yüzünü kendime çektim, Noah içime biraz daha sert girmeye başlayınca dilinin benimkine dolanmasının keyfini çıkardım. Onu devam etmeye teşvik ederek bacaklarımı beline dolarken iniltimi diliyle yakaladı. Sertçe içime girip çıkarken bir eliyle belimi tutuyordu, her darbesi düğümü-

nün biraz daha şişmesine neden oluyor, tekrar tekrar içime girerken güç uyguladıkça kendimi dapdar hissediyordum.

Ve bedenim... bedenim ne yapması gerektiğini tam olarak biliyormuş gibiydi. Kalınlığı var olduğunu bilmediğim yerlerime dokundu ve beni Noah'nın altında inleyen bir karmaşaya dönüştüren yanımı okşadı.

"Boşalabilirsin," dedim ona. "Boşalmanı istiyorum."

"Ama... ben..."

"Boşal işte," diye üsteledim. "Düğümünü istiyorum. Hissetmek istiyorum. *Lütfen*, Noah."

Tanrım, sanırım daha önce hiçbir şeyi bu kadar istememiştim.

"Ben..." Alnını alnıma dayadı, dudakları rasgele benimkilerle sürtünüyordu. "Yapamam... ben..."

Birisi bağırdı, ben miydim o mu bilmiyordum ama bedeni kasılır ve düğümü şiştikçe şiştiği esnada aleti derinlerimde seğirirken yıldızları saydım. Daha fazla kalınlaşmasının mümkün olmadığını düşündüğüm noktaya kadar kabardı ve bedeni orgazmla titrerken onu içime kenetledi. Demin ne hissettiğimi tarif edemezdim ama... kesinlikle bambaşka bir şeydi.

"Sen boşalmadın," dedi nefes nefese, sesi kulağa sinirli geliyordu.

Yanağını öptüm. "Yine de harikaydı, gerçekten."

"Boşalacaksın," diye hırladı, beni belimden tutarken doğrulmaya başlamıştı bile.

Bu hareketi içimdeki düğümü çekiştirince nefesim kesildi. Yastıkları kavramak için tepeme uzanmam gerekti çünkü Noah kıcımı kaldırarak beni aramızda hiç mesafe kalmayacak şekilde kendine çeker, bacaklarım iki yanına düşerken tutunabileceğim bir şeylere ihtiyacım vardı. Alnı boncuk boncuk terle kaplanmış, yoğun bir odaklanmayla dudağını ısırmıştı ve her hareket ettiğinde bunun onun için de benim için olduğu kadar eziyetli olduğunu görebiliyordum.

Başparmağını şişmiş klitorisime kaydırdığında tenimde kıvılcımlar dans etmeye başladı, hassas noktayı yuvarlak hareketlerle okşarken başım geriye düştü ve dudaklarım aralandı.

“Noah.”

“Benim için boşalacaksın,” dedi tekrar. “Düğümüne boşalacaksın. Buna *ihtiyacım* var, Mackenzie.”

Sersemce başımla onaylarken altdudağımı ısırdım, benden geldiğinden şüphelendiğim yalvaran sesler duyuyordum. Dokunuşu içimdeki dolulukla birleştiğinde neredeyse dayanamayacağım kadar fazla geldi, sırlıslıkla klitorisimde tekrar ve tekrar ve *tekrar* daireler çizerken tenim elektrikli tel gibiydi.

Şimdiden karnımın alt kısmında bir baskı hissediyordum, oradaki kaslarım geriliyor ve iç organlarım zaten aşırı dar bir alanı daha da sıkıştırıyordu.

Parmaklarının her hareketi düğümünün etrafında kasılma neden oluyordu ve bu her gerçekleştiğinde Noah dişlerinin arasından tıslıyordu. Altında darmadağın olmamı izlediğinin belli belirsiz farkındaydım ama bu akşam olanlardan sonra utanamıyordum. Sessiz, küçük isteklerini ve boğuk övgülerini etrafımızdaki havada duyuyordum; *çok güzel, kendine bir bak ve işte böyle* derken kısık sesle mırıldanmış olsa da hepsi kulaklarımda çınladı.

“Bana dokunmaya devam et,” diye yalvardım. “Aynen böyle. *Tam orası.*”

“Sıkılaşıyorsun,” dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. “Boşacağım. *Tekrar.*”

“Durma,” dedim nefes nefese. “Sadece devam... *Siktir.*”

Bedenimdeki her kas yay gibi gerildikten sonra titreyen bir karmaşa hâlinde dağıldım, dudaklarımdan kelimesiz bir haykırış dökülürken bacaklarım titriyor, içim kasılıyordu. Sonrasında bile Noah'nın başparmağının yavaş dairesel hareketlerini fazla hassas klitorisimde hissettim ve sadece ellerinin beni

bıraktığını hissettiğimde gözlerimi açtım. Parmağını ağzına götürmesini ve diliyle temizlemesini izledim. Bunu yaparken gözlerinin neredeyse sadece akları görünüyordu.

Sessiz bir davetle kollarımı açtım ve Noah'yı yanıma kıvrılma-ya ikna etmeme gerek kalmadı, beni göğsüne çektiğimde kalçam onunkine yaslandı. Düğümü içimde hâlâ zonklarken kemiklerim sıvılaşmış ve tamamen doymuş hissediyordum. İlk başta ikimiz de konuşmadık, soluklanmaya çalışırken nefes seslerimiz havada birbirine karışıyordu. En sonunda başımı kaldırıp ona baktığımda gözleri üzerimdeydi; kanepemde beni öptüğü andan itibaren gözlerine yerleşen o vahşi bakış hâlâ oradaydı.

“Bu...” Boğazımı temizledim. “Bambaşkaydı.”

“Bambaşkaydı,” diye tekrar etti sersemlemiş hâlde. “Evet.”

Şimdi bittiği için havamız ağırlaşmış gibi hissediyordum ve öngörülemez bir süre Noah'yla kalmak zorunda olduğum için ortamı biraz yumuşatmaya çalıştım. “Gördün mü? Seks yan hakları harikadır.”

“Doğru,” dedi, hâlâ huzursuz görünüyordu. “Peki aramız... iyi mi?”

Ah. Demek bundan endişeleniyordu. Yumuşak bir kahkaha attım ve dönüp yanağından öptüm.

“Endişelenme,” diye güvence verdim ona. “Yakın zamanda senden beni ısırmanı istemeyeceğim.”

“Tamam,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla, kaşları hâlâ çatıktı. Belki de onunla rızası dışında çiftleşmeyeceğime ikna olmamıştı. “Peki.”

Bu düşünceye güldüm ve göğsünü burnumla dürterken fikrin gülünçlüğüne gülümsedim. Demek istediğim, bu sadece seksti. “Uyu, Dr. Taylor,” diye sataştım. “Yarın sabah mesain var.”

Sessiz bir onayla beraber saçlarımda belli belirsiz bir öpücük hissettim ve yorgunluk bedenimi ele geçirirken gözlerimi kapa-

dım. Tatmin olmuş uzuvlarım ve hâlâ içimde olan düğümünün hoş zonklamasıyla uykuya çekildim, doluluk hissi şu an bile hafif bir haz veriyordu.

Esnerken gülümsedim, böyle bir şeyin tadını aldıktan sonra bir sürü insanın aklını kaçırmasının ne kadar salakça olduğunu düşündüm. Evet, insanın aklını başından alıyordu ama harika bir seks için bütün dünyanı altüst etmek mi? Tamamen saçmalıktı.

Düğümünün minik minik zonkladığını hissettim ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldığı sırada gözlerimi sımsıkı yumdum. Uykuya dalmaya çalışırken işlerin garipleşmesine izin vermemek için düşüncelerim yerine Noah'nın kulağımın altındaki kalbinin sabit atışına odaklandım.

Yine de, diye düşündüm dalmaya başlarken. Bir kadın buna kesinlikle alışabilir.

Noah

Uyandığımda nerede olduğumu anlamam biraz sürdü.

Nevresim takımı benimkinden daha parlaktı; pamuk gibi, erik rengi bir yorganın altında yumuşak, lavanta rengi çarşaflar vardı. Gözlerimi hemen açmadım, dün akşam olanlar ve Mackenzie'yle yaptıklarımızın her ânı gözkapaklarımın ardında yüksek çözünürlükte oynuyordu. Beni öptüğünde pencereden dışarı fırlattığım endişe ve tereddüdün her zerresi sabahın getirdiği zihin berraklığıyla tam kapasite geri dönmüştü. Kuşkusuz harika bir geceydi ama bundan sonra işlerin ne kadar karmaşıklaşacağına dair endişelenmeden edemiyordum.

Gözlerimi ağır ağır açtım, soluma uzandığımda ellerim sadece soğuk çarşaflarla buluştu. Kısa bir süre şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak tavana baktıktan sonra başımı kaldırıp yatağın boş olduğunu gördüm. Mackenzie'nin küçük stüdyo dairesinde etrafa bakınmak için yavaşça doğruldum, onu ne oturma odasında ne de mutfakta görünce yalnız olduğumu fark ettim.

Ne oluyor be?

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım, pantolonumu almak için eğildiğimde ayaklarım kısa bir anlığına yere değdi. Unuttuğum telefonumu pantolonun cebinden bulup çıkardım. Nöbetim başlayana kadar bir saatim vardı, yani bana epey vakit kalmıştı ama yine de bu kadar uyumak hiç benlik değildi.

Dürüst olmam gerekirse aklıma hayatımda dün gece kadar iyi uyuduğum tek bir an bile gelmiyordu ve iyice dinlenmemin sorumlusu tamamen ağzının tadını hâlâ alabildiğim ve bedeninin bedenime bastırıldığını hâlâ hissedebildiğim küstah omega değilmiş gibi yapamazdım.

Bütün yetişkinliğim boyunca biyolojik yapımın daha cinsel işlevli parçalarına çok az kafa yormuştum; demek istediğim, sadece eşit derecede efsanevi bir diğer yarıyla yapılabilecekken kenetlenmeyi özlemek zordu. Hele de öyle biriyle karşılaşma şansım neredeyse sıfırken. Tüm bunların kulağa gerçekte olduğundan daha iyi gelecek şekilde süslenmiş hormonal bir saçmalık olduğunu düşünmüştüm.

Ta ki... Mackenzie Carter kucağıma düşene kadar. Kelimenin tam anlamıyla. Siktir. Gözlerimi kapadığımda onu hâlâ hissedebiliyor, kendimi derinlerine gömdüğümde çıkardığı yumuşak sesleri hâlâ duyabiliyordum. Bunun hayatımdaki hiçbir şeyle kıyaslayamayacağımı dürüstçe söyleyebilirdim.

Sanırım beni bu kadar endişelendiren de tam olarak bu gerçektir.

Öyle bir gecedен sonra basit anlaşmamızı sürdürebilmemizin imkânı yoktu. Daha ilkel hâllerimize teslim olma dürtüsü hissetmeden beraber zaman geçirebilmemiz artık bana imkânsız geliyordu, tadını almıştık bir kere. Peki bu, başarmaya çalıştığımız her şeyi zorlaştırmayacak mıydı? Şu anda bile çıplak, yumuşak tenli Mackenzie'nin altımda nefes nefese kaldığı görüntüleri zihnimden atamıyordum, kokusu hâlâ bana musallat oluyordu.

O da benzeri bir kanıya varmış olmalıydı. Bu yüzden ben uyanmadan toz olmuştu. İlkel bir alfa saçmalığına tutulacağımdan, koridorlarda peşine düşüp soyadımı falan almasını isteyeceğimden endişe etmişti belki de. Tanrım. Muhtemelen anlaşmayı bozacaktı. Numaramı silecek ve hiç tanışmamışız gibi yapacaktı. O...

Aklımdaki karmaşık düşüncelerin sorumlusu omega neşeyle, “Günaydın,” diye seslendi yatak odasının diğer tarafından. Saçında havluyla daha önce fark etmediğim bir kapıdan çıktı. “Bütün gün uyuyacaksın sandım. İşe ilk kez geç kaldığın için kaç kalp krizine neden olacaksın da sonra hepsini iyileştirmen gerekecek diye merak ediyordum.”

“Ben...” Ağzımın bir Japon balığı misali açılıp kapandığını hissedebiliyordum. “Günaydın.” Üzerinde sadece sutyeni ve önlüğünün pantolonuyla duran Mackenzie dikkatimi dağıtmıştı; duştan yeni çıktığından teni pembe ve mis gibiydi, banyosu olduğunu düşündüğüm yerden aramızdaki mesafeyi kapayıp kendini yatağın diğer ucuna pat diye bırakırken gülümsemesi ıslıl ıslıldı. “İyi uyudun mu?”

“Kütük gibi,” dedi gülerek. “Tüm o kaslarının altında yastık gibi yumuşacıktın. Sen? Horlamamana şaşırdım. Bana horlayan biri gibi gelmiştin.”

Ağzımın hâlâ biraz açık kaldığını hissedebiliyordum, tamamen normal davranması beni şaşırtmıştı. Daha bir dakika önce her şeyin boka saracağından endişelenmiyor muydum? Ama Mackenzie hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

“İyi uyudum,” dedim ona. O başındaki havluyu açıp hâlâ ellerimde ve dilimde hissettiğim memelerinin üzerine tahrik edici bir şekilde düşen ıslak tutamları taramaya başlarken onu seyrettim. “Hatta çok iyi.”

“Sana demiştim.” Yaptığı işe ara verip yatakta emekledi ve dudaklarını benimkilere bastırdı. “Seks yan hakları harikadır.”

Beni en çok neyin şaşırttığından emin değildim, rahat tavrı mı yoksa sadece dakikalar önce endişeye kapılmış olmama rağmen öpücüğünde eriyip gitmem mi? Parmakları beni yakında tutmak için çeneme kayd, öpüşmemizi kesip ağzımın kenarına bir öpücük kondururken gülümsüyordu.

“Evet,” diye mırıldandım. “Harika.”

Tamamen çekilmeden önce dudaklarımdan hızla bir kere daha öptü. “Duşa gersen iyi olur. Geç kalırsan gerçekten birinin şoktan bayılacağını düşünüyorum.”

Pencerenin yanındaki sandalyede duran üstünü almak için yataktan uzaklaştı ve bana göz kırptıktan sonra üzerine geçirdi.

“En azından yakın zamanda üzerime kokunu bırakmak zorunda kalmayacaksın,” diye dalga geçti.

Tekrar banyosunda gözden kaybolmasını izledim, birkaç saniye sonra saç kurutma makinesinin sesi duyuldu. Kafam uyandığım zamandakinden de beter karışmıştı. Görünüşe göre boşuna endişelenmişim.

Peki bu neden beni daha çok kaygılandırıyordu?

Kafa karışıklığı günümün kalanını etkilemeye devam etti çünkü Mackenzie’yle onun evinden çıkıp ayrı yollara gittiğimiz anda keyfimin kaçtığını hissettim. İşime her zamanki gibi devam etmek için elimden geleni yapmışım ama aklımın Mackenzie, yaptığımız şey ve bunun ne anlama geldiğiyle ilgili sorularla çorba gibi olmasının yanı sıra *eylemin* kendisinin canlı anısı da odaklanamayayım diye uğraşıyordu.

Çünkü her sessizlik ânında Mackenzie’nin nefesinin kesilmesinin, yumuşak iniltilerinin yankısı vardı ve kendimi ne zaman yalnız bulsam, içine girdiğimde yüzünün aldığı ifade günümü rayından çıkarmak için pusuda bekliyordu. Aletimin etrafında olmasının verdiği hissin anısı, en uygunsuz durumlarda beni sertleştirmekle tehdit ediyordu.

Onun durumumuzla bu kadar kolay başa çıkması haksızlık gibi geliyordu. Özellikle de en başta işleri karmaşıklaştırma konusunda yaygara koparan *benken*.

Bu karmaşık düşünceleri sabah işe başladığımdan beri onuncu kez bir kenara ittim ve tanıdık birini görme umuduyla koridorlara *tekrar* göz gezdirmemek için kendimi tuttum; bu katı ziyaret etmek için hiçbir nedeni olmadığını zaten biliyordum.

Onun yerine not panoma odaklandım, ameliyat öncesi görüşeceğim bir hastanın takip çizelgelerine baktım. Onun Dennis'in hastalarından biri olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Dennis'in odama gelmek için bir nedeni olmasına sevindiğim yoktu. Ama yine de sanırım iş işti.

Doğru oda numarasını bulduğumda kapının aralık olduğunu gördüm, içeri girmeden önce hafifçe tıklattım ve elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

“Merhaba. Bayan Pereira?”

Ufak tefek kadın gergin bir gülümsemeyle kırmızı çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Benim.”

“Mükemmel.” Panoyu kolumun altına soktum ve tokalaşmak için elimi uzattım. “Demek bir tıkanıklığımız var, öyle mi?”

Kadın başıyla onayladı ve dudaklarını büzerken şalına daha sıkı sarındı. “Öyle söylüyorlar.”

Panoyu tekrar çıkardım ve notlara göz gezdirdim. “Burada EKG'nizin normal çıkmadığı yazıyor.” Güven veren tavrıma büründüm. “Fazla sıradışı bir şey yok. Sizi kesinlikle iyileştirebilirim.”

Kadın gözlüğünü düzelterip beni baştan ayağa süzdü. “Oğlumdan büyük görünmüyorsun.”

“Ah.” Gülümsemem şimdi biraz daha gergindi. Bu gibi laflara alışkındım. “Bunu çok sık duyuyorum. Sizi temin ederim, daha önce bunu bin kere yaptım. Endişelenmeniz gereken bir şey yok.”

“Burada tam olarak ne yapacağız?”

“Şey,” diye başladım, “önce sizi kalp kateterizasyonu yapmaya götüreceğiz ve içeride neler olduğuna bakmak için boya enjekte edeceğiz. Neredeyse röntgen mantığıyla çalışır ama bu da-

marlarınız için. Tıkanıklığın şiddetine dair bir fikir edineceğim, böylece kalbinize giden kan akışına yardımcı olmak için birkaç stent yerleştirmeye gerek olup olmadığını değerlendireceğim.”

“Bunun için bayılacağım, değil mi?”

“Elbette,” diye güvence verdim. “Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz. Tıkanıklık çok şiddetliyse damarları yeniden açmak için stentleri yerleştireceğiz ki damarlarınızı temizleyip kanın tekrar normal akmasını sağlayabilelim. Bir makinenin yağını değiştirmek gibi düşünün.”

Bu dediğime güldü. “Böyle deyince kulağa daha az endişe verici geliyor.”

“İyi olacaksınız,” diye söz verdim. “Emin ellerdesiniz.”

“Öyle söylüyorlar,” dedi tekrar.

Bir kez daha notlarımı kontrol ettim. “Herhangi bir sorunuz varsa seve seve yanıtlarım. Bugünlük birkaç kan testi için sizi laboratuvara göndereceğim ve bu testleri takiben bir anjiyogram –bu tıkanıklığı daha iyi görmemizi sağlayacak bir tarama– planlayacağız. Bunların hepsi tamamlandığında da programınızı...”

Arkamda kapı hafifçe tıklatılınca lafım yarım kaldı ve geleceğin kim olduğunu görmek için dönerken sinirimi belli etmeye çalıştım.

Dennis’in gri saçları kapı eşiğinde belirdi ve neşeli gülümsemesi sabırsızlığımı daha da katmerledi.

“Merhaba Bayan P,” dedi odaya girerken tatlı tatlı. “Buradan geçiyordum da sizi bir kontrol edeyim dedim.”

Bayan Pereira bir dakika öncekinden daha canlı görünüyordu. “Dr. Martin! Sizi görmek ne güzel.”

“Umarım Dr. Taylor size iyi davranıyordur,” dedi Dennis sinirlerime dokunan alaycı bir tınıyla. “Bazen huysuzun teki olabiliyor.”

“Ah, hayır hayır,” diye güldü Bayan Pereira. “Bana gayet iyi davranıyor.”

“Sadece programı konuşuyorduk, Dr. Martin,” dedim duygusuz bir sesle. “O yüzden...”

“Bu adam hep böyledir işte, her zaman doğrudan işe dalar,” diye güldü Dennis ve omzuma vurdu. Nedense elini kırasım geldi. “Biz yaşlılar gibi laflamaktan hoşlanmıyor.”

“Bu kadar genç olmasına inanamadım,” diye itiraf etti Bayan Pereira. “Bana departmanın başıyla görüşeceğimi söylediğinde akranımız birini bekledim!”

“Eh.” Dennis omuz silkip ellerini beyaz önlüğünün ceplerine soktu. “Yaşını ona karşı kullanmamaya çalışıyoruz. Bir delikanlı için gayet iyi idare ediyor.”

Pişman olacağım bir şey söylememek için dişlerimi sıkarak zorunda kaldım. Ortak hastamız Dennis’in küçümseyici tavırlarını fark etmemiş olabilirdi ama ben kesinlikle farkındaydım. Bu çok alışkın olduğum bir şeydi ama her nedense bugün kulak ardı etmekte daha bir zorlanıyordum.

Gergin bir tavırla, “Dr. Martin,” diyerek kapıyı işaret ettim. “Size bir soru sormam gerekiyordu, müsait misiniz?”

“Elbette, elbette,” dedi Dennis insanı çileden çıkaran o sırtışıyla. “Sizi görmek güzeldi, Bayan Pereira. Dr. Taylor’ın size kök söktürmesine izin vermeyin.”

Bayan Pereira güldü. “Gayet iyi idare edecek.”

Çoktan onları arkamda bırakıp koridora çıkmıştım bile, nabzım kulaklarımda zonkluyordu. Dennis’in yanıma gelmesini beklerken yumruklarımı iki yanımda sıktım ve onunla konuşmadan önce kapıyı arkasından kapadığından emin oldum.

Dennis dışarı çıkıp kapının yanındaki duvara yaslanırken masum görünüyordu. “Ne oldu, Noah?”

“Ne işler çeviriyorsun sen?”

Kafası karışmış gibi bir ifade takınarak başını yana yatırdı. “Ne demeye çalışıyorsun?”

“Bana bu saçmalıklarla gelme,” diye ofladım. “Bazıları senin beni küçümseyen tavrını göremiyor olabilir ama ben görüyorum.”

“Vay canına. Birileri bugün havasında.” Davranışlarımda gülünç bir yan varmış gibi gözlerini yüzüme dikti. “Sadece bir hastama merhaba diyordum. Bu kadar sinirlenmene gerek yok.”

“O sahte iyiliğini kendine sakla,” diye uyardım onu. “Sabrımın sonuna geliyorum artık.”

Dennis gülümseyerek beni şaşırttı. Neredeyse... neşeli gibiydi. Sanki ona demin iyi haber vermiştim. Bu tepemi attırdı.

“Sanırım bu hep duyduğumuz o meşhur öfke.” Gülümsemişi genişledi ve ellerini tekrar ceplerine soktu, duvardan ayrılıp beni baştan ayağa süzdü. “Demek gerçekten de bir alfasın, ha?”

Dennis çekip gittiğinde hem kafam karışmış hem de çileden çıkmış hâlde öylece kalakaldım; sandalye mi fırlatsam yoksa yumruk mu atsam, tam karar veremiyordum. Kendimi toplamam bir dakika kadar sürdü, ayak sesleri duyulmaz hâle gelene kadar kendimi sakinleştiremedim ve tekrar yalnız kaldığımda sorunumun ne olduğunu merak ettim.

Böyle yapmazdım. Dennis gibi aptal pisliklerin aklıma girmesine izin vermezdim ben. Üstelik hemşireleri ağlatma hikâyelerime rağmen daha önce herhangi bir iş arkadaşımı bu kadar alenen azarladığımı hiç hatırlamıyordum. Baskılayıcıları almadan geçirdiğim her gün, gitgide daha az kendim oluyordum sanki. Sıkıca tuttuğundum bu tezgâhın beni sürüklediği deliliğe değip değmeyeceğini merak etmeye başlamıştım.

Demek gerçekten de bir alfasın, ha?

Dennis’in küçümseyici sesini aklımdan çıkardım ve kendime hâlâ yapmam gereken işlerim olduğunu hatırlatarak toparlanmak için derin bir nefes aldım. Bu kaosla daha sonra ilgilenebilirdim.

Yani öyle olmasımı umuyordum.

Dennis'le karşılaşmamızın etkisi iki hastamı daha gördüğüm birkaç saat boyunca peşimi bırakmadı ve şimdi, öğle yemeği vaktinde bile üzerimde sanki bir yerim kaşınıyormuş da uzanmıyormuşum gibi bir rahatsızlık hissi vardı. Dennis'le kesinlikle arkadaş değildik ve büyük ihtimalle asla da olmayacaktık ama en azından bugüne kadar tüm o açık iğnelemelerine rağmen ona karşı profesyonelliğimi başarıyla korumuştum. Bugünkü karşılaşmamız beni biraz endişelendirmişti çünkü bu gidişle tam da insanlara endişelenecek bir şey olmadığını kanıtlamaya çalıştığım türden bir davranış yüzünden kendimi kovduracaktım.

Kendime Mackenzie'nin katına inmemin çok normal bir durum olduğunu söylüyordum. Sonuçta eştik, değil mi? Onu kontrol etmem kesinlikle oyunumuzu sağlamlaştırırdı. Tabii bu gerekçelerin hiçbiri, Acil Servis'e neden indiğim ve Mackenzie'ye ne söyleyeceğim konusunda bana yardımcı olmuyordu. Son iki haftadır buraya iki ayda bile gelmediğim kadar çok gelmiştim. Burada olmak için iyi bir nedenim yoktu ama sabahtan beri onu *görmek* için gitgide artan bir dürtüyle boğuşuyordum. Bunu dün gece olanlardan sonra nasıl olduğunu kontrol etme kibarlığına yormaya çalıştım.

Alt katın koridorlarından geçerken en az üç hemşire ve iki doktorun başlarını çevirip beni izlediklerini fark ettim; ziyarete gelen akıl erdiremedikleri bir uzaylıymışım gibi gözlerini başımın yan tarafına dikmişlerdi. Bu da insanların dilinden düşmeyen "Denver General'ın Öcüsü" saçmalığının gerçek bir boyutu olup olmadığını merak etmeme neden oldu.

Asansörden indiğimde beş dakikadır etrafta dolanıyordum ama en sonunda koridorun aşağısından, hemen köşeden gelen tanıdık bir kahkaha duydum ve sırf bu ses bile omuzlarımdaki

gerginliğin bir kısmını gevşetti, ki bu kadar kaskatı kesildiklerini şu âna kadar ben de fark etmemiştim. Bedenim aramızdaki mesafeyi daha hızlı kapama çabasına girmiş gibiydi, adımlarımın sanki kendilerine ait bir akılları varmış gibi hızlandığını fark ettim. Ve yalnızca saniyeler sonra saman sarısı bir atkuyruğunun kahkahayla geriye savrulduğunu gördüm, sanki espri yapılmış gibi birinin omzunu ittirmek için uzanıyordu.

Sonra da o omzun bir erkeğe ait olduğunu fark ettim.

Bu, çok farklı sebeplerden ötürü bende garip tepkiler uyandırdı.

Ona ulaşmama beş metre kala durdum ve benden sadece birkaç santim kısa, yakışıklı bir şekil değiştirenle muhabbetine devam etmesini izledim. Adamın kokusu tüylerimin diken diken olmasına neden oldu, bunun nedeni büyük oranda Mackenzie'ye olan yakınlığı ve gülümsemesini daha da parlak gösteren çekici bir gamzesi olan yakışıklı yüzüydü. Ama daha da kötüsü bu mesafeden bile eşime hayran bakışlarını fark etmiş olmamdı.

Sahte eşim, diye düzelttim zihnimden.

Yine de bu ayırım birden göğsüme yayıldığını hissettiğim yapış yapış sıcaklığa iyi gelmedi.

Mackenzie bir saniye sonra beni fark etti ve yüzünde şaşkın bir ifade belirirken kahkahası kesildi. "Noah?"

"Ben..." Gözlerim yanındaki adama kaydı, bir dakika öncekinden daha az mutlu görünüyordu. Ardından gözlerimi tekrar, bakışlarında bariz bir merakla bana burada ne aradığımı soran Mackenzie'ye çevirdim. "Günün nasıl geçiyor bir bakmaya geldim."

"Günüm," diye tekrarladı dalgın bir sesle. Neredeyse yerin dibine girdiğimi hissedebiliyordum ama Mackenzie kendini hızla toplayıp bana gülümsedi. "İyi gidiyor. Durgun bir sabah geçirdik. Tek bir kırık kemik bile görmedim."

"Şaşırtıcı," dedim. "Kayak sezonundayız."

“Ben de öyle söyledim,” dedi gülerek. Mackenzie işte o zaman yanında biri olduğunu hatırlar gibi oldu ve adama özür dileyen gözlerle baktı. “Pardon. Noah, bu Liam. Benimle birlikte Acil Servis’te çalışıyor.”

Liam bana elini uzattı ama gülümsemesinin gözlerine ulaşmadığını fark ettim. “Hakkınızda çok şey duydum, Dr. Taylor,” dedi kibarca.

“Noah diyebilirsin,” diye düzelttim. Adamın gülümsemesi beni rahatsız etmeye başlıyordu ama nedenini bilmiyordum. “Kusura bakma. Mackenzie senden hiç bahsetmemiştii.”

Ses tonum niyetlendiğimden gergin çıkmış olmalıydı çünkü Liam bocalarken Mackenzie burnunu kırıştırdı.

“Bahsetmedim mi?” Mackenzie’nin kahkahası garip çıkmıştı. “Benim hatam. Genelde göğüs kafesi şekil bozuklukları ve akşam yemeğine ne yesek diye konuşmakla meşgulüz.”

“Sorun değil,” dedi Liam. “Mackenzie çoğu zaman kafasını bile kaldıramayacak kadar meşgul oluyor. Onun kadar odaklanmış bir doktor görmedim.”

“O harikadır,” dedim dümdüz bir ses tonuyla, başımı eğip yüzüne baktığımda Mackenzie bana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyordu. “Hayatımda olduğu için çok şanslıyım.”

“Kesinlikle.” Liam huzursuz bir kahkaha attı. Uzanıp Mackenzie’nin omzunu hafifçe sıktığında o yapış yapış his bütün göğsümü dolduracak gibi oldu. “Ben de Mackenzie’ye bir kırık kemiği daha yerine oturtmadan haftanın sonunu getirebilirsek bütün Acil Servis’te pizza partisi vereceğimi söylüyordum.”

“Ben de bunun imkânsız olduğunu söyledim,” dedi Mackenzie gülerek.

“Pek mümkün görünmüyor,” diye fikir yürüttüm ifadesiz tonumu koruyarak. Liam’m elinin hâlâ Mackenzie’nin omzunda olduğunu fark ettim ve mantığım devreye girmeden bedenim kendi kendine hareket edip Mackenzie’yi nazıkçe çekti, böylece

ona yandan sarılırken Liam'ın elinin omzundan düşmesini sağladım. "İyi ki Mackenzie bu kadar yetenekli."

Ortama garip bir sessizlik çöktü ve Liam boğazını temizleyene kadar bir daire hâlinde durduğumuzu ve neden bu kata indiğime dair iyi bir sebep sunmadığımı fark etmedim.

"Neyse," dedim rahat bir tavırla konuşmak için elimden geleni yaparak ve Mackenzie'ye baktım. "Sabahki vizitlerimi bitirdim ve öğle yemeğine çıkmak ister misin diye bakmaya geldim."

"Ah." Mackenzie'nin gözleri biraz irileşti, ifadesini samimi bir şaşkınlık kapladı. "Ah! Şey..." Özür dolu bakışları benimkileri bulmadan önce gözlerini bir anlığına Liam'a çevirdi. "Şey dedin sanmıştım... o yüzden. Günün çoğunda yoğun olacağını. Ben de Parker'a öğle yemeğini beraber yeriz dedim."

"Ah." Sanki çok iyi anlıyormuşum gibi abartılı bir şekilde başımı salladım. "Elbette. Önce mesaj atmam gerekirdi."

"Hayır, hiç sorun değil!" Uzanıp kolumu tuttu ve parmaklarının önlüğümün kolundan hafifçe bastırdığını hissetmek bile içimdeki o garip hissi yatıştırdı. "Bizimle gelebilirsin. İstersen tabii?"

"Hayır, hayır," diye ısrar ettim. "Gerek yok. Açıkçası şimdi düşününce, onaylamam gereken bazı çizelgeler var. Vakit kaybetmeden başlasam iyi olacak. Seninle... sonra görüşürüz."

"Tamam," dedi ama hâlâ kolumu tutuyordu. "Evde görüşürüz o zaman?"

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Peki o zaman böyle söylemesi neden daha iyi hissetmemi sağlamıştı?

Aramızdaki mesafeyi kapayıp onu iyice Liam'dan uzaklaştırır ve dudaklarını benimkilere çekerken Mackenzie sanırım hazırlıksız yakalandı. Ben kesinlikle hazırlıksız yakalanmıştım çünkü onu öpme kararımın bilinçli olduğunu hiç sanmıyordum. Kendiliğinden oluvermişti.

Hızlıydı, neredeyse hafif bir buse sayılırdı ama Mackenzie kendini ânında öpücüğüme bırakınca kazandığım minik zafe-

rin tadını çıkararak gereğinden fazla oyalandım. Yanımızdaki Liam'ın belli belirsiz garip bir ses çıkardığını duydum ve bir yanımda Mackenzie'nin yasak bölge olduğunu tamamen ilan etmiş olmanın keyfiyle âdeta mırladı.

Bu, kafamın içinde bana bile deli saçması geliyordu.

Geri çekildim, tereddüt ve şaşkınlıktan ibaret bir karmaşa gibi görünmemek için elimden geleni yapıyordum. *Evde görüşürüz*, diye tekrarladım dudaklarına doğru ve ondan ayrılıp koridorun karşısına doğru yol aldım. Demin yaşanan şey hiç uygun değildi ve eğer kendime yaptığım şeyi didik didik etme iznini verirsem kaygı düzeyimin iyice artacağını biliyordum.

Sağ salim katıma varana kadar adımlarımı yavaşlatmadım, kendimi ofisime kilitledim ve sandalyeme çöküp sabahın kaosunu aklımdan geçirirken iç çektim.

Başımı masaya mı vursam diye düşünürken cebimdeki telefonum titredi. Ekranda Mackenzie'nin adını gördüm.

MACKENZIE: Bir şey mi oldu? Bir garip davranıyordun.

Keşke yalnızca bu kadarla sınırlı olsaydı.

BEN: Dennis'le bir şeyler oldu da. Beraber görünmemiz iyi olur diye düşündüm.

MACKENZIE: Ah. İyi düşünmüşsün. Öpücük de iyi bir dokunuş oldu. Sanırım Liam'a kalp krizi geçirttin. Katımdaki herkes senin boş zamanlarında seri katil aktiviteleri yaptığından emin.

Buna nasıl bir karşılık vereceğimi düşünürken cevap yazmam normalde olduğundan birkaç saniye uzun sürdü. Yanağımın içini ısırılmış, onu neden öptüğümü çözmeye çalışıyordum. Boyun eğerek bir yalan yazarken derin derin iç geçirdim.

BEN: Sadece rolümü oynuyorum.

Mackenzie'nin yanıt vermesini beklemeden telefonumu cebime koydum ve en sonunda başımı ahşaba vurma dürtüme yenilerek masaya doğru inledim. Bugün deneyimlediğim çalkantılı duyguların arasında, hiçbiri başımdan büyük bir işe kalkıştığımı fark etmenin korkusuyla kıyaslanamazdı.

Bunun iyi bir fikir olduğundan hiç emin değilim, demiştim ona. İşleri gerçekten karmaşıklaştırabilir. Ve bunları derken çok ciddiye dim. Gerçekten.

Sadece işleri karmaşıklaştıranın *ben* olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Mackenzie

“Yani... birbirinize yapışıp kaldınız mı?”

Parker'ın ifadesi hem dehşete düşmüş hem meraklanmış gibi görünüyordu, hastane kafeteryasındaki masaya yaslanırken kaşlarını düşünceyle çatmıştı.

“Temel olarak, evet,” diye onu onayladım. “Dürüst olmam gerekirse o kısmın biyoloji kitaplarında çoğunlukla abartıldığını düşünmüştüm ama tam da anlatılan gibiydi.”

Parker'a sanki birden yumurta bırakmaya başladığımı söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. “Peki o esnada ne yaptın? Dama mı oynadın?”

“Hayır.” Bir kahkaha attım. “Sonrasında beraber uyuduk. Noah için şunu söyleyebilirim ki bir kadını nasıl yoracağını iyi biliyor.”

“O şekilde nasıl uyuyabildin ki?”

“Biliyor musun, garip bir şekilde rahattı. İyi bir spor sonrası uykusu gibiydi.”

“Yani toplarını çıkarıyor ve ardından onlar... balon gibi şişiyor.”

“Öyle de diyebilirsin sanırım.” Ağzım bir parça bazlamayla doluyken gülümsedim. “Kendimi bir şişe şarap gibi hissettim.” Parker tek kaşını soru sorarcasına kaldırdığında muzipçe sırıttım. “Tıpalanmış,” diye netleştirdim.

Arkadaşım iğrenmiş gibi bir ses çıkardı. “Çok iğrençsin.”

“Öyle olduğumu söylerler,” diye güldüm.

Başını iki yana sallayarak dikkatini yemeğine çevirdi ve hevesle çatalını salatasına sapladı. “*Siktiğimin Noah Taylor*’ıyla seks yaptığına hâlâ inanamıyorum.”

“O kadar çok söyledin ki sonunda benim için gerçekten *siktiğimin Noah Taylor*’ı oldu.”

“Çok komiksin.” Boynumu döndürürken yüzümü buruşturdum ve Parker bana tek kaşını kaldırarak baktı. “Ne?”

Başımı iki yana salladım. “Biraz tutulmuş. Sanırım yanlış uyudum.”

“Ben de onu demeye çalışıyordum,” diye ofladı Parker.

Sırıttım ve sabahtan beri hissettiğim gerginliği gevşetmek için omuzlarımı döndürdüm. “Ah, hayır. O kısım çok doğruydı.”

Parker gözlerini devirip çatalını bana doğrulttu. “Bunun işleri ne kadar garipleştireceğini hiç düşündün mü?”

Lokmamı çiğnerken yüzümü buruşturdum. “Neden garipleştirsin ki?”

“Benim iki katım kadar fazla okudun,” diye ofladı. “Güya zekisin.”

“Vay canına, sağ ol ya.”

“Sadece uyarıyorum. Bu adamla kendinizi garip bir yalanlar ağında buldunuz zaten, bir de karışıma seksi ekledin. Üstelik adam bir alfa! Üzerinde kurtlara özgü bir hak iddia etmesinden çekinmiyor musun?”

“Bu meseleyi kafamda abartmış olabilirim bence,” dedim omzumu silkerek. “Noah iyi görünüyor.”

“Hı-hı,” dedi Parker. “Baskılayıcıları yeni bırakmış alfamız eminim ki ilk omegasıyla kenetlendikten sonra harikadır.”

“Sesini alçaltabilir misin? Masanın üzerine çıkıp Noah’nın aleti hakkında bağırmaya başlamışsın gibi geliyor.”

Pat diye yanımdaki sandalyeye oturan kişi beni irkiltti ve Priya'nın sırtarak masamıza yerleştiğini görene kadar kaskatı kesildim. "Ah, Noah'nın aleti hakkında mı konuşuyoruz?"

Tepsisini masaya koyup heyecanla öne eğildi, koyu renkli bir saç tutamını kulağının arkasına attı ve sanki ona açmak için sabırsızlandığı bir hediye almışız gibi bize baktı.

"Hayır," dedim çabucak ve Parker'a bunun onun hatası olduğunu söyleyen bir bakış attım. "Konuşmuyorduk."

"Ah, hadi *ama*," diye sızlandı Priya. "İyi kısımları benden esirgeyemezsin. Zaten bir ömürlük hikâye kaçırdım."

Dikkatimi yemeğimden ayırmadan, "Sadece tüm dedikoduların ne kadar aptalca olduğundan bahsediyorduk," dedim kayıtsız bir tavırla. "Bu hafta bir sürü saçmalık duydum."

Priya ona bir sır verecekmişim gibi kolumu dürttü. "Noah'nın aleti hakkında mı?"

Açıkçası bu yalan değildi. Girdiğim birkaç odada sahte eşimin takım taklavatının nasıl çalıştığı hakkında tahminlerin fısıldandığına denk gelmişim. Ama bu meraklarının çok yerinde olduğunu artık onaylayabilirdim.

"Diğer şeylerin dışında," diye mırıldandım.

"Eh, *ben* de bugün kocanın Acil Servis'e seni ziyarete geldiğini duydum," dedi Priya şarkı söylercesine.

Parker lokmasının ortasında durdu. "Bekle, ne?"

"Önemli bir şey yok," dedim kayıtsızca.

"Ben öyle duymadım," diye cık cıkladı Priya. "Radyoloji'den Jessica bana koridorda öpüştüğünüzü söyledi."

"Cidden mi?" diye ofladım. "Radyoloji'den lanet Jessica da kim ve neden sürekli benim hakkımda rapor veriyor?"

"Sadece o değil ki," dedi Priya. "Anestezi bölümüne kadar herkes bunu konuşuyor. Bana da bir epiduraldan sonra teknisyenim söyledi."

“Daha bir saat bile olmadı,” diye homurdandım. “İnsanların Noah’yla benim hakkımda dedikodu yapmaktan daha iyi işleri olmalı.”

“Peki,” diye araya girdi Parker. “Neden oturduğumuzda bu konudan başlamadın? Noah’yla koridorda öpüşmeniz epey kayda değer.”

“Öpüşmedik,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Sadece dudaklarıma bir öpücük kondurdu.”

“Bunun garip olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi?”

Priya başını yana eğdi. “Neden garip olsun ki? Sonuçta eşler, değil mi?”

“Öyle,” dedim hafifçe sıktığım dişlerimin arasından ve Parker’a gözlerimi kısarak baktım. “Bunda garip bir taraf yok.”

Çatalını sertçe salatasına saplayıp lokmasını ağzına tıkarken Parker’ın yüzündeki ifade benimkinin aynısıydı. Düşünceli düşünceli çiğnedikten sonra omuz silktilti. “Sadece daha önce seni hiç koridorda öpmemişti demek istedim.”

Priya anlamasa da ben onun ne dediğini gayet iyi anlamıştım ama kız tam yanımızda otururken Parker’a Noah’nın sadece rolünü oynadığını söyleyemezdim.

“Muhtemelen artık rol yapmak zorunda olmadığı için mutlu,” diye araya girdi Priya. “Ellerini bir gün bile senden uzak tutamayan bir alfabla çıkmak çok güzel olmalı.”

Yüzümü buruşturdum ama Parker benimle göz göze gelip kaşını *ben sana söylemiştim* dercesine kaldırdığında hızla gizledim. Gözlerimi devirip bakışlarımı kaçırdım. O öpücüğün bir anlamı yoktu ki. Bunu sadece şeyden ötürü...

“Zavallı Liam,” diye cık cıkladı Priya. “Çiftleştiğini duyduğunda yıkılmış olmalı.”

Burnumu kırıştırdım. “Bekle, Liam’ın konuyla ne alakası var?”

“Jessica ona öpücüğü anlatırken Liam’ın tekmelenmiş bir yavru köpeğe benzediğini söyledi.”

“Bekle,” diye araya girdim. “Liam Radyoloji’den Jessica’ya mı anlatmış? Neden?”

“Mackenzie,” dedi Priya başını iki yana sallayarak. “O çocuğun sana altı aydır âşık olduğunu biliyor olmalısın.”

“Ne?” Asla inanmayarak burnumdan güldüm. “Hayır, değil.”

“Aslında ben de öyle olduğuna epey eminim,” diye destekledi Parker. “Adamın şakalarına güldüğünü gördüm.”

Kaşlarımı çattım. “Ne alaka?”

“Şakaların berbat,” dedi Parker duygusuz bir sesle.

“Of, siktir git,” diye ofladım.

“Bunu bilmediğine inanamıyorum,” dedi Priya. “İkinci kattan altıncı kadar herkesin bunu bildiğine eminim. O da en az.”

Dediklerini düşündüm ve Liam’la olan sohbetlerimizi kafamda tarayarak bu iddialarını destekleyecek belirtiler bulmaya çalıştım. Yani elbette onu yakın arkadaşım olarak görüyordum ama içten içe bana abayı yaktığını gösteren hiçbir şey aklıma gelmiyordu. O öpüşmenin onun için ne kadar garip kaçtığını düşünerek utandım. Noah’nın beni Liam’dan neredeyse çekerek uzaklaştırması çok beklenmedik olmuştu sonuçta ve...

Elim masayla ağzımın arasında donakaldı, içeceğimdeki pipet ağzımdan birkaç santim uzakta boş boş sallanıyordu. Noah beni Liam orada olduğu için öpmüş olabilir miydi? Yani bizimle karşılaştığı andan itibaren biraz garip görünüyordu ama o zaman bunun Dennis’le olan kötü karşılaşmasından ve işin içyüzünü benimle paylaşamamasından olduğunu sanmıştım.

Ama bu aptalca bir düşünceydi. Noah’nın kıskançlık yapmasını ve bölgesini belirmesini gerektirecek bir sebep yoktu. Özellikle de hiç kuşkusuz insanın aklını başından alan seksin ertesi günü. Tabii... Alfa davranışları hakkındaki o hikâyelerin hepsi tam bir saçmalıktı, değil mi? Noah’nın bir geceden sonra yüz seksen derece değişmesinin imkânı yoktu.

Başımı iki yana salladım ve pipetimden sertçe bir yudum aldım, Parker’la Priya’nın artık onları dinlemediğim için genel uğultuya karışan konuşmaları tekrar anlam kazanmaya başladı.

“Bence çok tatlı,” diyordu Priya.

Başımı kaldırıp ona baktım. “Ne?”

“Artık herkes eş olduğunuzu bildiği için Noah’nın yumuşaması.”

Bilinçaltımın daha ergen kısmı alaycı bir homurdanmayla karşılık verdi; dün akşamdan sonra Noah’nın hiç *yumuşak* bir tarafı olmadığından emindim.

“Bence garip,” diye homurdandı Parker.

Priya gözlerini devirdi. “Kıskanıyorsun sadece. Tatlı bir adama ve masaja ihtiyacın var, tatlım.”

“Hayatımda tatlı bir adam *var*,” dedi Parker kendini beğenmiş bir tavırla.

Priya’nın kaşları havaya fırladı. “Aman Tanrım, siz ne kadar dedikodu saklıyormuşsunuz böyle. Kim? Ne kadar tatlı?”

“Bizimle sıcak yogaya geldiğin zamanki eğitmeni hatırlıyormusun?”

“Evet,” diye suratını buruşturdu Priya. “Bir daha asla terli yoga yapmayacağım, çok sağ olun. Ama eğitmen gerçekten çekiciydi. Bekle.” Priya’nın ağzı açık kaldı. “*Hayır*. O gey mi?”

“Hıhı.” Parker sırttı. “Öngörülebilir bir gelecek boyunca masajlarım emin ellerde.”

Priya hıhladı. “Çok kötüsünüz. En son randevum beni *arabalı* sinemaya götürdü. Porno filmine. Hem de üç boyutlu! Kırk beş dakika boyunca orada oturup dev ekrana bir şeyler sıçramasını izledik.”

“Bekle,” dedim. “Neden bunu denemek istiyorum?”

Parker homurdandı. “Sen istersin.”

“Güvenin bana,” diye ofladı Priya. “Piyasadan çekildiğiniz için kendinizi şanslı sayın.”

Parker'la bakiştık, Priya burada olmasaydı son zamanlardaki eylemlerimin mantıksızlığına dair verip veriştireceğini biliyordum ama aklım çoktan aynı girdaba kapılmıştı bile: Noah beni neden öpmüştü? Bunu oyunumuzu desteklemek için mi yapmıştı yoksa ona bunu yaptıran başka bir şey mi vardı?

Kafamı hangisi daha çok karıştırıyordu bilmiyordum, Noah'nın davranışının olası nedenleri mi yoksa şu âna kadar bunu düşünmemiş olmam mı?

"Gitmem gerek," dedi Priya ve sandviçinin ambalajıyla peçetesini tepsisine attı. "Yarım saat içinde bir entübasyonum var." Parmağını ikimize de doğrultarak ciddi bir ifadeyle bize baktı. "Siz ikinizi bir daha gördüğümde yeni dedikodular bekliyorum. Bazı şeyleri resmen sizin aracılığıyla yaşıyorum."

Hakkını vermem gerekirse Parker verip veriştirmek için Priya'nın görüş açımızdan çıkmasını bekledi. "Seni öptü mü?"

"Başlama."

"Bu sana garip gelmedi mi?"

"Sana söyledim. Sadece rolünü oynuyordu."

Gerçi şu an ben bile bundan şüpheliydim. Ama Parker'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

"Sadece senin için endişeleniyorum," dedi bir iç geçirişle. "Birkaç hafta içinde Albuquerque'ye gidip seni dımdızlak ortada bırakacak bir adama hisler beslemeye başlamanı istemiyorum."

Başımı iki yana sallayarak öfkeli bir ses çıkardım. "Öyle bir şey olmayacak."

"O meşhur son sözler," diye mırıldandı.

Gözlerimi devirdim, birkaç saniye sonra Parker dikkatini telefonuna çevirince düşüncelerimle biraz yalnız kalabileceğim diye sevindim. Arkadaşımın neden endişelendiğini anlayabiliyordum; güya Noah'yla benim beraber olmamız efsanevi, kadersel bir şeydi ama akşamki muhteşem seks dışında orijinal

anlaşmamız hiç değişmemişti. Öpüşme olsun olmasın. Buna farklı anlamlar yüklemeye çalışmak yalnızca yok yere başımın ağrımasına neden olurdu. En iyisi bir köşeye kaldırmaktı.

Bazlamamın son parçasını ağzıma attım ve sayamadığım saniyeler akıp giderken kafeterya duvarındaki boş bir noktaya gözlerimi diktim. O gerginlik kaslarıma geri dönünce uzanıp ensemin ovuşturdum, hemen arkasından bir karıncalanma takip etmişti ama aklım başka yere kayarken bu hissi görmezden geldim.

Noah beni neden öpmüştü?

Koridordaki olaydan beri Noah'dan haber almamıştım ve dürüst olmam gerekirse ona mesaj atmaya da biraz çekiniyordum. Bunun sorumlusu, Noah'nm hareketlerini farklı bir açıdan değerlendirdiğimden beri içinden çıkamadığım karmaşık düşüncelerdi. Yine de ondan sonsuza dek kaçamayacağımı biliyordum ve muhtemelen aramızın iyi olup olmadığını netleştirmem lazımdı.

Odasının bulunduğu koridor akşamüstü olduğu için bomboştur ve bir yanım onu kaçırdığımdan endişeleniyordu. En azından bana gittiğini muhakkak haber verirdi. Ama düşününce, neden versindi ki? Bir gecelik bir şeyin ardından ilişkimizde –daha doğrusu sahte ilişkimizde– hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair garanti vermeme rağmen... böyle küçük detaylar bana biraz belirsiz geliyordu.

Tenim sanki her an ter boşanacakmış gibi yapış yapış ve soğuktu, bu kadar ufak bir şey yüzünden gerildiğim için kendime kızdım. Onu görmeye gitmem sorun olmazdı herhalde. Bunda garip bir şey yoktu.

Odasının kapısını hafifçe tıklattım ve bir saniye sonra sessiz cevabını duydum. Topuzu çevirip kapıyı hafifçe araladıktan

sonra başımı içeri uzattım ve Noah'yı masasma eğilmiş, laptopuna bakarken buldum.

“Selam,” dedim çekinerek. “Meşgul müsün?”

Başını kaldırıp bana baktığında ifadesi değişti, somurtuşu daha nötr bir hâl aldı ve alnındaki derin çizgi yumuşadı.

“Selam. Meşgul değilim.”

Sırıttım ve ofisine girip kapıyı arkamdan kaparken başımla onu kızdırıyormuş gibi görünen ekranı işaret ettim. “Hiç öyle görünmüyor.”

“Bazı prosedürleri hallediyordum. Programın gerisinde kaldım.”

Yüzümü buruşturdum. “İyy.”

“Aynen. Gece kadar çalışacağım ama en azından bu akşam yetişmiş olurum.”

“Gitti bizim romantik akşam yemeği,” diye dalga geçtim.

Noah'nın kaşları kalktı. “Akşam yemeği mi yemek istiyordun?”

Ah, Tanrım. Kiminle konuştuğumu unutmuştum. Aramızda romantik bir şeyler olduğunu ima eden aptalca şakalar yapmamayı aklıma yazdım.

“Hayır, hayır. Kusura bakma, şaka yapıyordum.”

“Ah.”

Bu kez de hafiften hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Ne oluyordu be?

Birden ortam garipleşti ve nedenini kestiremiyordum. Ya da kestirebiliyordum ama yirmi dört saatten kısa süre önce içimde olduğuna değinsem mi yoksa bu konuşmayı sadece kapalı kapılar ardında mı yapsak emin olamıyordum. Sanırım bunu tekrar yapmak isteyip istemediğime bağlıydı. Daha da önemlisi... onun isteyip istememesine.

Tanrım, bunu sadece düşünmek bile kızarmama neden oluyordu. İşleri karmaşıktırmamaya ne olmuştu?

“Koridor olayımız yeni dedikoduları ateşlemiş.”

“Aa.” Noah başını masasına çevirdi. “Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok, istediğimiz şey de buydu, değil mi?”

“Evet. Elbette.”

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Kendime muhtemelen konunun peşini bırakmam gerektiğini söylesem de kafama üşüşen sorular yüzünden hâlâ biraz kafam karıştı. Rahat bir tavır takınmaya karar verip boğazımı temizledim ve sanki Noah’nın duvarda asılı diploması çok ilgimi çekiyormuş gibi o tarafa döndüm.

“Sen iyi misin?”

Muhtemelen bana doğru döndüğü sırada sandalyesi gıcır دادı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bilmem.” Kayıtsız bir tavırla omuz silktim. “Öğlen sanki seni bir şey rahatsız ediyormuş gibiydi.”

“Ah. Şey.” Ağzından derin bir nefes verdiğini duydum. “Dennis’le karşılaştım.”

“O kinci pislik mi yine?”

Başımı ona göz ucumla bakabileceğim kadar çevirdiğimde Noah’nın varla yok arası sırtışını yakaladım. “Evet.”

“Ne dedi?”

“Benden hoşlanmadığı konusunda elini biraz daha belli etmeye karar vermiş gibi. Görünüşe göre artık ortak hastalarımızın önünde rahat rahat şerefsizce yorumlarda bulunuyor.”

Ona döndüm, ağzım açık kalmıştı. “Yapmadı de.”

“Hastanın neler döndüğünü anladığını sanmıyorum ama kesinlikle yaptı.”

“Onun kıcını tekmelememi ister misin?”

Noah yüzünü buruşturdu. “Ne?”

“Sadece söylüyorum. Bence ‘öfkelenmiş eş’ kartını oynayıp bundan paçayı sıyrabilirim.”

Noah’nın sırtışı genişledi ve midem sanki pike yapmış gibi bir garip oldu.

“Sorun yok,” diye beni teskin etti. “Kendim halledebilirim.”

“Sadece benim katıma tekrar inmene şaşırmıştım.”

“Ben...” Noah iç geçirip ensesini kaşıdı. “Sanırım bugün biraz garip hissediyorum, aksini iddia edersem yalan olur.”

“Garip derken?”

Aramızı işaret etti. “İkimiz hakkında. Sanırım ben şey bekledim...” Hızlı bir nefes alıp verdi. “Sanırım aramızın iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.”

“Sana söyledim,” diye hatırlattım ona. “Kafayı yemeyeceğim. Aramızdaki biz ne olmasını istiyorsak o olabilir.”

“Biliyorum,” dedi. “Biliyorum, söyledin. Sadece... emin olmak istedim.”

Yani aşağı inmesinin tek nedeni gerçekten de ona abayı yakıtımdan endişelenmesi miydi? Peki o öpücük neyin nesiydi? Öpüşmemizi düşünmek beynimi acıttı ama kendimde bir şey diyecek gücü bulamadım.

“Umarım arkadaşınla aranda sorun çıkmasına neden olmamışımdır,” diyerek beni düşüncelerimden çıkardı.

Kaşlarımı çattım. “Arkadaşım mı?”

“Liam,” diye açıkladı.

“Ah.” Kıskançlık ya da alfa saçmalığına dair bir emare görmek için yüzünü inceledim ama ifadesi sinir bozucu derecede boştu. “Hayır, hayır. O sadece arkadaşım.”

En azından bugünden önce öyle sanıyordum.

“Peki,” dedi Noah duygusuz bir ses tonuyla. “Sınırı aştığımdan endişeleniyordum, şey yüzünden... anladın.”

Ah. Demek şüpheye düşmüştü.

“Koridorda öpüşmekten mi bahsediyorsun?”

İrkildi. “Aşağı yukarı.”

“Sadece rolünü oynuyordun,” dedim bana attığı mesajı tekrarlayarak.

“Öyle,” diye yanıtladı çabucak.

“Kıskanacak hâlin yok ya,” diye güldüm ve bunu şakacı bir tavırla söylesem de bir yanımda vereceği cevaba dikkat kesilmişti. “Değil mi?”

Cevap vermesi normalden bir saniyecik daha uzun sürdü. “Elbette yok.”

Bunu düşündüm ve *Noah*’nın sebepleri her ne olursa olsun beni koridorda öpmesinden kesinlikle *nefret* etmemiştim.

“Sanırım ikimiz de ince bir buz üzerinde yürüyoruz,” diye itiraf ettim. “Dün akşamın bir şeyleri değiştirmesinden hâlâ endişelendiğini görebiliyorum ama sanırım durumu iyi kurtardık. Demek istediğim, sen benim erkek iş arkadaşlarıma saldırmıyorsun ve ben de sana beni ısırman için yalvarmıyorum, yani bana kalırsa başarılı bir deneydi.”

“Sanırım bu... doğru.”

“Ve ikimiz de keyif aldık... değil mi?”

Yutkunurken âdemelmasının nasıl hareket ettiğini gözden kaçırmadım, sanki dün geceyi hatırlarmış gibi çenesinin kasılmasını da. “Ben aldım.”

Tamam. Yani bunu yürütebilirdik. Belki en baştan temel kuralları belirlemiş olsaydık durum bu kadar garipleşmezdi.

“Biliyor musun,” diye lafa girdim masasın etrafından dolanmak için olduğum yerden ayrılarak, “birbirimize yardım ederken birbirimize *yardım* edemeyeceğimizi söyleyen hiçbir şey yok hani?”

Ben yaklaşırken Noah başını kaldırıp baktı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sahte olsa bile bu ilişkinin keyfini çıkarsak dünyanın sonu gelmez diyorum.”

“Keyfini çıkarmak mı?”

“Demek istediğim... küçük yan hakkımız üzerine fazla kafa yormak zorunda değiliz.”

“Değiliz,” diye tekrar ederken gözleri ağzımdaydı.

Ellerimi sandalyesinin iki tarafına dayadım. “Bunun ne olduğunu ikimiz de biliyoruz ve bundan bir şey çıkmasını beklemediğimiz için de hiç risk yok.”

“Doğru,” diye mırıldandı. “Çünkü ben gidiyorum.”

Nedense bu küçük anlaşmamızın son kullanma tarihinin hatırlatılması beni duraksattı ama sadece bir saniyeliğine. Kendime bunun bütün olayın en iyi kısmı olduğunu hatırlattım.

“Aynen öyle,” dedim ona. Bedenimi büküp dudaklarımız arasında birkaç santim kalana kadar yaklaştım ve uzanıp çenesini tuttum. “O zamana kadar keyfini çıkaralım hadi. Benim nasıl olduğum hakkında daha fazla endişelenmek yok, tamam mı?”

“Eğer istediğin buysa,” dedi kısık bir sesle.

Aramızdaki mesafeyi kapadım, dudaklarımı tembel bir öpücükle onunkilere sürttüğümde kokusu etrafıma yayıldı ve dizlerimin bağı çözüldü. Geri çekildiğimde bacaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım. Noah’nın yüzündeki ifade bundan çok daha fazlasını yapmak istermiş gibiydi. Her zamanki ketum Dr. Taylor’dan çok farklı görünüyordu.

Onun bu tarafını bilen tek kişi olmanın garip bir tahrik ediciliği vardı.

“Öyle,” diye güvence verdim. Dediğimi desteklemek için çekilmeden önce dudaklarından hızlıca bir kez daha öptüm. “Bu akşam çalışmıyorsan bence bana evini gösterebilirsin.”

Yaptığım ima gayet netti ve neyse ki Noah geçen seferki kadar çekingen görünmüyordu.

“Evimi mi görmek istiyorsun?”

Gülümsememi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım, beklenti daha evvelki tereddüdümü silip süpürüyordu. “Araştırma amacıyla tabii ki. İnsanlara bir mağarada başüstü uyumadığını özgüvenle söyleyebilmem gerek.”

Noah gülmedi ama bence bu, beni kucağına çekmek istiyormuş gibi görünmesinden kaynaklıyordu. Muhtemelen buna izin vereceğimi ona söylemeli miydim?

“Ben...” Âdemelması aşağı yukarı hareket etti. “Bunu yarın yapabilirim.”

İşte o zaman kucağına yerleştim ve dudaklarım bir gülümsemeyle onun dudaklarında kıvrıldı. “Noah Taylor? Erteliyor mu? *Artık* hayattaki her şeyi gördüm.”

Görünüşe göre Noah’nın dudakları beni susturmanın etkili bir yöntemiymiş.

Kimbilirdi ki?

Noah

Kendimizi kapıdan içeri zor attık.

Bunun sebebi belki evime vardığımızda olacakların vaadiydi, belki de Mackenzie'nin yoldayken çok daha tatlı kokmaya başlamış olmasıydı. Eve varmak için sabırsızlanıyormuş gibi. Bunu *heyecanla bekliyormuş* gibi.

Birilerinin benimle birlikte olmak için heyecanlanmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Beyaz paltom onunkinin üzerinde yığına katılmıştı, ellerim uzanabildikleri her santimini keşfederken Mackenzie'nin sırtı duvara dayalıydı. Mackenzie'deki bir şeylerin bende sabır falan bırakmadığını öğrenmeye başlamıştım ve sabırsızlık, hiç alışkın olmadığım bir duyguydu. Uzun zamandır kıpır kıpır hissettiğimi sanmıyordum ama Mackenzie neredeyse aklımı kaçırmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

“Evini beğendim,” dedi nefes nefese.

Başımı boğazından kaldırdım, onun da gözleri herhalde benimkiler kadar buğuluydu. “Burası daha antre.”

“Çenenin kapa ve beni öpmeye devam et,” diye ofladı.

Tadının ne kadar tatlı olduğunu kafamda kurmuş, olduğundan daha fazlası hâline getirmiş olabileceğimi düşünüyordum. Ama hanımeli kokusu dilimde tam da böyle bir tat bırakıyordu;

sanki çiçeğin tatlı özünden bir damlayı kovalıyor ve her minik damlayla daha fazlasını arzuluyordum.

Parmaklarını saçlarımda hissettim, başını döndürerek dudaklarımla boğazında daha rahat gezinmesini sağlarken tırnaklarının hafifçe kafamı çizdiğini fark eder gibi oldum. “Gerçekten de” –dişim dilimin geçtiği yere sürtününce Mackenzie titredi– “sana evimi göstermemi istedin mi?”

“Sonra.” İç geçirdi.

Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissedebiliyordum, dudaklarımı çenesinin altına bastırdım. “Sonra mı?”

“Şimdilik yatak odası yeterli,” diye açıklığa kavuşturdu.

Onu bacaklarından tuttuğum gibi havaya kaldırıp kendime çekerken ciyakladı ve bacaklarını sanki içgüdüsel olarak etrafıma dolarken dudakları benimkileri buldu. Onun iyiliği için poposundan kavradığımı, yatak odama yürürken onu daha sıkı tutmak için olduğunu söylemek isterdim ama düpedüz yalan olurdu.

Gerçi Mackenzie’nin aldırdığı yok gibiydi.

Tanrım, ne kadar tahrik olduğunu kokusundan anlayabiliyordum. Buna asla alışamayacaktım. Bana yaptıklarına.

Ona bu sefer daha nazik davranmak, çıkardığı seslere, tadına ve bedenine daha fazla odaklanabilmek istiyordum. Ama onu küçük bedeninin altında gözüme olduğundan çok daha büyük görünen yatağıma yatırırken, bir şeyin bedenimi ele geçirdiğine dair o garip hisse tekrar kapıldım. Her zaman böyle mi olacaktı?

Her zaman değil, diye fısıldadı zihnimin gerilerindeki bir şey. *Sadece geçici olarak.*

Onun üzerine çıkarken bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım.

Bu anlaşmayı yaptığımızdan beri bilmem kaçınıcı defa Mackenzie’nin ne kadar gözalıcı olduğuna şaşırdım. Bu deliliği ka-

bul ettiğinden beri belki yüzüncü kez bu sahte ilişkiye neden ihtiyacı olabileceğini merak ettim. Yarım akıllı biri bile onu kapmayı akıl ederdi, değil mi?

Peki nasıl olmuştu da yardım için *bana* gelmişti?

“Bana öylece bakmaya devam edecek misin yoksa kıyafetlerimi çıkaracak mısın?” Parmakları aramızda sallanan kravatımı çekiştirdi ve kumaşı yumruğuna dolarken dudakları bir sırtışıyla kıvrıldı. “Üzerimde sadece hastane önlüğü var, biliyorum. Ama hayal gücünü...”

“Hayal gücümü kullanmama gerek yok,” diye mırıldandım elimi önlüğünün altına kaydırarak. “Çok güzelsin.”

Eğilip karnını öptüm, yumuşak ayva göbeği ben önlüğünü daha da yukarı çekerken ağzımın altında titredi. Islaklığının tatlı kokusu bu kadar yakından daha yoğun, daha güçlüydü ve kalbimin kulaklarımda atmasına neden oluyordu. Ağzım kalça kemiğine takıldığında bakışlarımı ona çevirdim, altdudağını ısıırıyordu ve bir parmağımı önlüğünün beline taktığımda gözkapakları beklentiyle ağırlaştı.

“Geçen akşam ben...” Kokusu başımı döndürdüğü için gözlerimi kapamak zorunda kaldım. “Yapmadım da... Şey istiyorum...”

“İstediğin her şeyi yapabilirsin, Noah,” dedi Mackenzie boğuk bir ses tonuyla. “Sadece bana dokun.”

Tekrar söylemesine gerek yoktu.

Teni yumuşaktı –*çok yumuşaktı*– ve önlüğünü önce kalçalarına, ardından bacaklarına indirip bir kenara fırlatırken kendimi ulaşabildiğim her santimini öperken buldum. Misket limonu yeşili külotunun rengi bacaklarının arasında daha koyuydu ve kalçalarının iç kısmı beni delirtmekle tehdit eden bir ıslaklıkla parlıyordu.

Dilimi oraya bastırmak için eğildiğimde nefesinin kesildiğini duydum, bacağıının içini yaladım, tadı dilimde patlak ver-

diğinde titredim. Bu şekilde kalmak, tenini bu şekilde tatmaya devam etmek cazip bir fikirdi ama daha fazlasını istiyordum. Titreyen parmaklarımın müsaade ettiği kadar dikkatli davranarak külotunu çıkarmaya başladım, Mackenzie de bana yardım etmek için hevesle poposunu yataktan kaldırdı. Artık sadece kokusu, teni ve bacaklarının arasındaki ıslaklık vardı, ki bu kadarı da aletimi zonklatmaya yetiyordu.

“Siktir, Mackenzie,” dedim pürüzlü bir sesle. “Kendine bir bak.”

Bu şekilde onunla birlikteyken çalkantılı dürtülerin hislerimi belirsizleştirip duyularımı karıştırması hâlâ biraz korkutucuydu. Sanki içimde başka biri vardı da ona daha fazla dokunmak, daha fazla tadına bakmak, daha... *fazlasını* yapmak için pençelerini kullanarak çıkmaya çalışıyordu.

Yerleşmek için hafifçe ittirerek omuzlarımı kalçalarının arasına koyduğumda nefesinin kesildiğini duydum. Islaklığının aroması, dizginlemek için elimden geleni yaptığım ilkel dürtüleri daha da şiddetlendirince parmaklarım onu yakınımda tutmak için bacaklarına dolandı. Nefesim kesik kesikti ve onun koklarken gözlerimin yuvalarının arkasında kaybolduğunu hissedebiliyordum. Dilimi çekingence ıslak kadınlığında oynatır, burnum koyu sarı tüylere sürtünürken kendime zar zor hâkim olabiliyordum.

“Ah,” diye inledi. “Noah, bu...”

Hareketimi bu kez daha az tereddütle tekrarladım. Dilim katlarının arasından geçerken tadı başımı döndürdü. Kumaş pantolonumun ön kısmı taş gibi sertti ve rahatsız ediyordu, biraz daha rahat bir konuma geçmek için dilimi minik sinir demetinde döndürürken kalçamı yatağa yasladım. Mackenzie’nin çıkardığı sesler, çekmek için parmaklarını saçlarımın arasından geçirmesi hoşuma gidiyor ve tüm bunlar beni cesaretlendirerek daha fazlasını istememe neden oluyordu.

Topuklarını omuzlarıma bastırınca kalçalarını daha sıkı tuttum, ıslaklığı çeneme bulaştığında bile dikkatimi klitorisinin şişmiş tomurcuğundan ayırmadım. Gözlerimi kapadım ve kesik nefeslerinin yumuşak sesinin kanımı kaynatmasına izin verdim, dilimle ileri geri darbeler indirerek ona sataştıktan sonra en hassas noktasını emmek için ağzıma aldım. Kısık, neredeyse sözsüz bir çığlık attı, sanki söyleyecekleri boğazına takılmış gibi. Elleri omuzlarıma düştü, gömleğimi tırmalaması gereken her şeyi fazla fazla söylüyordu.

“O-ora- Orası,” dedi boğulur gibi. “Acaba... biraz daha sert... ah.”

Kadınlığına doğru mırıldanmaya başladım, sırtı yataktan kalkmaya başlarken klitorisinin gergin tomurcuğunu emerek çekiştirdim, kalçaları sanki kendi başlarına kaçmaya çalışıyorlarmış gibi sarsılıyordu. Bacaklarını daha sıkı tuttum, o usul usul adımı söylerken artık ritmim bozulmuş hâlde onu emiyordum. Elimin altındaki teni neredeyse bacaklarının arasındaki daha yumuşak yer kadar yanıyordu, o kadar sıcaktı ki dilimde eriyebilir gibi hissediyordum.

Dudaklarım hassas noktasını her çektiğinde bacaklarının arasından biraz daha ıslaklık akıyor ve bu her olduğunda kendimi onun içine gömmeye ve sabaha kadar düğümlü kalmaya duyduğum dürtü daha da şiddetleniyordu. Uzak bir yanımda bu dürtülerin ona dokunmaya devam ettikçe daha da kötüleşmeye devam edip etmeyeceğini merak etti ama ona *dokunabildiğim* sürece bunun kesinlikle umurumda olmadığını söyleyen yanımda baskın çıktı.

“Tadın” –kadınlığını boydan boya yaladım– “içinde olmak kadar güzel.” Dudaklarımı klitorisine kapadım, iyice çektim ve geri bıraktığımda ıslak bir ses çıktı. “Boşaldığında tadının nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Gergin bir kahkaha attı. “Eh, bunu yapmaya devam edersen hiç probl- *Siktir.*”

Kendini ağzıma daha da bastırmak için poposunu yataktan kaldırdı, bütün dikkatim klitorisindeydi ve elimi bacağından çekip bir parmağımı aramıza götürerek girişiyle oynadım. Parmağımı içine soktuğumda inlediğini duydum ve iç duvarını okşayıp derin daireler çizdiğim esnada dilimle onu mahvettim.

Parmakları bir omzuma vuruyor bir gömleğimi çekiştiriyor, inleme dolu *evetler* ve *mmmlardan* oluşan bir potpori yatak odamın sessizliğinde çınılıyordu. Titremeye başlayan bacaklarını kulaklarıma iyice bastırdı, parmakları yatağa düşüp yorganı sıkıca kavrarken sırtı bir yay çizdi.

Onun zirveden yuvarlandığını hissettiğimde nefes nefese adımı söylüyordu ve fışkıran tatmin edici ıslaklığı sıçrata sıçrata yalayıp yuttum. Dudaklarımdan, çenemden ve hatta boynumdan aktığını hissedebiliyordum ama yine de sanki bana yetmemişti. *Bunu* yapmayı neredeyse tekrar içine girmeyi istediğim kadar istiyordum. Sırf eli aramızdan uzanarak kravatımı kavrayıp bacaklarının arasından başımı kaldırma neden olduğundan çekildim, ona sersemlemiş hâlde bakakaldım.

Kravatımı yumruğuna dolayıp tekrar nazikçe çekerken dudaklarında hülyalı bir gülümseme vardı. “Buraya gel.”

Çağrılan bir yavru köpek hevesiyle dediğini yaptım ve dirseklerimi iki tarafına yaslayıp tepesinde durana kadar yatakta emekledim. Nefesim hâlâ kesik kesikti ve kendimi biraz vahşi hissediyordum ama Mackenzie parmaklarıyla yanağımı okşayıp başparmağını altdudağımda gezdirdi ve bunun nesi bu kadar sakinleştiriciydi bilmiyordum.

“İlk hastan dokuzda gelecek,” dedi sakince.

Başımınla onayladım. “Bu doğru.”

“Ve benim nöbetim de öğlen başlıyor,” diye devam etti.

Tekrar başımınla onayladım. “Biliyorum.”

Dudakları bir yana kıvrıldı ve eli pantolonumun önüne kayıp gergin aletimi sıktı. Eli de vücudunun kalanı kadar sıcaktı. “Ne kadar uyuman gerek?”

Onu öpmek için eğilirken başımın gerçekten belada olduğunu düşündüm.

Beklediğim üzere çok uyuyamamıştım ama önümdeki yoğun güne rağmen canım buna hiç sıkılmamıştı.

Sabah Mackenzie’yi yatağında bırakmıştım ve arabamı işe sürerken onun örtülerime dolanmış hâlde çıplak uyuduğunu bilmenin hiç tahmin edemeyeceğim denli tatmin edici bir yanı vardı. Tanrım, çıkarken kapımı kilitleyebilsin diye ona yedek anahtarımı bile bırakmıştım. Bunların hepsi ona kaçınmak zorunda olduğumuzu söylediğim karmaşıklıklar gibi geliyordu.

O zaman neden masamda oturmuş gülümsememi elimin arkasına saklıyordum?

Saatimi kontrol edip hastamla görüşmeme yarım saatten az kaldığını gösteren nota baktım ve kendime o zamana kadar duygularımı dizginlemem gerektiğini söyledim. Son dakika kontrollerini yapabilmek için masamda hastamın çizelgesine uzanmıştım ki daha elimi süremeden telefonumun diğer tarafta titrediğini hissettim.

Telefona o kadar hızlı uzandım ki bir an kendimden utan-
dım, arayanın Mackenzie olmadığını görünce içimden geçen hayal kırıklığıysa *daha* da utanç vericiydi. Gerçekten kendime hâkim olmam gerekiyordu.

Gerçi arayan kişi ayıltıcı etki yaratmıştı.

“Merhaba anne.”

Annemin cık cıkladığını duydum. “Bana ‘anne’ deme. Neden aramadın?”

“Yoğundum,” dedim cansız bir ses tonuyla, demin hissettiğim neşe soluyordu. “İşlerin nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Belli,” dedi azarlanmak üzere olduğumu anladığım o ses tonuyla. “Annene *çiftleştğini* söyleyecek zaman bulamayacak kadar mı yoğun işlerin?”

Siktir.

Mary Anne Taylor pek çok şey olabilirdi ama en önemlisi özelliği elinin her yere uzanmasıydı. Bunu, her şey geçip bitene kadar ondan saklayamayacağımı bilmeliydim.

“Dinle. O konu hakkında...”

“Ve onca insan içinde bunu *Regina*’dan duymak zorunda kaldım. Örgü kulübümdeki o korkunç kadından. Anlaşılan o da kızı Jessica’dan duymuş.”

İsmi bir yerlerden anımsıyor gibiydim ama nereden olduğunu bulamadım.

“Bak, durum düşündüğün gibi değil.”

“Nasıl düşündüğüm gibi olamaz? Nasıl bir eş bulursun da bize söylemezsin? Biriyle çıktığından bile haberimiz yoktu. Gidip eşleşmeden önce zavallı anneni müstakbel geliniyle de tanıştırmadın...”

“Aslında çiftleşmedim,” diye iç geçirdim.

“...ki burada gelecekteki torunlarımın annesi olabilecek bir kadından bahsediyoruz ve ben... Bekle. Ne?”

“Çiftleşmedim,” diye tekrarladım daha katı bir ses tonuyla.

“Peki o zaman neden bütün hastane senin ve gizlice görüştüğün kadının haberiyle çalkalanıyor?”

Bir elimle yüzümü ovuşturdum. “Mevzu karmaşık.”

“Zekânı babandan mı aldın sanıyorsun?” Alayla burnundan güldü. “Anlatmayı dene.”

“Siktir,” diye inledim.

“Küfretme.”

“Kurul yüzünden,” dedim yeni bir tavrıla. “Öğrendiler.”

Annem ne demek istediğimi ânında anladı. “Ah, hayır. Nasıl? Çok dikkatli davranıyordun.”

“İsimsiz bir ihbar’ almışlar. Çok boktan bir durum.”

“Küfretme,” diye vurguladı. “Kınama cezası aldın mı?”

“Şey...”

“Tanrım,” diye ofladı. “Verdiğin onca emekten sonra. Üstelik şimdi Albuquerque işin de tehlikede! Bu durumda orası da etkilenecektir...”

“Resmî bir kınama almadım,” dedim ona. “Hafif bir azardan başka bir şey olmadı aslına bakarsan.” Pandora’nın kutusunu açmak üzere olduğumu bilerek tereddüt ettim. “Mackenzie sayesinde.”

“Mackenzie?”

“Şey, ıı, kulağına gçlen çşim.”

“Ama aslında eşin olmadığını söylemiştin.”

“Yok.”

“Ama Mackenzie adında bir kadın var.”

“Var.”

“Ve eş değilsiniz?”

“Hayır.”

“Ama insanlar öyle olduğunuzu düşünüyor?”

“Doğru.”

Annem bir anlığına sessiz kaldı ve kendimi annesinin en sevdiği vazoyu kırdığı için azar ışıtmeyi bekleyen küçük bir oğlan gibi hissettim.

“Bana her şeyi anlat,” dedi sakince.

Son birkaç haftadır olan bitenleri anlatırken annem sessizce dinledi, Mackenzie’yle kendimizi nasıl bu anlaşmanın içinde bulduğumuzu ve nasıl ikimize de yarar sağladığını açıklamama müsaade ederken sadece durumu netleştirecek sorular sormak için sözümü kesti. Mackenzie’nin deyiimiyle *seks yan* *hakkından* kasten bahsetmedim; sonuçta orasını ben de tam çözememiştim.

“Yani bu kadınla çiftleşmişsin gibi davranıyorsun.”

“Ya da onun büyükannesinin bildiği kadarıyla çıkıyoruz.”

“Ah, Tanrım.”

“Ne diyeceğini biliyorum,” diye iç geçirdim.

Annem homurdandı. “Hayır, bilmiyorsun. O üstün doktor beynine rağmen... *her şeyi* bilmiyorsun.”

“Tamam,” diye homurdandım. “O zaman diyeceğini de.”

“Nasıl biri?”

Bu beni şaşırttı. Annemin ilk sorusunun bu olmasını kesinlikle beklemiyordum. “Mackenzie’yi mi diyorsun?”

“Hayır, örgü kulübündeki Regina’yı diyorum,” diye ofladı. “*Elbette* Mackenzie’yi diyorum.”

“Bunun konuyla alakası ne?”

“Oğlumu kurtarmak için kendini böylesi çetrefilli bir oyuna nasıl bir kadın atar merak ettim. Özellikle de bu olaylardan önce doğru düzgün tanışmadığınız düşünüldüğünde.”

“Bilmiyorum.” Kaşlarımı çatarak masaya baktım, düşünüyordum. “O... komik? Ve işinin ehli. Buradaki herkes ona bayılıyor gibi. Demek istediğim bunu en başta neden kabul etti hiç bilmiyorum. Sonuçta çok güzel. Randevu cephesinde yardıma ihtiyacı olduğuna inanmakta aşırı zorlanıyorum. Sanırım minnettar olmalıyım... Sen neden kıkırdıyorsun öyle?”

“Ah, tatlım,” diye güldü annem. “Bu kadından ne kadar hoşlanıyorsun?”

“Ne?” Suratımı buruşturdum. “Öyle değil. Biz sadece birbirimize yardım ediyoruz.”

Görünüşe göre yatak odasının içinde ve dışında, diye düşündüm suçlulukla.

“Seni otuz altı yıldır tanıyorum, oğlum,” dedi. “Ve hiçbir kadın hakkında şu şekilde konuştuğunu duymadım. *Bir kere bile.*”

“Bana nasıl biri olduğunu *sordun*,” diye mırıldandım.

“Ah, harika,” diye neredeyse kıs kıs güldü. “Belki bu, eşyalarını toplayıp başka bir eyalete taşınma konusunu bir kere daha düşünmeni sağlar.”

“Öyle değil diyorum,” diyerek itirazlarıma devam ettim.

“Tabii tabii,” diye kıkırdadı. “Sahte ilişkiniz onun senin anne babanla tanışmasını da kapsıyor mu?”

“Kesinlikle hayır.”

“Muhtemelen numaranız için iyi olurdu, eğer...”

“Kesinlikle hayır,” diye vurguladım.

“Tamam, tamam.” Ben burnumun köprüsünü sıkarken anem bir an için sessiz kaldı. “Sadece senin için endişeleniyorum,” diye itiraf etti. “Hep kapalı kutusun, Noah.”

“Değilim...”

“Evet, öylesin,” diye karşı çıktı. “O tarafını gizli tutacağım diye o kadar endişeleniyordun ki kendine kimseyle yakınlaşma izni vermedin. Siktir, sorunların hakkında artık bizimle bile nadiren konuşuyorsun.”

“Küfretme,” dedim ironik bir sesle.

“Ah, kapa çenenin,” diye ofladı. “Tek söylediğim... bana Mackenzie özel bir kadınmış gibi geldi. Sonuçta bir yabancıya yardım edeceğim diye hayatının altını üstüne getirmek için çok olağanüstü biri olmak gerekir.”

“Sana anlattım, bu ona da fayda...”

“Evet, evet, seni duydum,” dedi lafımı keserek. “Sadece şunu söylemeye çalışıyorum. Bu anlaşmada bir tarafın daha fazla kazancı varken diğer tarafın öteki hatırına daha fazla şeyi riske attığı apaçık ortada.”

“Anne, seni anlamıyorum.”

“Ah, Tanrı aşkına,” diye ofladı. “Senin daha fazla kazancın var ve Mackenzie daha fazla şeyi riske atıyor. Diyorum ki... belki de bu gözden geçirmeye değerdir.”

“Sen sadece bunun belli bir yöne ilerlemesini istiyorsun.”

“Eh, gnbeun geleşmiyorsun, oğlum.”

“Vay canına. Sağ ol, anne.”

“*Torun* istemek suç değil ya, Noah.”

Belki de annemle Mackenzie’nin büyükannesi birbirlerinden çok farklı değildi. Mackenzie olsa muhtemelen bu konuşmanın aşırı komik olduğunu düşünürdü. Gerçi ona asla anlata-mazdım da.

“Tamam, anne. Gerçekten gitmem lazım. Konsltasyonum var.”

“Sadece bunu da diğer fırsatlar gibi elinin tersiyle itme,” diye azarladı annem. “Hayatın boyunca herkesi kendinden uzaklaştıramazsın. Yoksa... Özel bir şeyi kaıracaksın.”

“Evet. Tamam. Öyle yaparım.”

“Ve bir daha bana asla yalan söyleme. Ne kadar büyük olduğun umurumda değil, popona şaplağı yersin...”

“Tamam. Seni seviyorum, anne. Sonra ararım.”

O söylenmeye başlamadan önce aramayı sonlandırdım ve telefonumu masaya bırakıp başımı ellerimin arasına aldım. “zel kadınımla” *yattığımı* duysa annem aklını kaırırdı ve ben de yavaştan kaçırmaya başlamıştım. Bunun ayrıntılarını henüz kendim de zememiştim.

Telefonum tekrar titredi, neyse ki bu sefer mesaj gelmişti ve annemin son bir tavsiye verdiğini sandım, o yüzden ekranda Mackenzie’nin adını görünce şaşırdım (ve gizliden gizliye heyecanlandım). Mesajlaşmamızı açtığımda neredeyse telefonumu elimden düşürecektim; çıplak bacaklarının kvetimdeki bir fotoğrafmı yollamıştı ve altında da şu yazıyordu:

MACKENZIE: Bu küveti evime götürmek istiyorum.

Kendimi durduramadan sırtıtmaya başladım; her şeyimi toplayıp randevularımı iptal ederek evime dönmek ve ona ka-

tılmak için ilkel bir dürtü duydum ama bu, kafamda bile saçma geliyordu. Tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile.

Kanıma karışan sıcaklığı ve pantolonumdaki ani sertliği hiç belli etmeyen hızlı bir mesaj atıp derin bir nefes aldım. Telefonumu masaya geri koyarken nefesimi verdim. Buradaki problem, diye düşündüm, her şeyi bırakıp onunla olmaya gitmek *istemem*. Bu arzu, onunla olduğum her an daha da şiddetleniyordu. Bu çıkmazla ilgili her şey *tehlike* diye bağırırsa da kendimi bu konuda bir şey yapmaya ikna edemiyordum.

İşleri karmaşılaştırma.

Başım gerçekten beladaydı.

Mackenzie

Noah'nın küvetinden çıkmak olması gerekenden daha zordu. Küçük bir yüzme havuzu olarak kullanabilecek kadar büyüktü, ki Noah'nın bacaklarının Olimpik yüzücülerinkine taş çıkaracağı düşünüldüğünde bu gayet mantıklıydı. Öğle yemeği saati yaklaşıırken saçlarımı havluyla kurulayarak banyosundan çıktım ve o işe gitmişken onun evinde kalmamın garip olup olmadığını bir kez daha merak ettim. Sabahın erken saatlerinde, orgazmla geçen koca bir gecenin ardından hâlimden memnun ve örtülerine sarılmışken bu çok güzel bir fikir gibi gelmişti ama şimdi daha mantıklı düşünebildiğim için herhangi bir sınırı aşıp aşmadığımı sorguluyordum. Gerçi dürüst olmam gerekirse, anlaşmamızın şartları hiçbir zaman çok net olmamıştı. Ve bunu itiraf etmekten nefret etsem de... seks de yardımcı olmuyordu.

Ama... Noah'yla seksin buna değdiği öne sürülebilirdi.

İç çekerek kendimi onun o devasa yatağına bıraktım ve sessiz sahte eşimle ilgili düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Yatak odası tam da beklediğim gibiydi (aslına bakarsanız, gördüğüm kadarıyla evin her yeri öyleydi). Mobilyalar ve çok geniş, *ferah* yatağı dışında odasında o bu sabah gittikten sonra keşfe çıkabileceğim pek bir şey yoktu. Şifoniyesinin üzerinde orta boy bir düz ekran televizyon vardı ve yatağının tepesinde bana durgun bir suyla esintiye kapılmış ağaçları anımsatan,

açık renklerle resmedilmiş tek bir tablo vardı. Onsuz bunaltıcı görünecek odasında şaşırtıcı bir renk patlamasıydı ve dün gece Noah'nın ağzı, elleri ve bedeni dışında bir şey fark edebilmiş olsaydım o gitmeden yorumumu onunla paylaşabilirdim.

Tenim dün gecenin hatırasıyla karıncalanırken bir kolumu yüzüme attım. Bu sabah düşüncelerimin dizginlerini her serbest bırakışında Noah'nın bedenimdeki elleri ve kulağımdaki sesi hemen köşede beni bekliyordu ve bu onunla olduğum her seferde daha da kötüleseceğe benziyordu. Hatırladığım her anla beraber tahrik olduğum için aşağı taraflarım nabız gibi zonklu-
yor, bacaklarımı birbirine bastırmama neden oluyordu.

İşteki en yetkin insan olmak Noah'ya yetmiyordu, *elbette* ya-
takta da harika olmak zorundaydı. Kendimi yetersiz hissetmemek için bir kusurunu fark etmeyi dilemeye başlamıştım. Aleti hafiften eğri olabilirdi ya da ne bileyim, kıkında çirkin bir beni olabilirdi. Nafile bir dilekti bu çünkü mükemmel bir aleti ve ondan da mükemmel bir kıcı olduğunu doğrulayabilirdim. Öngörülebilir gelecekte de onda herhangi bir kusur bulabileceğimi sanmıyordum.

Ayrıca Noah'yla seks yapmak olması gerekenden daha... samimi geliyordu. Arkadaşça takılma konusunda usta değildim – hatta bence en iyi ihtimalle çiraklık seviyesindeydim – ama seks arkadaşlarının sana bir tanrıçaymışsın gibi bakmadıklarını ve aklımı başından alan orgazmlar yaşatırken kulağına tatlı şeyler fısıldamadığını var saymak zorundaydım.

Hayal gücümü kullanmama gerek yok.

Kısık sesinin hatırasıyla midemde kelekler uçuştı ve dudaklarımı birbirine bastırdım, dün gece bana bakarken kulağıma tamamen samimi gelmişti.

Çok güzelsin.

İç geçirerek doğruldum. Oda çok sıcaktı. Geçtiğimiz son birkaç gün bir göstergeyse, artık sürekli ateş basması normalim hâline geliyor demekti.

“Lanet olsun,” diye homurdandım havaya doğru.

Kuru olduğunu umut ettiğim önlüğümü Noah’nın kurutma makinesinden alıp işe gitmeye hazırlanmak muhtemelen akıllıca bir hamle olurdu ve ben de tam öyle yapmayı planlıyordum. En azından yataktan iki adım uzaklaşıp da ayağım Noah’nın dün gece çekip çıkardığı gömleğine çarpıncaya kadar. Minik bir tereddütle eğilip aldım ve ağırlığını elimde tartarken dudağımı ısırdım.

Çoğunlukla masum niyetlerle almıştım; parmaklarımı bir kolunda gezdirip benim için fazla kaliteli ve güzel olan kumaşı okşadım. Bu kumaşın kol kaslarını sarmaladığını, o beni yakınına çekerken tutunmak için parmaklarımı bu kumaşa doladığımı hayal edebiliyordum, o esnada ağzını benimkine doğru...

Başımı iki yana sallayarak bu düşünceden kurtuldum, irkilmiştim. Ben kimse için *yanıp tutuşmazdım* ama burada durmuş lanet bir gömleğe ağdalı şiirler yazıyordum. Bugün benim sorum neydi böyle? Kendimi azarlasam da hâlâ elimdeki kumaşın kokusunu alabiliyordum ve bu beni cezbediyordu. Deterjan ve biraz Noah kokuyordu, daha fazlasını istememe neden olan taze ve erkeksi bir koku. Kumaşı burnuma bastırıp kokusunu içime çektiğimin bilincinden bile değildim. Her nasılsa kokusu bu anlaşılmayı kabul ettiğimiz zamankinden daha yoğundu, çünkü gömleğine sinmiş kokusu çoğunlukla uçmuş olsa da kalanı bile gözlerimin yuvalarında kaybolmasına yeterdi.

Tenimde bir karıncalanma hissettim, sanki derim fazla gerilmiş gibiydi. Bacaklarımın arasındaki zonklama artarken bu karıncalanma hissi neredeyse rahatsız edici bir seviyeye ulaştı. Gecenin çoğunu Noah’yla uyumadan geçirmişken nasıl tekrar tahrik olabilirdim? Daha da kötüsü, Noah’nın büyük küvetinde bir saat geçirmeme rağmen bir ıslaklığın bacak içlerime aktığını hissedebiliyordum. Bedenim neredeyse onun dolaptan fırlamasını ve bizimle ilgilenmeye başlamasını umuyor gibiydi.

Aletinin bağımlısı olmayacağını söyledin, diye kendime hatırlattım. Unutma, bunların hepsi geçici.

Böyle düşünmek beni biraz kendime getirdi ama bacaklarımın arasındaki zonklamaya bir faydası dokunmadı.

Yumuşak kumaşı tenimde hissetmek için parmaklarımı gömleğin bir kolundan içeri soktum; kısa bir anlığına onu üzerime giyme, sanki kucaklanmışım gibi ağırlığını omuzlarımda hissetme fikri düştü aklıma.

Görünüşe göre karşı koyamayacağım kadar aklım çelinmişti.

Havlumu bırakıp kollarımı gömleğe geçirdim ve onun kokusuyla tamamen sarmalandığımda bedenim neredeyse bir rahatlamaya iç çekti. Bunu açıklayamazdım, hatta anlamamanın yakınından bile geçemezdim ama *Noah'ya* ait bir şeyle sarmalanmak tenimdeki o garip hissi yatıştırmış gibiydi. Neredeyse beni sakinleştiriyordu.

O yokken onun yatağında kendime dokunmam muhtemelen kötü bir fikirdi (çirkin olduğundan bahsetmiyordum bile) ama mesaim başlamadan bir saat önce bu kadar yükselmiş olmam *onun* hatasıydı, bu da suçluluk hissini biraz azalttı. Üzerimde gömleği dışında bir şey yokken yatağına tırmanmak daha kolaydı.

Bu şekilde kokusu daha da yoğundu, burnumu göğsüne hatta belki boğazına bastırdığım yanılsamasına kapıldım. Gözlerimi kapayıp kaslı kollarının beni sarmaladığını hayal ettim; masum bir hayaldi aslında ama etkisi hiç de öyle olmadı. Ağırlığının üzerime yerleştiğini, beni kocaman yatağına iterken kokusunun etrafımı sardığını hayal ederken bacaklarımı birbirine bastırdım; gömleğinin içindeyken *Noah'nın* cüssesiyle beni nasıl *kapladığını* hayal etmek çok kolaydı. Nasılsa o da çok *iriydi*.

Boğazım kurumuştü ve bacaklarımın arasında bariz bir ıslaklık vardı, beni bu hissi rahatlatmak için onları iki yana açmaya zorluyordu. Bunun bir hata olduğunu fark ettim, onun bana

dokunduğunu sadece *hayal etmemle* bile iç dudaklarımı yapış yapış edecek kadar ıslanmıştım.

Nabzım hızlandı, ben de onu tekrar koklamak için gömleğinin yumuşak kumaşını burnuma götürdüm. Parmaklarım gömleğin kolunun bittiği noktada göbeğimin *hemen* altına değiyordu. Bacaklarımın arasındaki zonklama artık çok şiddetliydi, karnımda beni uzuvlarıma yayılmakla tehdit eden garip bir ısı yumağı vardı.

Altdudağımı ısırıp yutkunmaya çalıştım ama oraya yerleşen yumru bunu zorlaştırdı. Gömleğin kolu yukarı toplanana kadar bileğimi karnıma sürttüm, böylece ıslak kıvrımlarıma erişebildim ve parmaklarımı hızla şişen klitorisime kaydırduğımda keskin bir nefes aldım.

Hafifçe bastırınca dişlerimin arasından bir tıslama kaçtı, ani haz Noah'nın gömleğinin sebep olduğu garip rahatlamaya karışıp nefesimi kesti. Yanağım yorganına bastırana kadar yatakta dönüp yan tarafıma uzandım ve burnumu omzuma götürdüm. Gözlerim hâlâ sımsıkı kapalıydı; o buradaymış, bana dokunan *oymuş* gibi davranabilmek için derin nefesler alıyordum.

Doğrudan hareketlerle klitorisimi ovaladım, ne bir sataşma vardı ne de gerginliğin birikmesini beklemek. Tek göreve odaklanmıştım, o da şu anda tüm duyularımı kontrol ediyormuş gibi görünen büyük açlığı doyurmaktı. Ellerimin daha büyük, bedenimin çok daha *yapılı* olduğunu hayal ettim ve fantezimin beni, o tok sesinin kulağıma övgüler mırıldandığını *duyabileceğim* kadar ele geçirmesine izin verdim. Onun için ne kadar iyi olduğuma dair imkânsız övgüler duydum, daha önce porno dışında hiç düşünmediğim hatta şu andan önce *komik* diyebileceğim şeyler. Ama şimdi Noah için *iyi* olma düşüncesine gülmüyordum. Biraz bile.

Kesik nefeslerim artık çaresiz olmanın da ötesine geçmişti, bileğim acıyordu ama *çok yakındım*. İnlemeye başladığımı duyabiliyordum ve elimi yapabildiğim kadar hızlı hareket ettirip

kan kulaklarıma hücum edene kadar o tatlı sürtünmeyi uzattım. Çok yakındım. Lanet olsun, çok *yakındım* ve ben...

Telefonumun titremesi neredeyse ruhumu teslim etmeme neden olacaktı.

Beni o kadar ürküttü ki fiziksel olarak *sıçradım*, aceleyle sırtüstü döndüm ve elimi bacaklarımdan arasından o kadar hızlı çektim ki parmaklarım gömleğinin manşetinde kıvrılıp ıslaklığımın kumaşa bulaşmasına neden oldu. Yüzümü buruşturdum. Telefonum komodinde çalmaya devam ediyordu ve bunu demin yaptığım şeyle bağdaştırmaya çalışarak sersemlemiş hâlde Noah'nın tavanına gözlerimi kırıştıtararak bakıyordum. İşle alakalı bir mesele olabileceği aklıma geldi ve şu anki berbat durumuma rağmen aramayı cevaplamam gerektiğini biliyordum.

Yatağın diğer tarafına ulaşmayı başarıp telefonu elime aldım ve Noah'nın gömleğinin uzun kollarını geriye atmaya çalıştım. Bir panik nöbetiyle telefonu açmadan önce gözlerim sadece bir anlığına şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı çünkü...

"Mackenzie." Noah'nın sesi telefondan tıpkı demin hayal ettiğim kadar kısık ve baştan çıkarıcı geliyordu.

Klitorisim sanki sesi tanımış gibi zonklamaya başladı, hâlâ sona ulaşmayı talep ediyordu. "Selam Noah."

"Her şey yolunda mı? Sesin nefes nefesymişsin gibi geliyor."

"E-evet," dedim biraz fazla hızlı. "Ben sadece... saçımı kurutuyordum."

"Saçını mı kurutuyordun?"

"Evet," diye tekrar denedim ve sesimi elimden geldiğince ifadesiz tutmaya çalıştım. "Çok saçım var."

Noah'nın meseleyi kurcalayacağını sandığım korkunç bir dakika yaşandı ama neyse ki başka bir konuya geçti. "Ah. Şey. Öğle yemeğini kafeteryada beraber yemek ister misin diye sormak için aramıştım," dedi masum masum. "Bunu hiç yapmamamız garip kaçabilir."

Hâlâ aşırı tahrik olmuş durumda olmasaydım kahkaha atabilirdim. Burada durmuş adamın yatağında kendime dokunuyordum ve o nasıl görüldüğümüz konusunda endişeleniyordu. Şu an ne kadar gülünç davrandığımı iyice yüzüme vurmuştu.

“Harika bir fikir,” dedim kayıtsız bir tonla, sesi ağzından çıkan masum kelimelere rağmen beni yükseltirken gözlerimi kapadım. “Elbette.”

“Eğer istemiyorsan yapmak zorunda değiliz,” dedi pişman olmuş gibi. Sanki bunu sormasından hoşlanmadığımı sanmıştı. “Aptalca bir fikir olabilir.”

“Hayır, hayır,” diye karşı çıktım. “İyi bir fikir.”

Tanrım, böyle masum bir konuşma yaparken nasıl hâlâ bu kadar tahrik olmuş hissedebilirdim? Sadece sesi bile tenimdeki yangını bir şekilde hem şiddetlendiriyor hem de dindiriyordu.

Küçük bir kahkaha attı. Dudaklarından dökülen o kısık, hoş ses bedenimde aşağılara indi ve hâlâ zonklayan klitorisime yerleşti. “Dün akşam karnını doyurmadığım için en azından bir öğle yemeği ısmarlayabilirim diye düşündüm.”

İmdat. İmdat. Şu an bunu düşünme.

“Dün akşam derdim yemek değildi,” diyebilmeyi başardım gergince.

“Benim de öyle,” diye mırıldandı.

Tenimdeki karıncalanmanın her geçen saniye gitgide kötüleştiği, işkence dolu bir sessizlik çöktü.

“Tamam...” Bir dakika boyunca nefes alıp verişini dinlerken kalbim güm güm atmaya devam ediyordu. “O zaman sonra görüşürüz?”

“Sen... iyisin. Değil mi? Sesin bir garip geliyor.”

Gözlerimi kapadım. Ona gömleğini kokladığımı ve birden aklımı kaçırdığımı elbette söyleyemezdim. Etrafa attığı kıyafetlerle sağlıksız bir bağ kurduğumu düşünürse beni paket yapıp gönderirdi.

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim. “Sadece biraz yorgunum.”

“Tamam,” dedi. “İyi olduğuna eminsen. Buraya geldiğinde görüşürüz o zaman.”

Her şeyi tamamen mahvetmeden önce kapamasına müsaade ettim ve telefonumu yatağa bırakıp neredeyse yaptığım şeyle barışmaya çalışırken gözlerimi tavan diktim. Demin olan, yapabileceğimi düşündüğümün çok ötesindeydi. Daha önce hiç buna *benzer* bir şey yapmamıştım.

Ama bu... anlaşılmadan önce düşünmediğim pek çok şey vardı.

Bedenim işimi bitirmem için çılgık çılgıca bağırsa da kendime tekrar dokunmadım. Bunun büyük bir kısmı, Noah'nın *kokusu* kadar basit bir şeyden bu kadar tahrik olmam karşısında dehşete düşmemden kaynaklanıyordu. Kokusu hâlâ etkisini koruyordu ve bacaklarımın arası hâlâ zonkluyordu. Titreyen bacaklarla Noah'nın gömleğini çamaşır odasına götürürken saç kurutma makinesine çarptım, bir şey hâlâ... garip geliyordu. Ama o bir şeyin ne olduğunu canımı kurtarma pahasına bile hayal edemezdim.

Hayal gücümü kullanmama gerek yok, diye fısıldadı Noah'nın hatırası. Çok güzelsin.

Bedenimden bir titreme geçti. Çok uzun bir gün beni bekliyordu.

“İyi görünmüyorsun.”

Dudaklarımı büzdüm ve göz ucuyla sağıma, endişeli görünen Parker'a baktım. “Teşekkürler.”

“Sadece hasta falan gibi görünüyorsun demek istedim.”

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdim. “Sen asıl bilgisayar için endişelen.”

“Eminim program simgesini yine masaüstünden silmişlerdir,” diye şikâyet etti.

Omuz silktim ve elimdeki çizelgenin üzerinden ona baktım. “Eh, üç farklı hemşirenin bu konuda söylendiğini duydum, o yüzden sorun her neyse hallet ki bir daha seslerini duymayayım.”

Parker hemşire bankosunun arkasında kurduğu veri terminalinde çalışmayı bırakıp bana garip garip baktı. “Birileri bugün epey huysuz. Hasta olmadığına emin misin?”

Gözlerimi sımsıkı yumarak başımdaki hafif zonklamayı bastırmaya çalıştım. Bu sabahtan beri garip hissettiğim doğruydu, başta bunun sık sarhoşluğu olduğunu düşünmüştüm ama geçen her saatle beraber daha da güçten düşmüş hissediyordum. Belki *gerçekten* de hasta oluyordum.

“Bilmiyorum,” diye iç geçirdim. “Başım beni öldürüyor.”

“Muhtemelen vicdanının sesi son zamanlardaki seks kaçamakların yüzünden aklını başına getirmeye çalışıyordur,” diye sataştı Parker.

“Bugün olmaz,” diye ofladım. “Tabii koca bir kutu ağrı kesici vermeyeceksen.”

“Ne zaman başladı?”

Burnumun köprüsünü sıktım. “Bu sabahtan beri gitgide kötüleşiyor gibi,” diye yanıtladım dürüstçe. “Noah’nın evinden ayrıldığımdan beri.”

Parker ofladı. “Onda kalmalara da mı başladın?”

“Sadece mantıklı geldi,” dedim ona bıkkınlıkla. “Dün akşam çok geçte kaldığım için.”

“Pisliğin teki gibi davrandığımı düşündüğünü biliyorum...”

“Gayet geçerli bir düşünce,” diye lafını kestim.

“...ama senin için endişeleniyorum, Mack. Hepsi bu. Bu sahte-eş saçmalığına kendini bulaştırdığında da bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum ama bence sen durumun kötü etkilerini göz önünde bulundurmuyorsun.”

“Sesini alçalt,” diye tısladım ve etrafımıza bakınıp hâlâ yalnız olduğumuzu gördüm. “Bu konuyu fazla büyütüyorsun, yemin ederim. Sadece lanet olası bir baş ağrısı. Var oluş sancısı değil.”

“Biliyorum ama bunca zamandır insanlarla ne kadar yaklaşacağın konusunda çok dikkatliydin, şimdi üzerine ikinci kez bile düşünmeden bu sahte ilişkiye balıklama atlıyorsun. Noah’ya yardım etmek istediğini biliyorum ama bu işin sonunda incinmenden korkuyorum.”

“Sana sesini alça–”

“Hey,” dedi kıvrak tınılı bir ses arkamızdaki bankodan. “Bay Wheeler’ın ilaçlarının bir listesi burada var mı?”

Arkamı döndüğümde bu konuşmayı duyacak mesafede olmasını isteyeceğim son kişiyi karşımda buldum ve bütün bednim kaskatı kesildi. Dennis Martin bankonun diğer tarafından bana gülümsüyordu, yüz ifadesinde Parker’la konuştuğumuz şeye kulak misafiri olduğuna dair hiçbir belirti yok gibiydi.

“Ah,” dedi Dennis masum bir şaşkınlıkla. “Orada olduğunu görmedim, Dr. Carter. Yani, Mack.” Kendi kendine kıkırdadı. “Değil mi?”

“Evet,” dedim duygusuzca. “Mack iyidir.”

“Seni hemşire sandım,” dedi sessizce bir kere daha gülerek. “Hepsi nereye kayboldu haberin var mı?”

“Personel toplantısı,” dedim. “Parker da onlar yokken bozuk bir bağlantıyla ilgileniyordu. Ama bir şeye ihtiyacın varsa yakında dönerler.”

“Hayır, hayır,” dedi rahat bir tavırla. “Sonra yine uğrarım. Acil değil.” Dirseğini bankoya dayayıp yaslandı. “Noah nasıl?”

Öfkeyle kabardığımı hissettin. “Noah... iyi.”

“Güzel, güzel,” dedi Dennis neşeyle. “Son zamanlarda bir tuhaf görünüyordu sanki, değil mi? Endişeleniyorum, anlarsın ya.”

Eminim endişeleniyorsundur.

“Bence streten,” dedim midemde hissettiğim paniği yüzüme yansıtmamaya çalışarak. “Şu sıralar çok meşguldü.”

“Ah, bunu duyduğuma sevindim,” dedi Dennis, dudaklarında ne anlama geldiği belli olmayan o gülümsemesiyle. “Kurulla yaşadığı o karmaşa eminim zor olmuştur.”

Yüzümü ifadesiz tuttum ve suçlu görünürüm diye korktuğumdan gözlerimi onunkilerden ayırmayı reddettim. “Neyse ki yalnızca bir yanlış anlaşılmaydı.”

“Doğru,” dedi daha da geniş gülümseyerek.

Gülümsemesi yüzünde bir saniye fazla uzun kaldı, ardından parmaklarıyla bankoda ritim tuttuktan sonra geri çekildi.

“Neyse,” dedi neşeli bir ses tonuyla, “Ben sonra yine uğrarım. Umarım sorunu halledersiniz.”

Parker’ın birkaç dakikadır ona ağzı açık bakakaldığı yeri işaret ettiğinde Dennis’i sert bir baş hareketiyle onayladım. “Elbette.”

Koridordan aşağı ilerlerken, “Noah’ya selamlarımı ilet,” diye seslendi omzunun üzerinden.

Cevap vermedim ve Dennis’in ayak sesleri koridorda kaybolana kadar Parker’la sessiz kaldık. Onun geldiğini nasıl duymamıştık ki? Dennis’in gittiği kesinleşince derin bir nefes verdim ve eğilip ellerimi dizlerime dayadım. Baş ağrım, Dennis konuşmamızı bölmeden öncekinden katbekat kötüydü.

Parker yanımda boğulur gibi bir ses çıkardı. “Sence bir şey duymuş mudur?”

“Ben...” Uzunca bir süre bunu kafamda tarttım ve en sonunda başımı iki yana salladım. “Sanmıyorum. Onu tanıdığım kadarıyla, duysa daha kibirli bir tavır takınırdı. Bence bu her zamanki saçma tavrıydı.”

“Bu mesele kapanana kadar kesin kalp krizi geçireceğim.”

“Sana Klonopin yazayım.”

“Bu, iş etiğine aykırı.” Parker işte o zaman zangır zangır titrediğimi fark etmiş olmalıydı. “Hey, sen iyi misin? Bence de hiçbir şey duymadı.”

Baş ağrısının üzerine şimdi bir de derimin o garip gerilmesi eklenmişti, sabahkine benziyordu ama Dennis’le sinirlerimi altüst eden karşılaşmamızın ardından kalbimin güm güm atmasıyla daha da kötüleşmişti. Başım dönüyordu ve kendimi güçsüz hissediyordum, bacaklarım her an yere yığılabiliyormuşum gibi titriyordu.

Neyim var benim?

Kıçım yere çarpmadan önce sendelediğimi hissettim, başım dönmeye başlamıştı ve dilim şişmiş gibiydi. Parker’ın elini alnımda hissettim, geri çektiğinde bir küfür mırıldandığını duydum.

“Tanrım, Mack. Alev alev yanıyorsun. Kesinlikle iyi değilsin.” Arkadaşımın yardım çağırmak için bağırdığını duydum ve sesinin yüksekliği beni irkiltti, başımın ağrısını geçireceğini umarak gözlerimi sımsıkı yumdum. “Hey! Burada yardıma ihtiyacımız var!”

Başka birinin yaklaştığını hissetsem de ayak sesleri çok uzaktan geliyordu, yanıma gelenin kim olduğunu seçebilmek için gözlerimi kırıştırmaya çalıştım ama görüşüm bulanıktı. Karnımın aşağılarında kramp başlamıştı ve ciğerlerimdeki yangın her nefesimle şiddetleniyordu.

Ama en kötüsü Parker’ın sesini tekrar duyduğumda yaşandı, birine bana ne bok olduğunu soruyordu.

Sert bir sesin yanıtını duyduğumda bacaklarımın arasındaki gitgide artan ıslaklığı hissettim.

“Kızgınlık dönemine giriyor.”

Sesin sahibinin Noah olmadığını fark ettiğimde hissettiğim hayal kırıklığı paniğimi bastırdı.

Noah

Kokusu burnuma geldiğinde yıldırım çarpmışa döndüm.

Asansörden onun katında iner inmez kokusunu aldım ve sonrasında yaşanan her şey sanki olanlara bedenimin dışından tanıklık ediyormuşum gibi bulanıktı. Beraber öğlen yemeğine çikalım diye onu bulma düşüncesi çok uzaklarda kalmıştı, Mackenzie'nin lanet duvarlardan damlayan kokusu üzerime öyle bir çullanmıştı ki boğuluyordum. Onu görmenden bile ne olduğunu anlamıştım. Nedenini, hatta nasılını söyleyemezdim ama bedenim onun bana ihtiyaç duyduğunu *biliyordu*. Beni harekete geçiren itici güç de buydu.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, ayaklarım onu bulmam için beni koridorda kendi başlarına yönlendirirken nabzım hızlandı ve kanım kulaklarımda uğuldamaya başladı. Kafamın içinde *omega, omega, omega* diye tekrar eden hipnoz edici ve her zerreme işleyen ritmi, birbiri ardına attığım her adımı hissedebiliyordum. Sanki bir ip tarafından çekiliyordum. Ne olduğunu ya da bedenimin neden böyle tepki verdiğini bilmiyordum ama şu an *ona ulaşmak* için şüursuz bir ihtiyaç içindeydim.

Hemşire bankosunda küçük bir kalabalık toplanmıştı ve onu göremesem de ufak grubu ittirerek geçmeye başlamadan önce Mackenzie'nin orada olduğunu *biliyordum*. Sert ve gergin

bir erkek sesi duydum. Başka birine, “İyi misin, beni duyabiliyor musun?” diye soruyordu.

İşte o zaman onu gördüm, kıpkırmızı teni ve şakaklarına yapışmış ıslak saçlarıyla küçük bedeni dertop olmuştu. Onu o hâlde görünce kendimi kaybetmeye başladım.

Çünkü başka biri ona dokunuyordu. Meydan okumanın eşiğinde olduğunu her nasılsa sezdiğim bir sertlikle bana bakan başka bir kurttu ve gözümü kan бүrүdүğü için onun Mackenzie’nin çünkü hemşire arkadaşı olduğunu hatırlamam normalden uzun sürdü. Mackenzie’nin hızlı soluklarla inip kalkan bedeninin yanındaydı ve bana başka bir yerde olmamı diliyormuş gibi bakıyordu.

Benim. Omega. Benim.

Dişlerimi gıcırdattım ve yumruklarımı sıktım, herifi ondan ayırmak için çok ani ve görmezden gelmesi zor bir dürtü duymuştum ama bir şekilde onu bastırmayı başardım. “Herkesin eşimden uzaklaşması gerekiyor. Lütfen,” diye rica ettim sesimi olabildiğince düz tutarak. Diğerlerini ondan fiziksel güç kullanarak ayırmamak için irademi son kırıntısına kadar kullanmam gerekti. “Ben hallederim.”

Liam’ın parmakları Mackenzie’nin kolunda harap olmuş sinirlerimin katlanabileceğinden bir saniye uzun oyalandı ama aramızdaki mesafeyi kapamak için bir adım daha attığımda elini çektiğini ve yavaşça ayağa kalkmadan önce ondan ayrıldığını gördüm.

“Kızgınlık dönemine giriyor,” dedi sert bir ses tonuyla.

Burun deliklerim genişledi, söylediği şeyin kanıtı kendini âdeta beynime kazıyordu. “Evet. Bu yüzden onu eve götürüyorum. Ama biraz alana ihtiyacımız var.”

Benim. Omega. Benim.

“Neden bu sabah evden çıkmasına izin verdin ki?”

Çenemi öyle bir sıktım ki böyle devam ederse dişlerimi kırabilirdim. Liam’ın kokusu öfkeliydi ve Mackenzie’ninkine ka-

rışmış olması midemin çalkalanmasına neden oluyordu. *Başka* birinin kokusunu onun üzerine salması çok yanlış geliyordu. “Bu sabah belirti göstermiyordu.”

Doğru söylüyordum, göstermemişti ama bunu bilmek, eğer durumda en ufak bir hatam bile varsa, kendi kıcımlı tekmelemek istememe engel olmuyordu. *Başka* birilerinin onu böyle görmesine izin vermiştim. Beynimin daha ilkel tarafı âdeta kükreyerek onu sadece *benim* böyle görebileceğimi söylüyor, beni azarlıyordu.

“Eh, artık fazlasıyla gösteriyor,” dedi Liam sıkıdığı dişlerinin arasından. “Ateşi çok yüksek. Şeye ihtiyacı...”

“Tam olarak neye ihtiyacı olduğunu biliyorum,” dedim tıslarcasına. “Teşekkür ederim.”

O noktadan itibaren Liam’ı görmezden gelerek Mackenzie’nin yanına gittim ve arkadaşının –sanırım Mackenzie isminin Parker olduğunu söylemişti– hâlâ ona dokunduğunu görünce göğsümde kabaran sahiplenici gürelemeyi bastırdım. Onun insan olduğunu anlamam ve bu şekilde Mackenzie’ye kokusunu bırakamayacağını bilmem kendimi kontrol edebilme mi sağlayan tek şeydi. Elini koparıp Mackenzie’nin vücudundan uzaklaştırmama engel olan tek şey.

Parker bana kaşlarını çatarak baktı, hâlâ Mackenzie’nin omzunu tutuyordu. “Düşüp kaldı. Önce baş ağrısından şikâyet ediyordu, sonra beti benzi attı ve sonra...” Parker başını eğip arkadaşına endişe dolu gözlerle baktı. “Ateşi gerçekten çok yüksek.”

Boş boş başımla onayladım, ona bakma zahmetine bile girmemişim. Şu an gözlerimi Mackenzie’den ayıramazdım. “O bende,” diye mırıldandım. “Onu eve götüreceğim.”

Ben Mackenzie’ye uzanırken Parker’ın eli ikimizin arasına girdi, yüz ifadesi sertti ve bir alfabayla kızgınlıktaki bir omeganın

arasına girmekten zerre korku duymuyordu. Aslında, durmazsam o benim kıcımlı tekmelemeyi deneyecekmiş gibi görünüyordu. Dört elle tutunduğum mantığım bana, Mackenzie'nin en yakın arkadaşını düşman edinmemin kötü olacağını hatırlattı.

"Bunun neden iyi bir fikir olmadığını düşündüğümü ikimiz de biliyoruz," dedi Parker, sadece benim duyabileceğim kadar kısık sesle. "Sana izin versem mi?.."

"Noah?"

Mackenzie doğrularak ikimizi de şaşırttı, kendini Parker'ın tutuşundan kurtardı ve kollarını boynuma dolayarak bana daha da yaklaşıp burnunu gömleğimin önüne bastırdı. Nefes alışını ve ardından gelen yumuşak iç çekişi duydum.

"Noah," dedi tekrar nefes alarak, neredeyse cıvılamıştı. *Rahatlamış* gibiydi.

Kollarımı ona doladım. "Buradayım."

"Acıyor," diye homurdandı sessizce.

"Biliyorum," diye yatıştırdım onu. "Buradayım."

Başını gömleğimden kaldırıp gözlerini kırpıştıtararak bana baktı, ardından boynunu hafifçe döndürerek ufak kalabalığı inceledi. "Gidebilir miyiz? Ben..." Parmakları gömleğimi daha sıkı kavradı. "Beni eve götür."

"Elbette." Ayağa kalkmadan önce onu kollarımın arasına almama itiraz etmedi, onu göğsüme bastırarak kucakladım. "Seni eve götüreceğim." İşte o zaman Parker'a döndüm ve bana hâlâ tedirginlikle baktığını gördüm. Ona yaklaşıp sesimi alçalttım. "Asla onun istemediği bir şey yapmam ama şu an için kokum onu en azından sakinleştirebilir. Bırak da onunla ilgileneyim. Eğer tek istediği yanımda olmaksa, işler bundan ileri gitmeyecek. Söz veriyorum. Tamam mı?"

Geri çekildiğimde hâlâ tereddütlü görünüyordu, bir Mackenzie'ye bir bana, ardından tekrar Mackenzie'ye baktı ve isteksizce başıyla onayladı. "O sözü hele bir tutma, Taylor."

Parker daha lafını bitirmeden ona arkamı dönmüştüm bile. Kollarımda Mackenzie'yle kalabalığı yarıp geçiyordum. Bana daha da sokuldu, yüzünü boynumun kıvrımına yerleştirdi, nefesi tenime vuruyordu.

“Bırakma,” diye mırıldandı, sesi kulağa yorgun ve acı çekiyormuş gibi eliyordu.

Cevabımı –Asla– duydu mu emin değildim çünkü sızmıştı ama muhtemelen duymaması en iyisiydi çünkü neden böyle söylediğimi ben de bilmiyordum.

Bir saatten uzun süredir onun uykudaki hâlini izliyordum.

Durum başka olsa tam bir sapık gibi davrandığımdan endişe ederdim ve öyle olma ihtimalim hâlâ yüksekti ama fiziksel olarak gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Onu evime getirip yatağa yatırdıktan sonra bir anlığına uyanmış, çarşafıya gömülüp yorgani sertçe kendine çektiikten sonra geri dalmıştı. Yuvasını yapan bir kuş gibiydi. Uyurken arada sırada minik, acı dolu bir ses çıkarıyordu ve her seferinde içimde tanımadığım bir şey buruluyordu. Her seferinde, ne zaman onun yanında olsam içimden çıkan ve zar zor kontrol altına aldığım deliliği körüklüyordu. Şimdi tüm bu hisler şimdi bin kat daha kötüydü çünkü kokusu yatak odamı dolduruyor ve muhtemelen asla çıkmayacak şekilde duvarlara siniyordu. Açıkçası bu çok da umurumda değildi.

İtiraf etmem gerekirse bunu ilk kez deneyimlemiyordum. Ben de görmüş geçirmiştim, son on yıldır çıktığım birden fazla şekil değiştiren kadına kızgınlık dönemlerini geçirmelerinde yardımcı olmuşum ama kokusu beni çıldırtmakla tehdit eden yatağımdaki minik omegadan birkaç metre ötede otururken hissettiğim kör edici duygu gibisini hiç yaşamamıştım. Şu an hissettiğim şey çok daha büyüktü, çok daha tüketiciydi. Şu an

hissettiğim şey yerimde durmamı zorlaştırıyordu. Sanki bedenimdeki her hücre ona sokulmadığım için isyan ediyordu.

Durum şimdiden bu kadar kötüyse, kızgınlığa tam girdiğinde neler olacaktı kimbilir? Bunun yaşanacakların fragmanı olduğunu biliyordum ve bu beni hem keyiflendiriyor hem de korkutuyordu. O kontrolünü kaybettiğinde ben kendimi tutmayı başarabilecek miydim?

Durumunun farkına varabileceğim bir işaret, onu bu sabah yalnız bırakmadan önce yakalayabileceğim minik belirtiler var mıydı diye düşündüm. Daha önceki tüm deneyimlerimde kızgınlık çok planlı, saat gibi işleyen bir döngüydü. Ayırt edilebilen semptomlar şiddetini gitgide artırarak kişinin *plan* yapmasına müsaade ederdi ama birinin kızgınlığa bu kadar aniden ve bu kadar şiddetli girdiğini daha önce hiç görmemiştim.

Bu pek çok şeyi merak etmeme neden oluyordu ama kendimi en çok da göğsünün alçalıp yükselişine, uyurken çıkardığı yumuşak seslere ve üzerime dalga dalga vuran kokusunun baştan çıkarıcılığına odaklanırken buldum.

Kirpiklerini oynadığını yakaladığımda ne kadardır öyle beklediğimi bilmiyordum. Kıpırdandığını görünce oturduğum yerde doğruldum. Ellerinden destek alarak biraz doğruldu ve kafa karışıklığıyla odaya gözlerini kırıştırarak baktı. İşte o zaman yatağın ucunda oturduğumu gördü, hissettiği şeyle varlığını bağdaştırmaya çalışırken kaşlarını çatı. Ya da en azından ben öyle yaptığını tahmin ediyordum.

Hiç kıpırdamadım, ona birazcık olsun dokunma dürtüsüyle savaşıyordum. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Yorgun,” dedi hırıltılı bir sesle. “Sıcak.” Başını eğip kırıkmış önlüğünü görünce burnunu kırıstırdı. “Ter içindeyim.”

Geçtiğimiz bir saattir o teri vücudundan yalamanın fantezisini kurduğumu ona söyleyemezdim. Kesinlikle olmazdı.

“Sen bunu... bekliyor muydun?”

Gözleri benimkileri bulup kocaman açıldı, afallamış görünüyordu. “Ne? Hayır! Hiçbir fikrim yoktu. Ben hiç...” Gözleri kapanırken yumuşak bir ses çıkardı ve o ses bütün vücudumu sarmaladı. “Hiç bu kadar hazırlıksız yakalandığım olmamıştı.”

“Ne kadar erken oldu?”

“Bir ay? Galiba. Üzerinden daha altı hafta geçti ve genelde saat gibidir. Yemin ederim, bunu senden saklamazdım.”

“Saklamayacağını biliyorum,” diyerek onu rahatlattım. Herhangi bir tedbir almadan böylesi bir şeye atlamanın ne kadar sorumsuzca olacağını ikimiz de biliyorduk; eminim Mackenzie de çiftleşme bağlarının ne sıklıkla böyle kazara oluştuğunun benim kadar farkındaydı, ardından çiftler birbirlerine iyi gelmediklerini fark ettiklerinde bağı kırmak için acı verici işlemlerden geçiyorlardı. “Ama hiç mantıklı değil bu,” dedim ona dürüstçe. “Kızgınlığın bu kadar döngü dışı geldiğini hiç duymamıştım.”

Mackenzie başını iki yana salladı. “Ben de öyle.”

“Hiç belirti yok muydu?”

“Öyle çok açık bir belirti görmedim,” dedi. “Dünden beri biraz ateşim var ama senden ötürü sanmıştım, şey...” Mackenzie kızardı ve cümlesini bitirmesi için ona yalvarmak istesem de sessizliğimi koruyarak konuşmasına müsaade ettim. “Aklımın ucundan bile geçmedi. Şiddetli bir baş ağrım da vardı ama o bile garip. Kızgınlıktan önce hiç öyle kötü bir baş ağrısı çekmemiştim.” Dikkatle bana baktı. “Sen hiç böyle bir şey duydun mu?”

Başımı iki yana salladım. “Hiç.”

“Sence ne anlama geliyor peki?”

“Bence... küçük yan hakkımızı eklediğimizde bahsettiğim... asla tahmin edemeyeceğimiz o sonuçlardan biri olabilir.”

Bakışlarını kaçırdı, konuştuğunda sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi geliyordu. “Sonuçlar mı?”

“Bu, yan haktan pişmanım demek değil,” dedim hemen, bunu bilmesi gerekiyordu. “Ne yapmamız gerektiği hakkında bir fikrim yok demek.”

Mackenzie yatışmış gibi görünüyordu. “Biliyorum.”

“Hâlâ ağrıyor mu? Başın?”

“Önceki kadar kötü değil. Şeyden beri...” Tekrar kızardı. “Sen geldiğinde neredeyse geçti. Sanırım kokun yardımcı oluyor.”

“En azından bu kısmı mantıklı,” diye düşündüm.

İkimiz de hâlâ kıpırdamıyorduk, dilimizin ucunda muhtemelen aynı soruyla yatağın iki ucundan birbirimize bakıyorduk. Ama ikimiz de o soruyu dile getiremeye cesaret edemiyor gibiydik.

“Şekil değiştirmen gerek,” dedim. “Eğer yapmazsan canın yanmaya başlayacak.”

“Biliyorum,” diye iç geçirdi. “Genelde şehrin sınırındaki kızgınlık inziva tesisinde yer ayırtırım ama bu kadar kısa sürede bana yer bulmaları mümkün değil.”

Bunu geçmişte nasıl ve *kiminle* hallettiğini didiklememek için fiziksel olarak kendimi tutmam gerekti ve âna odaklandım. Aklımın o taraflara fazla kaymasına müsaade edersem, onun iyiliği için sakın kalmaya harcadığım çaba nafile olacaktı.

“Ben bir yer biliyorum,” dedim ona. “Çok uzak değil. Belki iki saatlik bir mesafede. Oraya gidebiliriz. Eğer istersen.”

Gözleri sanki meraklanmış gibi daha da irileşmiş ve parıldamıştı. “Biz mi?”

“Bu...” Bakışlarımı ondan kaçırarak boğazımı temizledim. “Onu ima etmiyordum... Demek istediğim... Siktir.” Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. “Burada kurallar ne bilmiyorum. Yalnız gitmen için ayarlamaları yapabilirim, istediğin buysa.”

“Yani... Bunu yapabilir misin?”

Bu hâldeyken onu benden uzağa gönderdiğimi hayal etmek neredeyse ıstıraba eşdeğerdi ama aklıma Parker’a verdi-

ğim söz geldi ve ne olursa olsun ben kahrolasınca bir hayvan *değildim*, o yüzden ciddiyetle başımı yukarı aşağı salladım. “Eğer istediğin buysa. Benden ne istiyorsan onu yapacağım, Mackenzie.”

Başını eğip belinin etrafında kırışmış nevresime baktı, parmağıyla kumaşın kenarıyla oynarken hafifçe altdudağını ısırdı. Bu hareketini gözümü kırpmadan izledim, ağzımı başka bir yerde kullanmadan önce o dudağı kendim ısırarak için duyduğum dürtüyle savaştım. Bu kadar *güzel* kokmak zorunda mıydı?

“Peki ben...” Yutkunduğunu duydum, bedenini bir milim oynattığını gördüm. Gözlerim her küçük hareketini takip etti. “Benimle gelmeni istersem?”

Evet. Omega. Benim.

Bilinçaltımın derinlerindeki yüksek kükremeyi bastırmak için dişlerimi sıktım. “İstiyor musun?”

Bakışlarını gözlerime dikti, parlak, kehribar rengi gözleri şimdi daha koyuydu; kendimi içinde kolayca kaybedebileceğim koyu, ham bal rengiydi. “Benimle gelmeni istiyorum.”

“Sen...” Tırnaklarımı pantolonumun kumaşının üzerinden tenime batırdım ve hafif acının kontrolüme tutunmama sağlamasına izin verdim. “Benim yardımımı istiyorsun.”

Cevap vermesi en az on saniye sürdü. “Evet. Biz... birbirimize yardım edebileceğimizi söylemiştik, değil mi?”

O bunları söylerken bile bir yanımda bu işin çok tehlikeli bir hâl aldığıнын, anlaşılmamızın sınırlarının en azından benim için fazlasıyla bulanıklaştığıнын farkındaydı. Sadece bu sebep bile onu kuzenimin şehrin dışındaki kulübesine tek göndermeme yeterdi. Her geçen gün düşüncelerimi gitgide işgal eden bu kadınla paylaşacağım böylesi yakın bir deneyimden kaynaklanacak felakete balıklama atlamamak için aramıza olabildiğince mesafe koymalıydım.

Ama bunların hiçbirini yapmadım çünkü şu an ona dokunma fikri sudan bile daha temel bir ihtiyaçmış gibi geliyordu. Hatta nefes almaktan.

“Evet. Söylemiştik.”

“Ve senin de bildiğin bir yer var?”

Başımla onayladım. “Kuzenimin Pleasant Hill’de küçük bir kayak evi var. Aşağı yukarı iki saatten az sürecektir bir yolculuk,” dedim tekrar. “Eminim bize... ödünç verir. Birkaç günlüğüne.”

Bedenim, o böyle inanılmaz kokarken Mackenzie’yle yalnız birkaç gün geçirme düşüncesiyle âdeta çılgılık atıyordu. Ona *yapmayı* düşündüğüm tüm o şeyler. Düşüncelerimi okusa çılgılık ata ata benden kaçardı.

“İş ne olacak?”

Gözlerimi kırptırdım. Henüz o kadarını düşünmemiştim. Kucağıma bakarak kaşlarımı çattım ve en bariz olanı aklıma dank etmeden önce tüm seçenekleri gözden geçirdim. “Kızgınlık dönemi iznim var.”

“Öyle mi?”

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “*Bizim var,*” diyerek kendimi düzelttim. “Sonuçta benim eşimsin.”

“Eşin,” diye beni tekrar etti ve bana o hararetli bakışı yok mu... keşke bir şekilde fotoğrafını çekebilseydim. Böylece canım ne zaman istese çıkarıp bakabilirdim. “Onlar öyle sanıyor.”

Gerçeklik kaypak bir kaltaktı ve aramızdaki her şeyin sahne olduğunun hatırlatılmasıyla garip bir batma hissettim. Şu an bunun nedenini araştırarak zihin gücüm yoktu, hafifçe kızarması ve yumuşacık dudakları dikkatimi dağıtmıştı. Mackenzie’yi yakın gelecekte gönlümce tadına bakıp doyaya dokunabileceğim bir yatağa atmak dışında bir şey düşünemiyordum.

“Doğru,” demeye başladım.

Tekrar dudağını ısırduğunda aletime sakın kalması için içimden yalvardım çünkü şu an bundan daha güçlü olmama ihtiyacı

olduğunu biliyordum. Kısa sürede halletmem gereken ayarlamalar vardı.

“Tamam,” dedi rahat bir tavırla.

“Tamam mı?” Üstelediğim için aptalın teki olabilirdim ama emin olmak zorundaydım. “Benim... yardım etmemi istediğine eminsin yani?”

Mackenzie yüzümü inceleyerek bunu bir dakikalığına kafasında tarttı, sonunda nevresimlerden yaptığı küçük yuvasından bir hışırtı eşliğinde çıktı ve bana yaklaşmak için yatakta yavaşça emekledi. Bana dokunmadı, ellerini sertçe yatağa bastırmıştı ama dudaklarını benimkilere dokundurmadan saniyeler önce sıcak nefesini ağzımda hissettim. Şekil değiştirmeye duyduğu ihtiyaç şiddetlenince muhtemelen evimi yok edeceğimizi bilmeme rağmen onu oracıkta almamak için bütün irademi kullanmam gerekti.

Şu an bu olasılığa değermiş gibi geliyordu.

“Eminim,” diye mırıldandı. “Kuzenini ara.” Dudaklarıma tekrar ufak bir öpücük kondurdu ama yine de az kalsın beni delirtecekti. “Acele et, Noah.”

Hayatımda hiç bu kadar hızlı hareket ettiğimi sanmıyordum.

Mackenzie

Noah'nın kuzeninin kulübesine gidiş yolu işkence gibiydi. Katettiğimiz her kilometreyle beraber ateşim daha da yükseliyor, içimde gitgide körüklenen yangın beni tüketmekle tehdit ediyordu. İki saatlik yolculukta Noah'nın direksiyonu fazla sıkı kavradığını fark ettiğim anlar olmuştu; diğer zamanlardaysa bana dokunmak için bilinçsizce uzanıyor, ardından son saniyede elini çekiyordu. Sanki bana dokunursa duramayacağından korkuyormuş gibiydi. Buna sevinen bir yanımda vardı ama öteki yanımda ne hissetmesi gerektiğinden pek de emin değildi.

Başladığını ikimizin de anlamadığı bu garip kırgınlık dönemimde bana yardım etmesi için Noah'nın da gelmesi benim fikrimdi ama zihnimin berraklık kazandığı kısa anlarda (ki sayıca çok azlardı) tereddüde düşmekten kendimi alamıyordum. Noah beni hastanede bulduğundan beri hissettiklerim, görünüşe göre bedenimin her parçasının ona *ihtiyaç* duyması... Bu daha önce deneyimlemediğim bir histi.

Çok ağır geliyordu, yetişkinlik hayatım boyunca kaçındığım her şey bir araya gelmişti sanki ama kafamda, tenimde ve karnımın en derinlerinde birikmeye devam eden tüketici sıcaklık yüzünden bununla savaşıyordum. Savaşmak *istiyor* gibi de değildim ve başlı başına bu bile durumu yeniden gözden geçirmemi gerektirmez miydi?

Pleasant Hill'e yaklaştıkça kar yağışı şiddetlendi; pencereye vuran iri kar taneleri, arabanın dışındaki ağaçlarla yolu kaplayan pofuduk beyaz battaniyeye ekleniyordu. Noah yolculuk boyunca çok az konuştu; kesik kesik aldığım nefesler ve kısık sesli inlemeler dışında benim de muhabbet edecek havada olduğum söylenemedi. Şekil değiştirme ihtiyacı artık çok şiddetliydi, derim öyle feci gerilmişti ki sanki her an yırtılacakmış gibi hissediyordum. Daha önce yaşamadığım bir şey değildi; kızgınlık dönemindeki bir şekil değiştiren olmak hayvani tarafın daha baskın olması anlamına geliyordu ama hiç bu kadar kötü olduğunu hatırlamıyordum. Bu seferki çok farklı ve neredeyse tamamen yeni bir deneyimdi.

Bu da Noah'nın fazlasıyla endişelendiği sonuçları düşünme neden oldu. Tabii mantıklı düşünce üretebildiğim zamanlarda. Yolculuğun yarısı, nerede olduğumu hatırlamakta zorlandığım puslu bir hezeyan hâlinde geçmişti.

"Hemen şuradaki ağaçları geçince," dedi Noah bir noktada. "İyi misin?"

Sanırım başımla onayladım. "Hâlâ canım yanıyor."

İşte o zaman elini hissettim, şakağımı okşarken tüy kadar yumuşaktı. Bu küçücük dokunuşun aniden çok daha iyi hissetmemi sağlaması inanılmazdı. "Hâlâ ateşin var," diye mırıldandığını duydum. "Evden çıkmadan önce seninle ilgilenmeliydim."

Seninle ilgilenmeliydim.

Bunu düşünmek titrememe neden oldu çünkü *benimle ilgilenmenin* bana dokunmak, içimi doldurmak, bedenime yalvardığı her şeyi vermek olduğunu biliyordum.

Gür, kar kaplı bir çam koruluğundan geçerken bembeyaz karla keskin bir tezat oluşturan koyu renkli yapıyı görünce ağır gözkapaklarımı kırıpıştırdım ve büyüklüğü kulübeden hallice, köhne binaya bakmak için başımı güçlkle kaldırdım. Ahşap yıpranmıştı, tırabzan birkaç yerden kırık ve çatıdaki kiremitlerden bazıları sanki her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

“Hunter burayı cidden bir elden geçirmeli,” diye homurdandı Noah. Gözlerini bana dikti. “Kusura bakma, ben de buraya geleli biraz oluyor.”

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil.”

Arabayı girişe çektiğimizde kulübenin ön kapısı açıldı ve Noah’yla aşağı yukarı aynı boyda görünen ama her nasılsa ondan çok daha geniş olan iriyarı bir adam ortaya çıktı. Gri beresinden fırlayan koyu saçları Noah’nınkiyle benzer bir tondaydı ama onunkiler dağınık ve kıvrıkcıktı. Yüz hatları da pek çok açıdan Noah’yı andırıyordu; dudakları koyu renk sakallarının ardına gizlenmiş olsa da onunkiler kadar dolgundu ve o da Noah’nın şu bayıldığı, hafiften sinir olmuş ifadesini takınmıştı.

“Kuzenin bu mu?”

Gözlerim onu bulduğunda Noah gerilmişti, dudakları bir somurtmayla aşağı kıvrılmıştı ve bakışları sertti. Bana bakmak için başını çevirdiğinde âdemelması sert bir yutkunmayla yukarı aşağı hareket etti, gözleri kararmıştı ve ihtiyatlıydı. “Burada kal,” dedi, ricadan çok emir sayılırdı. “Arabadan çıkma.”

“Tamam?”

Noah verandadan bizi kısa bir el sallamasıyla selamlayan ve ağzından bir nefes veren kuzenine baktı. “Hunter da alfa.” Sesi de daha gergin geliyordu. “Şey olsun istemiyorum...” Başını iki yana salladı. “Seni böyle koklamasını istemiyorum.”

“Eminim ki bir şey...”

“Şu an nasıl koktuğuna dair hiçbir fikrin yok, Mackenzie.” Noah hırladı. “Bu yolculuk boyunca arabayı kenara çekip sana arka koltukta kenetlenmemek için irademin her zerresini kullanmam gerekti.”

Sessizce keskin bir nefes aldım ve bunu duymak Noah’nın gözlerini kırıştırmasına, yüz ifadesinin hafif bir şaşkınlığa dönüşmesine neden oldu.

“Özür dilerim,” dedi alelacele. “Ben...” Önüne döndü, parmakları direksiyonu sertçe kavrarken gözlerini yumdu. “Lütfen burada kal.”

Ah.

Bacaklarımın arası zonkladı ve iç çamaşıma biraz ıslaklık bulaştı. Noah’nın burun delikleri genişledi ve onun *bildiğini* bilmek bana garip şeyler yaptı. Şu an onu ne kadar çok istediğimin kokusunu alması.

“Kalacağım,” dedim usulca.

Kaskatı bir hareketle başını sallayarak onayladı. “Teşekkür ederim.”

Onun arabadan inmesini ve ayaklarını vura vura karda yürüyerek verandadaki kuzeninin yanına giderken paltosuna sıkıca sarınmasını izledim. Konuşurlarken Noah hâlâ biraz gergin görünüyordu ve bir noktada Hunter başını çevirip ön camdan bana baktı, sert gözleri beni ürpertti.

Bu ailenin genleri yok mu...

Noah, Hunter’in merakından hiç mutlu görünmüyordu, bedeninin duruşundaki her şey şu an başka birinin bu kadar yakınında olmasından duyduğu rahatsızlığı haykırıyordu. Özellikle de Hunter gibi birinin.

Peki ama bu neden bu kadar hoşuma gidiyordu? Kızgınlık döneminde olmamla alakası olmayan bir sıcaklık bastı; bu sıcaklık, sanki içine ısıtılmış taş yerleştirilmiş gibi göğsümden bütün vücuduma yayılıyordu. Bütün bu süreç boyunca Noah’nın hiç onluk olmayan sahiplenici tavırlar takındığı doğruydu ama kendime bunun, onun hormonlarının benimkilere verdiği tepkinin bir yan etkisi olduğunu söyleyip duruyordum. Ortada alfa içgüdülerinin devreye girmesinden fazlası yoktu ve daha önce pek kullanılmadıklarından aşırı yüklenme olmuştu. Çünkü bundan fazlası olamazdı... değil mi?

Hunter ona bir anahtarlık verip omzuna vururken hâlâ bunu düşünüyordum. Hunter'ın dudaklarının çarpık bir sırıtışla kıvrılmasını, ardından merdivenden inip kulübenin hemen yanına park edilmiş koyu yeşil, eski bir Bronco'ya yönelmesini izledim. Noah da yüzünde hâlâ aynı kaskatı ifade, dudaklarında aynı gerginlikle onun arabaya atlayıp gitmesini izledi. Huzursuz görünse de Noah'yı izlemek daha da kızarmama neden oldu. Daha ne kadar kızaracaksam... Sığ nefesler alıp verirken derimdeki gerilme iyice azdı. Bütün bedenim onun yanma gitmemi haykırıyordu, görünüşe göre Noah'nın bize tam olarak istediğimiz şeyi verebileceğinin farkındaydı. O an, yalnız olduğumuzu da bildiğimden, hiçbir şey bu iriyarı, gergin doktorun kulübenin basamaklarını inip peşimden gelmesi kadar önemli gelmiyordu.

Noah kulübeyle yolcu koltuğu arasındaki mesafeyi kaparken yerimden kıpırdamadım, tuttuğum nefesi vermek için kapıyı açmasını ve bana bakmak için eğilmesini bekledim. "Artık gelebilirsin."

Siktir.

Baştan ayağa titredim. Aslında beynimin yorumladığı şekilde söylememişti ama bu, bacaklarımı arzuyla birbirine bastırmama engel olmadı. Noah sessiz bir davetle elini uzattı ve elimi avucuna koyduğumda alev alev yanan tenime karşı buz gibiydi. Başparmağıyla avucumu ileri geri yavaşça okşadı ve ardından beni arabadan çıkardı, ona doğru sendelerken titrek bacaklarımın üzerinde durmam için bana destek oldu. Bu soğuk havada bile bedenlerimizin arasında bir sıcaklık vardı ve Noah'nın belime koyduğu eli kıyafet katmanlarına rağmen yakıcıydı.

"Hadi içeri girelim," mırıldandı. "Artık baş başayız."

Bunun başımı döndürmesi, nasıl bir ilişkimiz olduğu düşünülürse tehlikeli olmalıydı ama bunu bilmek hislerime engel olmadı. Hem de biraz bile.

Noah'nın beni götürdüğü yatak odasındaki ahşap gardıroba kızgınlık dönemi acil durum istasyonu kurmasını izledim; su şişeleri, elimin hemen altındaki atıştırmalıklar ve havlular bir kanıtsa, Noah bu durumu benden daha detaylı düşünmüş gibi görünüyordu. Ağzına götürdüğü elinden ve ihtiyacımız olabilecek başka bir şey var mı diye zihnindeki listeyi kontrol ediyormuş gibi kaşlarını çatmasından ne kadar stresli olduğunu görebiliyordum, sanki bir şeyi eksik bıraktığından korkuyordu. Neredeyse gülecektim, sadece *Noah* böyle bir zamanda bu kadar tedbirli olabilirdi.

Bana ve benimle *ilgilenmeye* ne kadar kafa yorduğunu düşününce midem kasıldı ama şu an bu kafa karışıklığıyla uğraşamazdım.

“Gerçekten burada başka kimse yok mu?”

Noah bana bakmak için döndü. “Hunter, teyzesi Jeannie'yle kalmaya gitti. İşler de eskisi gibi olmadığından...” Bakışları alevlendi. “Sadece ikimiz varız.”

“Vay canına,” dedim boğuk bir kahkahayla. “Bir seks kaçmağı için koca kayak evini kapadın demek. Ne romantik.”

Noah gülmedi. “Nasıl hissediyorsun?”

“Şu an iyiyim,” dedim dürüstçe. “Baş ağrım önceki kadar kötü değil ve benim alev almış gibi hissetmiyorum, yani çoğunlukla.”

“Kokun hâlâ” –dudaklarını birbirine sürttü– “çok yoğun.”

Elimde değildi, aklım yerindeyken meraklanmadan edemedim. “Katlanması gerçekten zor mu?”

“Yani... kolay değil,” dedi Noah. “Aslında aşırı zor.”

Peki bu neden başımı daha da döndürmüştü? Noah'nın benim için biraz delirdiğini itiraf etmesi *hoşuma* mı gitmişti? Bu

kesinlikle işlerin “karmaşık” tarafında yer alıyordu. Gerçi son zamanlarda, Noah’yla ben söz konusu olduğumuzda her şey karmaşık gibi geliyordu. Durumu değerlendirdikçe ödüm böküme karışıyordu. Aşağı yukarı bir ay içinde gideceğini bilirken aramızdaki bu şeye fazla anlam yükleyemezdim. Bu tam da anlaşılmayı kabul ettiğimde kaçınmak istediğim türden bir senaryoydu. Bu tam da *imkânsız* gibi gelen senaryoydu. Kısacık bir süredir tanıdığım bir adam başımı döndüremezdi. Lanet olsun, hiçbir adam başımı döndüremezdi, nokta.

O zaman neden Noah’nın bana bakışı içimi ısıtıyordu? Kızgınlık dönemindeyim diye miydi? Yoksa başka bir şey mi vardı?

“Senin etrafında olmak da zor,” dedim fısıldarcasına. “Gerçekten çok güzel kokuyorsun.”

Ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Öyle mi?”

“Hep çok güzel kokuyorsun,” diye cevap verdim dürüstçe, kelimeler dudaklarımdan neredeyse benden bağımsız dökülmüştü. “Sakinleştirici. Karda olmak gibi ama... sıcak da.”

“Sıcak,” diye tekrarladı gözleri yüzümde gezinirken.

Başımınla onayladım. “Ya da en azından... bende öyle bir etki yapıyor.”

“Gerçekten mi?” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Tekrar yumruklarını sıktı, ardından bana doğru bir adım attı ve ciğerlerimdeki nefesin sanki bedenimdeki yolunu aniden unutmuş gibi takılıp kaldığını hissettim. “Kokunun bana ne yaptığını biliyor musun?”

Bir adım daha attı, artık aramızdaki mesafe o kadar kısaydı ki. Ben de daha da kısaltmaya çalışarak yatağın kenarına kayıp öne eğildim. “Hayır.”

“Sanki kontrolü kaybetmişim gibi hissetmeme neden oluyor,” dedi kısık sesle, ellerini belime koymak için eğilirken ayakları benimkilere çarptı. “Ve ben oldukça kontrollü biriyimdir.”

Sertçe yutkundum. “Başka?”

“Başka başka...” Öne eğildi, kokumu içime çekmek için burnunu boğazıma sürttüğünde titredim. “Artık tadını, sana dokunmanın *nasıl bir his olduğunu* bildiğim için kokun bana her şeyi hatırlatıyor.” Boğazımın dibindeki koku bezinde dudaklarının tüy kadar hafif dokunuşunu hissettim ve eğer hâlihazırda oturmuyor olsaydım dizlerimin bağı çözülürdü. “İçine girdiğimde çıkardığın sesler.” Diliyle yine aynı noktaya vurduğunda nefesim kesildi. “Ağızıma boşaldığında dilimdeki tadın.” Gözlerimi kapamak zorunda kaldım; Noah’nın benimle böyle konuştuğunu hayal edebilir miydim emin değildim ama hoşuma gitmediğini de söyleyemezdim. “Yatağında sere serpe yayılmış, düğümümü sarmalarken yumuşacık oluşun.”

“Noah,” diye inledim, o sıcaklığın tekrar kaynama noktasına ulaştığını ve yeni yeni ulaşabildiğim azıcık sakinliği de buharlaştırdığını hissedebiliyordum.

“Bunu istiyor musun, Mackenzie?” Dişleri tenime sürdüğünde dengemi kaybetmemek için gömleğine tutunmak zorunda kaldım. “Düğümümü istiyor musun?”

Altında kıvrandım, bütün mantığım pencereden son hız fırlayıp karlara gömülmüştü. “Noah, ben...”

“Ne kadar ıslandığını kokundan anlayabiliyorum,” diye hırladı. “O kokuyu her zaman alabiliyorum. Benim için ıslandığını bilmenin beni ne kadar delirttiğini biliyor musun? Seni *benim* ıslattığımı bilmenin?”

Haklıydı; iç çamaşırım resmen sıırılsıklam olmuştu ve derimin her santimi ateşe verilmiş gibi gerilmişti. Aslında beni komple ateşe vermişler gibi hissediyordum. İçten dışa yanıyordum.

Bir elimin istediğini yapmasına müsaade ettim, parmak uçlarım gömleğinin eteğinin orada açıkta kalan küçük kısma kadar indi. Onu avuçladığımda teklif ettiği şeyi bana ne kadar vermek istediğini *hissettim*, aleti pantolonunu zorluyordu ve

kumaşın üstünden bile sıcaktı. Şu an neler hissettireceğini biliyordum, beni hazla acının sınırının bulanıklaştığı o yoğun noktaya kadar nasıl esneteceğini biliyordum ve bunu istiyordum. Şu an daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu.

“Siktir,” diye tısladı Noah onu pantolonun üzerinden sıktığımda. “Beni delirtiyorsun, Mackenzie.”

“Ben de delirmişim gibi hissediyorum,” diye fısıldadım.

Bir kramp bütün vücudumu delip geçerken keskin bir nefes aldım, derimin altında elektrik akımı varmış gibi bir ısı patlamasıyla alev alev yandığımı hissediyordum. Noah benden uzaklaşınca acı dolu bir ses çıkardım, gözleri tahrik olduğu için koyulaşmıştı ama bir elini yanağıma koyarken kaşları endişeyle çatıktı.

“Şey yapman gerek...” Nefesi hırıltılıydı, bu da burada yalnızca benim etkilenmediğimi, onun da aynı durumda olduğunu iyice kanıtlıyordu. “Şekil değiştirmen gerek,” dedi neredeyse hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla. “Yakında.”

Onun hayal kırıklığı benimkini de yansıtıyordu çünkü şu an biyolojimin temel içgüdülerine teslim olmak istemiyordum; tabii bu, yangın hâli geçene kadar Noah’nm yatakta beni becermesini içermiyorsa.

Ama haklı olduğunu biliyordum.

“Sen...” Yutkundum ama boğazım kurumuştı. “Benimle gelebilir misin?”

Noah çenemi yukarı kaldırdı, başparmağını altdudağımda gezdirdikten sonra dişlerime, ardından da dilime bastırdı. Kendime engel olamadan parmağının ucunu yaladım ve buna göğsünün derinliklerinden kopan bir gürlemeyle karşılık verdi. Dudakları titrek bir nefes vermek için aralandı.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Tabii...” Çenesini sıktı ve sadece bu tür anlarda görebildiğim o vahşiliği yakaladım. Şu an kendisi gibi hissetmediğini biliyordum, bana olan şeyden

etkilendiğini kokusundan anlayabiliyordum ama gariptir ki korkmak yerine vücudumda hiç aşına olmadığım bir heyecan dolaşıyordu. “Tabii burada olduğumuz... sen benim olduğun müddetçe, Mackenzie.”

Mantıklı tarafım her şeyin hormonal saçmalıkların ürünü olduğundan endişeleniyordu.

Mantıksız tarafımsa zerre umursamıyordu.

Noah

Epeydir şekil değiştirmemiştim ve Mackenzie'nin arkasından koşarken pençelerimin altındaki taze kar hoş bir his uyandırıyordu. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra ağaçlara doğru fırlamadan önce onu sadece bir anlığına görebilmiştim. Ormanın içinde gözden kaybolmadan evvel gözüme kum rengi bir kürk çarpmıştı. Kızgınlığı yaklaştığı için içgüdüleriyle benden daha senkronize olduğu belliydi, özellikle de bu güdülerini kullanmamın üzerinden ne kadar zaman geçtiği düşünüldüğünde.

Mackenzie'ye haftalar önce söylediğim gibi baskılayıcılar gerçekten de şekil değiştirme dürtüsünün ortaya çıkmasını engelliyordu ama şimdi böyle koşarken neden bunu daha erken yapmayı tercih etmediğimi sorguluyordum. Bu hâldeyken, işimde ve kişisel hayatımda duyduğum endişeler çok uzakta kalmış gibi geliyordu. Geriye sadece Mackenzie'nin kokusu ve ona daha da yaklaşmak için duyduğum güçlü arzu kalmıştı.

Bir açıklıkta onu gördüm, güneş ağaçların arasından süzülüyor ve kürküne vuruyordu. Dört ayak üzerinde durup beni beklediğini fark ettim. Benden daha ufaktı ama sanırım güçlerimiz denkti. Kehribar rengi gözlerinde keskin bir bakış vardı ve yaklaşmamı izlerken kulaklarını dikkatle kaldırdı, sanki her an kaçacakmış gibi başını yere eğmişti. Ne yapıyordu böyle?

İlkel formundayken beni tanımamış olma olasılığına karşı ona havladığımda cevaben kara doğru hırladı ve havayı ısırarak dişlerini birbirine çarptı. Yaklaşmamı izlerken olduğu yerde dönerek kar kaldırdı, tam ona doğru atılmak için harekete geçmiştim ki pençelerinin onu taşıdığı kadar büyük bir hızla ağaçların arasına fırlayarak beni kafa karışıklığı içinde bıraktı. Otuz metre ötemde durdu ve arkasına dönüp bana baktı, artık bir meydan okuma olduğunu hissettiğim o savunmacı pozisyonu almıştı.

Benimle oyun oynuyor.

Bu formdayken bile alaycı gülümsemesini neredeyse görebiliyor, sırf beni sinirlendirip tepkime gülebilmek için benimle dalga geçen tatlı sesini duyabiliyordum. Oyunun beklentisiyle tüylerim kabardı, havaya biraz kar tekmeledim ve başımı geriye atıp onu uyarırcasına bir ses çıkararak oynamaya hazır olduğumu belli ettim. Cevap olarak ağzından bir nefes verdi ve başını geriye attı, hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Karı pençeledim ve atılmaya hazırlanarak başımı eğdim.

Sanki başka bir zamanda yaşıyormuşuz gibiydi; şu an yaptığımız şey, atalarımızın bu şekilde ormanda yaşadığı dönemlerden kalma gibi geliyordu. Yemeğimizi avladığımız ve eşlerimizi benzer bir dansla etkilediğimiz zamanlardan. Ve şu an gösteriyi ilkel beynim yönettiği için bu çok tatmin edici bir düşünceydi.

O tekrar koşmaya başlayana kadar hareket etmedim, pençelerimi orman zeminine tamamen yerleştirip peşine düşmeden önce ona erken başlama fırsatı verdim. Kaslarım yanana kadar koştum, hafif batma hissi garip bir keyif veriyordu. Kıvrak bedeninin sanki bu ormanda doğmuş gibi ağaçların arasından dönmesini, onu yakalamanın kolay bir iş olmayacağını ifade edişini izliyordum. Bu beni bir nebze bile caydırmadı; hatta bu yeni zorluk, onu daha da yakalamak istememe neden oldu. Oynadığımız bu oyunu daha da eğlenceli hâle getirdi.

Daha temel içgüdülerimin beni ele geçirmesi için insan düşüncelerimi bıraktım ve Mackenzie'yi avlıyormuşum gibi bedenimi alfa tarafımın yönetmesine müsaade ettim. Sanki o tadına varmak istediğim bir avmış gibi, ki sanırım bir bakıma da öyleydi. Çünkü şekil değiştirmiş olsak da geçen her dakikanın onu kızgınlığına yaklaştırdığını kokusundan anlayabiliyordum ve karların ortasında, yenilecek kadar *olgun* kokuyordu. Onu kayak evine götürdüğümde sıcak, ıslak ve arzu dolu olacağını biliyordum; düğümümün etrafına kenetlenmesinin vereceği hissi düşünmek bile beklentiyle *ulumama* neden oldu.

Bu ses önümde ilerleyen Mackenzie'yi durdurdu ve ben de karda kayarak onun birkaç adım ötesinde dururken nefeslendim. Gözlerinde önceki arzunun izlerini gördüm, insan tarafı resmen gidip onu almam için yalvarıyordu. Arkamızda bir hışırtı duyunca yüksek bir hırlamayla döndüm, bizi takip eden davetsiz misafir her kimse uyarmak için gözlerimi Mackenzie'den ayırdım ama sadece ağaçtan ağaca konan bir kuş gördüm. Mackenzie'ye geri dönerken sinirle homurdandım ama onu hiçbir yerde bulamayınca panik, içimde nabız gibi atmaya başladı.

Alfa tarafım onu bulmak için bir o tarafa bir bu tarafa koşarken onu kaybettiğim için gitgide artan bir korkuya kapılıyordum, gerçi mantıklı tarafım yakınlarda bir yerde olması gerektiğini biliyordu. Olduğum yerde döndüm ve endişeyle tiz bir uluma koyuverdim, kokusunu hâlâ alabiliyordum ama onu göremiyordum.

Hangi cehenneme kayboldu?

Yaklaştığını çok paniklediğim için fark etmemiş olabilirdim; belki de kulaklarıma hücum eden kan arkamdan gelen ayak seslerini perdelemişti. Bu da *üzerime* çıkana kadar peşimde olduğunu fark etmediğim anlamına geliyordu. Bedeni benimkine çarptı ve yerde yuvarlandık, o kadar şiddetli bir çarpışmaydı ki

ikimizi de insan formlarımıza geri döndürdü. Çıplak bedenlerimiz karda birbirine dolanmış hâlde yatıyorduk.

Teninin rengi pembeye çalıyordu, şüphesiz diğer formundan henüz çıktığı için hâlâ sıcaktı ve yumuşak sarı saçları yüzünün etrafına dağılmıştı. Gözlerindeki vahşi ifadeyle tam bir uyum içindeydi. Bacakları beni yere sabitlemek için belimin iki yanından uzanırken göbeğime yayılan ıslaklık bir işaretse –ki öyleydi– haklı çıkmıştım. Benim için ıslanmıştı.

“Yakaladım seni,” diye mırıldandı memeleri soğuk havada hızla inip kalkarken.

Ellerimi kalçalarında gezdirirken dokunuşumla nasıl titrediğini hissettim. Artık iyice kızışmış durumdaydı, tam anlamıyla kızgınlık dönemine girmişti ama böyle devam edersek bu havanın onu hasta edeceğini biliyordum. “Burada kalırsak üşüteceksin.”

“Hımm.” Eğilmesiyle birlikte göğsüme değen meme uçları nefesimi kesti. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılarak benimkilerin üzerinde gezindi. “O zaman ısıt beni.”

Burada, karların üzerinde onu almaya hazırdım ama tam o sırada üzerimden fırlayıp yeniden şekil değiştirdiğinde fırsat bulamadım. Ben de hemen arkasından şekil değiştirdim ve o sırada geldiğimiz yöne, kulübeye doğru koştuğunu fark ettim. En tepede bir an durdu, başını geldiğimiz yöne çevirip sessiz bir davetle salladı. Bana onu yakalamam için meydan okur gibiydi.

Benim niyetim de tam olarak buydu.

Yetişkinlik hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Onu bizzat seçtiğimiz yatak odasında güvende tutarken bile kaçamayacağı şekilde bağlamak istiyordum. Bedenimdeki her

hücre onun için yalvarıyor, kokusuyla başım dönüyordu. Dilim onunkine dolanırken tadından âdeta sarhoş olmuştum. Benimkine değen bedeni sıcacıktı, kalçamı bilinçsizce ona sürterken aletimin başı yapışkan bir iz bırakarak karnında kayıyordu. Bedeninin her tarafını böyle işaretlemek için garip bir arzu duyuyordum, böylece kimse ona dokunmaya cüret edemeyecekti.

Bacakları yatağa çarpana kadar geri geri yürüdü, onun o minik bedenini kaldırmak, şiltenin ortasına atıp üzerine çıkmak öyle kolaydı ki. Ağzım bedenini bir an olsun terk etmedi, o altımda kıvranırken dilimle ve dişlerimle her santimini tadıyordum.

“Yanıyor,” diye tısladı dilim memesinin kıvrımında gezinirken. “Acıyor, Noah.”

“Şşş,” diye onu yatıştırdım, dilimle meme ucunun etrafında yuvarlak çizerken parmaklarım hafif bir dokunuşla karnına doğru iniyordu. “Daha iyi hissetmeni sağlayacağım.”

Bacaklarının arası sırlıslıkladı, parmaklarım kıvrımlarıyla oynarken ıslaklığı uyluklarına, battaniyelere ve elime akıyordu. İki parmağımı içine sokunca inledi. Kolayca girmişlerdi, her sokup çıkarışında kulaklarımda çınlayan erotik bir ses çıkıyordu.

Kalçasını elime doğru oynatırken parmaklarını saçlarıma dolayıp çektiğinde meme ucuna doğru inledim, sessizce acele etmemi söylerken kafamı tırmalıyordu. Daha önce ona böyle dokunurken kendimde değilmişim gibi hissetmişim, şimdiye bambaşka biriymişim gibi hissediyordum. Mantığım ve bundan sonra olabilecek şeylere dair endişelerim buhar olup uçmuş, bunların yerini ona duyduğum saf ihtiyaç ve benden istediği her şeyi ona verme arzusu almıştı.

Ellerimi beline sardım ve hiç uyarmadan onu yüzüstü çevirdim, şaşkınlık dolu bir ses çıkardı ve ellerimin arasında kıvranmaya başladı.

“Noah, sen ne?..”

“Kalçanı kaldır,” dedim belinden çekerek. “Seni görmek istiyorum.”

Bacakları öyle bir titriyordu ki en ateşli kısmını gözlerimin önüne sermesi için kıcını havaya kaldırmasına yardım etmem gerekti. Sanki yalayıp yutmam için bana sataşıyormuş gibi uyluklarından akan ıslaklığı görünce kanım uğuldamaya başladı.

Tam da düşündüğüm şeyi yapmam sanırım onu hazırlıksız yakaladı; dilimi bacağına arkasına bastırıp ince, şeffaf akıntıyı yaladım ve burnumu bacaklarının arasına soktum. Kıvrımlarını yalayarak dilimi içine sokup çıkarırken ve artık neredeyse zonklayan, şişmiş klitorisine dilimle minik darbeler indirirken şilteye doğru anlaşılmaz sesler mırıldandı.

Kızgınlığının tadını alabiliyordum; bal ve sıvılaştırılmış seks gibi kokuyordu, bu karışım da onun için delirmeme fazla fazla yetiyordu. Onu iştahla yaladım, dudaklarımla dilim teninin yumuşak kısmında çalışıyor, karnının altından uzanan elim klitorisini okşuyordu. Mackenzie’yi olduğu yerde tuttum ve parmaklarımla hassas tomurcuğuyla oynarken sanki açlıktan ölmek üzere olan bir hayvanmışım gibi onu yalayıp yuttum.

“N-Noah,” dedi nefes nefese, altdudağı biraz titriyordu. “Noah, ben... ah. Ben...”

“Alfa,” diye hırladım tenine doğru ve parmaklarımı klitorisine daha fazla bastırdım. “Bana Alfa demeni istiyorum.”

Konuşan ben değildim sanki, kendimdeymişim gibi de *hissetmiyordum* ama sakın, soğukkanlı Noah belli ki sürücü koltuğundan inmişti çünkü şu an beni ele geçirmiş olan saf içgüdüleri kontrol edemiyordu. O Noah’nın dokunulmak için yalvaran sıcacık, uysal omega karşısında hiç şansı yoktu.

Dilimi tekrar içine soktum ve dudaklarından dökülen keskin haykırış hoşuma gitti.

“Alfa.”

Bu kelime kanımın âdeta şakımasına neden oldu, hiç bilmediğim taraflarım keyifle fır dönüp uludu. Tekrar tepeden tırnağa titrediğini hissedebiliyor, ayak parmaklarının çıtladığını ve nefesinin kesildiğini duyabiliyordum. Zirveye yakın olduğunu biliyordum. Üzerinden kokusunu alabiliyordum. Tadı dilimdeydi. Dilimi daha da derinlere kaydırırken gözlerimi kapadım; dur durak bilmiyordum, onun ağzımda darmadağm olduğunu hissedene kadar da yapamazdım zaten.

Ama dağıldığında sandığım gibi rahatlamadım. Ağzıma boşalırken inleyerek adımı söyleyen, tir tir titreyen bir karmaşa hâlini aldığı anda içimdeki o uğultu yalnızca daha da şiddetlendi ve daha fazlası için haykırmaya başladı.

Dizlerimin üzerine kalktığımda normalde tercih edeceğim gibi nazik değildim. Onu kendime doğru çekerken ellerim kalçalarını fazla sert kavramıştı, aletimin sıcak uzunluğunu kaygan girişine sürtebilmek için kıcını tutarken avuçlarım etine fazla sert bastırıyordu. Bunun sorun olduğuna dair bir işaret vermedi, aksine hoşuna gidiyormuş gibiydi ama kızgınlığının yarattığı pusun arasında zihnim tam o anda berraklaştı ve kendimi içine gömmeme saniyeler kala donakalmama neden oldu.

“Emin olman gerek,” dedim dişlerimi sıkarak. İçimdeki alfa durduğum için isyan edercesine kükrüyordu. “Bunu yapmamı istediğinden emin olman gerek. Seninle şu an kenetlenirsem...” Hırıltılı bir nefes aldım. “Durabilir miyim emin değilim.”

Mackenzie’nin parmak eklemlerime dokumak için uzanan ince parmaklarını hissettim, bana bakmak için yüzünü arkaya çevirirken tenimde yatıştırıcı daireler çiziyordu. “*Lütfen, Alfa,*” diye fısıldadı boğuk bir sesle. “*Lütfen kenetlen bana.*”

Kendini aletime doğru ittirip söylediğini vurgulamak için kalçalarını kışkırtıcı bir hareketle sallayınca tıslayarak bir küfür savurdum. Elimi beline koyup kalçalarımı indirerek kendimi girişine hizaladım, aletimin kabarmış başının içine kayarak

santim santim kaybolmasını izlerken nefesimi tuttum. Etrafımda esnemesini izlemek hayranlık uyandırıcıydı; dar ve sıcak bedeni beni sanki benim için yaratılmışçasına içine alıyordu. Düğümümün henüz biraz şişmiş kökü içinde kaybolup beni tamamen ona bağlayınca boğuk bir ses çıkardım; yakında şişeceğini, Mackenzie'nin ona verebileceğim her şeyi ve daha fazlasını alacağını biliyordum.

Beni hareket etmeye zorlayan da bu düşünce oldu.

Bu pozisyondayken *her şeyi* görebiliyordum, bedeninin benim için tekrar tekrar açılmasını izlemekten gözlerimi alamıyordum ve daha önce ağzımdan hiç çıkmamış kelimelerin, sanki onu bekliyorlarmış gibi dudaklarımdan döküldüğünü duydum.

"Kendine bir bak," diye kükredim. "Sikimi ne kadar güzel aldığına bak."

"Evet," diye inledi. "Böyle devam et."

Kalçalarımı ona çarptım ve içine biraz daha sert girdim. "Buna mı ihtiyacın var? Alfanın düğümüne mi ihtiyacın var?"

Onun alfası değil, diye fısıldadı cılız bir ses uzaklardan. *Onun değil.*

Bu sesi tamamen duymazdan geldim.

"Söyle," diye hırladım. "Alfanın düğümüne ihtiyaç duyduğunu söyle."

"Ben... *Siktir.*" Yüzünü battaniyeye gömüp anlaşılmaz bir ses çıkardı. "Benim... *lütfen... Düğümüne ihtiyacım var, Alfa.*"

"Uslu kız," diye mırıldandım ve bir elimi sırtından aşağı kaydırđım.

Saçları ter yüzünden daha koyu görünüyordu, şakaklarına ve omuzlarına yapışmışlardı. Yüzünü çevirip şilteye yanağını bastırđığında aralık dudakları şişmiş ve kırmızıydı. Gözleri titreşerek açılıp benimkileri bulduğındaysa kehribar rengi irisleri o kadar parlaktı ki neredeyse ışıldıyormuş gibi görünüyorlardı.

“Sana kendini daha iyi hissettireceğim,” dedim dişlerimin arasından. Bedenlerimiz birbirine çarparken çıkan ses odayı dolduruyordu. “Sen daha fazlasını alamayana kadar bu küçük, güzel bedene kenetleneneceğim.”

“Mmm. *Evet*,” dedi nefes nefese ve battaniyeyi yumruklarının arasına aldı. “Tam istediğim.”

“Siktir, çok güzel,” diyebilmeyi başardım sıkıttığım dişlerimin arasından. Aletimde hissettiğim baskı dayanamayacağım seviyelere çıkarken kirpiklerim titreşti. Düğümümün şimdiden kalınlaştığını hissedebiliyordum, bu da her darbemi gitgide zorlaştırıyordu. “Sen mükemmelsin, Mackenzie. Bunu biliyor musun? Kahrolasica mükemmel.”

“Noah, ben...”

Kendimi iyice derinlerine gömünce haykırdı, etrafımda titterken aletimin başı içindeki en hassas bölgeye sürtünüyordu. Kesik kesik aldığı nefeslerden ve uzuvlarının tir tir titremesinden zirveye ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum. Elimi beline dolayıp parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırdım ve oradaki hâlâ hassas sinir demetiyle oynamaya koyuldum.

“*Siktir*,” diye tısladı.

Klitorisinde hızlı hızlı daireler çizdim ve parmaklarımın her hareketiyle etrafımda kasıldığını hissettim. Dudaklarından ismim, *Alfa*, *lütfe*n ve çeşitli edepsiz kelimeler birbirleriyle iç içe geçerek anlaşılmaz bir karmaşa hâlinde dökülüyordu. Zevk suyu aramıza o kadar akmişti ki bedenlerimiz birbirine her çarptığında ıslak bir ses çıkıyordu ve aletimdeki baskı taşma noktasına ulaşırken karnımın kasıldığını hissedebiliyor, onun boşalmasını beklerken güç bela dayanıyordum.

Az kalsın dayanamayacaktım da. Etrafımda dağıldığını hissettikten saniyeler sonra boşaldım ve yapabildiğim kadar derine bir darbe indirirken rahatlamayla kükredim, tatminin tatlı hazzı üzerime çökerken üzerine doğru kıvrıldım. Bedeni-

nin düğümümü kabul etmesinin bende doğurduğu hisler kelimelerle tarif edilemezdi; ben onun içinde kilitlenir, yanımdan hiçbir yere ayrılamamasını garanti altına alırken sanki şimdiye kadar hissettiğim tüm iyi şeyler yekvücut olmuş gibiydi.

İlkel beynimin uğultusu biraz kesilip mantığa minik bir yer verdikten sonra bile bu yaşananlar hakkında endişelenemedim. Sonuçlar ve dikkatli olmakla ilgili bir sürü şey söylemiştim ama... Şu an tek odaklanabildiğim ne kadar *iyi* hissettiğimdi. Ne kadar *doğru*. Derken Mackenzie, sanki bunun için yaratılmışçasına bana sokuldu, bedeni özel tasarlanmış gibi benimkine tam oturdu. Kollarımı sıkıca etrafına dolayıp burnumu saçlarına gömdüm, sırtına yaslı göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Nefes alıp verişlerinin düzene girdiğini duyunca huzurlu bir uykuya daldığını anladım ve saçlarına bir öpücük kondurup onu mümkün olduğu kadar yakınımına çektim, bunu yapmazsam uyandığımda orada olmamasından korkuyordum. Gözlerimi kapadım ve dinlenmeye çalıştım, bunun henüz başlangıç olduğunu ve bu çılgınlığın devamının geleceğini biliyorum ama kafamın içindeki bir uğultu kendini duyurmaya çalışıyordu. Sanırım bu bir süredir duymazdan gelmek için elimden geleni yaptığım şeydi.

Çünkü Mackenzie kollarımda böyle yatarken... onu hiç bırakmak istemediğimi fark ediyordum.

Mackenzie

Son birkaç gün ter ve duyulardan ibaret bir bulanıklık hâlinde geçmişti ve bugün de farklı değildi. Kızgınlığımın yarattığı pusta her şey hem çok uzak hem de inanılmaz derecede yakın geliyordu; duyularım aşırı hassastı ve bedenim daimi bir haz ve acıyla yanıyordu.

Üstelik Noah her saniyesinde yanımdaydı.

Hiç böyle olduğumu, birine Noah'ya duyduğum kadar ihtiyaç duyduğumu hatırlamıyordum ve kendimi ona vermeye devam ettikçe beynimin arkalarında endişe bir parazit gibi büyüyor, hareketlerimi etkiliyor, beni ilgi budalasına çeviriyordu. Uyurken de uyanıkken de ona yapışık yaşıyordum ve içimde olmadığı her saniye işkence gibi geliyordu. Ki dürüst olmak gerekirse bu çok sık yaşanmıyordu.

Hissettiğim şeye odaklanmak için gözlerimi sımsıkı yummuştum. Bacaklarımı iki yanına atmış, kucağında hopluyordum ve aletin üzerinde rahatça hareket edebileyim diye parmaklarını sertçe kalçalarımına bastırmıştı. Vücudum onunki kadar terliydi ve şu noktada bütün oda, birbirine karışıp sarhoş edici yeni bir esans yaratan kokularımızdan bir bulutun içine hapsolmuştu.

Parmağı klitorisimi bulup oynadığında nefesim kesildi, bana birkaç dakika önce yaşattığı orgazmdan ötürü klitorisim

hâlâ hassastı. Başım öne düştü ve ellerimi omuzlarına koymak zorunda kaldım, o beni aletin üzerinde zıplatırken kalçalarımın ritmini bozmamaya çalışıyordum.

“Şu hâline bir bak,” diye mırıldandı başparmağını kıvrımlarımın arasından geçirip ıslaklığı yayarken. “Nasıl da ıslaksın.”

“Ben... *ah*... Pardon, ben...”

Çeneme öpücükler kondurmak için yastıktan kalktı. “Özür dileme,” dedi usulca. “Hoşuma gidiyor.”

Buraya geldiğimizden beri böyleydi; dudaklarından ondan hiç duymadığım edepsiz övgülerle kelimeler dökülüyordu ve daha ilkel olan tarafım belli ki buna bayılıyordu. İkimizden başka kimsenin olmadığı bu ıssız yerdeki odada kulağıma erotik şeyler fısıldaması beni neredeyse dokunuşları kadar titretiyordu.

“Çok yakınım,” diye inledim.

Başparmağı klitorisimde daireler çizmeye devam etti, diğer eliyle kıcımlı kavrayıp her darbemi karşılamaya başladı. “Beni tekrar alabilir misin?”

Düğümü.

Artık bağımlısı olmuş sayılırdım. Önceden de çok iyiydi ama şimdi –bütün beynim sadece içgüdüyle çalışıyormuş gibiyken– düğümü, bu zamana kadar tadına vardığım tüm güzel şeylerin bir karışımı olabilirdi. Hiç boşluk kalmayana kadar beni doldururken sanki *patlayacakmışım* gibi hissetmek... Bu, cinselliğin ötesinde bir hazdı ve bedenim *en sonunda* hep istediği, hep *ihtiyaç* duyduğu şeyi alıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu, hem de iliklerime kadar.

Alfa ve omega olmak böyle bir şey miydi?

Mevcut durumda hiç utanmam olmadığından, canım istediğinde ona doğru eğilip dilimi boğazındaki sıcak ve zonklayan beze bastırmakta hiç tereddüt etmedim, tamamen Noah gibiydi tadı. O inleyene ve aleti bensiz doruğa ulaşmak üzereymiş gibi şişmeye başlayana kadar nabzının attığı noktayı emdim.

“İstiyorum, Alfa,” diye fısıldadım boğuk bir sesle ve hassas tenini hafifçe ısırdım. “Seni istiyorum.”

Kalçalarımı onun hızına göre hareket ettirmeye başlayınca başım döndü, her inişimde aleti içimdeki daha da hassas yerlere sürüyor ve karnımda kıvılcımların saçılmasına neden oluyordu. Kalçalarını her kıvırdığında hissettiğim leziz basınç gitgide artıyordu ve en sonunda patlama noktasına ulaştığında, bedenimin tam da arzuladığı şeyi elde etmekten gelen o tatlı mı tatlı coşkuyu beraberinde getireceğini biliyordum.

Bu his katlanamayacağım kadar ağır gelmeye başlayınca bacaklarımı kalçalarına sıkıca bastırdım, zirveye o kadar yaklaştım ki tadını alır gibiydim. Nihayet boşaldığında, *ben* boşaldığımda, sanki bütün bedenim sıkıca sarılmış bir bobinmiş de şiddetle çözülmüş gibi büyük bir rahatlama hissettim.

Noah'nın kendisini arzuya bırakmasını izlemeyi sevdiğimi bayağıdır biliyordum; gözlerinin kapanışı, dudaklarından dökülen yüksek sesli küfürler, kollarının beni sıkıca sarmalaması... Bunların hepsi var olduğunu hiç bilmediğim yanlarımı tatmin ediyordu. Düğümü bundan önce onlarca kez olduğu gibi şişti, hâlâ ilk seferki kadar aklımı başımdan alıyordu. Hatta belki artık daha da fazlaydı. Hiç emin olamıyordum.

Sonrasında üzerine düştüm; uzuvlarım ağırlaşmış, bedenim tükenmişti. İkimiz de nefeslenirken kalbinin güm güm atışlarını hâlimden memnun bir yorgunlukla dinliyordum. Parmağını kaburgalarımın tembel tembel ileri geri gezdirdiğini hissedebiliyordum. Titredim ve bana sarılırken düğümü hoş bir his yaratarak içimde zonklamaya başladı.

Etrafımın daha farkında hissediyordum, zihnim seks sonrası parlamasıyla berraklaşmıştı ve bu çılgın küçük kaçamağımızın fazla zamanı kalmadığını biliyordum.

“Sanırım geçmeye başlıyor,” diye mırıldandım Noah'nın göğsüne doğru.

Hiçbir şey söylemedi ama bedeninin gerildiğini hissettim, ardından saçıma yumuşak bir öpücük kondurarak bana dinlenmemi söyledi.

Aklından neler geçtiğini bilmiyordum. Birlikte geçirdiğimiz şu birkaç gün ikimizin de kaşındığı bir kabuk muydu yoksa Noah'nın da kafasını benim kadar karıştırmış mıydı hiçbir fikrim yoktu.

Ve daha da kötüsü... cevabı öğrenmekten ne kadar korktugumu yeni yeni fark etmemdi.

Köprücük kemiğime bastırılan soğuk, ıslak bir bezle uyandırıldım, serin kumaş parçası alev alev yanan tenime cennet gibi gelmişti. Gözlerim titreyerek açılırken usulca gülümsedim ve Noah'yı bezi geri çekerken yakaladım, bana endişeyle bakıyordu.

"Ter attın," dedi. "Hastalanmanı istemedim."

Göğsüme o sıcak ağırlık tekrar oturdu ve daha geniş gülümsemek için dudaklarımı birbirine bastırıp yorgun argın doğruldum, bunu yapmak irkilmeme neden oldu. "Tanrım, her yanımda ağrıyor."

"Üzgünüm," dedi Noah suçlu suçlu. "Çok mu kötü?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Tatlı bir ağrı."

Saklamaya çalışsa da bunun onu memnun ettiğini görebiliyordum. "Güzel," diye mırıldandı.

"Ne kadardır uyuyorum?"

Yakındaki komodinde duran telefonuna baktı. "Aşağı yukarı altı saattir. Bu sefer güzel uyudun."

"Ah, şey." Omuz silktim. "Bu... iyi bir şey, değil mi?"

"Muhtemelen kızgınlığının bitmek üzere olduğunu gösteriyor," dedi. Sesi sanki... hayal kırıklığına uğramış gibi miydi?

Yoksa beni mi uyduruyordum bunu?

Daha hafif bir şeylerden söz açmaya çalıştım. “Eminim çalışmadığın için kafayı yemişsindir,” diye takıldım.

Noah hiç tereddüde düşmeden cevap verdi ve dudaklarımın şaşkınlıkla aralanmasına neden olan bir samimiyetle gözlerimin içine baktı. “Başka bir yerde olmak istemezdim.”

“Ah,” dedim sessizce, başka ne diyebilirim bilmiyordum.

Göğsümdeki o sıcak hisler kolları dönüşüyordu, yarattığı yoğun ısı körüklenmeyi bekleyen bir yangın gibiydi. Noah’ya aramızdaki meseleyi karmaşıklaştırmadan böyle takılabileceğimizi söyleyen bendim. Anlaşmaya eklediğimiz küçük yan hakkımız birbirimize bağlanmadan arzularımızı tatmin etmenin bir yolu olacaktı sadece. Bunları söylerken *inanmıştım*.

Peki neden şimdi hiç emin değildim?

“Benimle gelmene gerçekten çok sevindim,” diye lafa girdim tekrar, sesim fısıltıdan ibaretti. Şu an sesimi bulamıyor gibiydim. “Yanımdaki sen olduğun için mutluyum.”

Noah hemen bir cevap vermedi ve başımı kaldırıp ona baktığımda beni incelediğini gördüm. Gözlerini yüzümde gezdirirken sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Ne söylemeye çalıştığını düşününce midem endişeyle çalkalandı; bana aramızdaki bu meselenin fazla çetrefilli bir hâl aldığını mı söyleyecekti? Buna bir son vermemiz gerektiğini? Onun bunları söylemesini *istemiyor* muydum? Kızgınlığın gitgide azalan pusunun ardında duygularım iyice karman çorman olmuştu ve tek bir hissi ayırt edip odaklanamıyordum.

“Ben de,” demekle yetindi en sonunda ve bu iki kelimedenden hiçbir şey çıkaramadım.

Noah’nm yatağımdan çekilmesini izledim, ayağa kalktı ve halının üzerinden odayı aşp diğer taraftaki şifonyere gitti. Baksırını giydi –ki neredeyse kıskanmama neden olacak kadar sıkı kışını hayal gücüne çok az yer bırakacak şekilde sergiliyor-

du- ama gözlerim en çok sırtındaki kasların belirgin hatlarına takıldı, orada burada tırnak izlerim olduğunu düşündüğüm pembe çizgiler vardı. Onlara bakmak yüzümü kızarttı ve bu sıcaklık önce göğsüme, ardından birkaç gündür yaptığımız şeylerin anılarını yüzeye çıkararak daha aşağılara yayıldı.

Şifoniyerden bir su şişesi alıp getirdi, yatağın kenarındaki yerine yerleşip şişeyi bana uzatırken yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Buna ihtiyacın var,” dedi. “Bu sabah kahvaltı etmedin sayılır ve sıvı alman için seni zorlayıp duruyorum.”

“Tamam, anne,” diye güldüm şişeyi alırken. Kapağı açtım ve büyük bir yudum aldım. Suyun büyük bir kısmını içtikten sonra kapağını kapayıp görebilmesi için havaya kaldırdım. “Mutlu musun?”

“Evet,” dedi dümdüz bir sesle. “Dehidrasyon yaşamana hiç gerek yok.”

Bu daha da gülmeme neden oldu. “Vay canına, bunu açıklaması harika olurdu. Noah Taylor tüm besin maddelerini vücudumdan becerip attı.”

“Ben... muhtemelen sana daha iyi bakmalıyım.”

“Ne?” Kaşlarımı çattım, göğsüme sardığım çarşafı bırakmadan (ki Noah’nın gördüğü şeyler düşünülduğünde bu çok aptalcaydı) yatakta kayarak başlıktan uzaklaştım. “Noah. Cidden ama. Kızgınlık dönemim bundan önce de öyle eğlenceli sayılmazdı ama bu seferki...” Yüzümü buruşturdum. “Sen olmasan gerçekten canıma okurdu. Yani, mahvolurdum. Bana müthiş baktın.”

Başını yukarı aşağı sallarken yüzündeki gerginliğin biraz da olsa gevşediğini gördüm. Bu konuda endişelendiğini ve içinin rahatlatılmasına ihtiyacı olduğunu görebiliyordum. Son birkaç gündür tanık olduğum hâline bakılırsa bunun hiç şüphesiz bir alfa özelliği olduğunu farz edebilirdim. Özellikle de burada olduğumuz süre boyunca onu memnun etmeye duyduğum garip içgüdü bir gösterge sayılabilirse.

“Güzel,” dedi sıcak bir tavırla. “Sevindim.”

Bunun günlerdir yaptığımız en uzun konuşma olduğunu fark ettim ve bu da kızgınlığımın geçtiğine dair başka bir kanıttı. Bundan emin olmak içimi bir huzursuzluğun kaplamasına neden oldu çünkü beni iki arada bir derede bırakan hisler bey-nime geri dönüyor, bilinçaltıma yalvar yakar girerken bir sürü gereksiz şeyi merak etmeme neden oluyordu. Mesela, *Bundan sonra bize ne olacak? Ve Bunun bir şeye dönmesini istiyor muyum ki?*

Tüm bunları düşündüğüm süre boyunca ona bakakaldığımı fark ettim ve onun da bana aynı şekilde baktığını gördüm. Keşke ne düşündüğünü bilseydim, keşke onu kendi bulanık düşüncelerimi netleştirecek kadar okuyabilseydim ama Noah’nm yüzünde yalnızca açık mavi gözlerini, güçlü çene hattını ve dolgun dudaklarını görebiliyordum. Bunlar gözlerimi ondan almamı zorlaştırıyordu. Onunla ilk tanıştığımda hepsi bakması hoş şeylerden ibaretti ama şimdi şöyle bir gözüme çarpsalar bile midemde kelekler uçuşturuyorlardı. Bu ne zaman olmuştu ki?

Aniden, “Mackenzie,” dediğinde yerimde hafifçe sıçradım.

Bakışlarımız buluştu, gözlerindeki sıcaklık keleklerin çoğalmasına neden oldu. Bir şey söylemek istediğini görebiliyordum, resmen dilinin ucundaydı ve bir sebepten ötürü, ne söyleyeceğini bilmeye can atıyordum. Hormonlardan mı, bu yerden mi yoksa sadece Noah’dan mı kaynaklanıyordu bilmiyordum ama varlığımın her zerresi dudaklarından dökülmek üzere olan şeye *bağlı* gibiydi.

Bu yüzden hiçbir şey söylememesi beni şaşırttı ama bu şaşkınlığım sadece bir dakika sürdü çünkü öne eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. Her öpücüğünden sonra gelen o tutkulu coşku bu kez daha dingindi; o coşkunun yerini, karnımın hemen altında başlayıp bacaklarımın arasında zonklayana kadar

gitgide derinlere yayılan yavaş, akkor bir alev almıştı. Sadece *bugün* bile kaç kez birlikte olduğumuz düşünülürse tekrar tahrik olabilmem imkânsız geliyordu ama parmak uçları tenime elektrik kıvılcımları saçıyordu, dudaklarımdaki dudakları şarap kadar tatlıydı ve başımı döndürüyordu.

Parmağını göğsümde tuttuğum çarşafa takıp gevşetti ve avucuyla mememi kavradıktan sonra hafifçe sıktı. Kesilen nefesimi dudaklarına hapsetti, bu sırada başparmağı meme ucumla oynuyordu ve daha fazla dokunsun diye bilinçsiz olarak eline doğru eğildim.

“Yumuşacıksın,” dedi hırıltılı bir sesle dudaklarıma. “Çok güzel.”

Ağzı tenimde keşfe çıktığında başım geriye düştü; boğazımdaki, köprücük kemiğimdeki ve meme ucumdaki hissinin tadını çıkardım. Dilini meme ucumda döndürdükten sonra emerek ağzına aldı ve yarattığı his doğrudan haz merkezime hücum ederek daha fazlasını istememe neden oldu.

“Noah,” diye fısıldadım.

Elini karnımdan kaydırıp bacaklarımdan arasına götürdü ve parmaklarını içime soktu. Sırf bu bile beni utanacağım kadar ıslatmıştı ve parmakları içime girip çıkarken yankılanan ıslak ses erotik ve gürültülüydü ama tek düşünebildiğim daha *fazlasını* almaktı. Noah bu sefer acele etmiyordu, alıştığım o çılgın hızdan eser yoktu.

Parmaklarını içime yavaşça kaydırıyor, aynı işkence edici hızla çıkarıyordu ve bunu tekrar tekrar yaparken meme ucumu ısırp yalıyordu. Bütün tenim karıncalandı. Bunu yapmaya devam etmesini, beni çıldırtmayı hedefleyen bu hızla sataşmalarını sürdürmesini mi yoksa devam etmesi, bana elinden fazlasını vermesi için yalvarmayı mı istiyordum, kararsızdım.

Bana dokunurken bedeni benimkini kapladı, onu yakınımaya çektiğimde geniş omuzları ellerimi koymak için mükemmeldi.

Mememin altındaki kıvrımı yaladıktan sonra ısırdı, yumuşak bir haykırış koyuverirken sırtım yay çizdi. Alev alev yanıyormuşum gibi hissediyordum ve bunun kızgınlığımla hiç alakası yoktu.

O yüzden durması resmen acı vericiydi, aniden hareketlerini kesip buğulu gözlerle bana bakmak için başını kaldırdığında nefes nefese itiraz ettim ve bakışlarına karşılık vermek için doğruldum.

“Benimle randevuya çık,” dedi pat diye.

Gözlerimi kırıştırdım, bana hâlâ dokunmadığı için hem yükselmişim hem de sinirliydim. “Ne?”

“Gerçek bir randevuya,” dedi.

“Gerçek...” Geri çekildim ve ne söylediğini algılamaya çalıştım. “Ama... karmaşık. İşleri karmaşıklaştırmak istemiyordun.”

“Ama zaten öyle,” dedi ciddi bir sesle ve gözlerini benimkilerden hiç ayırmadan. “Yani karmaşık. En azından benim için.”

Az önceki tüm endişelerim ve tereddütlerim üzerime son hız hücum etti, onu kol mesafesinde tutmama sebep olan her şey çirkin yüzünü gösterdi. Ben kader saçmalığına inanmıyordum, hatta düpedüz reddediyordum. Sonuçta babamı delirtmiş ve yalnız kalmama sebep olmuştu. O yüzden Noah’ı sakince geri çevirmek, aramızdaki bağı koparmak ve iyi giden bu şeyin vadesini doldurduğunun farkına varmak için bir sürü geçerli sebebim vardı.

Ama kalbim hâlâ pır pırdı ve o ağır, sıcak taş görmezden gelmesi imkânsız bir şekilde göğsümde yuvarlanmaya devam ediyordu. Birden, asıl korktuğum şeyin yaşananların bir önemi olup olmadığını görmek için bir şeyleri riske etmek değil, hiçbir önemi yokmuş gibi çekip gitmek olduğunu fark ettim.

“Gerçek bir randevu,” diye tekrarladım serseme dönmüş hâlde. “Peki ama Albuquerque’ye ne olacak?”

“Çözeriz,” dedi hemen, bundan hiç şüphesi yokmuş gibi. Şu an en ufak bir fikri olmasa da bunu yürütmek için elinden geleni yapacağını ima eder gibi konuşmuştu. “Sadece *evet* de.”

“Noah, emin misin?..”

“İstiyorum,” diyerek lafımı kesti. “Sana bir kez dokunduktan sonra çekip gitme gibi bir şansım olduğunu sanmıyorum.”

Söylediği şey kelebeklerin mideme bir kez daha üşüşmesine neden olmamış gibi yapamazdım, sanırım orada daimi yuvalarını inşa ediyorlardı. Bütün temkinime ve hayır dememi gerektiren nedenlere rağmen... dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim ve utanç verici seviyelere ulaşmasına engel olmak için öne eğilip onu öptüm.

“Tamam,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. “Gerçek bir randevu.”

Noah gülümsemesini gizlemeye bile çalışmadı; dudaklarına yayılan geniş sırıtış yalnızca bir anlıktı, hemen ardından ağzı tutkulu bir öpücükle benimkini buldu. Dilini altdudağıma sürtünce eriyerek kendimi ona bıraktım ve tamamen üzerime çıkmak için yatakta emeklerken dudaklarımı onun için araladım. Elleri artık daha sabırsızdı, aceleyle kaburgalarımın kalçalarıma kayıp popomu sıktı ve bacaklarımı iki yana açmak için bir dizini aralarına koydu. O sırada ben de çıkarsın diye baksırını çekiştiriyordum.

Aleti fırlatarak serbest kaldı ve karnıma sürtündü, onu avuçlayıp nazikçe sıktıktan sonra elimi uzunluğu boyunca kaydırırken dilime doğru inledi.

“Bacaklarını etrafıma dola,” dedi boğuk bir sesle.

Hiç tereddüt etmedim, bileklerimi belinin arkasında çaprazladım ve aletin kalın başını girişimde hissettiğimde keskin bir ses çıkardım, ardından o yavaş yavaş içimi doldururken nefesimi tuttum. Gözlerimi kapayıp bedenimin onun sert uzunluğu etrafında esnemesinin yarattığı hisse odaklanmaya çalıştım,

tam o anda Noah kalçalarını öne doğru hareket ettirdi ve nefesim kesilirken beni tamamen doldurdu.

“Gözlerini aç,” dedi. “Beni alırken nasıl görüldüğünü izlemek istiyorum.”

Hareket etmeye başladığında gözlerimi ondan ayırmamak zordu, ben mantığıma tutunmaya çalışırken kızgınlığımın son parçaları odanın dönmesine neden oluyordu. Noah elini başımın yanına koyup koluna yaslandı ve kalçalarını sürekli hareket ettirerek düzenli bir ritim tutturu. Bundan önceki sevişmelerimiz yüzünden çok hassastım, her içime girişinde derinlerimde o sıcak basıncın arttığını şimdiden hissedebiliyordum. Göğsümdeki sıcaklık dışarı doğru saçılıyor, ben sıcaklığın ta kendisi olana dek her zerremi dolduruyordu; her şeyin doruk noktası, taşmaya hazır bir baraj gibi patlamakla tehdit eden basıncın olduğu derinlerimdeydi.

“Noah,” dedim nefes nefese ve omuzlarını kavradım, muhtemelen orada yeni tırnak izlerine neden olmuşum. “Noah, ben...”

“İşte böyle,” dedi. “Benim için boşal, Mackenzie. Benim için tekrar boşlamana ihtiyacım var.”

Gözlerim titreyerek kapandığında Noah hırılayarak açmamı söyledi ama onları kocaman açtığımda bile görüşüm çarpmak üzere olan orgazm yüzünden bulanıktı. Bedenim serbest kalmaya hazır bir yay gibi gerilmişti.

Onu önce ayak parmaklarımda hissettim, sonra büyük bir hızla bacaklarıma, oradan da kalçama fırladı; uğultulu bir elektrik akımı gibi gitgide derinlere ulaşıyor, kıvılcımlar saçarak patlayıp bütün bedenimi titretiyordu. Noah artık zorlanarak içime girerken homurdanıyordu; kalınlığı hazzımı yoğunlaştırıyor, artık hareket edemeyeceği noktada içime kilitlenirken düğümü olabilecek en güzel yerlere dokunuyordu. Ellerimin altında titrediğini hissedebiliyordum, neresine dokunsam sanki orası

aşırı hassaslaşmış gibi seğiriyordu, omuzlarında yavaş daireler çizerken bedenim artık gevşeyip pelte gibi olmuştu; sıcak, yumuşak ve aklımın hayalimin almayacağı kadar tatmin olmuş hâldeydim.

Bir süre sessizce uzandık, pencerenin dışında rüzgâr hafif hafif esiyor ve nefes seslerimiz birbirine karışıyordu. Biraz geçtikten sonra başını kaldırdığında hâlâ içimdeydi, gözkapakları ağırlamış, mavi gözleri daha koyu, fırtınalı bir tona bürünmüştü.

“Tekrar şekil değiştirmen gerek,” demeyi başardı pürüzlü bir sesle, hâlâ tam nefeslenememiş gibiydi. “Yoksa rahatsız hissedebilirsin.”

Yanağını öptüm. “Sabah vaktimiz olacak. Dönmeden önce.”

“Dönmeden,” diye tekrarladı. Yüzünü döndürüp yanağını göğsüme koydu. “İşe dönmek istemiyorum desem karakterimin ne kadar dışına çıkmış olurum?”

“Feci şekilde,” dedim dümdüz bir sesle. “Bir beyin hasarı aldığını ve sadece saçma şeyler söyleyebildiğini varsaymak zorunda kalırım.”

Dudakları kıvrıldı ve gözlerini bana çevirdi. “Belki de almışımıdır.”

“Şüpheli,” diye kıkırdadım. “Gerçi benimle randevuya çıkmak istemeni epey mantıklı kıldırı.”

Mememi ısırınca ciyaktı. “Sanki bu akla yatkın da,” diye ofladı. “Böyle düşünüyorsan beyin hasarı alan sen olabilirsin. Belki de seni nörolojiye sevk etmeliyim.”

Gözlerine düşen ve böylece onu çok daha genç gösteren koyu renk saçlarını elime alırken sırtımdan edemedim. Ellerimi sonra dudaklarının yumuşak kıvrımına, oradan da aşırı geniş omuzlarına kaydırardım. Bir öcü için gerçekten güzel sayılırdı. Bunu duysa yüzünde belirecek gıcık olmuş ifadeyi görmek için bir an söylesem mi diye düşündüm.

Başımı iki yana sallayıp sessizce kıkırdadım. “Hiç de bile.”

“Gerçek bir uyku çeksek iyi olacak,” dedi biraz esneyerek. “Özellikle de sabah seni yine kovalamak zorunda kalacaksam.”

“Sana tozumu yutturmayı dört gözle bekliyorum,” diye dalga geçtim.

Burnundan alayla homurdandı ve bana daha da sokulurken kollarını etrafıma doladı. “Kazanmana izin verdim,” diye mırıldandı.

“Tabii, tabii,” diye güldüm. “O zaman yarın beni yakalayamadığından emin olacağım.”

“Ah, öyle bir yakalayacağım ki,” dedi eğlenen bir sesle.

Gözlerimi devirdim. “Öyle mi sanıyorsun?”

“Evet,” diye mırıldandı gözleri kapanırken. “Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken nabzım hızlandı ama Noah’nın içi geçmiş, buraya geldiğimizden beri sanki beni onlarca kez şok etmemiş gibi tatminkâr bir uykuya dalmıştı bile. Aramızda yaşanan daha samimi ve özel şeylerin neden olduğu garip sıcaklığı sevdiğime karar verdim ama bu hâlâ biraz korkutucuydu... Yine de bir şans verirsem buna degeceğini düşünüyordum.

Boynumu eğip Noah’nın alnına bir öpücük kondurdum ve yorgunluk kendini gösterirken yastıklara yerleştim. “Belki ben de senin kaçmana izin vermem,” dedim boşluğa.

Noah

İşe döndüğümüzde ne yapacağız, Noah?

İşe odaklanmak için varımı yoğunluğumu ortaya koyuyordum ama... çok zordu. Mackenzie'yle kayak evinden ayrılalı kırk sekiz saat olmuştu ve hem Hunter'dan *hem de* teyzesi Jeannie'den odayı bıraktığımız hâl için azarlayan mesajlar almıştım. Bana gönderecekleri temizlik faturasına değerdii. Hatta daha fazlasına.

Eve dönmek üzere arabaya binerken Mackenzie çok tereddütlü görünüyor, hâlindeki ve tavrındaki her şey eve döndüğümüzde ne olacağına dair duyduğu huzursuzluğu haykırıyordu. Onunla geçirdiğim birkaç haftadan sonra tüm planlarımı altüst etmeyi düşündüğümü açıklayacak doğru kelimeleri o zaman bulamamıştım çünkü onu korkutup kaçırmaktan çekiniyordum. Yine de öpücüğümüne kendini bırakmış ve boş ilk akşamımızda benimle gerçek bir randevuya çıkacağını söylemişti ve sanırım en azından bu bir başlangıçtı.

Bu sabah Albuquerque'deki yönetim kurulu başkanıyla konuşmuşum. Çok komikti. Bunlar olmadan önce buradan gitmek için sabırsızlanıyordum. Eşyalarımı toplayıp daha açık zihinlerin olduğu başka bir eyalette yeni bir başlangıç yapmak *heyecan verici* geliyordu ama artık hiç emin değildim. Mantiken, ne yapmak istediğime dair kararsızlığımın yüzde bin Mackenzie ve aramızda gelişen bu garip şeyden kaynaklandığını biliyordum, tıpkı bu

sebeplerden tereddüt etmenin çok büyük bir hata olabileceğini gördüğüm gibi. O zaman neden başkandan tekliflerini değerlendirmek için biraz zaman isteyerek ayak sürüyordum?

Belki gerçekten de aklımı kaçıırıyordum.

Dikkatimi bilgisayarına çevirirken başımı iki yana salladım ve e-postama girdiğimde büyük gizemin ta kendisinden bir mesaj geldiğini gördüm. Dudaklarımda hemen bir gülümseme belirdi, onunla bu ufak yolla olsa bile konuşma fikriyle bütün bedenim canlandı ve kısacık bir anlığına gerçekten aklımı kaçıırıyor olabileceğimi düşündüm.

Bu sabah iki kişi beni kaç gündür bir mağarada tutup tutmadığını sordu. Umarım senin sabahın daha az sinir bozucu geçiyordur.

Cevap yazarken sırtıyıyordum.

Mağara keşfine gittiğimizi ima etmem iyi olmamış yani?

Cevabımı okuduğunda gözlerini devirdiğini aklımda canlandırabiliyor, kahkahasını kulaklarımda duyabiliyordum, ki bu da göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Cidden. Aklımı mı kaçıırıyordum?

Düşüncem kapımın tıklatılmasıyla bölündü, kapı kolu dönerken sandalyemde doğruldum ve aralandığında tanıdık saman sarısı saçlar görüldü.

“Selam,” dedi ve o tek kelime nabzımın hızlanmasına yetti.

“Selam,” dedim ve elinde kahverengi bir kesekâğıdıyla içeri girişini izledim. “Ben de tam sana cevap yazıyordum.”

“Bana şiirler yazıyordun, değil mi? Gözlerim için muhteşem bir benzetme kullandığından emin ol yeter. ‘Badem gözlü’ saçmalıklarını duymak istemiyorum.”

Başımı iki yana sallarken dudaklarım kıvrıldı. “Aklımda bulunsun.”

“Sana öğle yemeği getirdim,” dedi kesekâğıdını masama koyarak.

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. “Gerçekten mi?”

“Abartılacak bir şey değil,” dedi neredeyse savunmacı bir tavırla. “Sadece meşgulken nasıl olduğunu biliyorum ve sonrasında kalp kateterizasyonu ameliyatın var.” Omuz silkti. “Seni hastaneden üç gün çaldıktan sonra en azından parmaklarının düşük kan şekeri yüzünden titrememesini sağlayabilirim dedim.”

Küçük bir jestti ama beni düşünmesi mutluluk vericiydi, masamda duran basit kahverengi kesekâğıdı bile beni heyecanlandırmaya yetmişti. “Teşekkür ederim.”

“Sadece bir sandviç,” dedi kayıtsızca. “Bildiğimiz klasik hindili. Fazla heyecanlanma.”

Kesekâğıdına uzanırken kıkırdadım. “Sandviçe fazla anlam yüklememeye çalışacağım.”

“Güzel,” dedi sırtarak. “Beni o randevuya çıkarmadan önce sende herhangi bir önyargı oluşturmak istemiyorum.”

Torbayı açarken durdum. “Önyargı mı?”

“Evet,” dedi ciddiyetle. “Mesela bir sandviçle kurtulabileceğini sanma.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Aa?”

“Ben masraflı biriyim, Noah,” dedi vurgulayarak. “Ben beş yıldızlı restoran kızıyım.”

“En sevdiğin yemek çorba,” diye hatırlattım ona.

Beni elini sallayarak geçiştirdi. “Evet ama en *lüks* çorbayı sipariş edeceğim,” diye beni temin etti. “Altın tozlu çorba belki.”

“Doğru,” dedim gülerek. “Elbette.”

Mackenzie pat diye masamın kenarına oturdu. “Ee, günün nasıl geçiyor?”

“Günüm mü?”

“Günün,” diye tekrarladı. “Ne zaman bir odaya girsen fısıltıların kesildiğine tanık oldun mu?”

“Odamdan pek çıkmadım açıkçası,” dedim dürüstçe. “Belgelemem gereken bir sürü prosedür notu vardı. İşe yetişiyorum.”

Yüzünü buruşturdu. “Bunun için üzgünüm.”

“Üzülme.” Masamın üzerinden uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Ciddiyim.”

Usluca gülümserken yanakları hafiften pembeleşmişti ama görmeyeyim diye başını çevirdi. “Biraz garip geliyor,” diye belirtti. “Geri dönmek. Sanki birkaç gün değil de daha uzun zamandır yoktuk.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” diye mırıldandım.

Çok fazla ve çok hızlı olacağını bildiğimden, oradan ayrılmak istemediğimi ona söylemedim. Bunu gerçekten denemeye Mackenzie’yi yeni ikna etmişken ihtiyacım olan son şey onu ürkütmekti.

Kesekâğdını açtığımda içinde sadece bir tane sandviç olduğunu gördüm. “Benimle birlikte yemeyecek misin?”

Başını iki yana salladı. “İşe dönmem gerek. Bugün personel eksiklerimiz var.”

“Eh, bana hiçbir anlamı olmayan vasat bir sandviç getirmek için zaman ayırmana minnettarım,” dedim duygusuz bir ses tonuyla.

Mackenzie bir kahkaha patlattı. “Aman Tanrım, sen demin ironi mi yaptın? Bunu günlüğüme yazmalıyım. Kimse inanmayacak.”

“Kötü örnek oluyorsun.”

Masamdan atlayıp etrafından dolandı ve elini dizime koyup eğildi. Dudaklarım beklentiyle aralandıktan bir an sonra onun kileri hissettim ve öpücüğünün yaptığı baskının tadını çıkararak gözlerimi kapadım, o kadar yumuşaktı ki bundan çok daha fazlasını istememe neden oldu.

“Atlatırsın,” diye dalga geçti benden ayrılırken.

Yutkundum. “İçimde haklı olabileceğine dair bir his var.”

Mackenzie sanki demin çalışmayı çok daha zorlaştırmamış gibi geri çekildi ve ofisimin kapısından bana bir öpücük daha attı. “Çıktığımda sana mesaj atarım.”

“Tamamdır.”

O gittikten sonra ofis sandalyemde hiç kıpırdamadan oturmak zorunda kaldım ve bedenime bunu ne kadar istese de şu an yükselemeyeceğimizi hatırlattım. Bir öpücük kadar basit bir şeyin –doğrusu pek öpücük de denmezdi ya– nabzımı hızlandırıp çadır kurmama sebep olduğuna inanamıyordum ama Mackenzie söz konusu olduğunda bedenim sürekli bir ihtiyaç durumuna geçmişti. Bu, cenneti ve cehennemi aynı anda yaşamak gibiydi.

Kendimi notlarımı bitirmeye daha yeni ikna etmişim ki birkaç dakika sonra masanın ucundaki telefonum titremeye başladı. Her ne kadar pek muhtemel olmasa da acaba Mackenzie mi diye aşırı heyecanlı bir Chihuahua gibi canlandım. Arayanın annem olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım diyemem ama deminki heyecanım biraz dağıldı ve böyle gülünç davrandığım için kendimi azarladım.

“Alo?”

“O kızı ne zaman akşam yemeğine getiriyorsun?”

“Sana da selam, anne.”

“Noah Taylor. Oraya gelip seni dizime yatırırım. Ne kadar büyük olduğun umurumda değil.”

Gözlerimi kapayıp sandalyeme yaslandım. “Yakın zamanda onu akşam yemeğine getireceğimi sanmıyorum. Hâlâ çok... yeni.”

“İşten kaytarıp Hunter’la Jeannie’nin kayak evine götürecek kadar yeni değil belli ki.”

Kaşlarımı çattım. “Seninle ne kadar az şey paylaştığım düşünülürse özel hayatım hakkında bu kadar şey bilmen gerçekten komik.”

“Değil mi ya,” diye homurdandı. “Düşünsene. Zavallı annen hayatın hakkında bilgi kırıntıları edinebilmek için bir sapık gibi Regina’ya yalvarıyor. O kadının yirmi yıl önce bir barda Roseanne Barr’la tanıştığını kaç kere dinlemek zorunda kaldım haberin var mı? Roseanne Barr’la bir barda tanışmasının çok akıllıca olduğunu düşünüyor. Ve ben de bunu oturup defalarca dinlemek zorunda kaldım, sırf oğlum hakkında biraz bilgi alabilirim umuyla çok komikmiş gibi davrandım çünkü oğlum...”

“Tamam, anne. Anladım. Gerçekten mağdursun.”

Hıhladı. “Bu konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Şimdi bana neden müstakbel gelinimle tanışamayacağımı söyle.”

“Eh, ondan müstakbel gelinim diye bahsetmen büyük bir sebep.”

“Ne? Yani, kızgınlık dönemlerini onunla geçirmeye başlamışsın, pek tabii bu da demek oluyor ki...”

“Mackenzie’nin kızgınlık dönemleri hakkında konuşmayacağız.”

“Tamam tamam. Sadece oğlumun deli divane olduğu kadınla tanışmak istiyorum.”

Mackenzie’ye deli divane olduğum iddiasına karşı çıkmak istedim ama kafamın içinde bile nafile bir çaba gibi geldi.

“Eh, öncelikle onu daha yeni benimle gerçek bir randevuya çıkmaya ikna ettim,” diye iç geçirdim. “Onu annemle babama maruz bırakmak kızı korkutup kaçırabilir gibi geliyor.”

“Bizden sanki bir işkence metoduymuşuz gibi bahsediyorsun.”

Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. “Yemeğin bir noktasında ona çocuk isteyip istemediğini sormayacağını garanti edebilir misin?”

“Şey, kesinlikle deneyebilirim,” diye mırıldandı annem hiç de ikna edici olmayan bir sesle.

“Bence Mackenzie’nin büyükannesiyile iyi anlaşırsın,” dedim sırtarak.

“Mackenzie’nin büyükannesinin de ondan bilgi almakta dış çeker gibi zorlanıp zorlanmadığını merak ediyorum.”

“Sadece... bırak da önce aramızdakinin ne olduğunu çöze-yim, tamam mı? Bana birkaç gömlek büyük geldiğini fark etmezse ikinizi... bir noktada tanıştıtabilirim.”

“Ah, kapa çeneni. Sen bir nimetsin. Somurtkan bir münzevi gibi davranmadığında tabii.”

“Bana duyduğun güven çok rahatlatıcı.”

“Albuquerque’den haber var mı?”

Bir somurtuşla dudaklarımı birbirine bastırdım. Onlardan haber almıştım ama bundan Mackenzie dahil kimseye bahsetmemiştim. Bu da büyük oranda, bu fırsatla ne yapmak istediğimden emin olmamamdan kaynaklanıyordu. Bütün geleceğimi muhtemel *bir randevuya* bağlamak büyük ihtimalle çok büyük bir ihtiyatsızlıktı ama annemin Mackenzie’ye *deli* olduğum görüşünün tamamen temelsiz olmadığını içimde kabul ettiğimden...

“Pleasant Hill’den döndüğümde onlardan bir e-posta aldım,” diye itiraf ettim. “Biraz daha zaman istedim.”

“İş teklifini hâlâ değerlendiriyor musun?”

“Ben...” Daha da somurturken parmaklarımla masada dalgın dalgın ritim tuttum. “Değerlendiriyor olmalıyım, değil mi? Sırf biriyle tanıştım diye böyle bir fırsatı değerlendirmemek aptallık olur.”

Bunu bir soru tonlamasıyla söylememiştim, annemden çok kendimle konuştuğumu fark ettim.

“Biri ve o *kişi* iki farklı kavram,” dedi annem.

Sanki bu olasılıktan bahsetmeye korkuyormuşum gibi yumuşak bir sesle konuştum. “Bu kadar kısa bir süre geçirmişken bunu bilmem mümkün değil.”

“Tatlım, seni doğduğundan beri tanıyorum ve şu an kararsız kalmana bakarak bile en azından bir fikrin olduğunu söyleyebilirim.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Mackenzie’den önceki ben kariyer basamaklarını tırmanmak söz konusuysa ikinci kez düşünmezdi, bunun özel hayatını nasıl etkileyeceği önemli olmazdı. Ama gerçi... etkilenecek bir özel hayatım da yoktu.

“Sadece onun... fikrini değiştirmesinden korkuyorum.”

Benim hakkımda, demedim.

Annem hemen cevap vermedi ama düşündüğünü hattın diğer ucundan bile duyabiliyordum. Sonunda telefona doğru iç geçirdi. “Aşkın komik tarafı budur, Noah. Kokutucudur ve bir garantisi yoktur. Kesin bir şey olduğu için âşık olmayız. Kalbimiz beynimizle aynı dili konuşmadığı için âşık oluruz. *Acaba* diyerek endişelerini dile getiren o cılız ses kalbinde yok. Güzel bir şey görüyor ve kendini tamamen veriyor. Bazen kalbini aklından daha fazla dinlemen gerekir.”

Düşüncelerim *aşk* kelimesine takıldı çünkü Mackenzie’yle yaptığımız her ne ise onunla alakası olamayacak yabancı bir kavram gibi geliyordu. Çok erkendi. Öyle olmak zorundaydı. En azından... aklım böyle söylüyordu. Başka bir yanımlı dinlemem konusunda annemin haklı olup olmadığını merak ettim.

Kendimi toplayarak başımı iki yana salladım.

“Her şeyi çözmek için biraz zamana ihtiyacım var,” dedim kararlılıkla. “Daha gerçek bir randevuya bile çıkmadık. Buna ciddi bir şans vermek muhtemelen Mackenzie’nin senin de dediğin üzere somurtkan bir münzeviden daha iyi seçenekleri olduğunu fark etmesini sağlayacaktır.”

“Böyle yapma,” diye azarladı annem. “Özgüvensizliklerinin arkasına saklanma. Alfaların sert ve kaya gibi dayanıklı olmaları gerektiğini biliyorum ama ikimiz de birileri gerçek seni görür de ondan hoşlanmaz korkusuyla o tarafını özenle gizlediğinin farkındayız. Sen insanlara kendini açmaktan korkuyorsun.”

“Böylesi daha kolay,” diye itiraf ettim.

“Evet, şey,” dedi annem. “Kahrolasınca aşkın hiç kolay olmadığı kesin.”

Burnumdan alaycı bir şekilde güldüm. “Düzgün konuş.”

“Ben senin annenim,” diye cık cıkladı. “Dediğimi yap yaptığımı yapma.”

“Doğru.”

“Sadece bu konuda kendi içine fazla kapanmamaya çalış,” dedi. “Şu Mackenzie’nin seni şaşırtabileceğine dair bir his var içimde.”

Mackenzie’nin beni her gün şaşırttığını söylemedim.

“Tabii,” dedim dudaklarım yukarı kıvrılırken. “Denerim.”

“Ve yakında onu bizimle tanıştırmaya getir, kahrolasınca.”

“Düzg-”

“Tamam tamam.” Cümlesinin devamını getirirken ses tonu daha yumuşaktı. “Seni seviyorum. Somurtkan bir münzevi ol-san bile.”

Sırıtişım genişledi. “Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapayıp kenara koydum ve Mackenzie’yi götürecek bir yerler araştırmak için bilgisayarımı açtım. Hayatında tatabileceği en lüks çorbayı bulmaya kararlıydım.

Mackenzie

“Peki bu nasıl?”

Parker yatağında TikTok’ta gezinirken başını kaldırdı ve erkek arkadaşı Vaughn’un üzerime tuttuğu elbiseye yüzünü buruşturdu. “Rengini beğenmedim.”

“Bunu bana doğum günümde almıştın,” diye belirttim kuru kuru.

“Öyle mi?” Kaşlarını çatı. “Annemin benim yerime seçtiğine eminim. İyi bir gözüm olmadığını biliyorsun. O yüzden de” –erkek arkadaşını işaret etti– “destek kuvvet getirdim.”

Dolabıma gitmek için Vaughn’u kenara iterken ofladım. “Bu işlerde iyi olman gerektiğini sanıyordum.”

“Tüm kuirler zevkli olacak değil ya,” diye alayla homurdandı Parker. “Beni kategorize etme. Hepimiz Tan France olamayız.”

“Ah, onun *harika* bir tarzı var,” dedi Vaughn. “Seni o programa çıkarmalıyım.”

“Ben hetero değilim,” diye yanıtladı Parker. “Senin de çok iyi bildiğin gibi.”

“Bebeğim, eğer seni şu Levi’s pantolonun içinden çıkaracaksa esnek davranmaya razıyım,” diye güldü erkek arkadaşı.

Parker gözlerini devirip kısıp sesle bir şeyler mırıldanırken Vaughn bana göz kırptı. Sonra üzerimden uzanıp dolabımın gerilerinden bir şey çıkardı. “Aa, bu güzelmiş.”

“Onu üniversiteden beri giymedim,” dedim kaşlarımı çatarak. Siyah parçayı elinden aldım ve derin göğüs dekoltesini süzdüm. “İçine takabileceğim bir sutyenim var mı bilmiyorum bile.”

Vaughn kaşlarını oynattı. “Takmasan da olur.”

“Takmasın da meme uçları yanından geçtiği herkese selam mı çaksın?” Parker duyduklarına inanamıyormuş gibi bakıyordu. “Dışarıda kar yağıyor.”

“Lütfen meme uçlarım hakkında konuşma,” dedim tişörtümü başımın üzerinden çıkarırken.

Parker hoşnutsuz bir ses çıkardı. “İkizlerinle ilgilenmiyor olmam sürekli onları görmem gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Beni milyon kez çıplak görmüşsündür,” diye güldüm. “Bedenimi soyut sanat falan gibi gördüğünü sanıyordum.”

Parker tek kaşını kaldırdı. “Demın vücuduna sanat mı dedin?”

“Haksız da sayılmaz,” dedi Vaughn fermuarımı çekerken.

Parker’a kendini beğenmiş bir sırıtışla baktım. “En azından biriniz zevkli.”

“Şunu gazlamasana,” dedi Parker cık cıklayarak. “Daha da çekilmez olacak.”

“Beni seviyorsun,” dedim ona bir öpücük atarak.

Vaughn aynada kendime bakabileyim diye beni dolaptan çıkardı.

Ben bir o yana bir bu yana dönerken, “Ah, bence kazananı bulduk,” dedi takdir dolu bir sesle. “Ve bu kumaştan meme uçlarını pek göremiyorum.”

“Ne trajedi ama,” diye mırıldandı Parker. “Dr. Alpha büyük hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Ben ona sonra gösteririm,” dedim. “Merak etme”

Parker surat yaptı. “İğrenç.”

İtiraf etmem gerekirse elbise *gerçekten* de yakışmıştı. Dar, siyah kumaş popomu sarıyor, harika görünmesini sağlıyordu ve

derin dekolte, Vaughn'un gevşek dalgalar hâlinde şekillendirdiği saçlarımla birleştiğinde bana seksi bir hava veriyordu. Hastane kıyafeti ve beyaz önlüklerle arasında dağlar kadar fark vardı.

Altdudağımı ısırdım. "Sizce beğenecek mi?"

"Adamın seni günlerce kaldığınız bir seks kulübesine götürmesine izin verdin ve elbiseni beğenip beğenmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Parker'a omzumun üzerinden sert bir bakış attım. "Bu farklı."

"Dr. Alfa'yla evleneceksin, değil mi?"

Midem tehlikeli bir takla attı ve ikisi de kızardığımı görme sin diye başımı çevirdim. "Öyle değil. Sadece randevuya çıkıyoruz."

"Hımm," dedi Parker, kulağa ikna olmamış geliyordu. "Sadece sen tanıdığımız en büyük şerefsizle takılıp onu bir aile babasına çevirebilirdin."

"Belki de büyülü bir vajinası vardır," dedi Vaughn.

Şimdi surat yapma sırası *bendeydi*. "Vajinam hakkında konuşmak da yok."

Kendimi bir kez daha süzdüm ve içimde hâlâ çırpman gerginliği sakinleştirmek için bir elimi karnıma bastırdım. Bu yıl çok fazla randevuya çıkmıştım ama hiç bu kadar... stresli olduğumu hatırlamıyordum. Hislerimi ayırt bile edemiyordum; sanırım heyecanla gerginlik içimde kol kola geziyordu. Noah'yla yaptığımız her şeyi düşününce bu aptalcaydı ama bu akşamda bir şey vardı ve bunca zamandır aramızda geçen her şeyden daha gerçek geliyordu.

Sana bir kez dokunduktan sonra çekip gitme gibi bir şansım olduğunu sanmıyorum.

Aklımda canlanan bu anıya gülümsememek için dudağımı ısırmak zorunda kaldım.

Parker'ın sesi beni âna döndürdü "Seni kaçta alacak?"

"Altıda gelmesi gerek."

“Kıl payı yetişeceksin, değil mi?”

“Sakin ol,” dedim ona. “Artık kimse vaktinde gelm-”

Kapı ziliyle yerimden sıçradım. Paniklemem için mantıklı bir neden yoktu ama fal taşı gibi açılmış gözlerle Parker’a döndüm, ayakkabılarımı almak için eğilirken gözlerim Vaughn’la arkadaşım arasında gidip geliyordu. “Saklanmanız gerek.”

“Ne? Neden?”

“Bir randevuya hazırlanmak için *yardıma* ihtiyacım olduğunu öğrenmesini istemiyorum!” Bir ayağımın üzerinde zıplayarak diğerine ayakkabımı giydim. “Burada ‘havalı görünmeye’ çalışıyoruz.”

“Harika bir iş çıkardığın ortada,” diye kıkırdadı Parker.

Vaughn onu çekip yatağımdan kaldırdı. “Hadi, bebeğim. Saklanabiliriz.”

Parker küçük stüdyo dairemde etrafına bakındı.

“Nereye saklanmamızı öneriyorsun?”

Vaughn yatağımanın diğer tarafındaki açık kapıyı işaret etti. “Banyoya?”

“Onun banyosuna tikişmayı düşünüyorsan...”

Vaughn onu tekrar kolundan çekti. “Uslu bir oğlan olursan sonrasında bunu telafi ederim.”

En yakın arkadaşımın yüzünün yanaklarından saç çizgisine kadar kıpkırmızı olmasını izledim. “Tamam,” diye mırıldandı. “Kendimiz çıkarız.”

“Yatağımda seks yapmak yok,” diye azarladım gülerek.

“Off,” diye homurdandı Parker. “Yapacak hâlimiz...”

Zil tekrar çaldı ve onları elimle kovarken Vaughn arkadaşımı banyoya çekti. Dolabımda asılı aynada kendime son bir kez daha baktım, saçlarımı düzelttim, ellerimi elbisemde gezdirdim ve kendime endişelenecek hiçbir şeyim olmadığını söyledim. Bu sadece normal bir randevuydu ve Noah çoktan *her* yerimi görmüştü.

Tabii bu, saniyeler sonra kapı koluna uzanırken elimin birazcık titremediği anlamına gelmiyordu.

Neyin daha boğucu olduğunu bilmiyordum; Noah'nın görünüşü mü yoksa kokusu mu? Baskılayıcılar artık geçmişte kalmıştı ve taze, temiz kokusuna bütün yoğunluğuyla maruz kalmak müthiş baş döndürücüydü. Ellerinin tenimde, bedeninin bedenimde olduğu hatıraları tetikliyordu ve fazlasıyla kaşmire benzeyen yumuşak, siyah kazağıyla koyu renk pantolonunu incelerken boğazımda büyüyen yumruyu yutkunmak zorunda kaldım.

“Şey.” Gülümseyerek bir ona bir kendime baktım ve ne kadar benzer giyindiğimizi fark ettim. “Birimizin üzerini değiştirmesi gerekecek.”

Noah'nın bedenimi baştan aşağı süzen gözlerinin fiziksel bir ağırlığı vardı, parmağını yavaşça tenimden kaydırıyormuş gibi incelediği her santimi hissettim. “Umarım sen olmazsın,” dedi sessizce.

Bedenimden hafif bir ürperti geçti ve arkamdan homurtuya benzer kısık bir ses duydum. Çabucak paltomu alıp koridora çıktım ve Noah'ya katılmak için kapımı arkamdan kapadım. “O kazağın içinde üstünü değiştirmene izin veremeyeceğim kadar iyi görünüyorsun, bu yüzden sanırım o çift olmak zorundayız.”

Söylediğim şeyin farkına varınca nabzım hızlandı; bizden çift olarak bahsetmek için kesinlikle çok erkendi ve kelimeyi söylememle boğazımdaki yumru biraz daha kabardı.

Ama Noah fark etmemiş gibiydi, uzanıp parmaklarımızı birbirine kenetledi ve eklemlerime öpücük kondurmak için elimi dudaklarına götürdü.

“Aldırış etmem,” dedi yine kısık sesle.

Çok samimi bir an yaşamamışsınız gibi beni çekti ve onu takip ettim. Kelimelerin nasıl oluşturulduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Noah randevumuzda sinir bozucu bir şey yapmazsa –mesele model trenlerden bahsetmezse– korkarım ki ben de aldırış etmeyecektim.

“Nereye gittiğimizi hana cidden söylemeyecek misin?”

Denver için ılık bir akşamdı; hava, Noah’yla şehir merkezine paltolarımızın içinde titremeden yürüyebileceğimiz kadar sıcaktı. Hâlâ elimi tutuyordu, kesinlikle bizim için yeni bir şeydi ama parmaklarımı ayırmak için herhangi bir hamlede bulunmadığıma göre hoşuma gidiyor olmalıydı.

“Bir dakika sonra göreceksin,” diye kıkırdadı Noah.

“Sanırım sana sürprizlerden hoşlanmadığımı söylememin tam zamanı.”

“İyi sürprizlerden bile mi?”

“Mesele de bu ya. Nasıl bilebilirsin? Birisi, ‘Sana bir sürprizim var,’ dediğinde böbreğimizi çalmak yerine, ne bileyim, bir sürpriz parti düzenlediklerine inanmamız gerekiyor.”

Noah dudakları seğirirken tek kaşını kaldırdı. “Sanırım gerekli aletlere de erişimim var.”

“Vay canına. Öylece itiraf edeceksin, ha? Demek bütün bu anlaşma böbrek çalmak için yapılmış detaylı bir plandı,” diye cık cıkladım. “Muhtemelen Albuquerque’den gelen bir iş teklifi de yoktur. Sadece karaborsada bulaştığın kötü adamlar...”

Bir köşeyi döndükten sonra durduk. Özenle kesilmiş çalılıklarla kaplı, üst kapalı bir çardağın altında çok sayıda yemek kamyonu bir kare oluşturacak şekilde duruyordu, ortada da masalar vardı.

Yüzünde hâlâ yumuşak bir gülümseme olan Noah’ya tek kaşımı kaldırdım. “Sana masraflı biriyim demiştin, unuttun mu?”

“Bence bir istisna yaparsın,” dedi özgüvenli bir tavırla.

“Burası neresi?”

“Yerel seyyar yemek marketi. Burayı iki haftada bir haftada sonları kuruyorlar. Hepsi farklı mutfaklar ama sundukları menü genelde bir ortak tema üzerine oluyor.”

“Tema mı?”

“Hı-hı.” Başparmağıyla elimin üstünü okşadığını hissettim ve bunu yapmaya devam ederse beni çöplükten beslemesine bile müsaade edebileceğimi düşündüm. “Bugünün temasını tahmin edebilir misin?”

Başparmağının yumuşak ileri geri hareketi hâlâ dikkatimi dağıtıyordu. “Imm... *Taco* salısı?”

“Bugün cuma,” diye güldü.

“Söyle gitsin işte. Sana dedim, sürprizler çok vasat şeyler.”

Noah tekrar elimi çektiğinde onu takip ettim. “Çorba gecesi,” dedi sanki önemsizmiş gibi.

“Siktir, şaka yapıyorsun.”

Noah gürültülü bir kahkaha attı ve sesi göğsümde tuhaf bir hissin kıpırdanmasına neden oldu. Onu ilk kez böyle gülerken görüyordum. “Yapmıyorum.”

“Aman Tanrım.” Zıp zıp zıplıyor olabilirdim. “Hepsinden bir kâse alacağım. Hepsinden bir kâse alabilir miyim? Küçük boy- lar var mı? Hepsini denemek istiyorum.”

Noah kendisinden aşırı memnun görünüyordu ve kabul edelim, hakkı vardı. Elimini tekrar dudaklarına götürüp yumuşak bir öpücük kondurması hızla bağımlılık yapıcı bir hâl alıyordu. “İstediğin her şeyi alabilirsin.”

“Tamam,” diye uyardım, o masum öpücüğünün nefesimi ne kadar kestiğini belli etmemeye çalışarak. “Seni uyarmadığımı söyleme.”

Noah sadece gülümsemeye devam etti ve elimi hiç bırakmadı

Masamızda on bir küçük çorba kâsesi vardı. On bir. Muhtemelen utanmam gerekiyordu ama baş döndürücü bir heyecan dışında bir şey hissedemiyordum. Miso, pho, taco ve içimin içime sığmadığı bir gazpacho vardı. Noah hepsini denememe müsaade etmekten memnun gibiydi, abartılı inlemelerimi ve zevk dolu seslerimi hiç mesele etmiyor, makarnalı sebze çorbasını içerken arada onu denemesi için zorladığım şeylerin tadına bakıyordu.

“Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum,” dedim en sonunda, Noah geçen gün taktığı zorlu bir stenti anlatmayı bitirdikten sonra. “Böyle bir şey olduğunu neden bilmiyordum?”

“Yeni sayılır,” dedi Noah kaşığına bedenime ateş basmasına neden olacak şekilde yalayıp temizlerken. Çardağın altına kurdukları dış mekân ısıtıcıları yüzünden de olabilirdi gerçi. “Birkaç ay önce başladılar.”

“Dikkatli ol,” diye sataştım. “Kulağa tehlikeli bir şekilde kadermiş gibi geliyor.”

Noah bir lokma daha alırken gülümsedi. “Eh, bu konudaki düşüncelerini ikimiz de biliyoruz.”

“Hey, var olmadığına inanmam güzel bir tesadüfün tadını çıkaramayacağım anlamına gelmez.”

“Ee, burayı beğendin mi?” Başımı kaldırdığımda Noah’nın bakışlarındaki gerginlik parıltılarını gördüm, kendinden emin değilmiş gibi beni temkinle izliyordu. “Masraflı biri olduğunu söylediğini biliyorum ama burasının hissi...”

Küçük masanın üzerinden uzanıp elimi elinin üzerine koydum –kısmen içini rahatlatmak istediğim için kısmen de onunla temas hâlinde olmaya hızla bağımlı olmaya başladığım için– ve güven verici olduğunu umduğum bir sırtışıla ona baktım.

“Bayıldım,” dedim samimiyetle.

Bunu duyunca Noah’nın omuzlarındaki gerginlik gözle görülür derecede azaldı. “Güzel. Sonum komik ve korkunç hikâyelerinden biri olsun istemezdim.”

“Hey, spordan ve kripto paradan bahsetmeden bir saat geçirdin, yani bu sene çıktığım diğer adamlardan fersah fersah önde olduğunu söyleyebilirim.”

“Güzel,” dedi tekrar. “İstedim ki...” Bakışlarını kâsesine çevirdi, biraz utanmış görünüyor. “Mükemmel olmasını istedim.”

Kulübede geçirdiğimiz zamandan beri göğsümde yer edinen o ağır şey kendisini unutmadığımdan emin olmak ister gibi zonkladı ve bir saniyemi Noah’nın ne kadar *güzel* olduğunu takdir etmeye ayırdım. Denver General’in Öcüsü hakkında böyle düşüneceğim kırk yıl geçse aklıma gelmezdi. Ama güzel olduğuna kanaat getirdim. Ve sadece dış görünüşü de değildi. Bu hem ödümü koparıyordu hem de daha önce hiç deneyimmediğim bir sıcaklık hissetmeme neden oluyordu.

“Öyle,” dedim ona. “Mükemmel.”

Yüzüne yavaş ve utangaç bir tebessüm yayıldı, onun cüssesindeki birinde bu gülünç görünmeliydi. Ama midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu. Kalbim göğsümden fırlamadan önce göz temasını kesmek zorunda kaldım ve dikkatimi dağıtmak için önümdeki Fransız soğan çorbasına odaklandım.

“Bunda sana garip gelen bir şey var mı?”

Noah başını hafifçe yana yatırdı. “Ne açıdan?”

“Sadece...” Kaşığımı amaçsızca kâsede çevirdim, hâlâ ona bakmıyordum. “Yani, anlaşılmamızdan ve sonrasında yaptığımız şeylerden sonra...” Kokusu aniden yoğunlaşınca başımı kaldırıp ona baktım ve tam şu an gözlerindeki parıltıdan yaptığımız şeylerin *hepsini* düşündüğünü görebiliyordum. Bu, masanın altında bacaklarımı biraz birbirine bastırmama neden oldu. “Bunu elimize yüzümüze bulaştıracağımızdan korkuyorum.”

Noah bir an için cevap vermedi, düşünceli görünüyor. Sonra boğazını temizledi. “Sanırım bazı açılardan garip, evet.”

“Ah.” Biraz moralim bozuldu. “Doğru.”

“Ama,” diye ekledi çabucak. Sonra parmakları açık avucumda gezinmeye başladı ve ortaparmağı bileğimdeki varla yok arası dairelerin izini sürmeye odaklandı. “Biraz garipliğin hoşuma gittiğini keşfediyorum.”

Dudaklarım bir sırtışla kıvrıldı. “Öyle mi?”

“Mackenzie, ben...” Yine hafiften utanmış göründü ama bakışlarını kaçırmamayı başardı. “Sen dahil olduğun müddetçe hoşuma gitmeyecek pek bir şeyin olmadığını fark ettim.”

İçimdeki o sıcak, ağır şey sanki göğsümü köşe bucak doldurmak için havalanmıştı ama kendime onun keyfini çıkarma, bir an için olsun tadına varma iznini vermek tehlikeli geliyordu. Belki tehlikeliydi ama yine de tam olarak öyle yapmama engel olmadı.

“Aynen,” dedim ezikçe. “Yani... sen de.”

Gülümsemesi gerçekten yasadışı olmalı, diye düşündüm tembel tembel. Gülümsemesini sadece benim yanımdayken gösterdiği için neredeyse minnettardım; başka biri gülümserken ne kadar yakışıklı olduğunu görse, zayıf ânımı kollayan güçlü rakiplerle uğraşmak zorunda kalabilirdim.

Vay canına, Mack, istersen bir de adını minik kalplerle günlüğüne yaz.

“Düşünüyordum da,” dedi Noah zavallı düşüncelerimi bölererek. “İkimiz de bu hafta sonu boşuz.”

Nabzım hızlandı. “Evet?”

“Sadece... geçen hafta sonu.” Boğazını temizledi. “Kendi hâlimizde... takılacak zamanımız pek olmadı sanırım.”

Yalvardığım ve onun da ihtiyacım olanı verdiği görüntüler zihnime doldu. Bacaklarımı birbirine biraz daha bastırdım. “Olmadı.”

“Sadece düşünüyordum da... Yani sen de istersen. İstemiyorsan baskı hissetme ama evim şehir merkezine çok yakın ve düşündüm de eğer planın yoksa, ki belki vardır ve varsa sorun değil ama yoksa, düşündüm ki...”

Onun gibi görünen ve kokan dev bir adam lafı gevelerken bu kadar *şirin* görünmemeliydi. “Çıkar ağzındaki baklayı, Noah.”

“Hafta sonunu bende geçirebilirsin,” dedi çabucak. “Eğer istersen. Sadece... beraber daha fazla zaman geçirmek için. Bu ne anlamak için.”

“Kulağa beni yatak odana hapsedip dilediğini yapmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor,” diye sataştım.

Gözleri hafifçe koyulaştı, yutkunurken âdemelması aşağı yukarı hareket etti. “Diğer şeylerin yanı sıra, evet,” dedi yavaşça, bunları söylediği için şaşırılmış görünüyordu. “Ama... sadece seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum.”

Göğsüm bu şekilde kabarmaya devam ederse gerçekten patlayabilirdi. Yüzümdeki sersem sırtışı saklamak için kâsemi dudaklarıma götürüp çorbamın son yudumlarını içmek zorunda kaldım. Kâseyi masaya geri koyup omuz silkmeden önce kendimi toplamak için biraz zaman kazandım.

“Sen varsan ben de varım,” dedim havalı davranmak için son bir çabayla hissettiğim heyecanın bir kısmını gizleyerek.

Noah rahatlamış görünüyordu, dudaklarını birbirine sürterek ıslattı ve gözüm bu harekete kaydı. Şu an denememi bekleyen çorbaların hepsini, sırf buradan hızla çıkıp Noah’nın yatak odasına gidebilmek için yakınlardaki bir çöplüğe attığımı hayal edebiliyordum.

İşte o zaman başımın belada olduğunu fark ettim.

Noah

“Dr. Taylor?”

Gözlerimi kırptırdım ve hastane önlüğü içinde bana beklentiyle bakan kadını fark ettim. “Ha?”

“İyi misiniz?” Bana tek kaşını kaldırdı. “Kahve makinesine yaklaşık bir dakikadır... gülümsüyorsunuz da. Açıkçası biraz ürkütücü.”

“Pardon.” Gözüm isim kartına kaydı. “Jessica.” Kaşlarımı çattım, ismi tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramadım. “Sana yardımcı olabilir miyim?”

Jessica sırtıttı. “Aşağı yukarı bir saattir peşinizdeyim. Bay Guzman’ın takip çizelgesini hâlâ imzalamamışsınız.”

“Ah.” *Siktir*. Onları bu kadar bekletmek hiç benlik değildi. “Kusura bakma, dikkatim dağılmış.”

“Hımm.” Hemşire kollarını göğsünde kavuşturdu, sinir olmuş gibi değil de... ukala görünüyordu. “Eminim öyledir.”

“Pardon?”

Beni elini sallayarak geçiştirdi. “Şunları benim için imzalayabilirseniz sizi bir daha dinlenme odasında rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum.”

“Peki, peki.” Telaşlı bir hareketle beyaz önlüğümün yakasını düzelttim. “Şimdi imzalayayım.”

Jessica arkasını dönerken hâlâ gülümsüyordu, kolunu kaldırıp omzunun üzerinden el salladı. “Eşiniz için tebrikler bu arada.”

Bu... garipti. Kendimi toplamaya çalışarak başımı iki yana salladım. Mackenzie bende koca bir hafta sonunu geçirdiğinden beri kendimi o günlerin hatıralarında kaybetmem ilk olmuyordu. Kokusu çarşafarımda, mutfağımda ve kanepemin her yerindeydi; kendi evine döndüğünden beri evimdeki varlığını gitgide daha fazla özlüyordum. Ki yalnızca bir gerçek randevuya çıktığımız göz önünde bulundurulursa bu çok saçmaydı.

Sanırım personel psikotik krizin eşiğinde olduğumu düşünüyordu. Bir odaya girdiğimde konuşmalar kesiliyor ve insanlar bana kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Mackenzie’nin hastanenin “Dr. Taylor hayatında ilk kez gülümsedi” haberiyle çalkalanmasını ne kadar komik bulduğundan bahsetmiyordum bile. Ki bunun doğru olabileceğini sanmıyordum. Elbette Mackenzie’yle tanışmadan önce de gülümsemiştim. Elbette.

Kahve alma işinden vazgeçip dinlenme odasından çıkarak ofisime döndüm ve Radyoloji’den Jessica tekrar peşime düşmeden önce takip çizelgesini imzaladım. İşimi hallettiğimde Mackenzie’ye mesaj mı atsam diye düşündüm. Cevap gelmeden aynı sabah içinde ikinci mesajı atmak sinir bozucu mu olurdu acaba? Onun yerine e-postalarımı kontrol ettim ve beni hâlihazırda olduğumdan daha takıntılı gösterecek herhangi bir şey yapmayayım diye dikkatimi dağıtmaya çalıştım.

Albuquerque’den düşünmek için daha fazla zaman istediğim uyduruk cevabıma bir karşılık gelmişti, bana kararımı mümkün olan en kısa süre içerisinde bildirmem gerektiğini hatırlatıyorlardı. Birkaç günden bir şey olmaz diyerek e-postayı görmezden geldim. Sanırım bunu yakında Mackenzie’yle beraber tartışabilirdik. Ne de olsa artık şeydik...

Kaşlarımı çatıp sandalyemde geriye yaslandım. Aramızdaki... tam ne olduğunu belirlemediğimizi fark etmiştim. Ar-

tık numara yapmadığımızı düşünmek istiyordum ama randevu meselelerindeki deneyim eksikliğimi göz önüne aldığımda tam emin olamıyordum. Belki bu da konuşmamız gereken bir şeydi. Ama düşüncesi bile midemin düğümlenmesine neden oluyordu. Ya çok erken olduğunu düşünürse? Ya geçirdiğimiz bir randevu ve birkaç yakınlaşmadan sonra benimle gerçek bir ilişki düşünmüyorsa?

Bu soru onu randevuya çıkardığım akşamdan beri bana musallat oluyordu.

Bir nefes vererek sandalyeme daha da gömüldüm ve gözlerimi yumarak kendimi nasıl böyle bir çıkmaza düşürdüğümü merak ettim. Bağlanmak hiç benlik bir şey değildi ve Mackenzie kendimi beraber hayal edeceğim son kişiydi. Peki o zaman neden onunla ilgili her şey beni diken üstünde tutuyordu, neden sesini tekrar duymama, kokusunun tadını tekrar çıkarmama, ona tekrar *dokunmama* kalan dakikaları sayıyordum? Artık düşünebildiğim tek şey buydu. Beynimde nabız gibi düzenli atan bir ritim: *Mackenzie, Mackenzie, Mackenzie*.

“Dr. Taylor 807 numaralı odaya. Dr. Taylor 807 numaralı odaya.”

Kaşlarımı çatarak doğruldum. Sekizinci katta tadilat vardı, yani şu an neredeyse hiç kullanılmıyordu. Bana orada ne için ihtiyaçları olabilirdi ki?

İç geçirerek masamdan kalktım, en azından bu beni Mackenzie’ye tekrar mesaj atmaktan alıkoyacaktı. Asansör neyse ki boştu, ne olmuş olabileceğini hafiften merak ederek ve nefroloji ekibinden birinin kaza geçirmediğini umut ederek sekizinci kata çıktım. Ama gerçi birine bir şey olmuş olsa onu benim kâtıma getirirlerdi, beni çağırmaslardı.

Asansörden bomboş kata indim, ekipman ve araç gereçler etrafa saçılmıştı ama personelden kimse yoktu. Koridordaki ışıkların yarısı kapalıydı, tepe aydınlatmasındaki birkaç eksik

ampul bütün kata ürkütücü bir hava veriyordu. Biri bana eşek şakası mı yapıyor diye merak ettim ve bu, canımı sıktı. Oflayarak 807 numaralı odaya doğru adımlarımı hızlandırdım, biri beni küçük düşürmek için şaka yaparak zamanımı harcıyorsa ağzının payını vermeye hazırdım. Burada bir sürü arkadaşım olmadığını biliyordum ama cidden bu...

“Mackenzie?”

Kapıyı açtım, elimi kulptan ayırmadan eşikte oyalandım ve Mackenzie’yi incelerken başımı yana yatırdım. Tıbbi koltuklardan birine uzanmış, bir kolunu başucuna dayamıştı ve öteki eliyle önlüğünün altının bağcığını döndürüyordu.

“Selam Doktor,” dedi muzipçe, bana gülümserken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Ben de seni bekliyordum.”

Kafam hâlâ aşırı karışık. “Mackenzie sen burada?..”

“Bana çok önerilen bir doktor olduğunuz söylendi,” diye ara vermeden devam etti ve beklentiyle tek kaşını kaldırdı. “Ve ben kendimi çok kötü hissediyorum.”

Neler olduğunu anlamaya çalışırken kaşlarımın çatıldığını hissettim ama sonra kokusu burnumu doldurdu; sıcak, yoğun ve *tahrik* olmuş kokuyordu.

Ah.

Ah.

Yutkundum ve kapıyı arkamdan kapayıp kilitledim. Hayatımda hiç Mackenzie’nin planladığı kadar pervasızca bir şey yapmamıştım. Eski ben olsa bunu ima ettiği için bile onu azarlardı... Ama şu an tek düşünebildiğim bedenimde dolaşan gözlerindeki bakıştı. Sanki o da beni benim onu düşündüğüm kadar düşünüyormuş gibi. Sanki beni *istiyormuş* gibi. Bu benim için hâlâ çok yeniydi; onun gibi biri tarafından istenmek.

“Merhaba... Bayan Carter. Bugün buraya gelmenizin sebebi ne?”

Gülümsemesi ılık saçı, kendinden memnun görünüyordu. “Bir türlü... geçmeyen bir sızım var.”

Bu çok gülünçtü, kötü bir porno film sahneliyor gibiydik ama yine de aletimin pantolonumun içinde kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum.

Bir adım yaklaştım, hemen üzerine atılmayayım diye ellerimi yanlarımda yumruk yaptım, ki havaya karışıp kanımı kaynatan kokusuyla bunu yapması çok zordu. “Nasıl bir sızı?”

“Hımm. Garip olan da bu ya. Nerede olduğunu bulamıyorum. Bana yardım edersiniz diye umuyordum?”

Yüce Tanrım, bu kadın ölümüm olacak.

“Düzgün...” Boğazımı temizledim, dilim fazla şişmiş gibiydi. “Düzgün bir teşhis koymam için size dokunmam gerekecek. Bu sorun olmaz, değil mi?”

“Elbette, Doktor,” diye mırladı. “Uzman sizsiniz.”

Aramızdaki mesafeyi kapadım, parmaklarımı önlüğünün pantolonunun altından sokup hafifçe ayak bileğinin üzerine dokundum. “Bu nasıl?”

“İyi,” dedi, biraz nefesi kesilmişti. “Orası acımıyor.”

Çekinerek diğer elimle uzandım ve pantolonuyla üstü arasında hafifçe açılmış tene parmak uçlarımla dokunup göbek deliğinde nazikçe daire çizdim. “Ya burası?”

“Belki biraz,” diye fısıldadı kirpiklerini kırptırarak. “Bence yaklaşıyorsunuz.”

Koltuğa bir dizimi koyup kısmen üzerine çıktım ve kokusunu derin derin içime çekebilmek için burnum boğazına dokunana kadar eğildim. Sadece kokusu bile ağzımı sulandırmaya yetmişti. “Peki ya burası?”

“Orası...” Dudaklarım nabzına değince nefesinin kesildiğini duydum. “Orası hiç acımıyor.”

“Acımıyor mu?”

Hafifçe başını iki yana salladı. “Aslında orası çok iyi.”

“Anlıyorum.” Dilimle tenine hafifçe fiske vurup titremesinin zevkine vardım. Böyle tepki vermesine *benim* neden olduğumu bilmenin. “Aramaya devam etmem gerekecek.”

“Lütfen, Doktor, lütfen beni iyileştirin.”

Karakterden çıkmamayı başaramayarak boğazına doğru gülümsedim. “Birilerinin buraya gelebileceğinin farkındasın, değil mi?”

“Burası bir hastane, Doktor,” dedi cilveyle. “Her yerde birileri vardır. Bunun... uzun bir muayene olacağını düşünmemiştim.”

“Bana acele etmememi mi söylüyorsun?”

“Sadece bir sonraki hastanız gelmeden önce doğru tedaviyi aldığımdan emin olmak istiyorum.”

Dudaklarımdan nefes nefese bir kahkaha kaçtı. “Hiç şüphelen olmasın.”

Önlüğünün üstünü karnını ortaya çıkaracak kadar yukarıya çektim ve hızlı nefeslerle yükselip alçalmasını izledim. Onunla ne yapmak istediğime karar bile veremiyordum; dilimi mi, aletimi mi yoksa sadece ellerimi mi kullanmak istiyordum? Sadece zirvede darmadağın olurken çıkardığı o tatlı sesleri duymak istediğimi biliyordum.

“Biraz... alışılmışın dışında bir şey teklif edeceğim.”

Altdudağını ısırdı. “Öyle mi?”

“Benim için arkanızı dönmeniz gerekecek, Bayan Carter.”

“Arkamı mı döneyim?”

“Evet. Kollarınızla dizlerinizin üzerinde durmanızı istiyorum. Ellerinizi koltuğun başlığına dayayın.”

Mackenzie’nin gözbebeklerinin büyümesini izledim, kokusu iyice yoğunlaşmıştı ve yönlendirmemle daha da ıslandığını anlayabiliyordum. “Bunu yapabilirim.”

Dizlerinin üzerine kalkmasına yardım ettim ve dönerken onu tuttum. Başlığa tutunmak için sırtını yay gibi gerdiğinde

kıcının mükemmel kıvrımı bir armağan gibi geriye çıktı ve neredeyse bütün kontrolümü yitirecektim.

Omzunun üzerinden bana baktı ve diliyle altdudağını ıslattı. “Böyle mi?”

“Evet, harika,” dedim hırıltılı bir sesle elimi kalçalarına koyarken. “Çok iyi.”

Ve öyleydi. Çok iyiydi. Mackenzie ihtiyacım olduğunu hiç düşünmediğim, hediye paketine sarılmış bir ıslak rüyaydı. Ona dokunabileceğimi bildiğim için ellerim *titriyordu*. Ona dokunmamı *istediğini* bildiğim için.

Koltuk bacaklarımı iki yana atabileceğim kadar alçaktı. Bacaklarım fazla açık gibi hissetsem de bir dizimi onunkilerden birinin yanına koyarsam neredeyse rahatça üzerine kıvrılabilirdim. Ellerimi kalçalarının iki yanında gezdirdim ve boğazına yumuşak öpücükler kondurabileceğim kadar eğildim. Başparmağımı önlüğünün beline taktığımda kendini bana bastırdı ve dudaklarından aletimi daha da sertleştiren minik bir inilti döküldü.

Omzunun kıvrımına sokulmuş sıcak salgı bezini yaladım ve kıyafetlerini çekiştirirken ısırdım. “Biraz ateşiniz var gibi, Bayan Carter.”

“Öyle mi?”

“Hı-hı.” Avucum kalçalarını yukarıdan aşağıya okşadı, parmaklarım önlüğünün hemen dizlerinin üzerinde toplandığı yerle oynuyor, onu altını çıkarabilmem için pozisyonunu ayarlamaya sessizce teşvik ediyordu. Belden aşağısı çıplak kaldığında tembel keşfime devam ettim ve en sıcak yerine ulaşana kadar parmaklarımı iç bacağına kaydırdım. “Özellikle de burası.” Başparmağımı girişine bastırdığımda keskin bir nefes aldı, çoktan benim için sırlıslık olmuştu. “Burası acıyor mu?”

“Hem de nasıl,” diye fısıldadı.

Parmağımı daha derine sokup onunla oynadım. “Belki de bu konuda yardımcı olabilirim.”

“Olabilir misiniz?”

Mackenzie’nin lanet olası *kokusu*. O kadar yoğundu ki gözlerim yuvalarında kayboldu ve şehvetten sersemlemiş zihnimin daha berrak bir kısmında, Mackenzie bu odadan böyle koka-rak çıkarsa ona dokunduğumu hastanede anlamayan kimsenin kalmayacağını farkındaydım. Bu beni tedirgin etmeliydi ama vücudumun yalnızca daha da alev almasına neden oldu. Ona dokunduğumu bilmelerini istediğimi fark ettim. Bu kahrolasica hastanedeki herkesin Mackenzie’nin *benim* olduğunu bilmesini istiyordum.

Kıpırtısız durdum ve zihnimde fır dönen düşüncelere hâkim olmaya çalıştım. Nefesimi tenine verdim ve sanki anlık iniş çıkışımı fark etmiş gibi parmaklarımı saçlarımın arasına daldırana kadar geriye uzandı. “İyi misin?”

İyi miydin?

Onun bana, benim de ona ait olduğumuza dair kimsenin aklında şüphe kalmaması için onu işaretlemeye, benim kılmaya duyduğum ilkel güdü hâlâ oradaydı.

Ve tam şu anda... sadece benim böyle hissettiğimi düşünmek çok korkutucuydu.

“Ben sadece... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

Başını döndürüp dudaklarını çeneme sürttü ve bunun yarattığı hissin tadını çıkarırken gözlerimi kapadım. “Bütün gün içime girmeni düşündüm. Bana tekrar dokunmak için gerçekten de izinli olduğumuz günlerin çakışmasını beklemek istiyor musun?”

Haklı bir noktaya değinmişti. Önümüzdeki beş gün boyunca o akşam vardiyasında çalışırken ben gündüzleri hastanede olacaktım, yani işyerinde programlarımızın denk geldiği ve onu görebileceğim çok küçük bir zaman aralığı olacaktı. Beş gün boyunca içine girememek *işkenceden* farksızdı.

“Hayır,” diye itiraf ettim boğuk bir sesle. “İstemiyorum.”

“Endişelenmeyi bırak, Dr. Taylor,” dedi yatıştırıcı bir ses tonuyla, kendini bana bastırırken tırnakları masaj yapar gibi hafifçe kafamı kaşıyordu. “Kenetlenme, yeter. O zaman hiç sorunumuz olmaz.”

“Siktir,” diye inledim. Sadece *kenetlenme* kelimesinin dudaklarından döküldüğünü duymak bile aletimin sızlamasına neden oluyordu. Başparmağımı daha da içine soktum ve ağzından kaçan küçük iniltinin keyfini çıkardım. “Sikimi mi istiyorsun? Tam burada.”

“Siktir, evet,” diye bir nefes verdi ve poposunu bana doğru oynattı. “Hadi, Doktor. Bana aşı yap.”

Bu sefer boğazımdan farklı bir homurtu kaçtı. “Çok gülünçsün.”

“Bunu seviyorsun,” dedi Mackenzie gülerek.

Belki de seni seviyorumdur.

Bu düşünce bana resmen bir yumruk indirdi, sanki yer altımda yarılmış gibi beni yutmakla tehdit etti ama bu hissi hemen üzerimden attım. Hem hissettiğim şey hem de onu paylaşmayı aklımın ucundan bile geçirmek için çok erkendi, o yüzden Mackenzie’nin teninin tadına odaklandım. Bütün dikkatimi ellerimin arasında ne kadar sıcak ve ıslak olduğuna verdim, onu doldurmam için neredeyse yalvarıyordu. Endişeli düşünceleri uzakta tutmak için ihtiyacım olan dikkat dağınıklığı buydu.

Fermuarımı indirme sesi odayı doldururken tüylerinin diken diken olmasını izledim. Anlık bir rahatlama hissetmek için baksırımm üzerinden avucumla sıcak uzunluğumu sıvazladım. Ama o rahatlamanın Mackenzie’nin içine gömülene kadar gelmeyeceğini biliyordum. Hiçbir şey onunla kıyas götüremezdi. Mackenzie Carter bilmese de beni mahvetmişti ve buna üzülüyordum bile.

Pantolonumdan ve önlüğümden kurtulmam bir dakikamı aldı, ikisinden birinin kırışmasının burada yapacağımız şeyleri

kesinkes ele vereceğini biliyordum ama aletimi nihayet kıcının arasına kaydırduğımda sessiz, soluk soluğa bir inlemeyle ödülendirildim. Zevk suyum tenine bulaştı ve onu tam da istediğim şekilde işaretledi. Beynimin daha az medeni olan bir kısmı orada kurummasını umdu. Bugün karşılaştığı diğer şekil değiştirenlerin Mackenzie'nin üzerinden onun kokusunu almasını.

Düğümümü onun dışında bırakmak için pozisyonumu ayarlamam gerekti; Mackenzie biraz daha aşağı kaydı, ben de kalçalarımı girişine doğru indirdim. Bunun hayatım boyunca yaptığım en pervasız şey olduğunun farkında olsam da Mackenzie'nin kaygan sıcaklığı beni sarmalarken hiçbir şey umurumda değildi. İçine girerken gözlerimi kapadım, sadece etrafımda olmasının verdiği hisse, bedeninin sanki benim için yaratılmışçasına kolayca açılmasına odaklandım. Bir yanımda acaba gerçekten de öyle mi diye merak etti. Bu düşüncenin beynimden mi yoksa içgüdülerimden mi kaynaklandığını bilmiyordum.

Bu hâldeyken beni almak için nasıl da esnediğini izleyebiliyordum. Daha da derinlerine girerken santim santim içinde kaybolduğumu. Kalçalarını tuttum ve tamamen içine gömülmemi sağlayan ani bir hamleyle onu kendime çektim, ciyaklaması tenimin altında hissedebildiğim kısık bir inlemeye dönüştü.

"Çok iyisin," dedim hafifçe geveleyerek. Beni delirten kokusuyla sarmalanmışken derinlerinde olmanın yarattığı, gitgide aşına olduğum sisin yükseldiğini hissedebiliyordum. "Tam bana göresin." Yavaşça içinden çıkıp geri girdim. "Sikimi hep çok iyi alıyorsun."

"Noah," diye inledi ve sessiz bir yalvarmayla tırnaklarını bacağıma geçirmek için arkaya uzandı.

Ne istediğini biliyordum; ona sataşmayı bırakmamı, bana sunduğu şeyi almamı istiyordu ama Mackenzie'yleyken hiç

kendim gibi değildim. Hiç böyle olmamıştım. *Bu* Noah onun yalvarmalarından zevk alıyordu. *Bu* Noah onu paramparça edip ardından birleştirmek istiyordu.

“Daha fazlasını mı istiyorsun?” Kulakmemesini ısırabilmek için bedenimi büktüm. “Beni buraya sen çağırdın, Mackenzie. Bunu yaparken aklından ne geçtiğini anlatmanı istiyorum. Sikişimi ne kadar istediğini söyle bana.”

“İhtiyacım vardı,” dedi nefes nefese. “Sana.”

“Seni becermeme mi ihtiyacın vardı? Burada? Aletime o kadar ihtiyacın vardı ki bekleyemedin mi?”

“*Noah...*”

İkimizi de zirveye taşımayacağını bildiğim sabit bir ritimle içine girip çıkmaya devam ettim ama artık duramayacak kadar ileri gitmiştim. Mackenzie’nin içimde ortaya çıkardığı şey her neyse... gösteriyi şu an o yönetiyordu.

“Söyle, Mackenzie,” dedim kulağına hırıltılı bir sesle. “Menimi istediğini söyle.”

“*Siktir. İstiyorum.*”

“Ne istiyorsun? Söylediğini duymam gerek.”

“İstiyorum... *Ah. Menini istiyorum. Lütfen, Noah.*”

“Uslu kız,” diye mırıldandım geri çekilirken bir elimi sırtı boyunca kaydırarak. İçimdeki azgın bir şey onun bu itaatiyle koltuklarını kabarttı. “Yalvarırken kulağıma o kadar tatlı geliyor ki.”

Bir kere daha içinden çıktım, hâlâ ikimizi de çıldırtan o yavaşlıkla hareket ediyor, kalçalarımı çarparak içine sertçe girip ona çığlık attırmadan önce girişinde bir anlığına oyalanıyordum.

“İşte böyle,” dedim nefesimi verirken. Aynı hareketi tekrarladığımda nefesim kesildi. “Taşana kadar bu güzel amcığı dolduracağım. Ve sen de hepsini alacaksın, değil mi?”

“Evet,” diye inledi, bedeni sertleşen darbelerimin gücüyle sarsılıyordu.

Kalçalarını iki elimle tuttum, deli gibi bir hızla içine girerken tırnaklarım tenine batıyordu. “Evet *ne?*”

“Evet, Alfa,” diye inledi. “Siktir, Noah, ben...”

“Kendine dokun. İçindeyken boşaldığını hissetmek istiyorum. Nasıl darmadağın olduğunu hissetmek istiyorum.”

Tekrar tekrar içine sokarken ince parmaklarının aletimin köküne değdiğini hissedebiliyordum. Ben uzanamadığım için klitorisini okşarken tutturduğu ritmi hissedebiliyordum. Tuhaf bir yanımla ona dokunan *elini* kıskandı.

“Keşke sana kenetlenebilsem,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Düğümümü sarmaladığını hissetmek istiyorum. Seni her yerimde hissetmek istiyorum.”

Mackenzie’den çıkan tek cevap boğuk bir sestir ama her darbem biraz daha sertleştikçe iç duvarlarının etrafımda kasıldığını hissediyordum. Dişlerimi hazla sıkarken bedeni imkânsız derecede sıkışmıştı. Nasıl her seferinde bu kadar *iyi* olabiliyordu? Nasıl her sefer bir öncekinden *daha iyi* olabiliyordu?

“Noah, ben... *Ah, siktir, Alfa...*”

Boşaldığında her yer mahvoluyordu, hem de ne *mahvolmak* ama ıslak çarpış seslerine ve onu daha sert, daha *hızlı* becerirken ıslak kalçalarının bacaklarıma vuruşuna bayılıyordum. Derinlerde, çok derinlerde bir baskı yoğunlaşıyor ve beni tüketmekle tehdit ediyordu. Dudaklarım ayrıldı, hızlı nefesler alıp veriyorum ve her şey sıcaktı, *çok* sıcaktı ta ki...

“*Siktir.*”

Onu kenetlenmek, aletimin kalın kökünün içinde şişmesine müsaade etmek yerine girişinin hemen dışında tutmak için irademin her zerresini kullanmam gerekti. Muayene odasının serin havası alev alev yanan tenimde buz gibi geliyordu. Onu orgazmımla dalga dalga doldururken dişlerimi neredeyse kırarak kadar sert sıkıyor, neredeyse Mackenzie kadar şiddetli titriyordum.

Bitip de aletim yumuşadığında ve Mackenzie koltuğa yığıldığında kan kulaklarımda uğuldamaya devam etti. Aniden içinden çıkınca yüzünü buruşturdu, sonra parmaklarımı bedeninde yarattığım karmaşaya götürerek her sıvıyı toplayıp içine geri soktum çünkü şu an düğümüm bunu yapamıyordu. Onu bir süre boyunca parmaklarımla doldurdum ve bedenimin sakinleşmesini beklediğim sırada tenine yumuşak öpücükler kondurarak nefesimi düzene soktum.

“Dr. Taylor 204 numaralı röntgen odasına. Dr Taylor 204 numaralı röntgen odasına.”

Mackenzie’nin kahkahası nefes nefese ve gürültülüydü, doğrulmadan önce kalçasına son bir öpücük kondurduğum esnada bile bedeni benimkinin altında titriyordu. Parmaklarımı içinden çıkarmayı hiç istemiyordum, ilkel yanımdan kalma küçük bir parça neredeyse göğsümde kükrüyor, onu kendimle doldurmaya devam etmemi istiyordu.

“Birileri bugün epey talep görüyor,” diye sataştı Mackenzie sırtüstü dönüp koltuğa yığılırken.

Gözlerim üzerinde gezindi –elini öylece göbeğine atmış, sanki hâlâ tam kendine gelememiş gibi teninde tembel hareketlerle daireler çiziyordu– ve onu tekrar alma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. “Bugün en popüler olduğum gün olabilir.”

“Mmm.” Kravatımı tutup çektiğinde beni hazırlıksız yakaladı, sadece bir bacağımlı pantolonumdan soktuğum için neredeyse dengemi kaybedecektim. Dudaklarını benimkilere sürüttü, demin yaptığımız şeye göre oldukça yumuşak ve tatlı kaçan bir hareketti. “Sana daha sık çağrı göndermeliyim.”

Yüksek sesle güldüm. “Bunu daha fazla yaparsak *benim için* bir girişimsel kardiyolog bulmaları gerekecek.”

“Vay canına, bu bana söylediğin ya en tatlı ya da en şapşal şey.”

“Beni kötü etkiliyorsun,” diye mırıldandım pantolonumu çekip düğmesini iliklerken.

Sırıtişı kör ediciydi, beni ciğerlerimdeki bütün havayı çalmakla tehdit ediyordu. “Galiba bu hoşuna gidiyor.”

Hayır, bunu seviyorum. Seni seviyorum.

Dilimin ucuna gelen kelimeler serbest kalmasınlar diye çenemi sertçe sıktım. Şimdi bunun tohumu atılmıştı ya... büyütmeyi çaresizce istiyordum.

“Belki biraz,” dedim onun yerine ve ona önlüğünün altını verirken eğilip tekrar öptüm. Ardmdan yüzümü boğazına gömdüm ve kokusunu içime çektim. “Günler boyunca benim gibi kokacaksın.”

“Buna pek üzülmüş gibi değilsin.”

Kokusunu tekrar içime çektim. “Değilim.” Doğrudum ve hâlâ kilitli olan kapıya kaşlarımı çatarak baktım. “Koridor kameralarından endişelenmeli miyiz? Bu katta hâlâ çalışıyorlar mı? İkimizin de kimsenin kullanmadığı bir kata giren görüntülerimizin bulunması garip olur, değil mi?”

“İşte hepimizin tanıdığı ve sevdiği Noah Taylor,” diye güldü Mackenzie ve koltuktan atlayıp temizlenmek için duvardaki peçeteliğe elini attı.

O lafı istediğim anlamda söylemediğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Benim *sorunum* neydi?

“Şey... kameraları bir saatliğine kapasın diye IT uzmanına rüşvet vermiş olabilirim,” dedi süklüm püklüm ve peçeteyi çöpe atıp giyinmeye başladı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu, yetkilerin kötüye kullanımı olarak değerlendirilebilir, Bayan Carter.”

“Muhtemelen.” Aramızdaki mesafeyi kapamak için seke seke geldi ve parmaklarının üzerinde yükselip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Beni ispiyonlayacak mısın?”

Öpücüğü daha tutkulu bir hâl alırken gözlerim kapandı ve onu daha yakınımaya çekmek için kolumu beline doladım. “Şüp-

heli,” dedim başarabildiğim en ciddi ses tonuyla. “Dediğim gibi, beni kötü etkiliyorsun.”

Mackenzie sırıttı. “Bana takıl, Doktor. Sana bir sürü eğlenceli şey öğreteceğim.”

Dudaklarıma hızlı bir öpücük daha kondurduktan sonra sanki bütün dünyamı tepetaklak etmemiş gibi yanımdan geçip gitti. Kapıyı açtıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. “Bana bir randevu daha borçlandın ama o zamana kadar ne zaman istersen çağrı bırak.”

Dilimi damağıma dayayarak gidişini öylece seyrettim, parmaklarım onun ıslaklığıyla kaplıyken ve bana hissettirdikleri hâlâ tenimin altında uğuldarken mesaimi nasıl tamamlayacağımı merak ettim. Ya da vardiyalarımızın çakışmadığı o beş günü aklımı kaçırmadan nasıl atlatacağımı.

Ama daha da önemlisi... Ona onu sevdiğimi nasıl söyleyecektim?

Düzenleme
Ny.ozlem

Mackenzie

“Geldiğin için teşekkürler,” dedim Priya’ya. “Bunu intörn-ken bir kere görmüştüm ama bu kadar fena değildi.”

Solunum fizyoterapisti demin hastanın boğazına taktığı balonu şişirmeyi bitirirken Priya beni eliyle geçiştirdi. “Lafı olmaz. Biraz karmaşık bir iş. Yıllardır yapıyorum ama birinin dişini laringoskopa kıracağım diye hâlâ korkuyorum.”

İlgilendiği hasta nefes almasını zorlaştıran bir akciğer iltihaplanması nedeniyle hastaneye yatırılmıştı, yılın bu zamanlarında sık rastlanırdı ama yine de görmesi zordu.

Hasta, Priya boğazına kanül sokmadan önce verilen sakinleştirici ve kas gevşetici ilaçların etkisiyle uyuyordu. Bütün bu süreç çok uzun bir geceyi noktalamıştı.

Priya solunum fizyoterapistini işlemi bitirmeye bırakarak eldivenlerini çıkarıp çöp kutusuna attı, bu esnada ben de hemşireye hastayı izlemesini ve durumunda bir değişiklik olursa beni aramasını söylüyordum. “Saat hemen altı olsa,” dedi hafifçe esneyerek.

“Bir de bana sor. Güneş doğmamışken çalışmak yasadışı olmalı.”

Saatine bakarken gerindi. “Sadece bir saat kaldı.”

“Tanrı’ya şükür,” diye homurdandım.

Bana yaramazca sırtıttı. “Eve gidip huysuz yatak arkadaşının yanına kıvrılmak güzel olmalı en azından.”

“Yaa, sorma,” diye homurdandım. “Gündüz vardiyasındaydı.”

“Ah,” Priya abartılı bir tavırla iç çekti ve bir elini kalbine götürdü. “Gece birbirlerinin yanından geçen iki gemi gibiydiler.”

Priya doktor dinlenme odasına doğru peşimden gelirken gözlerimi devirdim. Bu son saati atlatmak için bir fincan kahve tam da ihtiyacım olan şeydi. “Kapa çeneni.”

“Ciddiyim, eşinin de doktor olması kötü olmalı,” dedi Priya. “Ne bileyim, seksinizi planlayıp programlıyor musunuz?”

Aklım daha birkaç gün önce Noah’yla bu binada *plansız* seks yapışımıza gidince yanaklarıma sıcak bastığını hissettim. Boğazımı temizledim ve umursamaz görünmeye çalıştım. “O kadar da *kötü* değil.”

“Dostum, hâlâ ikinizin seks yaptığını kafamda canlandıramıyorum.”

“O zaman belki de... yapmamalısın?”

Priya sırtıttı. “Dalga mı geçiyorsun? Arkadaşımın eşi hastanenin ateşli canavarı. Demek istediğim, Noah hakkında *efsaneler* anlatılıyor, Mack.”

“Onların hepsi...”

“...aşırı *abartılıyor*,” diye lafımı bitirdi kıs kıs gülerek. “Evet, daha önce de söylemiştin. Hatta onun gibi konuşmaya başladın.”

Bu beni gülümsetti. Belki de bir noktadan sonra iç içe geçmeye başlamıştık. Eh, yani fiziksel olarak değil de başka şekillerde de. Gerçi fiziksel olarak da kesinlikle öyleydik. Bu düşünce beni yine kızarttı.

“Evde nasıl biri?”

Kahve makinesinin yanından temiz bir karton bardak almadan önce düşünceli bir tavırla çeneme vurdum. “Şeyi hatırlıyor musun, hani Noah etrafında *dönmeyen* sohbetlerimiz olurdu? Güzel zamanlardı.”

“Kimse gidip de sana siktiğimin Noah Taylor’ıyla gizlice eş ol ve tüm heyecanlı detayları bir sene boyunca sakla demedi,” diye yakındı Priya cık cıklayarak.

“O...” Noah’yı kendi ortamında hayal ettim –sevdiği yün çoraplarını ve çok düşkün olduğu pamuklu pijama altını– ve bir gülümsemenin dudaklarımı çekiştirdiğini hissettim. “Herhangi bir adamdan farkı yok.”

“Buna inanması çok zor,” diye ofladı.

Ne komik. Ben de eskiden böyle düşünürdüm.

Priya tekrar iç geçirdi. “Sadece kıskançlık ediyorum. Gerçekten de rüya gibi mi? Büyük paralar kazanan ve senin çılgın iş programını anlayan seksi bir alfayı kafesledin. Seks esnasmda kaşlarını çatıyorsa ne olmuş yani?”

“Aslında seks esnasmda kaşlarını çatmıyor.”

“Şşş.” Priya gözlerini kapadı. “Bırak da istediğim gibi hayal edeyim.”

Başımı iki yana salladım. “Korkunç birisin.”

“Beni seviyorsun,” dedi bir öpücük atarak.

Makineye filtre yerleştirirken dinlenme odasının kapısı tekrar açıldı ve Dennis’in içeri girdiğini görünce bir sonraki cümlem dilimin ucunda kaldı. Kızgınlığa girdiğim günden beri onu görmemiştim ve yüzündeki o yılışık ifade her karşılaştığımızda daha da katlanılmaz hâle geliyordu.

Priya yüzünü ekşitti. “Kendi katıma dönsem iyi olacak. Çıkmadan önce halletmem gereken bir iki iş var.”

Bakışlarımı buharı tüten ve beni buraya hapseden bardağımdan ona çevirdim. *Beni bu ucubeyle yalnız bırakma*, dediğini umduğum bir ifadeyle ona baktım.

Bana bakışı, *Kusura bakma, her koyun kendi bacağından asılır*, der gibiydi.

Off. Onu suçlayamıyordum bile. Priya geri çekilirken bana hafifçe el salladı ve ben de kahve makinesiyle meşgulmüşüm

gibi görünmeye çalıştım. Dennis'in ortamı koklayabileceğimi umuyordum.

Ama belli ki koklayamıyordu.

"Mack," dedi muhtemelen arkadaş canlısı olduğunu düşündüğü bir tavırla ama niyetlendiğinden daha yapmacık görünüyordu. "Nasılsın? Seni... o olaydan beri görmedim."

Nasıl oluyordu da Noah'yla tanışmadan önce bu adamla hiç karşılaşmamama rağmen şimdi sürekli burnumun dibinde bi-tiyordu?

"İyiym," dedim kısaca ve dikkatimi kahve bardağımdan ayırmadım. "Sadece takvimimi karıştırmışım."

"Bunun olduğunu hiç duymamıştım," dedi meraklı bir ses tonuyla. "Özellikle de çiftleşmiş eşlerde. Bu döngülerin epey tahmin edilebilir olması lazım, değil mi?"

Başımı sert bakışlarımı görebileceği kadar çevirdim. "Kusura bakma ama bu neredeyse hiç tanımadığım biriyle konuşmak istediğim bir mevzu değil."

"Elbette, elbette." Özür diler gibi iki elini havaya kaldırdı. "Sadece endişelendim, hepsi bu."

"Teşekkür ederim," dedim duygusuz bir sesle, "ama ben iyiym."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi yine yapış yapış bir gülümsemeyle. Baktıkça ürpertici havası artıyordu. Sinekkapan bitkisi sinek gördüğünde gülümseyebilse böyle gülümserdi. Ellerini ceplerine sokup karşıdaki duvara yaslandı, gitmeye niyetliymiş gibi durmuyordu. "Onun gideceğini düşünmek kah-redici olsa gerek."

Tek kaşımı kaldırarak tekrar ona döndüm. "Affedersin?"

"Ah, sadece... Eh. Dedikodu kazanını bilirsin. Noah'nın Albuquerque'ye geçeceğine dair söylentiler var. Orada arkadaşlarım var. Bir sürü dedikodu dönüyor."

"Anlıyorum," dedim ölçülü bir tavırla.

Bardağıma geri döndüm, makinenin altından çektim ve kremayla şekeri tuttuğumuz teneke kutulara yöneldim.

“Hâlâ değerlendiriyor,” dedim mümkün olduğunca dikkatli davranmaya çalışarak. “Hâlâ... üzerine konuşuyoruz.”

Ki bu hiç doğru değildi çünkü o konuda bir söz hakkım yoktu. Bunu fark etmek ben birden sarstı ve ardında garip bir his bıraktı. Sanırım... huzursuz ediciydi. Kaşlarımı çatarak kahvem i karıştırdım ve Dennis tekrar konuşana kadar bir iki saniye liğine varlığını unuttum.

“Ah, anladım. Kesinlikle dâhi uzman doktorumuzu özleyeceğimizi biliyorum. Ayrıca sanıyorum ki işi kabul etmesi senin için zor olur.”

Ama bilmiyorum ki. Muhtemelen, büyük olasılıkla kabul edecek. Neden göğsüm bu kadar daralmıştı?

Kahvem i ağır ağır yudumlayarak içimdeki çalkantılı duyguları sakladım, hafifçe omuz silkerken gözlerimi sıcak sıvıya dikmiş tim. “Eminim Noah en doğru kararı verecektir.”

“Her zaman verir,” dedi Dennis tüylerimi diken diken etmeye başlayan o gülümsemesiyle.

“Doğru.” Bardağı mı ona doğru kaldırdım, bu odadan bir an önce çıkmam lazımdı. “Her neyse. İşe dönsem iyi olacak. Eve gitmeden önce halletmem gereken şeyler var.”

“Elbette, elbette,” dedi Dennis el sallayarak. “Seni tekrar görmek güzeldi, Mack.”

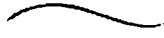
Sadece başımla onaylamakla yetindim çünkü aynı hisleri paylaşmıyorduk. Ölçülü bir nefes verirken elimde bardağım dinlenme odasından kaç tım. Bu adamdan gerçekten ama gerçekten hiç hoşlanmıyordum. Noah’nın neden hoşlanmadığını da görebiliyordum.

Noah’yı düşününce içimdeki bir şey gerildi; Dennis’in onun taşınma olasılığından bahsetmesi ve bunun... yapmaya başladığımız şeyden beri aslında hep masada olduğunu hatırlamak

göğsüme ovalasam da geçmeyen bir sızı saplanmasına neden oldu. Ruh hâlim birden bu kadar kötüleşmiş olmasaydı Noah'ya, muayene olmam gerektiğine dair şakacı bir mesaj atardım. Hâl böyleyken yavaş adımlarla hemşire bankosuna yürüdüm, düşüncelerim darmadağınaktı ve bir yerde durmayı beceremiyor, oradan oraya savruluyorlardı.

Ayrıca sanıyorum ki işi kabul etmesi senin için zor olur.

Çok tuhaftı. Dennis söyleyene kadar... öyle olacağını fark etmemiştim.

“Bu dizi tamamen yanlış.”

Küçük kanepede yanımda oturan Noah'ya sıırıttım, televizyonuma yönelttiği tiksinti dolu ifadeye kahkahalarla gülmek için kendimi zor tutuyordum.

“Doğru olmasına gerek yok,” dedim ona. “Dramatik olmalı.”

Kızgın bir ses çıkarıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını bu kadar seksi görünmemesi gereken bir hareketle daha da öne uzattı. Kanepem çok büyük sayılmazdı ama Noah oturunca basbayağı ufacık görünüyordu.

Dennis'le karşılaşmamın üzerinden günler geçmişti ve ben bir türlü kendimi ikna edip de konuyu Noah'ya açamamıştım. Onda kaldığım hafta sonundan beri izin günlerimiz ilk kez çakışıyordu ve bunu hastanedeki en sevmediği insandan, aramızdakinin ne olduğundan ve uzaktaki işinin bizim için ne anlama geleceğinden bahsederek mahvetmeye can attığım söylenemezdi. Kafamdayken bile eğlenceli bir sohbet gibi gelmiyordu ve dile getirildiğinde daha iyi olacağını hayal edemiyordum.

Ayrıca son birkaç gündür şunu fark etmiştim; konuyu Noah'ya açarsam ve o da geçirtilirse gereğinden fazla acı çekecektim. Ya benim bu mesele için endişelendiğimi bilmek kafayı yemesine neden olursa? Aramızdaki bu şey bir yalan üzerine inşa

edilmişti ve bana gerçek *tek* bir randevuya çıkmayı teklif etmiş olması adamın evlenme teklifi edeceği anlamına gelmiyordu.

İstedğimden de değil.

Tanrım. Beynim tam bir kargaşaydı.

“Şunu gördün mü?” Noah çatık kaşlarla ekranı işaret etti. “Ameliyat için hazırlandıktan sonra koluna dokundu. Buna kontaminasyon tehlikesi denir!”

“Eminim Derek Shepherd’ın karakterini yazarlarken tıbbi doğruluğu göz önünde bulundurmuşlardır,” diye güldüm.

“Ve şu kadın ameliyathanede küpe takıyor,” diye homurdandı. “Ciddiyim, bu saçmalığı kim yazmış?”

“Biliyor musun, bunu seninle izlemenin iyi bir fikir olacağını nasıl düşündüm merak etmeye başlıyorum.”

Bakışlarımı yakaladı, dudakları utangaç bir gülümsemeyle hafifçe kıvrıldı. “Pardon.”

“Gerek yok. Huysuzluk ederken tatlısın.”

Kaşlarını çattı. “Ben tatlı değilim.”

“Bence öylesin.” Kanepede kayarak aramızdaki azıcık mesafeyi kapadım ve dudaklarımı yanağına dokundurmak için ona doğru eğildim. “Şirinsin hatta.”

Başını azıcık döndürdüğünde dudaklarım ağzının kenarına değdi. “Hımm.”

“Başka bir şey izleyebiliriz.”

“Sorun değil,” diye mırıldandı. “Fazla eleştirmemeye çalışacağım.”

“Senin eleştirmeyi bıraktığın gün sağlığından endişe etmeye başlayacağım gündür,” diye takıldım.

“Annem de buna benzer bir şey söyler,” diye ofladı. “Sık sık.”

“Aa? Annen senin kadar... sert değil mi?”

Son kelimeyi söylerken kaşlarımı oynattığımda Noah gözlerini devirdi. “Annem o kelimenin anlamım bile bilmez.” Beni ölçüp tarttı. “Aslında dürüst olmam gerekirse sana daha çok benziyor.”

“Bana mı?”

“Bilirsin ya...” Gülümseyerek havada elini salladı. “İnsan canlısı. Dışadönük. Eğlenceli.”

“Bence sen de çok eğlencelisin,” dedim parmaklarımı göğsünde gerilmiş tişörtünde gezdirerek.

Alayla homurdandı. “Muhtemelen böyle düşünen tek kişisin.”

“Tüm o kaş çatmaların ardına sakladığın ılık saçan kişiliği onlar göremiyor da ondan.”

“Doğru.” Sessizce güldü. “Annem sana bayılırdı.”

Öylesine söylediği bu şey nedense nabzımı hızlandırdı. “Öyle mi?”

“Ah, kesinlikle. Seni akşam yemeğine götürmem için haftalardır başımın etini yiyor.”

Kalbim artık çok şiddetli atıyordu ama nedenini bilmiyordum. “Öyle mi?”

O an Noah ne dediğinin farkına varır gibi oldu ve gözleri irileşip dudakları aralandı. “Ben... Yani... Endişelenme. Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim.”

“Ah.” Kalp atışlarım birden durmuş gibi hissettim. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramıştım? “Doğru.”

“Demek istediğim...” Sanki ne diyeceğini bilmiyormuş gibi telaşlı görünüyordu. “Seni sıkboğaz etmek ya da bu şeye başladığımızda kabul etmediğin bir şeyi zorla yaptırmak istemedim demeye çalışıyorum sadece.”

Kabul etmediğin bir şey.

Bu dört kelime mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme neden oldu ve bunu çaktırmamak için elimden geleni yaptım. Söylediği şeylerin hiçbirisi yanlış ya da yersiz değildi. Mantıken yeni bir bölgeye girmemizin bu işe başlama şeklimizi silmediğini biliyordum ama ikisi arasındaki net olmayan sınır o kadar bulanıklaşmıştı ki neyin ne olduğunu artık bilmiyordum. Tereddütlü hissetmeme neden oluyordu. Böyle hissetmekten de nefret ediyordum.

İfadem kontrol ettim, elimi yüzümün önünde salladım ve hiç rahatsız olmamışım gibi görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım. “Sorun değil. Çok haklısın. Muhtemelen çok garip olurdu.”

“Doğru...” Noah’nın ifadesini okumak zordu ama bir saniyeliğine de olsa gözlerinden hayal kırıklığı geçtiğini görür gibi oldum, tabii bu hiç mantıklı değildi. Geldiği gibi çabucak kaybolmuştu. “Aynen öyle. Özellikle de şu an bu kadar... bilinmez bir bölgedeyken.”

“Sorun değil, Noah,” dedim midem düğüm düğüm olurken elimden geldiğince güvence veren bir sesle. “Aramızdaki şeyi çözmeden durduk yere ortalığı karıştırmamak en iyisi.”

Sanki söylemek istediği bir şey varmış da nasıl dile getireceğinden emin değilmiş gibi dönüp bana baktı. Dudaklarını ince bir çizgi hâlinde birbirine bastırmıştı ve kaşlarının arasındaki çizgi normalden daha derindi. Beni kırdı diye mi yoksa olmayacak şeylere umutlandım diye mi endişelenmişti karar veremiyordum. İkinci seçenek beni daha da derinden yaralardı.

Cidden, son zamanlarda benim *sorunum* neydi böyle?

“Elbette,” dedi en sonunda, uzanıp elini göğsündeki elimin üzerine koydu. “Bunu çözmeden olmaz.”

Belki de bir yanımda o konuyu açacağını ve aramızdakinin ne olduğunu *çözeceğimizi* umuyordu ama ya Noah aynı umutlar içinde değildi ya da kendini bu konuşmaya hazır hissetmiyordu. Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı, sonra eğilip alnıma bir öpücük kondurdu ve boğazını temizleyip dikkatini diziye geri çevirdi.

“Ah, Tanrı aşkına. Göz koruması bile takmamış! Kan sıçraması ne olacak?”

Çalkantılı duygularıma rağmen dudaklarımdan küçük bir kıkırtının dökülmesine engel olamadım. “Eğer ameliyat yaparken göz koruyucu taksa McDreamy’nin gözlerini göremezdik.”

“Cidden,” diye mırıldandı Noah huysuzca.

Hâlâ elimi tutuyordu ve elinin sıcak ağırlığı zihnimde dönen başıboş düşünceler arasında biraz olsun rahatlamamı sağlıyordu. Kendimi hiçbir erkekle “biz neyiz” konuşmasını yapmak istediğim bir durumda bulmamıştım ve bunun bana yaşattığı endişe seviyesini düşününce, açıkçası bir seçeneğim olsa bunu tercih eder miydim emin değildim. Noah’yla aramızdaki şey ikimizin de çıkar sağladığı, ciddi olmayan bir şey olmalıydı ama daha ciddi bir şeye dönüştüğünde kendimi arafta sıkışmış hâlde bulmuştum ve yönümü tayin edemiyordum.

Bu romantik saçmalıklar kumrular için.

Bedeninin sıcaklığı bir şekilde aklımdaki gürültülü savaşın sesini kısacakmış gibi Noah’ya daha da sokuldum ve kolunu direkt omuzlarıma sarması her nasılsa durumu daha da kötüleştirdi. Belli ki şu an iradem dışında Noah’nın her hareketini analiz ediyordum, beynim beni aslında olmama ihtimali bulunan gizli anlamları araştırmaya zorluyordu.

Sorun yok, dedim kendime. Önemi bile olmayabilecek şeyler yüzünden endişelenmeyi bırak. Sadece ânın tadını çıkar.

Gizlice yavaş yavaş nefes alıp verdim, ciğerlerimi boşaltmanın bir şekilde zihnimi berraklaştıracaklarını umuyordum. Ama işe yaramadı. Noah, *Greys Anatomy*’de gösterilenleri çürütürken gözlerimi kapadım, sesinin kısık tınısının her tarafımı sarmalamasına müsaade ederken ne dediğinin pek de farkında değildim. Kanımı fokurdatan ve daha önce hiçbir şeyin yapmadığı gibi odaklanmama neden olan baş döndürücü, sıcak kokusunun tadını çıkardım.

Noah’ya sahte erkek arkadaşım olmasını teklif ettiğimde... aramızdakinin gerçek olmasını dileyebileceğim olasılığını aklımdan bile geçirmemiş olmam ne komikti.

Noah

Bana hastanenizde çalışma fırsatı sunduğunuz için minnettarım ancak koşullarım değiştiğinden, mevcut pozisyonumda kalmamın en iyisi olacağını hissediyorum. Umarım şartlarım müsaade eder ve gelecekte uygun başka bir pozisyon açılırsa aklınızda olurum.

Albuquerque'deki hastanenin Halkla İlişkiler departmanına yazdığım e-postanın taslağına bir saattir bakıyor, bir türlü tatmin olmayarak yazıp siliyor ve düzeltiler yapıyordum. Bu cevabı göndermeyi aklımdan geçirmenin bile delilik olduğundan endişeleniyordum; konuyu Mackenzie'ye açacak cesareti hâlâ toplayamamıştım ve birkaç gün önce ondayken annemle akşam yemeği konusunu açıp çam devirdikten sonra... acaba doğru şeyi mi yapıyorum diye kendimi daha da fazla sorgulamaya başlamıştım.

Fevri davranmak hiç benlik değildi. Ama buna fevri davranmak denir miydi? Neredeyse haftalardır bunu düşünerek kendime işkence etmiyor muydum? Üstelik *sahte* eşim olması gereken kişiye beslediklerimin ne kadar derin olduğunu da fark ettiğimden, artık bu yol ayrımını görmezden gelerek devam etmek gitgide zorlaşıyordu.

Ne kadar ihtiyatsız görünürse görünsün Mackenzie bana kendi ağzıyla artık girdiğimiz bu... yeni bölgeyi keşfetmek iste-

mediğini söylemediği sürece ondan fiziksel olarak ayrılamayacağımı biliyordum.

Mackenzie Carter artık benim ikinci derimdi. Kanımda yaşıyordu. Aklımda hiç böyle bir şey yoktu ama... sahte eşim hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim gerçek kadındı.

Belki de bu şekilde düşünmek için çok erkendi. Muhtemelen benden daha akli başında biri buna, durumun sadece biyolojiyle alakası olduğu ve DNA'larımızın beni ona çektiği teorisiyle yaklaşırdı ama bu, bedenimdeki her hücrenin kendini onunkileri tamamlamak için değiştirmiş gibi hissettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Göğsümdeki organ bedenime kan, beynime oksijen pompalamayı artık umursamıyormuş gibiydi. Hayır, görünüşe göre artık sadece Mackenzie için atıyordu.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirirken homurdandım ve ne ara bu kadar duygusal birine dönüştüğümü merak ettim. Kısa bir süre önce birinin şu an aklımdan geçen şeyleri söylediğini duysam ona kahkahalarla gülerdim ya da ikinci bir kafası çıkmış gibi bakardım. Ama yine de... düşüncelerimden hiç utanç duymuyordum. Hatta duygularımla barışmak içimde varlığından bile haberdar olmadığım ıssız yerleri doldurmuş, geriye nefes almayı aynı anda hem zorlaştıran hem kolaylaştıran sıcak bir doluluk hissi bırakmıştı. Bu düşünceyle dikkatimi önümdeki e-postaya çevirdim ve kendime taslağı bitirip kaydedeceğimi, onu bir daha gördüğüm zaman da aklımdan geçen her şeyi Mackenzie'ye anlatacağımı söyledim.

Eh, belki de üç harfli kelimeyi daha sonraki bir randevuya sakladım, birkaç hafta gibi kısa bir sürenin ardından yüksek sesle dile getirirsem Mackenzie'nin çılgılık ata ata kaçma ihtimali oldukça yüksekti. Ama ona gerçek bir şey istediğimi söyleyebilirdim. Onun da aynısını istediğini umut etmekten kendimi alamıyordum. Annemle geçen haftaki konuşmamız aklımdan geçti ve onun tavsiyesine bağlı kalmaya çalıştım.

Sadece bu konuda kendi içine fazla kapanmamaya çalış. Şu Mackenzie'nin seni şaşırtabileceğine dair bir his var içimde.

Gerçekten ama gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Kapım tıklatıldığında bir e-postayla kendime ne kadar zamandır işkence çektirdiğimi bilmiyordum ve Mackenzie'nin bugünlük eve gittiğini bildiğim için diğer tarafta bekleyen kişiye girmesini söylerken kapıya neredeyse bakmadım bile. Dürüst olmam gerekirse Mackenzie dışında ofisime kim gelse sıcak karşılamazdım ama şu anda görmek istediğim *en son* insanla karşılaşınca –hatta hayatım boyunca bir daha görmesem de olurdu– bütün bedenim bir hoşnutsuzlukla sarmalandı.

“Noah,” diye selam verdi Dennis tamamen sahte gelen bir tatlılıkla. “Bana bir dakika ayırabileceğini umuyordum.”

Hemen kaşlarımı çattım. “Aslında bakarsan şu an biraz meşgulüm, Dr. Martin.”

“Öyle mi? Eh, seni bölmek hiç hoşuma gitmez.” Böyle söylemesine rağmen odaya girip kapıyı arkasından kaparken somurtsa da ifadesi tam tersini söylüyordu. “Ama *çok* önemli, o yüzden...”

İç geçirdim ve sandalyemi iterek masamdan uzaklaştırırken burun köprümü sıktım. Bir an önce çekip gitsin diye istediği o bir dakikayı ayırmak muhtemelen en iyisi olacaktı. Sadece en son karşılaştığımızda olduğu gibi canımı sıkmasına izin vermediğimden emin olsam yeterdi.

“Peki,” dedim yenik bir tavırla. “Bu kadar önemli olan ne?”

“Aslına bakarsan epey utanç verici bir şey,” dedi. Rahatsız görünüyordu ama hâlimden tavrından sahtelik akıyordu. “Konuyu açmaktan bile nefret ediyorum, anlarsın ya...”

Deminki kararına rağmen sinirlerimin bozulmaya başladığını hissettim. “Çıkar ağzındaki baklayı da işe dönebileyim.”

“Doğru,” dedi Dennis ürkütücü bir gülümseme yavaş yavaş yüzüne yayılırken. “Şey. Anlarsın ya... Bir süredir bir çıkmazın

içindeyim ve bunu nasıl ele almam gerektiğini gerçekten bilmiyorum.”

Çenem seğirdi. “Nasıl bir çıkmaz?”

“Şey...” Tavrındaki değişimi gerçekleştirmeden hemen önce fark ettim; ifadesi saf bir neşeye büründü, sanki bu ânı tahmin bile edemeyeceğim kadar uzun zamandır planlıyor gibiydi. “Senin ve Dr. Carter’ın hastane yönetim kuruluna sahte ilişkinizle ilgili söylediğiniz yalan hakkında ne yapsam diye merak ediyordum.”

Kanımın donduğunu hissettim. Kelime oluşturmakta zorlanırken dudaklarım aralandı, aklım çok karışmıştı. “Ne?”

“Beni duydun,” dedi. Deminki tatlılığı gitmiş, yerine iyi gizleyemediği bir küçümseme gelmişti. “Yönetim kuruluna yalan söylediniz. Dr. Carter eşin falan değil. Bu da işini kaybetmemek için altsınıfın ve eş statüsünde kasten yalan söylediğin anlamına geliyor. Zavallı Dr. Carter’ın aklını nasıl çeldin bilmiyorum ama sanırım artık fark etmez, sonuçta o da suç ortağı.”

“Dennis,” dedim sersemlemiş bir hâlde. “Bir yanlış anlaşılma olmuş, biz...”

“Bence yanlış anlaşılma falan yok,” diye kıkırdadı. “Ama lütfen, yalan söylemeye devam et. Yönetim kuruluna gidip ikinizi ihbar ettiğimde daha da beter bir çıkmaza batmış olursun.”

İkinizi.

“Yanılıyorsun,” dedim daha güçlü bir sesle, yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyordum. “Mackenzie ve ben...”

“Yalancısınız,” diye güldü. “Evet, biliyorum. Dinle, inkâr etmenin bir anlamı yok, sen onu hastaneden çıkarıp eminim ki müthiş zaman geçirmeden önce küçük sahte eşinin arkadaşıyla konuşmasına kulak misafiri oldum.”

Göğsüme bir sıcaklık akın etti ve ona uzanmamak için yumruklarımı sıktım. “Belki de yanlış duymuşsundur.”

“Yanlış falan duymadım,” dedi. “Konuşmaları gayet açık ve netti. Şimdi ya suçunu itiraf edersin ve bundan sonra ne olacağını konuşuruz ya da yalan söylemeye devam edersin ve bu ofisten çıkıp doğrucu yönetim kuruluna giderim.” Dilini damağında şaklattı. “Bunun Dr. Carter için de büyük bir sürpriz olacağını tahmin ediyorum.”

Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki muhtemelen Dennis bile duyabiliyordu. Panik pençelerini göğsüme geçirmişti. Bu durumun benimkinden ziyade Mackenzie’nin kariyerini etkilediğini düşündükçe endişem iyice tavan yapıyordu ve bunu fark ettiğim için de Dennis’in tehditleri derinlere saplanıp vücudumun kaskatı kesilmesine neden oldu. Bu gösteriyi sürdürmenin bir anlamı olmadığını sanıyordum, Dennis keşfine sımsıkı tutunmuştu. Nasıl bir senaryo Dennis’in Mackenzie’yi duymasıyla sonuçlanmıştı hiçbir fikrim yoktu ama bunun bir önemi olduğundan emin değildim. Önemli olan tek şey, Mackenzie’yi bu durumun kötü sonuçlarından elimden geldiğince korumaktı.

“Bunlara hiç gerek yok,” dedim. İçgüdülerim onu korumak için tam kapasite çalışıyordu. “Senin nefretinin öznesi o değil.”

“Bu doğru,” dedi Dennis düşünceli bir tavırla. “Sırf onu yalanlarına sürükledin diye kızın kariyerine bu şekilde zarar vermek çok yazık olur.”

“Ben hiç yalan söylemedim,” diye karşı çıktım.

Dennis yüzüme bakarak bir kahkaha patlattı. “Bence yönetim kurulu bu konuda seninle hemfikir olmayacaktır.” Cık cıkladı. “Başvurundaki eksiklik yüzünden kınama cezası almamak için yalan beyanda bulunmak mı? Peki bu, Albuquerque’deki yeni işinde nasıl görünür, hiç düşündün mü?”

“Nasıl?..” Dennis beş dakika içinde beni ikinci kez gafil avlamayı başarmıştı. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Bence bir önemi yok, değil mi?” Omuz silkti. “Önemli olan, bundan sonraki adımların.”

Aklım çılgına dönmüşçesine senaryo ardına senaryo ürettiyor, bu duruma bir çözüm getirmeye çalışıyordu ama hangi açıdan bakarsam bakayım her yol aynı yere çıkıyordu. Ne yaparsam yapayım Dennis kendini garantiye almak için bunun beni ve Mackenzie'yi mahvettiğinden emin olacaktı; benden başından beri nefret ettiğini ve hastanedeki pozisyonumun kendi hakkı olduğuna dair düşüncelerini biliyordum ama bunu elde etmek için bu kadar alçalacağını asla tahmin etmezdim.

Aslında yaşananlara şaşırmış olsam da Dennis'in bu kadar alçalmasına kesinlikle şaşırmamıştım.

"Ne istiyorsun, Dennis?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne istediğimi biliyorsun."

"Madem gideceğimi biliyordun, neden ben işi kabul edene kadar beklemedin ki? Neden beni tehdit etmeyi seçtin?"

"Çünkü işi kabul etmemeyi düşünüyorsun. Yanılıyor muyum?"

Düşüncelerimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım ama gözlerimin kısıldığını hissedebiliyordum. "Bunu sana söyleten ne?"

"Yukarılarda arkadaşları olan yalnızca sen değilsin, Noah. Onları haftalardır geçiştiriyorsun. Net bir cevap vermeyip kaçak dövüşüyorsun. Ve sanırım ikimiz de bunun nedenini biliyoruz."

"Öyle mi?"

"Elbette öyle." Cheshire kedisi gülümsemesi neredeyse gözlerine ulaştı. "Çünkü Dr. Carter'ı gerçekten becermeye başladın."

Kan kulaklarıma hücum etti ve sandalyemde kıpırdandım, bedenim benden bağımsız hareket etmeye başlamıştı.

Dennis beni durdurmak için bir elini havaya kaldırdı. "Onun aşağı katta kızgınlığa girdiğini, senin onu hastaneden taşıyarak çıkardığını ve üç gün boyunca ortadan kaybolduğunu hepimiz duyduk. Beni yanlış anlama, Mackenzie gerçekten göz kamaştırıcı bir kadın ama senin kadar zeki birinin sırf

sonunda bir kıcı beceriyor diye burada kalmak gibi aptalca bir şey yapması bana çok salakça geliyor.”

“Söylediklerine dikkat etmek isteyebilirsin,” diye uyardım. “Yoksa o kadar da medeni davranamayacağım.”

“Doğru, doğru. Korkunç büyük alfa. Bu senin için daha da iyi görünür, değil mi? Öfkene hâkim olamadın diye iş arkadaşını dövmen? Lütfen, buyur.” Dennis alayla homurdanırken bana tepeden bakıyordu. “Yıllardır bu lanet hastanenin sahibiymişsin gibi ortalarda dolanıp duruyorsun. Sırf Dr. Ackard sana küçük bir prenses muamelesi çekti ve yerine seni önerdi diye dâhinin tekiymişsin gibi davranıyorsun. Ben senin üç katın süredir buradayım ve o iş benim *olmalıydı*.”

“Paul’un daha nitelikli olduğumu düşünmesi benim hatam değil.”

“Böyle düşünmesinin tek nedeni yıllarca adamın kıcını yalaman. Onu etkileyip bu işi kaptın, değil mi? Benim olması gereken her şeyi böyle aldın.” Dennis’in neşeli tavrı kaybolmuştu, artık benden iğreniyormuş gibi görünüyordu. “Şimdi de sırf düzenli seks yapmaya devam etmek için muhtemelen hiç hak etmediğin *daha iyi* bir fırsata burun kıvrılabileceğini sanıyorsun, öyle mi? Hayır. İşlerin istediğin gibi gitmemesinin nasıl bir his olduğunu öğrenmen lazım.”

Kafamdaki kükremeyi susturmak için derin bir nefes aldım. “İstifa edeceğim,” dedim ona. “Albuquerque’deki işi kabul edeceğim. Buna Mackenzie’yi bulaştırmamıza hiç gerek yok. İstedğin her şeyi alabilirsin.”

Bunun meseleyi noktalayacağını sanmıştım ama Dennis dilini şaklatırken hiç ikna olmuş gibi durmuyordu. “Evet ama görmüyor musun?.. Bu yeterli olmayacak bence.”

“Daha fazla ne yapabilirim ki?”

“Eh, anlarsın ya... Senin deyiminle ‘eşinle’ tanıştım. Zeki bir kadın. Çok zeki. İçimden bir ses onun bunu sineye çekecek bir

tip olmadığını söylüyor. Ben dedim diye kalkıp işi bırakman hakkında edecek iki çift lafı olacaktır.” Lafına devam ederken gıcık olmuş görünüyordu: “Her nedense sana karşı oldukça korumacı.”

Kısacık bir an için kalbim öfkeden başka bir hisle titreşti.

“Ona detaylardan bahsetmeme gerek yok,” dedim hâlâ durumu kurtarmaya çalışarak.

Dennis yüzünü buruşturdu. “Evet... Bu kadar fazla şeyi şansa bırakamam. Şantaj bana pek yakışmıyor da.”

“O zaman ne sikim *istiyorsun*, Dennis?”

Tekrar gülümsedi, istediği her korkunç şeyi sonunda aldığını gösteren berbat bir gülümsemeydi ve tam şu an onu yüzünden söküp atabilmek için her şeyimi verirdim.

“Dr. Carter’la arandakileri bitireceksin.”

Ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim. “Pardon?”

“Bence hiçbir şeyin ters gitmeyeceğinden emin olmanın tek yolu bu.”

“Kesinlikle olmaz,” diye dudak büktüm. “Yapmayacağım.”

“Yaa,” diye mırıldandı Dennis beni delirterek. “Çok tatlı.” Ellerini havaya savurdu. “Tamam, yapma. Eminim yönetim kurulu onun bilgilendirme formunda yalan söylediğini öğrenince hiç sorun çıkmaz. En nihayetinde. Uzmanlığını almasına ne kadar, bir yıl mı kalmıştı? Senin kariyerin böyle bir skandaldan sonra yeniden onarılabilir, ne de olsa bir dâhisin. Acaba Mackenzie bu kadar şanslı olur mu?”

Dennis’in onun adını söylediğini duymak bende bir şeyleri kırma isteği yarattı ve olduğum yerde kalmak için sandalyemin kolçaklarını kavradım; yerimden fırlayıp ellerimi boğazına dolamamak için var gücümle uğraşıyordum.

“O bunu hak etmiyor,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Buna hiç şüphem yok. O yüzden doğru olanı yapıp aranızdaki ilişkiyi bitireceksin. Temiz bir kesikle.”

“İlişkimizi çat diye bitirmemi öylece kabul etmesinin imkânı yok. Bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar zeki biri.”

Dennis bir kere daha omuz silkti, hâlâ kendinden memnun görünüyordu. “Öyleyse sanırım *aşırı* ikna edici olman gerekecek. Değil mi?”

“Kurula bana şantaj yaptığını söyleyebilirim,” dedim son bir gayretle. “Düşerken seni de kendimle çekerim.”

“Hiç sanmıyorum,” diye alayla homurdandı. “Sence ufak oyununu yakalayıp seni itirafa *teşvik* etmemi mi umursarlar yoksa senin yalanlarını mı? İkimiz de biliyoruz ki tutunacak bir dalın yok.”

Öfke, hayal kırıklığı ve benden yapmamı istediği şeyi yapmaktan duyduğum korkuyla titriyordum, beni çok zor bir durumda bırakmıştı. Dennis kendimle cebelleştiğimi ve muhtemelen onu öldürmeye çok yakın olduğumu sezerek ellerini iki yana açıp kapıya doğu geriledi.

“Sadece düşün,” dedi. “Sana karar vermek için bir gece vereceğim.”

“Mackenzie’ye zarar verecek olursan,” diye uyardım, “seni paramparça ederim.”

Dennis kapımı açarken bana tekrar ukala bir sırıtışla baktı ve omzunu kayıtsız bir tavırla kaldırdı. “Bu artık sana bağlı, değil mi?” Bana imalı bir bakış attı. “Yarına kadar senden bir cevap bekliyorum, Dr. Taylor.”

O kapıyı kaparken kafamda ona kadar saydım, peşine düşmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum. Daha önce hiç böyle şiddete yönelik dürtülerim olmamıştı ama şimdi ona dokunursam bu işin sonunda ben hapse düşecektim, o da kendi kanında boğulacaktı. Vücudumdaki her hücre Mackenzie’yi korumaya odaklanmıştı, onun tehlikede olduğunu düşünmek bile duyularımı aşırı hızda harekete geçiriyordu.

Dennis’in haklı olduğunu biliyordum; Mackenzie’nin onun tehditleri hakkında edecek *iki çift* lafı olurdu ve benim iyiliğim

için kariyerini bitirerek gidip Dennis'in kışını kendi tekmelerdi çünkü o böyle biriydi. Ama bunun olmasına izin veremeyeceğimi de biliyordum. Dennis'in onun henüz kariyerinin başında olduğuyla ilgili söyledikleri doğrudu; böyle bir olaydan sonra kariyerini toparlayamama olasılığı yüksekti. Okulda geçirdiği onca yıl, tüm sıkı çalışmaları... puf diye gidecekti. Hepsi de benim yüzümden olacaktı.

Nihayet sandalyeme gömüldüğümde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum; öfkem geri çekilerek yerini ta iliklerimde hissettiğim, bedenimi ağırlaştıran bir yenilgiye bırakıyordu. Kendimi birine açıp –özellikle de Mackenzie kadar özel birine açıp– ondan vazgeçmeye zorlanmam hiç adil değildi. Dahası, bu süreçte onun kalbini kırmak zorunda kalacaktım.

Bu, birkaç hafta öncesine kadar insanlarla arama mesafe koymak için neden deli gibi çabaladığımın acı bir hatırlatıcısıydı. Böyle karmaşalardan kaçınmak istediğim içindi. Sanırım gerçekten de her şeyi elde edebileceğim ve her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağı konusunda kendimi kandırmıştım. Birinin beni görüp –gerçekten *görü*p– de yanımda kalmaya devam edebileceği konusunda. Artık bunun bir hayalden başka bir şey olmadığını fark ediyordum. Gözümü fazla yükseğe dikmişim ve şimdi de bunun bedelini ödüyordum. Gariptir ki kendi başımdaki tehlikeleri umursamıyordum, bana ne olacağı içimde biraz olsun endişe uyandırmıyordu.

Vazgeçmem istenen kadınla yan yana konuştuğunda bana yöneltilen tüm bu tehditler solup gidiyordu.

Mackenzie

“Düz mü?”

Perde çubuğunu olabildiğince hareketsiz tuttum, büyükannemin onayını beklerken kollarım yanmaya başlamıştı.

“Hımm,” dediğini duydum arkamdan. “Belki biraz sola.”

İnleyerek taburede bir santim sola gittim. “Sana yılbaşı hediyesi olarak su terazisi alacağım.”

“Sen gayet iyi iş çıkarıyorsun,” diye güvence verdi.

Bunu yaptığımı göremeyeceğini bilerek gözlerimi devirdim. “Burası nasıl?”

“Ah, harika,” dedi. “Vidaya ihtiyacın var mı?”

Başımı iki yana sallayarak kulağımın arkasındaki kurşun kalemi çıkardım ve perde çubuğu taşıyıcılarının nereye geleceğini işaretledim. Sonra tabureden indim ve çubuğu nazikçe büyükannemin yerdeki yeni perdelerinin üzerine bıraktım.

“Biraz beklemen gerekecek,” dedim ona omuzlarımı döndürerek. “Bana o perde çubuğunu yarım saat tutturdu.”

Büyükannem cık cıkladı. “Hâlâ genceciksın. Bir şey olmaz.”

“Yine de,” diye homurdandım.

“Tamam tamam, sızlanıp duracağma mutfığa geç de sana bir kahve yapayım.”

“İşte şimdi bir yerlere varıyoruz.”

Beni kandırarak üstüme yıktığı projeyi kayar cam kapıların önüne bırakıp onu mutfığa doğru takip ettim ve mutfak adasındaki minderli taburelerden birine çöktüm. Büyükanнем demlikle oyalanarak sabahtan kalma kahveyi ısıttı ve dolaptan iki kupa çıkardı.

Fırsattan istifade telefonumu çıkarıp baktım ve Noah'nın sabah attığım mesaja hâlâ cevap vermediğini görünce kaşlarımı çattım. Bugün çalıştığını biliyordum ve cevap veremeyecek kadar yoğun olması sorun değildi, o zaman neden aklını Twitter'la bozmuş ergenin teki gibi telefonuma bakıp duruyordum? Dün akşam da çok seyrek cevap vermişti, uzun bir gün geçirdiği için yorulduğunu ve yatacağını söylemişti ki bu da çok normaldi, hatta böyle olmasını *beklerdim*; burada garip davranan bendim.

Dürüst olmam gerekirse günlerdir garip davranıyordum. Hatta haftalardır. Kulübeden ayrılıp da hiç de sahte *gelmeyen* şeyler yapmaya başladığımızdan beri. Randevular, hafta sonunu beraber geçirmek, kanepede sarılarak yatmak içimde gitgide büyüyen onu görme ve onunla konuşma arzusuyla birleştiğinde... her şey belirsiz geliyordu. Bu yaptığımız şeyi yapmaya *devam* etmeli miyiz bir türlü karar veremiyordum. Devam etmek istemediğimden değildi; tam aksine, *çok* istiyordum. Noah'nın hastaneden gitmesiyle sona erecek sınırlı anlaşmamızın yarattığı o fanusta seve seve saklanırdım ama yaşanan onca şeyden sonra... Eh. Noah'nın bu işin başında çok endişelendiği o karmaşıklıklardan birkaçını yaşıyordum kesinlikle.

Büyükanнемin tezgâhm karşısından, "Öyle bakmaya devam edersen ekranda bir delik açacaksın," dediğini duydum.

Başımı hızla yukarı kaldırdım. "Ne?"

"Ekрана bu kadar gömülmene neden olan ne?"

"Ah." Tekrar kaşlarımı çatarak başımı iki yana salladım.

"Hiçbir şey. Sadece mesajlarımı kontrol ediyordum."

"Noah'dan mı mesaj bekliyorsun?"

Büyükannemin yüzünde ukala bir ifade olduğunu fark edip gözlerimi devirdim. “Buna kendini fazla kaptırdın.”

“Torunumun mutlu olmasını istemem o kadar mı kötü?”

“Ben *zaten* mutluyum,” diye vurguladım. “Noah’yla tanışmış olmamın bunun üzerinde bir etkisi olmadı.”

Makine *biple*yerek kahvenin hazır olduğunu duyurdu ve büyükannem dudaklarını büzerek dikkatini ona çevirdi. “Sen onu telefonuna anlat,” diye cık cıkladı. “Hiç eline bu kadar yapışık olduğunu görmemiştim.”

Soruyu geçiştirebilirdim ve muhtemelen yapmam gereken buydu ama büyükannem zaten aramızdakilerin gerçek olduğunu düşünüyordu. O yüzden belki de biraz tavsiye almanın zararı dokunmazdı.

“Birinin sana birden eskisi kadar sık mesaj atmaması garip mi?”

Büyükannem kahve fincanını önüme koydu. “Ne demek istiyorsun?”

“Sadece...” Ağzımdan bir nefes verdim. “Büyük bir *mesele* falan değil ama Noah genelde bana hızlı cevap verirdi. Yani sinir bozucu derecede hızlı bile denebilir ama... Bilmiyorum. Son birkaç gündür sessizliğe gömüldü.”

“Kavga mı ettiniz?”

“Hayır?” Onu en son gördüğüm zamanı düşündüm. Onun annesiyle akşam yemeği yemekten bahsettiği ve benim içimin içimi kemirdiği fiyasko rahatsız ediciydi, evet ama bu hislerin sadece bana ait olduğundan emindim. Noah içsel çalkantılarından tamamen bihaber görünüyordu. “Dün akşam yorgun olduğunu söyledi. Belki de kötü bir gün geçirmiştir ve ben buna farklı anlamlar yüklüyorumdur.”

Tekrar başımı kaldırıp baktığımda büyükannem resmen ışıık saçıyordu ve çok fazla şey anlattığımı sezdim.

“Yapma,” dedim o lafına başlayamadan.

Büyükannem yüzünden gülümsemesini düşürmeden omuz silkti. “Sadece diyorum ki... Noah’dan gerçekten hoşlanıyormuşsun gibi görünüyor.”

“Şey, ben...” Büyükannemin aramızdaki gerçekte olduğunu düşündüğünü bildiğimden bu konuşmayı nasıl yönlendireceğimden emin değildim ve doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. “Demek istediğim... o iyi bir adam. Çok iyi anlaşıyoruz.”

Büyükannem kahvesinden yavaşça bir yudum aldı ve kupa-
nın kenarından beni düşünceli bir tavırla süzdü. Ağzında-
ki kahveyi midesine gönderdikten sonra tatmin olmuş bir ses
çıkardı ve sözlerimi düşünürken birkaç uzun saniye boyunca
bana bakmaya devam etti.

En sonunda oturduğum yerde kıpırdandım. Beni azarlaya-
cağında olduğu gibi bakıyordu. “Ne?”

“Beni oyuna getirmeye çalıştığını daha ne kadar bilmiyor-
muşum gibi yapmak zorunda olduğumu merak ediyorum sa-
dece.”

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı. “Ne... Ne demek istiyorsun?”

“Mackenzie,” dedi büyükannem ama sinirli değil, neredeyse
eğlenmiş görünüyordu. “Seni ergenlik yıllarında benim yetiş-
tirdiğimi unuttun mu? Yalan söyleyen ifadeni okuma konusun-
da doktora yapmış kadar oldum.”

Ne yapacağımı bilemedim; 1.60’lık Moira Carter tarafından
köşeye sıkıştırılmaya kendimi hazırlamamın imkânı yoktu.
Hatta yalanımızdan paçayı kurtardığımızdan o kadar emindim
ki ona doğruyu söyleme ihtimali aklımdan bile geçmemişti.

“Ne kadar zamandır biliyorsun?”

“Onu eve getirdiğinden beri,” dedi ifadesiz bir sesle.

Kendimi sersemlemiş hissettim. “Nereden anladın?”

“Tatlım,” diye güldü. “Adam senin omega olduğunu bile bil-
miyordu. Lafını açtığımda gözleri fal taşı gibi açıldı.”

“Ben... Siktir. Neden devam etmemize müsaade ettin?”

Büyükannem kıkırdadı. “Çünkü birbirinizden hoşlandığınızı görebiliyordum. Henüz siz bilmeseniz de.”

“Öyle mi?”

“İkiniz sanki engel olamıyormuşsunuz gibi birbirinize kaçamak bakışlar atıp duruyordunuz. Yalanınıza o kadar gömülmüştünüz ki içindeki gerçeği ayırt edemiyordunuz.”

Bunu düşündüm. Elbette o noktada bir çekim vardı, o akşam daireme çıkması için ona neredeyse yalvarmıştım ama aldatmacamızın o kadar erken aşamalarında aramızda bundan daha derin bir şeyler olduğunu hayal edemiyordum.

“Bilmiyorum,” diye iç geçirdim. “Anlam yüklemek için muhtemelen çok erken. Sadece *bir* gerçek randevuya çıktık.”

“Eh ama kızgınlığını beraber geçirdiniz.”

Demin bir yudum aldığım kahvemi neredeyse püskürtecektim. “Bunu nereden biliyorsun be?”

“Ah, Parker söyledi,” dedi rahat bir tavırla.

Gözlerimi kapayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “Onu öldüreceğim.”

“Aman, sus. Sadece senin hakkında endişeliydi. Kızgınlık döngün çok sapmıştı!”

Şakaklarımı ovuşturdum, birkaç hafta önce Noah’yla üç günlük bir seks kaçamağı yaptığımı bildiği için ona bakmakta zorlanıyordum. “Kesinlikle... sürpriz oldu.”

“Bu da uyumlusunuz demek.”

İşte o zaman ona baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“İki şekil değiştiren arasından yüksek bir uyum olduğunda kızgınlık döngüsü oynayabilir. Feromonlar seni biraz daha fazla etkiler.” Büyükannem alayla homurdandı. “Cidden ama, Mackenzie. Sen doktorsun. Bunu biliyor olman gerek.”

“Şekil değiştirenler arasındaki uyumluluk öncelikler listemde çok üst sırada sayılmaz,” dedim duygusuz bir sesle.

“Eh, birine bir şans vermiş olsaydın,” diye azarladı. “Randevuya çıktığın herkeste bir sorun buluyorsun.”

“Harika randevular değillerdi sonuçta,” diye homurdandım.

“Bana anlatma. Sadece onlarda bir sorun olsun istedin.”

“Model treni hayranı diyorum, büyükanne!”

“Mackenzie Carter. O saçma bahaneleri istediğin kadar anlat dur ama yemiyorum.” Kupasını tezgâha koyup bana sertçe baktı. “Karşındakinin sorunlu yönlerini arayıp duruyorsun çünkü onda *doğru* bir şey bulmak kendini kontrol edemeyeceğin bir şeye açmak anlamına geliyor ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Bu doğru değil,” diye mırıldandım kucağıma bakarak.

“Değildir aynen,” diye ofladı. “Bunu çocukluğundan beri yapıyorsun. Açıkçası Parker hayatına girmeseydi, okula gitmediğin zamanlarda seve seve odanda otururdun.”

“Dinle, dürüst olmak gerekirse bana ayarladığın randevuların bazıları *gerçekten* çok kötüydü.”

“Öyle mi? Yoksa kimseyle ikinci bir randevuya çıkmamak için sebepler mi arıyordun?”

“Büyükanne bazıları cidden...”

“Mackenzie,” dedi büyükannem daha yumuşak bir ses tonuyla. “Anlıyorum. Bazıları adi tiplerdi. Ama yirmi dokuz yaşındasın ve birkaç aydan uzun süren ilişkin olmadı. Hep karşı tarafın bir kusuru ya da alışkanlığı ilişkinin önünü kesti. Ya çok fazla horluyor, ya çok fazla futbol izliyor ya da akşam yemeğinden sonra dişlerini karıştırıyor...”

“Ah, hadi ama bu çok iğrenç.”

“Sadece diyorum ki,” diye vurguladı, “bir şeyleri daha başlalamadan bitirmenin bir yolunu hep buluyorsun.”

Çok ağır, çok ham bir duygunun göğsümde kabardığını hissettim; hayatımın çoğunluğunu bastırarak geçirdiğim duyguydu bu. Gözlerimi büyükannemden kaçırırken kolumu dalgınca

ovaladım, bunun da ona yalan söyleyemeyeceğim bir şey olduğunu biliyordum. Bu olmazdı. Beni çok iyi tanıyordu.

“İsteyerek yaptığım bir şey değil,” dedim sessizce. “Hayatın boyunca bekâr olmak eğlenceli sayılmaz.”

“Seni suçladığımı söylemiyorum,” dedi ve tezgâhın karşısından uzanıp elini elimin üzerine koydu. “Çocukken bir sürü zor şeyle başa çıkmak zorunda kaldın. Senin kadar küçük biri için çok ağır olan şeylerle. Baban...” Başını iki yana sallayıp bakışlarını benden kaçırdı. “Anneni kaybettiğinde kendinden büyük bir parçayı da kaybetti. Bununla başa çıkamadı. Oğlumu seviyorum ama olması gereken adam gibi davranmadı. Ne kadar acı çekiyor olursa olsun senin için kendini toparlamalıydı.” Tekrar bana döndüğünde bakışlarımız kilitlendi. “Ama bu senin hayatın olmak zorunda değil. Baban seni incitti diye herkes incitecek diye bir şey yok.” Gözleri dolmaya başladı ve kaşlarını çatarken ağzının kenarındaki kırışıklar derinleşti. “Belki de tüm bunları sana daha önce söylemeliydim. Belki de bu kısmen benim hatamdır.”

“Hayır,” diye itiraz ettim duygusallıktan kalınlaşmış bir sesle. “Büyükanne. Siz harikasınız. Hep öyleydiniz. Ben sadece... Sanırım sadece korkuyordum.” Yanağımdan bir gözyaşının süzüldüğünü hissettim ve büyükannem elimi sıktı. “Babam için yeterli değildim. Onun kalmasını sağlayamadım. Başka biri için yeterli olmayı nasıl bekleyebilirim?”

“Ah, tatlım.” Büyükanne elimi bıraktı ve adanın etrafından dolanıp ince kollarını bana doladı. “Sen harikasın. Çok güzelsin, zekisin ve komiksin... yani bazen.”

Hem ağlar hem güler gibi oldum ve ona daha da sokuldum. “Mizah anlayışımı senden almışım.”

“Evet, şey, büyükbabandan almadığın belli.”

İkimiz de güldük ve büyükanne bana bakmak için geri çekilip elimi avuçlarının arasına aldı.

“Sen yeterlisin,” dedi bana duygu dolu bir bakışla. “Hatta bundan daha fazlasısın. Seçtiğin kişi çok şanslı.”

Dudaklarımdan ağlama ile buruk bir kahkaha arası boğuk bir ses döküldü. Aynı anda hem iyi hem de acı verici –hatta arındırıcı– gelen yaşları gözlerimden silmek için uzandım. Bunlar canımı sıkıymıyormuş gibi yaparak o kadar uzun zaman geçirmiştik ki... Şimdi gerçeği itiraf edebildiğim için sanki üzerimden ağırlık kalkmıştı.

Büyükannem yanağımla okşadı. “O kişi Noah olmasa bile oralarda bir yerde içeri almana değecek biri var. Umarım onu bulmak için kendine müsaade edersin.”

“Büyükanne,” dedim kalınlaşmış sesimle. “Ben... sanırım Noah’dan hoşlanıyorum. Yani gerçekten.”

“Seni suçladığımı söyleyemem.” Benden geri çekilirken ıslık çaldı. “O adam... Vay canına.”

“Büyükanne,” diye güldüm ve birkaç kaçak gözyaşını da sildim.

“Sadece söylüyorum,” dedi kıkırdayarak.

Sırıtişımı bastırdım. “O gerçekten... bambaşka.”

“Eminim sadece meşguldür. Aklına kötü şeyler getirmeye çalış. Sadece harika olduğunu unutma. Seninle olacak kişi çok şanslı.”

“Tamam, artık beni utandırmaya başladın,” diye homurdandım.

“Benim işim bu,” diye karşılık verdi. “Şimdi kahveni soğumadan bitir bakalım.”

Tezgâha geri döndüğümde hâlâ biraz burnumu çekiyordum, büyükannem kupasına biraz daha kahve eklemek için makineye gitti. Kupamı kendime çekmek için uzandığımda telefonumun ekranının aydınlandığını gördüm, kupayı bırakıp ekrana doğru eğildim ve Noah’nın adını yakaladım. Telefonumu alırken bütün bedenime inkâr edemeyeceğim bir heyecan dalgası yayıldı ve geçen ayın hangi noktasında sırf

adamin *adını* görmekle bile neşelendiğim bir konuma geldiğimi merak ettim.

Mesajını kaydırarak açtım, yanıtı kısa olsa da midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oldu çünkü...

Noah: Ben işten çıktıktan sonra buluşabilir miyiz? Belki geçen sefer gittiğimiz kafede?

Bu davetini okurken aptal gibi sırtıyordum, onu tekrar görme ihtimalinin bile beni mutlu ettiğini fark ettim. Belki de kafayı yemiştim.

Umarım onu bulmak için kendine müsaade edersin.

Büyükannemin önemli bir noktaya parmak basmış olabileceğini düşünerek gülümsedim ve cevabımı yazdım.

Ben: Sabırsızlanıyorum

Kafe geçen seferki kadar kalabalık değildi ama içeri girdiğimde tarz, küçük masalarda takılan birkaç çift ile üniversite öğrencileri oturuyordu. Dışarıda kar yağmaya başlamıştı ve ayakkabılarımı silkeleyip kabanımı çıkarırken Noah'yı aradım. İlk sahte randevumuza çıktığımız bölmede oturuyordu ve bunu fark etmek ona gülümseyerek el sallamama neden oldu. Hiç zaman kaybetmeden yanma gittim ve karşısına geçip kabanımı yanımdaki koltuğa koyarak dikkatimi ona çevirdim.

Noah *kesinlikle* yorgun görünüyordu; gözlerinin altında sanki çok az uyumuş gibi koyu halkalar vardı ve dudaklarındaki somurtuş her nedense anlaşılmayı ilk yaptığımız zamanlarda takınmaya bayıldığı o somurtuştan daha huysuzdu.

“Vay canına, birileri kötü bir gün geçirmiş,” diye dalga geçtim. “Yine hemşirelere mi bağıırıyordun?”

“Sana söyledim,” dedi bitkince, “o...”

“...aşırı abartılıyor,” diye güldüm. “Evet. Biliyorum. Ama cidden yorgunluktan ölüyormuş gibi görünüyorsun.”

“Öyle de hissediyorum,” dedi sessizce. “Uzun bir gün oldu.”

“Üzüldüm.” Karşıya uzanıp bir parmağımla parmak eklemlerini okşadım ve sesimi alçalttım. “Eğer ilgilenirsen stres atmak için birkaç iyi yöntemim var.”

“Mackenzie...”

Yorgunluğun altında başka bir şey yattığını fark etmeye başlamıştım; mavi gözleri donuk görünüyordu, saçları sanki parmaklarını geçirip durmuş gibi dağınıktı. Bir şeyden endişeleniyormuş gibi dudağını yiyordu ve sadece bunları fark etmemi değil, ilk içgüdümdün onu rahatlatmak olmasını hayret verici buldum. Dürüst olmam gerekirse, bölmenin diğer tarafına geçip kollarımı ona dolamamak için kendimi zor tutuyordum. Bunun suçlusu şu anki ruh hâli miydi yoksa bu artık içimde yaşayan sürekli bir arzu muydu bilmiyordum.

“Sorun ne?” Elini sıktım, başparmağım eklemlerini okşuyordu. “Bir şey mi oldu?” Noah ellerimize baktı, dudakları aşağı kıvrıldı ve kaşlarını çatı.

Gözleri sanki kelimeleri bulmakta zorlanıyormuş gibi sağa sola bakınıyordu ve bakışlarındaki endişeyi birden içimde hissettim. “Noah. Konuş benimle. Dennis mi? Seni tekrar rahatsız etmeye mi başladı? Yoksa yönetim kurulu mu? Bana anlatabilirsin. Beraber çözeriz.”

Nihayet başını kaldırıp bana baktığında... üzgün görünüyordu. Hatta belki pişman. Nedenini bilmiyordum ama bakışlarında beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Neredeyse daha önce görmüşüm gibiydi. Nereden olduğunu hatırlamaya çalıştım ama bulamadım.

“Mackenzie,” diye tekrar denedi. “Bunun benim için kolay bir karar olmadığını bilmeni istiyorum. Seni hiç incitmek istemedim.”

Elimi ondan çektim, o kadar şaşırmıştım ki ne söylediğini tam anlamıyla idrak edemiyordum. Neden bana böyle *bakıyordu* hâlâ?

“Noah, sen ne?..”

Ama şimdi görebiliyordum. İfadesini. Gerçekten görebiliyordum. Babalarının küçük kızlara artık yanlarında kalamayacaklarını söylerken takındıkları ifadeydi bu. Asla tam anlamıyla unutamayacağınız o ifade.

“Mackenzie,” dedi Noah dikkatle, sesi sertti. “Bence artık anlaşmamızı sona erdirmeliyiz.”

Noah

Bunun canımı çok yakacağını biliyordum ama Mackenzie'nin idrak edişini –gülümsemesinin solmasını, gözlerindeki şaşkınlığın çabucak acıya dönüşmesini, ne dediğimi anlayamıyormuş gibi dudaklarının aralanmasını– izlemek içimi *deşmeye* yetti. Karnımda döndürülen bıçağı neredeyse hissedebiliyordum.

Ama bunu ona belli edemezdim.

Ellerini masadan çekip bacaklarının arasına sıkıştırdı ve kaşlarını çatarken bakışlarını benden kaçırdı. “Ne demek istiyorsun?”

“Bunun yürüyeceğini sanmıyorum,” dedim duygusuz bir sesle. Hâlbuki bütün varlığımla uzanıp ona dokunmak ve gözlerindeki acıyı yok etmek istiyordum.

Güldü ama içi boştu. “Bunun yürüyeceğini sanmıyorsun.”

“Albuquerque’den haber aldım ve hemen başlamamı istiyorlar.”

“Öyle mi?” dedi boş bir sesle ve o bıçağın daha da derinlere saplandığını hissettim.

“Başta düşündüğümünden fazla sorumluluk yükleneceğim. Taşınmak ve iş yükü derken... bir de uzak mesafe ilişkisi demek için doğru bir zaman mı emin değilim.”

Tekrar güldü, göğsümü acıtan kırılgan bir sestti. Nihayet bana baktığında gözlerinde yaşlar vardı. “Doğru bir zaman mı emin değilsin.”

“Dinle, senin yaptığın bir şeyden değil, sadece...”

“Lütfen bana ‘sorun sende değil bende’ konuşmasını yapma,” dedi öfkeyle. “Sakın, Noah.”

Kararlılığımın sarsıldığını hissettim, yüzündeki acı ve öfke beni yıkıyordu. Sözlerimin onu nasıl yaraladığını benden saklamaya çalışıyordu ama kaskatı kesilmiş omuzlarımda, kaldırdığı çenesinde ve titremesine engel olmaya çalışıyormuş gibi altdağın ısırmasında görebiliyordum. Daha önce Mackenzie’yi hiç üzgün görmemiştim ve her zerremle bunu kendi üzüntümmüş gibi hissediyordum, parmak bastığım bir yara misali. Bundan sonra bir daha asla iyileşmeyecek bir yara olduğunu biliyordum.

Böyle yaparak onu daha fazla incinmekten kurtardığımı hatırlattım kendime, kariyerini mahvedersem beni asla affetmeyeceğini biliyordum. Dennis’in kendini beğenmiş sesi kulaklarımda yankılanıyordu.

Öyleyse sanırım aşırı ikna edici olman gerekecek. Değil mi?

Derin, acı verici bir nefes aldım.

“Mackenzie... bu başından beri geçici olacaktı zaten.”

“Of, siktir oradan,” diye tısladı. “O kulübeden sonra geçici diye bir şey kalmadığını ikimiz de biliyoruz. Beni kahrolasınca bir randevuya çıkardın. Madem öyle beni neden randevuya çıkardın, Noah? Ve son zamanlarda yaptığımız diğer şeyler? Onlar neydi peki?”

Yüzünde onu kaybetmeye başladığım ânı net olarak görünce bir an öylece kalakaldım. Bu kadar incineceğini asla hayal edemezdim. Belki de etmiştim ama kabullenmek istememiştim. Sanırım bu âna kadar bunun ikimizin de aşabileceği bir şey olduğuna kendimi bir şekilde ikna etmiştim; Mackenzie’nin bana hastanedeki küçük dinlenme odasında yaklaşmasının üzerinden çok geçmemişti. Öyleyse bu kadar kısa sürede gelişen bir şeyin etkisi nasıl bu kadar büyük olabilirdi?

Aşk gerçekten de hiç kolay değil.

“Üzgünüm,” dedim. *Söyleyebileceğim* tek şey buydu çünkü şu an hissettiğim en güçlü duyguydu. “Gerçekten üzgünüm, Mackenzie. Seni incitmeyi hiç istemedim.”

“Evet, tabii,” diye ofladı. “Güzel. Çünkü incinmedim.” Gözlerinde yaşlar olmasına rağmen duygularına ket vurmaya çalıştığını görebiliyordum. Ne kadar yaralandığını çaresizce saklamaya çalışıyordu. Bu da onu daha da teselli etmek istememe neden oluyordu. “Dediğin gibi. Zaten geçiciydi.”

İşte o zaman gözlerimin içine baktı, bir yanım orada gerçeği görmesi ve benimle *savaşması* için ona yalvarıyordu. Nasıl hissettiğimi biliyor olmalıydı. Geçirdiğimiz son birkaç haftayı ve aramızda büyüyen minik şeyleri hayal etmediğimi biliyordum. Bu anlaşmanın takılmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir şeye dönüşeceğini hayal etmemiştim. Yalanımı yakalamasını istedim. Benimle *savaşmasını* istedim. Sadece birazcık.

Hüsrân dolu bir ses çıkardı ve ellerini masaya vurdu. “Olay çıkarmayayım diye mi benimle burada buluşmak istedin? Gerçekten mi? Beraber gittiğimiz ilk yeri mi seçmek zorundaydın? Ne, götün teki olmak yetmedi bir de meseleyi şahsileştirmen mi lazımdı?”

Tanrım, böyleyken bile çok güzeldi. Benden nefret ederken bile. Ellerim sebep olduğum acının her zerresini yok etmek ve öyle olmadığını göstermek için ona dokunma arzusuyla karıncalanınca kendime engel olmak için ellerimi iki yanımda sıkmak zorunda kaldım. Ona tekrar dokunmamayı hayal bile edemezdim artık, tam bir işkenceydi ama ufukta benim için bu işkenceden başka bir şey yok gibiydi. Bunun geri dönüşü yoktu.

Bunu onun için yaptığımı kendime hatırlatıp duruyordum. Canımı çok acıtsa bile.

“Gerçekten üzgünüm,” dedim alçak sesle, başka ne diyebileceğimi bilemeyerek.

Söylenecek ne vardı ki?

“Üzgünsün,” diye tekrarladı kuru kuru. “Mükemmel. Çok şey ifade ediyor.”

“Mackenzie, ben...”

Kabanını hızlı hareketlerle alıp bölmeden çıkmaya hazırlandı. “Söyleyeceklerini kendine sakla, Noah. Cidden. Anladım.” Kollarını kabanına geçirdi ve araya sıkışan saçlarını yakasından çıkardı. Bu hareketi burnuma kokusunu getirdi ve şimdi daha az parlak, hatta neredeyse acıydı. Bunun suçlusunun ben olduğumu bilmek ıstırap veriyordu. “Olay çıksın istemedin, değil mi? O yüzden kısa keselim.” Tekrar kin dolu bir kahkaha attı. “Güzel zaman geçirdik, değil mi? Küçük yan hakkımızın keyfini çıkardık? Zararı yok, bir şey olmadı.”

“Hayır, Mackenzie, ben öyle...”

Kabanına sarınıp bana son bir kez sert bir bakış atarken onu bir daha göremeyeceğimi biliyordum. “Yeni işiniz için tebrik ederim, Dr. Taylor.”

Benden uzaklaşmasını izledim, gözlerini sildiğini görünce her zerrem olduğum yerde kalma kararımla savaştı. Bir yanımda başka bir seçenek var mıydı diye merak etti. Acaba bunu bir şekilde çözebilir miydik? Ama daha mantıklı tarafım Dennis’in kendini sağlama almak için benim ve Mackenzie’nin hayatını mahvetmeden durmayacağını biliyordu.

O yüzden hiçbir şey söylemedim ve hiçbir şey yapmadım, birkaç haftadır yaşadığım bütün mutluluğun yavaş yavaş içimden çekilip beni bomboş bırakışını hissettim. Muhtemelen mutluluk bir daha yüzünü göstermeyecekti. Mackenzie bir hışım kafeden çıkarken arkasına bakmadı, o çekip gittikten sonra uzun bir süre boyunca masada donup kaldım ve gidişini sindirmeye çalıştım. Bir daha asla dönmeyecekti ve onun için her zaman kötü bir hatıra olacaktım.

Bu tür bir karmaşadan kaçınmayı o kadar çok istemiştim ki şu anki hâlîm komikti. Gidip karmaşayı elimle koymuş gibi bulmuştum. Ama o karmaşanın hayatıma geri dönmesi için her şeyi yapardım.

Dudaklarımdan acı bir kahkaha döküldü. *Karmaşa.*

Görünüşe göre hiçbir şey aşktan daha karmaşık değildi.

Albuquerque'deki hastane pozisyonu kabul edeceğimi duyunca çok heyecanlandı ve iki ay önce olsa ben de benzer hisler içinde olurdum. Ama kutlama yapmak yerine evimde saklanıyor ve Mackenzie'nin girdiği odaları düşünmemeye çalışıyordum.

Yatak odamda olmak katlanılmazdı; kokusu hâlâ çarşaf-larımdaydı ve hem rahatlatıyor hem de acı veriyordu. Orada uyumaya çalışmaktan vazgeçmiş, kokusu geçene ya da taşınana kadar koltukta yatmaya karar vermişim. Artık hangisi önce olursa. Onu arayıp özür dilemek, her şeyi açıklayıp beni affetmesi için yalvarmak istemediğim tek bir an bile geçmiyordu ama ne zaman bunu yapma niyetiyle telefonu elime alsam Dennis'in onun kariyerini ne kadar kolay mahvedebileceğini hatırlıyordum. Ve bunu yapmasının tamamen benim hatam olacağını. Günün sonunda benimle olmak, uğruna bu kadar çalışıp didindiği bir şeyin elinden alınmasına değmezdi ve ben bunu biliyordum.

İşte bu yüzden, geçtiğimiz hafta çalışmadığım her günü elimde içkim, koltuğumda acı içinde debelenerek geçirmiştim. Faydası olmadı diyemezdim ama sadece birazcık.

Mackenzie'yi arkasını dönüp gitmeye zorlamadan önce düşünmediğim şey, bende ne kadar iz bıraktığı ve yokluğunu ne kadar hissedeceğimdi bence. Bunu da meseleye kafa yoracak zamanımın olmamasına bağlıyordum çünkü anlaşmamızın ilk

birkaç haftasını yenilgiye mahkûm bir savaşa girdiğimi reddederek geçirmiştım ama şimdi farkındaydım. Mackenzie'nin aptal bir selfie çekmek istediği noktadan itibaren... hiç şansım yoktu. O çok iyiydi, fazla *mükemmeldi* ve ona sırsıklam âşık olmamam mümkün değildi.

Bunları ancak ona söyleme şansımı kaybettikten sonra fark etmem ne komikti.

Bu akşam da farklı değildi; ateşi izleyerek iki kadeh devirmiştım ve kendime acıyordum. Ama kafeyle bugün arasında geçen diğer akşamların aksine koltuğumun yanındaki sehpanın üzerinde telefonumun çaldığını duydum, o gıcık sesi sinirlerimi bozdu. Konuşmak istediğim tek kişinin arama ihtimali olmadığından sesini kısma niyetiyle telefonu elime aldım ve ekrandaki isim beni duraksattı. Açsam mı görmezden mi gelsem diye en az yirmi saniye kendimle savaştıktan sonra iç geçirerek aramayı yanıtladım.

"Ah, güzel," dedi Paul. "Yaşıyormuşsun."

"Eh işte," diye mırıldandım acınası bir sesle.

"Bir haftadır sana ulaşmaya çalışıyorum," diye azarladı.

Bardağımdan bir yudum aldım ve viskinin aşağı inerken boğazımı yakmasından zevk aldım. "Fark etmemişim. Yoğundum."

"İstifanı verdiğini duydum."

"Evet."

"Yani Albuquerque işini kabul ettin?"

"Öyle görünüyor."

"Pek heyecanlanmış gibi değilsin."

Kuru kuru güldüm. "Değilim, değil mi?"

"Dr. Carter'la olan anlaşmanı bitirdin mi yani?"

İrkildim. "Neden soruyorsun?"

"Böyle kötü bir ruh hâlinde olmanın sebebi o olabilir diye tahmin ettim."

“Onunla ilgisi yok,” diye mırıldandım acı acı.

“Yani var,” diye iç geçirdi.

“Evet, bitirdim,” diye yanıtladım. “Bir hafta önce.”

Bu sefer daha uzun bir yudum aldım. Boğazım yanınca dişlerimin arasından tısladım. “Evet, eh. Olan oldu.”

“Of, saçmalıyorsun,” diye ofladı. “Madem bu kadar acı çekecektin neden bitirdin ki?”

Ona gerçeği anlatsam işler daha da karışır mı diye düşünerek diye tereddüt ettim. Artık Mackenzie de hayatımdan çıktığına göre... kesinlikle fazla arkadaşım yoktu. Konuşmak yardımcı mı olurdu yoksa her şeyi daha da katlanılmaz hâle mi getirirdi acaba?

“Başka seçeneğim yoktu,” demeye karar verdim.

“Her zaman başka bir seçenek vardır, Noah. Her şeyde.”

“Bu sefer değil.”

“Bana ne olduğunu anlat,” diye üsteledi. “Benimle konuşabilirsin.”

Duygular boğazımda düğümlendi ve dilim şişmiş gibi hissettim. Onu kendimden uzaklaştırdığımdan beri ismini yüksek sesle söylememiştim; sadece düşünmek bile acı veriyordu. Yine de belki doğru seçimi yaptığımı duymak daha az deli gibi hissetmeme neden olurdu. Sanırım bunu duymaya *ihtiyacım* vardı, böylece yaralarımı sarmaya başlamayı deneyebilirdim.

“Sorun Dennis,” dedim iç geçirerek. “Bizi öğrenmiş.”

“O küçük çakal,” diye homurdandı Paul. “Eminim ki eline böyle bir koz geçtiği için heyecanlanmıştır.”

“Eh, beni Mackenzie’nin işiyle tehdit etti,” demeyi başara-bildim gergince, isminin dudaklarımdan dökülmesi canımı düşündüğümünden daha fazla yakmıştı. “Benim işimle de tabii.”

“Çok saçma. Onu tacizden şikâyet etmeliydin.”

“Bunun ne faydası olurdu ki? Ne olduğumu ve yalan söylediğimizi biliyor. Mackenzie’nin kariyeri böyle bir şeyden sonra toparlanabilir mi bilmiyorum ve riske atmaya hiç niyetim yok.”

“Sence kendisiyle ilgili böyle bir kararı vermeye hakkı yok mu?”

Bu beni duraksattı. Yalanım yüzünden Mackenzie’nin geleceğini riske atmaktan daha kötü bir şey varsa, o da ona yalan söylemenin suçluluğuydu. Mackenzie’nin tam da Dennis’in söylediği gibi davranacağına hiç şüphem yoktu, hiçbir şeyden vazgeçmemek için dişini tırnağına takardı. Ve olaylar tıpkı Dennis’in söylediği gibi gerçekleşirdi. Mackenzie işini kaybederdi ve belki başta beni suçlamazdı ama en sonunda... Böyle olması kaçınılmazdı. Geleceğini bir kenara atmaya değmeyeceğimi fark etmesi an meselesi olurdu. Mackenzie gibi harika birine sunabileceğim hiçbir şeyim yoktu. Hiç oldu mu onu da bilmiyordum.

“Olan oldu,” diye cevap verdim sessizce ve gözlerimi yumup koltuğuma yaslandım. Bir içki daha içip kanepemde sızmayı çok istiyordum, yatak söz konusu bile değildi. “Söylediklerimi geri alamam.”

“Ne yani öylece eşyalarını toplayıp taşınacak mısın? Arkana bile bakmadan çekip gidecek misin?”

“Plan hep buydu,” dedim gitgide artan bir sinirle. “Çok da uzun olmayan bir süre önce sen de benim için bunu *istiyordun*.”

“Eh, bu *gerçek* bir hayatın olabileceği ihtimalini öğrenmeden önceydi. Uzun iş günleri ve evde yalnız geçirilen gecelerden ibaret olmayan bir hayat.”

“Bundan bir şey doğacağına dair bir şey konuşulmadı ki. Mackenzie ve ben en başta bunun geçici bir şey olacağına anlaşılmıştık. O böyle olsun istemişti, Paul.”

“Hâlâ istediğinin bu olduğunu dürüstçe söyleyebilir misin?”

“Ben...”

Şöminemin ızgarasının ardında titreşen turuncu-kırmızı alevlere kaşlarımı çatarak baktım. Duygusuzca anlaşmamızı bitirdiğimi söylediğimde Mackenzie’nin yüzünün aldığı hâl

düşüncelerime sızdı, hâlâ o zamanki kadar yıkıcıydı. Çaresizce benden saklamaya çalışsa da sahte kayıtsızlığımla onu param-parça ettiğim çok net ortadaydı. Onun da bana karşı daha derin bir şeyler beslemeye başlamış olabileceğini bilmek göğsümü acıtıyordu çünkü onun hakkında bildiklerimi düşündüğümde, bu mucize gibi bir şeydi.

Ve ben her şeyi mahvetmiştim.

“Muhtemelen böylesi en iyisi.” Sanki bunu yapmak bir şekilde beni ikna edecekmiş gibi başımı yavaşça yukarı aşağı salladım. “Benim için fazla iyiydi zaten.”

“Eminim ki haklısındır,” dedi Paul. “Onu seven adam kesinlikle en kötü seçenektir.”

Gerilip telefonumu daha sıkı kavradım. “Onu sevdiğimi hiç söylemedim.”

“Evlat,” diye güldü Paul. “Söylemene gerek yok. Kimse sevmeyişi biri hakkında bu kadar kötü hissetmez.”

Bastırmak için çok uğraştığım boğucu duygular kafamı, göğsümü ve her yerimi doldurdu; bedenim ağır ve bitkindi. Açıkçası şu an sadece bir süreliğine uyumak ve her şeyi unutmak istiyordum.

“Kapamak zorundayım,” dedim Paul’e yumuşak bir sesle. “Toplanmam lazım.”

Paul iç geçirdi, o da kulağa bitkin geliyordu. “Bir önemi var mı bilmiyorum ama... Üzgünüm, Noah. Gerçekten.”

“Evet,” diye mırıldandım. “Ben de öyle.”

Telefonu veda etmeden kapadım ve bardağımı kafama dikip sadece viskinin yakışına odaklanırken gözlerimi kapadım. Zamanı geri alabilsem ona asla dokunmazdım. Teninin ne kadar yumuşak olduğunu, ne kadar sıcak olduğunu öğrenme iznini kendime asla vermezdim. Belki de en başa dönerdim ve ona planımızın çok gülünç olduğunu söyledim. Yönetim kuruluyla yüzleşip cezamı çekerdim ve her şey sona ererdi.

Ama... o zaman da kahkahasının kulağa nasıl geldiğini asla öğrenemezdim. Düşünürken burnunu nasıl kırıştırdığını hatırlayamazdım. Kokusunun bana şu an bile musallat olan tatlı yumuşaklığını bilemezdim. Onu *tanımamış* olurdum ve bu, onu kaybetmekten bile büyük bir trajedi gibi geliyordu bana.

Ayağa kalktığımı hatırlamıyordum ama nereye gittiğimi bile anlamadan önce bedenimin beni koridordan aşağı yatak odama doğru taşıdığını hissettim. Birkaç saniye içinde kendimi yatağa atmıştım; burnumu çarşaflara bastırmış kokusunu içime çekiyordum. Hâlâ oradaydı, neredeyse bıraktığı günkü kadar yoğun ve kokusunu almak neredeyse ona dokunmak gibiydi; sanki saçlarımı parmaklarıyla tarıyordu ya da kulağıma doğru iç geçiriyordu. Bu her şeyi iyileştirdi. Her şeyi *kötüleştirdi*. Gerçek daha ezici bir hâle geldi çünkü bir daha ona dokunamayacağımı biliyordum.

Yatakta hızla yuvarlandım ve sanki beni yakmış gibi şilteden fırladım. Yapmayacağıma yemin etmeme rağmen tekrar buraya geldiğim için kendime küfrettim. Ayaklarımı vura vura yatak odasının kapısına gittim ama eşikte duraksadım ve arkama dönüp çarşaflara baktım. Onun orada altımda olduğu anılar o kadar canlıydı ki benimle alay ediyor, içimdeki o boğucu hissi neredeyse dayanılmaz hâle getiriyorlardı.

Kapıyı arkamdan kapadım ve muhtemelen bozacak olma-
ma rağmen kendime bir daha buraya gelmeme sözü verdim.
Tekrar.

Bir içki daha içme vakti gelmişti.

Mackenzie

“Tamamdır. Bu akşam içiyoruz.”

Nerede olduğumu hatırlayarak gözlerimi kırıştırdım ve Parker’ın çorbamı dalgınca karıştırmamı izlediğini gördüm. “Ne?”

“Burada oturup da depresyondaki bir zombi gibi dalıp gitmeni bir gün daha *izleyemeyeceğim*.”

“Depresyonda falan değilim,” diye yalan söyledim ve kaşlarımı çatarak çorbamı daha da sert hareketlerle karıştırmaya başladım.

Parker gözlerini devirdi. “Bir haftadır *Sefiller*’deki Anne Hathaway havası saçıyorsun, Mackenzie.”

“Neye atıfta bulunduğunu anlamadım,” diye mırıldandım.

“Eh, sen kültürlenmiyorsan ben ne yapayım.”

“Sağ ol be!”

“Ciddiyim. *Beni* depresyona sokuyorsun. Senin için endişeleniyorum.”

Kaşlarımı çattım. “Cidden iyiyim.”

Tabii *cidden iyiyim*, acımasızca terk edildikten sonra mahvolmuş bir romantik komedi kahramanı gibi yatakta ağlaya ağlaya sızıp kalmak anlamına geliyorsa. Ama Parker’ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Neyse. Omzumda ağlamana gerek yok ama acı çektiğini itiraf edebilirsin.”

“Neden acı çekecekmişim ki? Sahte bir ilişkiydi.”

“İnsanlar genelde sahte sevgilileriyle kırgınlık inzivasına çekilmez,” dedi. “Ve sahte sevgilileri ilişkilerini bitirdi diye arkadaşını bir kafenin önünden ağlayarak aramaz.”

“Ben... ağlamıyordum.”

Parker tekrar gözlerini devirdi. “Tabii. Doğru. Fark etmez, bu akşam içiyoruz.”

“Pek çıkasım yok,” diye zayıf bir itirazda bulundum.

“Eh, benim de o göt yüzünden karşımda eriyip gittiğini izleyesim yok.”

Çok garipti, şu an bile ilk içgüdüm Noah’yı savunmaktı. Parker’a onun göt olmadığını, en başından beri beklendiği gibi davrandığını söylemek. Neden böyleydi? Belki de kendimi daha fazlasına, *gerçek* bir şeyi denemeye (kelimenin tam anlamıyla) açtığımı içindi ama eskiden çok sevdiğim bir kafenin eski bir masasında kalbim ayaklar altına alınmıştı. Bu da çifte darbeydi çünkü artık hep böyle hissedeceğimi düşünüyordum.

“Eminim ki hormonlarla ilgili bir saçmalıktır,” diye önerdim. “Geçer.”

“Mackenzie,” dedi Parker iç geçirerek. “Bu saçmalığı başkasına yuttur istersen çünkü ben seni *tanıyorum*. Kırgınlığa girdiğin gün seni onunla beraber gördüm. Bakmadığım sırada ikiniz arasında ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey değişti. Ve canının yandığını kabul etmende sorun *yok*.”

Hiçbir şey söylemedim, kaşığımı kafeterya masasına koyup parmaklarımı bugün yıkamakla uğraşmadığım saçlarımın arasından geçirdim. Düşününce, en son ne zaman yıkadığımdan emin değildim.

“Akşam çıkalım işte,” diye üsteledi Parker. “Erkekleri bir geceliğine unutabiliriz.”

“Sana söylemesi kolay,” diye homurdandım. “*Senin* ilişkin gayet iyi gidiyor.”

“Cosmo içerken dert yanmak için seve seve birkaç eksiklik uydururum.”

Her şeye rağmen dudaklarım seğirdi. “Tamam. Neyse. İçmeye çıkalım.”

“Harika,” dedi Parker mutlulukla. Sonra telefonunu kontrol etti. “Gitmem lazım. İşten çıktığında buluşuruz, tamam mı?”

“Olur, olur.”

Beni masada yalnız bıraktı, çorbama ne yazık ki el sürmemiştim çünkü hiç iştahım yoktu. Kalp kırıklığı böyle bir şey miydi? Yetişkinlik hayatımın büyük bir kısmı boyunca romantik anlamda böyle bir acı çekmekten kaçınmışım ama şimdi ilk elden tecrübe ediyordum ve seve seve geri verirdim.

Aklım kafedeki o güne gidip duruyor ve her şeyi didik didik edip Noah’nın aramızdakileri tamamen bitirmeden önce benimle gerçek bir ilişki denemeye çok hevesli oluşunu mantık çerçevesine oturtmaya çalışıyordu. Kesinlikle mantıklı değildi ama bana bittiğini, ikimiz için doğru *zaman* olmadığını söylerkenki soğuk ifadesi... şüpheyi pek yer bırakmıyordu.

Daha da kafa karıştırıcı olanı, bu sözlerin canımı bu kadar yakmasıydı, o ilk anki acı sanki asla iyileşmeyecek bir yara gibi varlığını koruyordu. Onunla sadece takılabileceğime, kalbimi kontrol altında tutarken bedenini keşfedebileceğime o kadar güveniyordum ki. O zaman neden bu kadar *canım yanıyordu*?

İçten içe cevabı biliyordum aslında. Elbette biliyordum. Sanırım bana dokunduğu ilk andan beri biliyordum ama Noah’yı kol mesafesinde tutmayı öyle çaresizce istiyordum ki onu bir şekilde kör noktaya itmeyi başarmıştım. Kalbimde kendine bir yer edindiğini göremeyeceğim bir noktada tutmuştum onu.

Şimdi de bunun sonuçlarıyla yüzleşiyordum. Tek başıma.

Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.

Yaşların akmasına engel olmak için gözlerimi sımsıkı yummak zorunda kaldım, işyerimdeki kimsenin zayıflığa teslim olduğumu görmesine müsaade etmeyecektim. Kâsemi, kaşığımı ve çer çöpümü toplayıp attım. Noah'nın boş sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanırken, artık alışmaya başladığım o acı duygu göğsüme sızdı.

Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.

Asansörlere yönelirken kısık sesle güldüm. En sonunda... beni kaçıran kendisi olmuştu.

Mesai sonrası Parker'ı hastanenin girişinde bekliyordum ve hava soğuktu. Akşam ışıkları yakılmıştı, gökyüzü kararırken sıcaklık da düşüyordu. Kapının hemen dışında duvara yaslanmış hâlde ellerimi ovuşturdum ve nefesimi üfledim, gözlerim birkaç metre ötedeki büyük çalılıklardaydı.

Anlaşmamızı yaptıktan sonraki sabah Noah'yla burada bulduğumuz güne çok benziyordu ve küçük, zavallı bir parçam onun her an karşımdaki kapıdan çıkmak üzere olduğunu hayal etti. Ki bu söz konusu olamazdı; kafedeki o günden beri onu görmemiştim. Hemen ertesi gün istifasını vererek karşılaşmamıza engel olmuştu.

Bunu bilsem de otomatik kapılar yanımda gıcırdayarak açıldığında irkildim ve biri yanımdan geçerken olduğum yerde biraz sıçradım, ne Noah ne de Parker'dı ama yine de tanıdıktı.

"Mack?"

Noah'nın beni koridorda öptüğü günden beri Liam'la pek zaman geçirdiğim söylenemezdi, Priya onun bana karşı hisleri olabileceğini söylediğinden beri biraz garip geldiğinden uzak durmuştum. Priya'nın söylediklerinde bir gerçeklik payı olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ve o zamandan beri olan biten de düşünülünce... bunun ihtimaliyle bile uğraşacak duygusal kapasitem yoktu.

“Hey,” diye selam verdim. “Yeni mi çıktın?”

Başıyla onayladı. “Demin. Sen?”

“Biraz oldu. Parker’ı bekliyorum.”

“Ah.” Liam bakışlarını ayaklarına çevirip ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Son zamanlarda pek görüşemedik.”

“Ah, evet, şey...” Bakışlarımı kaçırdım. “Meşguldüm de.”

“Bir de Dr. Taylor’ın istifasını verdiğini duydum.”

Aniden irkildim ama hiç renk vermedim. “Doğru. Albuquerque’den harika bir teklif aldı. Reddedemeyeceği kadar iyiydi.”

“Peki sen... onunla beraber taşınacak mısınız?”

Zorla gülümsedim ve onu elimi sallayarak geçiştirdim. “Hayır, hayır. Öyle bir şey değil. En azından şimdilik. Detayları çözene kadar uzak mesafe ilişkisini deneyeceğiz.”

Bana da bakın. Hâlâ onun için yalan söylüyordum. Noah’nın iyiliği için oyunumuzu sürdürüyordum. Hem de bunu yapmam için hiçbir sebep yokken.

“Ah, sandım ki...” Liam uzanıp ensesini ovuşturdu. “Son zamanlarda gerçekten moralsiz görünüyordun. Ben de bir şey oldu sandım.”

Keskin bir nefes aldım. “Öyle mi görünüyordum?”

“Böyle şeyleri fark ederim,” dedi sessizce.

Gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarında hiç onluk olmayan bir hüznün vardı. Normalde sıcacık bakan kahverengi gözleri daha donuktu ve gülümsemeye hazır bekleyen dudaklarına derin bir somurtuş yerleşmişti. “Doğru,” dedim başka ne diyebileceğimi bilemeden. “Eh... işler biraz karmaşık.”

Karmaşık.

Buradaki ironiye neredeyse yüksek sesle gülebilirdim.

“Noah’yla ilgili mi?”

Çenemi sıktım ve yüzümü görmesin diye dönüp ileri baktım. “Neden böyle düşündün ki?”

“Özür dilerim, Mackenzie. Pisliğin teki gibi davranmaya çalışmıyorum... ama bütün bu olayda yerine oturmayan bir şeyler var. Ben sadece... gözümde canlandıramıyorum. Ve şimdi de seni burada mı bırakıyor? Kim eşini böyle terk eder ki?”

O manik kahkahalar atma dürtüsü geri döndü çünkü Noah'nın beni arkasında bırakması *aşırı* kolay olmuştu, ne de olsa eşi değildim.

“O...” Sesim çok kalın çıktı. “O aslında...”

“Mack,” dedi Liam nazıkçe ve bir eliyle uzanıp omzumu tuttu. “Belki de bunu daha önce söylemem gerekirdi, biliyorum ama ben... ben seni önemsiyorum. Bir iş arkadaşından daha fazla. Ve ben...” Hüsran dolu bir ses çıkardı. “Ben asla böyle görünmene neden olmazdım. Böyle kederli...”

O zaman ona baktım, *gerçekten* baktım. Liam başka bir hayatta mükemmel bir partner olurdu. Kibar, düşünceli ve müthiş biriydi ama onunla neden istediği şekilde birlikte olamayacağım aklıma gelen ilk düşünceyle perçinledi, ki bu hiç mantıklı değildi.

O, Noah değil.

Ayaklarıma bakarak, “Özür dilerim,” dedim sessizce. “Yapamam.”

Bu tam bir cevap sayılmazdı ama elini çekmesine bakılırsa bence yine de ne demek istediğimi anlamıştı. Derin bir nefes alıp verdiğini duydum ve ona baktığımda başını yukarı aşağı salladığını gördüm.

“Doğru,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Doğru. Elbette. Özür dilerim, ben... hiçbir şey söylememeliydim.”

“Hayır, minnettarım. Ben...” Ofladım. “Bunu söylemek korkunç. Özür dilerim. Dinle, Liam, sen... *harikasın* ve seninle birlikte olacak kişi gerçekten çok şanslı ama ben...”

“Noah'yı seviyorsun,” diye lafımı tamamladı, sesi hüzünlü geliyordu. “Anlıyorum. Aşkla savaşılamazsın.”

Sersemlemiş bir hâlde ona baktım ve sözlerini idrak etmeye çalıştım.

Aşk mı?

Sonsuz bir kederin içinde debelensem ve Noah'yı kaybetmek beni yaralamış olsa da bir kez bile durup da bu kadar berbat hissetmemin nedeninin ona âşık olmam olabileceğini düşünmemiştim. Bu imkânsızdı... değil mi? Âşık olmak için yeterli zamanımız olmamıştı. Bu... imkânsızdı.

“Ben...”

Liam başını iki yana salladı. “Sorun değil. Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin. Sadece sana söylemem gerekiyordu. Elimden gelen her şeyi yaptım diyebileyim diye.”

“Arkadaşlığını kaybetmek istemiyorum,” deyiverdim birden. Şu *aşk* meselesi yüzünden aklım durmuştu ve beynimin içinde anlamlandırmaya çalışıyordum. “Benim için hâlâ önemlisin.”

“Kaybetmeyeceksin,” dedi hafif bir gülümsemeyle. “Duygusal birkaç film açıp iyice bir ağlarım ve ardından bomba gibi olurum.”

Her şeye rağmen gülümsedim. “Beni unutmak o kadar mı kolay?”

“Hayır,” dedi Liam aynı hüznü tonla. “Hayır, öyle olacağını sanmıyorum.”

Ağzım hafifçe açık kaldı. Buna ne söylenir bilemiyordum. Keşke çenemi kapalı tutmuş olsaydım.

“Sonra görüşürüz, Mackenzie,” dedi beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtararak. Sanırım tanıştığımız günden beri ilk defa bana tam adıyla seslenmişti.

Ciddi bir baş selamı verdim. “Görüşürüz.”

Onun otoparka gidişini izledim, bir kere bile dönüp arkasına bakmadı. Aramızın bir gün normale dönüp dönmeyeceğini merak ettim ve tek yapabildiğim, Liam'ın bir gün onu hak eden

biriyle tanışacağını ummaktı. Ona aradığı her şeyi verebilecek biriyle.

Kayar kapılar tekrar açılana kadar kıpırdamadım, Parker at-kısıyla uğraşarak dışarı çıktı.

“Ah, selam,” dedi beni görünce. “Kusura bakma, bir sunucu hatası vardı da. İşim uzadı.”

Başımı iki yana salladım. “Sorun değil.”

“Şu içkiye hazır mısın?”

Demin olanları, aslında birkaç *aydır* olanları düşünürken bur-numdan bir nefes vererek güldüm ve başımı iki yana salladım.

Aşkla savaşılamazsın.

Duvardan ayrıldım. “Evet. Gerçekten hazırım.”

“Alkolün kederi *iyileştirmesi* gerektiğinin farkındasın, değil mi?” diye homurdandı barda hemen yanımda oturan Parker.

Gözlerimi devirdim ve bardağı kafama diktim. “Bu senin fikrindi.”

“Çünkü seni sarhoş etmenin etrafında olmayı daha keyifli bir hâle getireceğini sanmıştım.”

“Vay be,” diye alayla homurdandım. “Gerçek bir arkadaşsın.”

“Biri kendini toparlamanı sağlamalı,” diye sızlandı.

Başımı barın cilalanmış ahşabına koyup yanağımı yapıştı-rırken iç geçirdim. Başımın hafifçe dönmesi hiç kuşkusuz ak-lımı göğsümdeki sızıdan biraz olsun uzaklaştırıyordu ama onu tamamen giderdiği yoktu.

“Sadece anlamıyorum,” diye mırıldandım.

Parker acınası hâlime doğru eğildi. “Biraz yüksek sesle ko-nuşman gerek. Bu boktan müzik yüzünden seni duyamıyorum.”

“Hey.” Başımı kaldırıp kıstığım gözlerle ona baktım. “Biz bu grupta Miley Cyrus’ı kötülemeyiz.”

“O muydu?” Yüzünü buruşturarak hoparlörlere baktı. “Onu yıkım güllesinin³ üzerinde daha çok sevmiştim.”

“Kusura bakma, herkes Taylor Swift olamıyor işte.”

“İıı, kadın hem yılın *hem de* on yılın sanatçısı seçildi,” dedi Parker savunmacı bir tavırla. “*Kimse* Tay olamaz.”

“Tay,” diye homurdandım.

“Ee, demin ne diyordun?”

“*Anlamıyorum* dedim,” diye bağırdım.

“Neyi anlamıyorsun?”

“Beni randevuya çıkardı,” diye inledim. “*Gerçek* bir randevuya. Beni terk edecekse bunu neden yaptı ki?”

“Karşılıklı anlaşmaya dayanıyorsa buna terk etmek diyebilir miyiz?” Ona ters ters bakınca ellerini özür dilercesine havaya kaldırdı. “Tamam, tamam. Seni terk etti. Adam şerefsiz.”

“Şerefsiz değil,” diye sızlandım.

“Sana nasıl destek olmam gerektiğiyle ilgili karışık sinyaller alıyorum.”

Derin bir nefes verdim. “Ben sadece... *tam da* birine kendimi açmayı denemeye karar vermiştim, anlıyor musun? Büyü-kannemle anlamlı bir konuşma yaptık ve ağladık falan. Ama ne bileyim, bütün evren aynı hizaya gelmiş falan gibi hissediyordum ve *bam*.” Etki için elimi bara vurdum. “Terk edildim.”

“Eh, belli ki Noah’nın beyin hasarı var. O yüzden böyle yaptı.”

“Evet, belki de,” diye cevap verdim acınacak hâlde.

“Seni nasıl neşelendirebilirim, söyle,” dedi Parker, sesi en-dişelenmiş gibiydi. “Açıkçası seni böyle görmekten nefret ediyorum. Bir köpek yavrusunun ağlamasını izlemek gibi bir şey.”

“Keşke bilseydim.” İç çektim.

“Denver General personelinin şaibeli internet kullanımı hakkında bir şeyler dinlemek ister misin?”

3 Miley Cyrus’ın Wrecking Ball isimli şarkısına atıfta bulunuluyor. –çn

Canlandım. “Bunu bana anlatmaya iznin var mı ki?”

“Muhtemelen yok ama ağlamaya başlarsan hata verebilirim.”

Bu beni gülümsetti. “Gey erkeklerin böyle şeylerde iyi olduğunu sanırdım.”

“Sana daha kaç kere beni bir kalıba sokmamamı söyleyeceğim?” diye ofladı. “Eğer istersem duygusal açıdan yetersiz olabilirim. Ee, duymak istiyor musun istemiyor musun?”

“Eh, tabii ki istiyorum,” diye ofladım.

“Yedinci katta işine epey düşkün bir... ayak hastalıkları uzmanı var.”

Başımı kaldırıp kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?”

“Ayak fotoğrafları, Mack. *Ayak* fotoğrafları.”

“İyy.” Yüzümü buruşturdum. “Aman Tanrım. Radyoloji’ye musallat olan kel adamdan bahsetmiyoruz, değil mi?”

“Belki onların *hem* içini *hem de* dışını seviyordur.”

“Bu iğrenç. Ama hoşuma gitti. Başka bir tane daha anlat.”

“Biri hemşire bankolarındaki bağlantılardan birini her perşembe gecesi porno izlemek için kullanıyor.”

“Hayır.”

“Evet. O kişiyi haftalardır yakalamaya çalışıyorum. Paramı ürkütücü hademe Kevin’e yatırıyorum.”

“Ah, o yapmaz...” Sonra Noah’yla beni malzeme dolabında öpüşürken bulduğunda ne kadar keyiflendiğini hatırlayıp tekrar düşündüm. “Biliyor musun, olabilir aslında.”

Tabii şimdi Noah’yla dolapta olduğumuzu düşünüyordum.

Bu da Noah’yı düşündüğüm anlamına geliyordu. Yani modum yine düşmüştü.

Başımı bara dayadım. “Ondan gerçekten hoşlanmıştım, Parker. Bunun aptal alfa şeyleri yüzünden olduğunu sandım ama galiba ondan gerçekten *hoşlanmıştım*. Onun da benden hoşlandığını sanmıştım.”

“Dürüst olmam gerekirse,” diye iç geçirdi Parker. “Ben de. Onu kızgınlığa girdiğin gün görmeliydin. Neredeyse... yırtıcıydı. Bizi bulduğunda sana dokunduğum için kolumu koparacak sandım.”

“O zaman beni *neden* terk etti? Bunca zamandır peşinde olduğu sadece seks miydi?”

Parker kaşlarını çatı. “Bu pek içime sinmiyor. Yani siz *çok* yaptınız, değil mi?”

“Yani,” diye inledim. “Belki de omega olmamla alakası vardır? Belki ne olduğumu duymuştur ve ben kızgınlığa girene kadar beklemiştir?”

“Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?”

Geçmişini düşündüm ve ateşten aklımın gitmediği zamanlarda beni nasıl da özenle tuttuğunu hatırladım. Yumuşak kelimelerini, daha da yumuşak dokunuşlarını hatırladım ve parmaklarının tenimde hafifçe gezindiğini hissederek gibi oldum.

Benden kaçmana izin vermeyeceğim, Mackenzie.

“Hayır,” dedim sessizce. “Doğru gelmiyor.”

“Son birkaç haftadır yaptığınızı anlattığın tüm şu çift saçmalıklarından bahsetmiyorum bile. Belki de gerçekten dediği gibidir,” dedi Parker. “Belki stresle başa çıkamamıştır. Adam zaten işkolikti. Şimdi de başhekim olacak. Belki de her şeye yetiştirmeyeceğinden endişelendi. Erkeklerin nasıl olduğunu bilirsin. Genelde asil bir davranış sergilediklerini sandıklarında aslında aptallık ediyor oluyorlar.”

“Belki de,” diye iç geçirdim.

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum ve içki kanıma karıştığı için yaşlara karşı koymak daha da zordu. Parker’ın elinin sırtımda yatıştırıcı hareketlerle daireler çizdiğini hissettim ve elini okşamak için omzumun üzerinden uzandım, yanımda olduğu için minnettardım.

“Daha fazla internet dedikodusu duymak ister misin?”

Zayıf bir baş hareketiyle onayladım. “Lütfen.”

“Dur bir düşüneyim...” Parker gözlerini tavana dikti. “Tinder’ı sunucuda engellemek zorunda kaldığım zaman var, bir hemşire iş bilgisayarından sık resimleri atıp duruyordu.”

“Sadece... neden?”

“Belki de bilgisayarının kamerasının açısı daha geniş olduğundandır?”

“Vay canına, *devasa* bir...”

“Yorum yok,” dedi Parker çabucak ve içkisine uzandı. “Ama evet.”

Göğsümden bir kahkaha koptu. “Başka? Anlat.”

“Hımm. Ah!” Parmaklarını şıklattı. “Bu, dedikodu malzemesi sayılmaz, hatta biraz üzücü. Bir kardiyolog var, No–” Parker irkildiğimi gözden kaçırmadı. “Şey, bir kardiyolog var ve... başka bir kardiyologu epey kıskanıyor olmalı.”

Dudaklarım aşağı kıvrıldı. “Nasıl yani?”

“Yakın zamanda bilgisayarını güncellemem gerekti ve arama geçmişinde alfa saçmalıklarından başka bir şey yoktu. Demek istediğim, bu adam *aylardır* araştırma yapıyormuş. Hayal falan kuruyor herhalde.”

Üç kadeh içkinin pusu arasından bile zihnimde bir ağırlık hissettim, Parker’ın söylediği şey çok önemli gelen bir anıyı dürtüyordu. Doğrudum, başım çok ağır gelince ânında pişman oldum ve düşünmeye çalışarak gözlerimi barın arkasındaki duvara diktim.

“O...” Başımı iki yana salladım. “İsmi Dennis Martin mi?”

“Hey, sana *isimlerini* söylemeli miyim emin değilim...”

“Parker.” Gözlerimi kapayıp yutkundum, kayıp gitmeye devam etseler de düşüncelerimi toplamaya çalıştım. “Parker, adam aylardır alfaları araştırıyor mu dedin sen?”

“En az,” diye alayla homurdandı Parker. “Bütün arama geçmişimi bununla doluydu.”

“Ne...” Gözlerimi yumup düşündüm. “Tam olarak ne arıyormuş?”

“İı, bilmiyorum... Alfa özellikleri, alfalara dair korkunç hikâyeler, alfa istihdamı yönetmelikleri...”

Gerçekten odaklanmam gerekiyordu, şu an pat diye aklıma gelmeyen bir şey vardı ama yine de derin bir nefes alıp tekrar denedim. Zihnimin kıyılarında süzülen bir anı hatırlanmak için âdeta yalvarıyordu. Bir aydan biraz uzun süre önce olmuştu. Biri Noah'yı ihbar edeli. Eğer Dennis gerçekten de Noah'yı kısıkanıyorduysa... neden alfalar hakkında *aylardır* araştırma yapıyordu? Beynimin hatırlamak istediği şey her neyse çaresizce ona uzanarak daha da yoğun düşündüm, parmak uçlarım *tam oradaydı*, değdi degecekti.

Sonra birden dank etti.

O gün. Kızgınlığa girdiğim gün. Parker'la konuşmamız, kendimi Dennis'in duymuş olamayacağına ikna etmiştim. Bunu nasıl unutabilmişim?

Kısık sesle homurdandım. Bunun cevabını biliyordum. Noah'yla seks yaparak geçen üç gün insana pek çok şeyi unutturmaya yeterdi. Parker'la neredeyse bağıştığımızı, Dennis'in hemen ardından gelişini düşündüm. Söylediklerimizle adamın belirmesi arasında saniyeler vardı. Sonuçta duymuş olamaz mıydı?

Eğer Dennis'se... Eğer Noah'yı şikâyet eden Dennis'se... Noah'nın yerine geçmeyi o kadar çok istiyorsa... Noah'yla ilişkimizin sahte olduğunu öğrendiğinde ne yapardı?

Gözlerimi kırıştırdım, sonra keskin bir nefes aldım; umut olasılığı ve bu keşfin boşa olduğunu öğrenme korkusu içimde savaş veriyordu. Ne yapacağımı düşünürken duvara boş boş baktım. *Bir şey yapmalı mıydım ki? Ya yanılıyorsam? Ya Noah'yla aramızdaki şey gerçekten görevini tamamladıysa ve bana karşı hiçbir şey hissetmiyorsa?*

Ya Noah sadece arkasını dönüp gitmek istediye?

Sanırım derinlerde bir yerde, sonuç ne olursa olsun tek bir seçeneğim olduğunu biliyordum.

“Parker,” dedim bir karara vararak.

İçkisini dudaklarına götürürken yarı yolda duraksadı. “Hımm?”

“Birinin bilgisayarına uzaktan erişim sağlamak ne kadar zordur?”

Anlamayarak kaşlarını çattı. “Zor değil? Neden?..”

Çoktan tabureden inmiş, kendimi toplamak için yanaklarımaya vurmaya başlamıştım, ardından kabanımı aldım. “Gel hadi,” dedim ona. “Gidiyoruz.”

Parker kollarımı kabanımdan geçirmemi ve kapıya yönelmemi izlerken kafası karışmış gibi görünüyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Hastaneye dönüyoruz,” dedim omzumun üzerinden.

“Hesabı bana mı kilitliyorsun? Hey!”

Bunun hakkında bir süre söyleneceğinden emindim ama duramazdım.

Kesinlikle emin olana kadar olmazdı.

Noah

“Ve bir de,” diyordu annem. “Hayatında olan bitenleri onca insan içinde *Regina*’dan duymaktan bıkip usandım. Bu çok utanç verici, Noah. Eğer kızı da annesi kadar dedikoducu olmasaydı her şeyden bihaber olacaktım! Bana istifanı verdiği ni söylemediğine inanamıyorum. Veda etmeden öylece New Mexico’ya mı gidecektin?”

Annemin son on dakikadır beni azarlamasına bakılırsa ona aynen öyle yapacağımı söylemenin muhtemelen kötü bir fikir olduğuna karar verdim. Çoğunlukla da *hâlâ* Mackenzie’den kalma yaralarımı sararken böyle bir konuşmadan kaçınmak için.

“Her şey çok hızlı oldu,” dedim onu biraz yatıştırmaya çalışarak. “Koşturuyordum.”

“Yine de bir arayabilirdin,” diye cık cıkladı. “Sana veda partisi düzenleyebilirdik.”

Şu an kesinlikle parti havamda değilim.

“Sorun yok, anne. Gerçekten. Yerleştiğimde beni ziyarete gelebilirsin.”

“Ha şunu bileydin seni kahrolasica,” diye homurdandı.

“Düzgün konuşalım,” diye onu uyarınca bir hakaret daha yedim.

“Peki ya Mackenzie’ye ne oldu? Daha fazlası olur mu diye denemeye ne oldu?”

Onu düşünmenin göğsümü sızlatmadığı bir gün olacak mı diye merak ettim. Gömleklerimi katlarken durup derin bir nefes aldım. “Yürümedi.”

“Yürümedi,” diye tekrar etti tekdüze bir sesle. “Bu bana deli saçması gibi geldi.”

Gözlerimi kapayıp iç geçirdim. “Gerçek bir ilişki değildi, anne.”

Hayatımdaki herkesle bu konuşmayı yapmak zorunda mı kalacağım?

Birdenbire çevrem çok küçük olduğu için minnet duydum.

“Bana hikâye anlatma,” dedi annem sesinde suçlayıcı bir tınıyla. “İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu biliyoruz.”

“Evet, eh.” Katladığım gömleği gereğinden fazla güç uygulayarak kanepeye attım. “Bazen böyle olur.”

“Benimle konuşabileceğini biliyorsun,” dedi daha nazikçe. “Sırtını annene dayamak için hiçbir zaman yeterince büyümzsün.”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim. “Sadece taşınmadan önce halletmem gereken çok fazla şey var.”

“Hastane istifanı verdiğin için üzüldü mü?”

“Kalayım diye iyi bir zam yaptılar ama bence Albuquerque daha iyi bir fırsat sunuyor.”

Başka bir yalan daha. Mackenzie’nin olmadığı hiçbir şey daha iyi bir fırsat sunamazdı.

“O kadar uzağa taşınmandan nefret ediyorum. Yapayalnız kalacaksın.”

“Alışkırım,” diye mırıldandım.

“Eh, *olmamalıydın* ama,” diye iç geçirdi. “Senin için çok endişeleniyorum, oğlum. Neredeyse kırk yaşındasın ve hâlâ boş eve dönüyorsun. Deli gibi çalışıp da erkenden ve yapayalnız göçmeni istemiyorum.”

Annem bu konuşmanın hâlihazırda hissettiğim her şeyi nasıl yüz kat kötüleştirdiğini bilemezdi ve duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. Şu an ne kadar kötü olduğumu bilse sonsuza kadar dilinden düşürmezdi.

“Gerçekten, anne. Ben iyiyim. Hayatımı seviyorum.”

Siktiğimin yalancısı, diye düşündüm sefil bir hâlde. *Sevdiğini sanıyordun sadece.*

“Eh. Sadece diyorum ki...”

Kapım çalınınca söylediklerinin geri kalanını kaçırdım ve dikkatle koridorun ilerisine baktım. Beni ziyaret edebilecek tek bir kişi aklıma gelmiyordu, belki Paul olabilirdi ama o bile pek mümkün görünmüyordu.

“...bir gün geriye dönüp baktığında dileyece-”

“Bir saniye, anne,” diye mırıldandım telefona.

Beni duyduğunu sanmıyordum çünkü telefonu kulağımdan uzaklaştırıp koridor boyunca ilerlerken bile söylenmelerini duyabiliyordum. Ben yaklaşırken kapı bir kez daha tıklatıldı, bir öncekinden daha ısrarcı bir vuruştı bu ve duvardaki saate baktığımda neredeyse ona geldiğini gördüm, yani kargo teslimatı bile mantıklı değildi. Bir şey de sipariş etmemiştim zaten. Kapı koluna uzandığım esnada üçüncü kez çalındı, artık biri resmen yumruğunu ahşaba indiriyordu ve kapıyı açıp karşımdakini görünce telefonumu neredeyse elimden düşürecektim.

Nasıl konuşulduğunu hatırlamam birkaç saniye sürdü ama sonrasında, “Mackenzie?” diyebildim.

Saçları sanki koşmuş gibi dolaşmıştı ve soluk soluğaydı, çattık kaşlarının altındaki gözleri parlak ama sertti. Hâlâ doktor önlüğünün içinde olduğunu fark ettim, ki saatler önce işten çıktığı düşünülürse bu hiç mantıklı değildi. Bunu biliyordum. Çünkü programı hâlâ ezberimdeydi. Zavallı bir ucube gibi. Bir parmağını bana doğrultan Mackenzie öfkeli görünüyordu.

“Sen sikik *yalancının tekisin*, Noah Taylor.”

Aklım başımdan gitmiş hâlde geri çekildim. Mackenzie'nin ne söylemesini beklediğimi bilmiyordum ama *kesinlikle* bu değildi. "Pardon?"

"Beni duydun. Yaptığına inanamıyorum..." Elimdeki telefonu fark etti. "Biriyle mi konuşuyordun?"

"Siktir." *Hâlâ* bana nutuk çeken annemi hatırladım, onu dinlemediğimden tamamen bihaberdi. Telefonu kulağıma geri götürdüm ve lafını kestim. "Anne, seni sonra arayacağım."

"Bunu yemiyorum! İkimiz de biliyoruz ki aramayaca—"

"Sonra konuşuruz," dedim sersemliğimi üzerimden atmadan.

Kapadıktan sonra telefonu yavaşça cebime koydum, kapının eşiğinde dikilen öfkeli kadın yüzünden beynimden vurulmuşa dönmüştüm. "Bana bağışlamak için içeri gelmek ister miydin?"

"Ah." Bir an için siniri geçer gibi oldu. "Evet. Pardon."

Bana ikinci kez bakmadan yanımdan geçip içeri girdi, kapıyı yavaşça arkasından kapadım ve acaba sonunda delirdim mi diye merak ettim. Belki de bunların hepsi halüsinasyondur. Onu oturma odamın ortasında bulduğumda kollarını kavuşturmuş, ayağını yere vuruyor ve beni inceliyordu.

"Bana nasıl yalan söylersin?"

"Mackenzie, ben..." İki his arasında kalmıştım, hem çok şaşkın hem de *burada* olduğu için çok mutluydum. Kısa bir süreliğine olsa da dokunabileceğim mesafede durduğu için. *Siktir*. Kokusu öfkeden yoğunlaşmıştı ve gözlerimi yumup onu içime çekme dürtüsüne direnmem gerekti, bunun muhtemelen onu daha da kızdıracağını biliyordum. "Üzgünüm, anlamıyorum."

"Dennis seni tehdit etti, değil mi?"

Ağzım açık kaldı ve öyle bir dumura uğradım ki yalanımın neden önemli olduğuna dair tüm gerekçeleri unuttum. "Sen nasıl?.."

“*Biliyordum.*” Sanki çok zor bir bulmacayı çözmüş gibi ellerini birbirine vurdu. “O küçük şerefsiz. Seni yönetim kuruluna ihbar eden de oymuş, geçenlerde Parker’la konuşmamızı duyduğunda da ikiyle ikiyi toplamış olmalı, sonra da...” Mackenzie neredeyse suçlu görünüyordu. “Tamamen aklımdan çıkmış, kızgınlığa girdiğim gündü ve o kadar kötü hissediyordum ki... tam da Parker beni kendimi sana fazla kaptırdığım için azarlar-ken geldi ve ben... unutmuşum.”

“Bekle. Parker kendini bana kaptırdığını mı düşünüyordu?”

Mackenzie ofladı. “Buradan çıkardığın bu mu?”

“Özür dilerim, ben... Şu an kafam çok karışık.”

“Hangi kısım kafanı karıştırdı, Noah?” Mackenzie bana doğru bir adım atıp parmağıyla göğsümü dürttü. Tek düşünebildiğim bana tekrar dokunduğu için ne kadar mutlu olduğumdu. “Bana yalan söylediğin kısım mı? Yoksa bana Dennis’in seni tehdit ettiğini söyleyecek kadar güvenmediğin için lanet olasıca kalbimi kırdığın kısım mı?”

Gözlerimi kırıpıştırdım, hâlâ şoktaydım. “Kalbini mi kırdım?”

“Seni dövmemi mi istiyorsun? Mesele bu mu? Ne kadar iri-yarı olduğun umurumda bile değil, yemin ederim seni...”

“Nasıl öğrendin?”

“Parker’dan. Bana Dennis’in aylardır alfalarla ilgili araştırma yaptığını söyledi. İkiyle ikiyi topladım ve bir şeylerin döndüğünü anladım. Bilgisayarına girdiğimizde muayenelerinden birinin sonucunun telefonla çekilmiş fotoğraflarını bulduk. Masanda bırakmışsın, sanırım böyle öğrendi.”

“Bilgisayarına mı girdiniz?”

Mackenzie ellerini havaya savurdu. “Neden sürekli yanlış şeylere odaklanıyorsun?”

“Yani beni *Dennis* mi ihbar etmiş?”

“Şaşırdın mı ki? O küçük iblis çok uzun zamandır senin yerine göz dikmişti, öyle değil mi? Seni bu şekilde sabote etmesi en olası kişi.”

“İnanamıyorum,” diye fısıldadım. “Benden nefret ettiğini biliyorum ama ofisime gizlice girip karıştıracağını hiç düşünmezdim.”

“Yaptığı şey suç, Noah. Onu en azından HIPAA⁴ ihlalinden tutuklatabiliriz. Bir de şantaj var tabii. O bok kafalının defterini dürebiliriz.”

“Biz mi?”

Mackenzie durdu, buraya geldiğinden beri ilk defa tereddütlü görünüyordu. “Tabii sen...” Burnunu kırıstırdı. “Kafede bana yalan söylemediysen?”

“Mackenzie, ben... seni çok incittim.”

“Aynen öyle yaptın. Ben burada durmuş nihayet şu ilişki olayına bir şans verebileceğimi düşünürken sen de kalkıp şu aptal, ‘Bizim için doğru zaman mı bilmiyorum,’ saçmalığıyla karşıma dikiliyorsun. Bunun beni korumak gibi saçma sapan bir alfa düşüncesinden kaynaklandığını düşünmesem burada olmazdım.” Mackenzie çenesini ileri çıkarıp beni tepeden tırnağa süzdü. “Bu yüzden mi yaptın, Noah?”

Yalanımı devam ettirmek çok kolay olurdu. Bir yanımda hâlâ Mackenzie’nin eninde sonunda yeterli olmadığını, dışarıda onun için daha iyi seçenekler olduğunu fark edeceğini düşünüyordu ve belki de benden daha iyi biri ona bu şans verirdi. Belki de benden daha iyi biri zarar görmediğinden emin olmak için ona kapıya kadar eşlik ederdi.

Ama belki de ben o kadar iyi biri değildim.

“Beni işinle tehdit etti,” dedim ona yavaşça. “Seni kurula yalan söylemekten şikâyet edecekti.”

4 Health Insurance Portability and Accountability Act. Hasta mahremiyeti ve güvenliğini amaçlayan bir yasa. -çn

“Piç kurusu,” diye tısladı Mackenzie öfkeyle. “Onu bir daha gördüğümde testislerini buracağım.”

“Bana... kızgın değil misin?”

“Ah, hem de ne kızgınlım,” diye beni temin etti öfkeyle. “Bana doğruyu söylemeliydin. Beraber bir çözüm üretebilirdik. Bana *güvenmeliydin*, Noah.”

“Güvenmeliydim,” diye tekrarlardım aptal aptal, onun haklı olduğunu biliyordum. “Özür dilerim.”

“Ben kurtarılmaya ihtiyacı olan bir prenses değilim. Madem *benim* de kariyerim tehlikedeydi, seçim yapma şansını hak ediyordum. Oysa sen alfa erkek rolüne bürünerek bunu benden aldın.”

“Biliyorum. Bunu biliyorum ama ben...”

“Ne olduğumu öğrendiğinde kaçınmak istediğim senaryo tam da buydu işte. Kimsenin beni korumasını ne istedim ne de buna ihtiyaç duydum, anlıyor musun? Bunu kendim yapabilirim. İstediğim şey yanımda duracak biri. Zor zamanlardan geçerken bile.” Şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı. “Siktir. Seni tanıyana kadar bunu *istediğimi* bilmiyordum bile.”

“Mackenzie, ben...” Gergince parmaklarımı saçlarımdan geçirdim. “Haklısın. Tamamen haklısın, tamam mı? Seni incitmeyi hiç istemedim, bu konuda bana inanman gerek. Sadece ben...” Kelimelerimi bulmakta zorlanarak ağzımdan bir nefes verdim. “Daha önce kimseyi bu kadar önemsememiştim.”

Mackenzie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, dilinin ucuna gelen öfkeli kelimeler kayboldu. “Ne?”

“Ne zaman olduğunu bilmiyorum ve böyle bir durumdan kaçınmak istediğimizin de farkındayım ama bu sahte eş saçmalığının ortasında bir yerlerde sana *gerçek* hisler beslemeye başladım. Ve bu ödümü kopardı. Sadece kariyerini tehlikeye atacağı için de değil, bir gün benden çok daha iyisini hak ettiğini keşfedeceğini bildiğim için.”

“Senden daha iyisi,” diye tekrarladı yavaşça.

Ayaklarıma bakarak başımla onayladım. “Senden yaşça büyüğüm, o kadar da eğlenceli değilim ve fazla sahiplenici olduğumu öğreniyorum. Oysa sen... Kendine bir bak.” Elimle onu gösterdim. “Komiksin, ışık saçıyorsun ve herkes seni seviyor. Tanrı aşkına, bana Denver General’in Öcüsü diyorlar.”

“Noah...” diyerek araya girmeye çalıştı ama artık konuşmayı kesemiyor gibiydim.

“Yapmak istediğim *en son şey* seni incitmekti ama sana anlattığım anda savaşmaya balıklama atlayacağını biliyordum ve her şeyi bir kenara fırlatmanı göze alamazdım. Hem de benim için. Çünkü belki bugün pişmanlık duymazsın ama bir gün... bunun için bana içerleyeceksin. Ben de bunu hak etmiş olacağım. Geleceğin, her şeyi burada bitirmekten çok daha acı verici olacağını düşündüm. Düşündüm ki...” Derin bir nefes aldım ve verirken nihayet başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Düşündüm ki, seni daha fazla incitecek fırsatım olmadan beni unutman senin için daha kolay olur.”

Mackenzie’nin ağzını uzun bir süre bıçak açmadı, ikimiz birbirimize bakarken saniyeler akıp gidiyordu. Söylediklerime nasıl bir karşılık vereceğini hayal edemiyordum ama kendimi en kötüsünü duymaya hazırladım.

Başını iki yana salladı. “Haklısın.”

Omuzlarımin yenilgiyle çöktüğünü hissettim. “Biliyorum,” dedim üzgünce. “Seni anlarım eğer...”

“Bununla savaşmak için balıklama *atlardım*,” diyerek sözümü kesti ve ne diyeceğim aklımdan uçup gitti. “Sadece kendim için değil, *senin* için de.”

Bir kez daha dumura uğradım. “Ne?”

“Noah,” diye iç çekti burun köprüsünü sıkarak. “Sen insanların inanmasını istediğin kadar kötü değilsin. İyi bir doktor ve iyi bir insansın, ayrıca beni güldürüyorsun... niyetin bu olma-

sa da. Hiçbir şeyin öcüsü falan da değilsin. Sen iyi niyetli ama bunu kötü uygulayan iriyarı aptal bir dâhisin.”

“Öyle miyim?”

“Evet,” dedi temkinle. “Evet, ben de yeni fark etmeye başladım.”

“Gerçekten de senin için en iyisini yaptığımı düşünüyordum,” dedim zayıf bir sesle.

Mackenzie başıyla onayladı. “Ama neden öyle olmadığını artık anlıyorsun. Değil mi?”

“Evet,” dedim yumuşak bir sesle. “Sanırım anlıyorum.”

“Beni önemseddiğini söyledin,” dedi yüzünde okuyamadığım bir ifadeyle.

Keskin bir nefes aldım. “Önemsiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü...” Cevabı bilmediğimden değil, doğru kelimeleri bulmakta zorlandığımdan bocaladım. “Çünkü seninle beraberken... sadece günlerimi dolduruyormuşum gibi hissetmiyorum. Seninle beraberken... gerçekten *yaşıyormuşum* gibi hissediyorum.”

Mackenzie’nin dudakları titredi ama boğazını temizlemekten önce verdiği tek tepki buydu. Başını yavaşça yukarı aşağı salladı ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldığında beni tamamen gafil avladı. “Bu, şiir olmaya tehlikeli derecede yakındı, Noah Taylor.”

Canlandım, göğsümde umudun alevlendiğini hissediyordum. Aşına olmadığım bir histi bu. “Epey kötüydü.”

Ayağını dalgınca yere vurdu, hâlâ beni inceliyordu. “Beni gerçekten incittin.”

“Biliyorum,” dedim ve içim vicdan azabıyla kavruldu. “Çok özür dilerim, Mackenzie.”

Artık gülümsemiyordu, düşünürken burnunu kırıştırmıştı ve gözleri yüzümde geziniyordu. On saniye saydım, ardından

üstüne bir yirmi daha ekledim. Bana bir şans daha vermesini ya da hayatımdan temelli çıkıp gitmesini beklediğim her saniye ıstırap doluydu. Cevabı ne olursa olsun hangi seçeneği hak ettiğimi kesinlikle biliyordum.

“Eh, evet,” dedi en sonunda ve bir nefes verip yumruklarını beline dayadı. “Bunu telafi etmen gerekecek.”

O minik umut alevi geri dönmüştü ve her an gürül gürül bir yangına dönüşecek gibiydi. “Öyle mi?”

“E, herhalde,” diye homurdandı. “Çok uzun bir süre boyunca ayaklarıma kapanacaksınız, Dr. Taylor.”

Engel olamadım. Dudaklarım seğirdi. “Çok uzun bir süre mi?”

“Belki yıllar,” dedi homurdanmaya devam ederek. “İstediğim an çorbanın ayağıma gelmesinden bahsediyorum. Arka arkaya orgazmlardan. O berbat şiirin devamından. Henüz tam karar vermedim.”

“Bunu yapabilirim,” dedim içimde kör edici bir mutluluğun kabardığını hissederek. “Hayatım boyunca ayaklarına kapana-bilirim.”

Bu nefesinin kesilmesine neden oldu, dudağını ısırırken ifadesi birazcık yumuşadı. “Baş belası olacağım,” dedi.

“Sorun değil,” diye temin ettim onu ve aramızdaki mesafeyi kapamak için ufak, temkinli bir adım attım. “Katlanılmaz olmakta uzman sayılırım.”

“Ve bazen de korkacağım,” diye devam etti hiç durmadan.

“Bunun çok uzun sürmemesi için yanında olabilirim,” diye söz verdim boşluğu bir santim daha kapayarak.

Yumruklarını belinden iki yanma indirdi, gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Ve asla gidemezsin.”

“Başından beri gitmeyi hiç istememiştim zaten,” dedim kollarını nazikçe tutmak için ellerimi uzatarak. “Seni bir daha asla bırakmak istemiyorum.”

“Eğer yaparsan...”

Bir saniye daha bekleyemedim, onu kendime çektim ve dudaklarımız çarpıştı. Sanki bunu benim kadar çaresizce bekliyormuşçasına öpücüğümün içine eridi, parmakları gömleğimi kavrayıp beni daha da yakına çekmeye çalıştı. Dudaklarımı sertçe hareket ettirirken dilimi ağzından içeri soktum; ellerim kollarından omuzlarına, oradan da boynuna çıktı, ta ki parmaklarımı saçlarına dolayana kadar.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım öpücüklerin arasından. “Çok özür dilerim.”

“Ayaklarıma kapanacaksın,” diye soludu. “Çok fazla.”

Ellerimi sırtından aşağı kaydırırken ağzına doğru gülümsemdim. “Evde şu an çorba yok ama... muhtemelen şu listene başlayabilirim.”

“Eh, şayet aklından geçen... Ah.”

Ağzım tekrar onunkinin üzerine kapanırken onu kollarıma aldım ve koridorun diğer ucundaki yatak odama doğru koştum, bir saniye daha harcarsam Mackenzie’nin kaybolabileceğinden endişeleniyordum. Uyanacaktım ve bunların hepsinin bir rüya olduğunu fark edecektim. Ellerini gömleğimin altına soktu, üzerimden çıkarmak için kumaşı öyle sert çekiyordu ki neredeyse yırtacaktı.

Onu yatağa bırakıp başladığı işi bitirdim ve gömleğimi yere atıp onun üstünü yukarı çektikten sonra kaburgalarına öpücükler kondurdum. Çok güzel kokuyordu, çok *tatlı* ve bunu bir daha deneyimleyemeyeceğimi düşündükten sonra beni daha da mest ediyordu. Yumuşak memesini ağzıma alabilmek için sutyenini sertçe kenara çektim ve ellerimin altında kıvranırken hafif hafif ısırdım.

Önlüğünün üstünü kollarından çıkarıp omzumun üzerinden attım ve dikkatimi tekrar sutyeninden taşan dolgun memelerine çevirdim. Teninin tadı da kokusu kadar tatlıydı ve

sanırım fırsatım olsa ve bana izin verse her santiminin tadına bakarak saatlerimi harcayabilirdim. Sadece Mackenzie uzanıp memelerinin arasındaki minik plastikle uğraşmaya başladığında geri çekildim, kuplar iki yana düşüp her şeyi gözler önüne serdiğinde yüzümde hayranlık dolu bir ifadeyle sırttım.

“Ön kopça,” diye kıkırdadı.

Başımı eğip dilimle meme ucunun etrafında daireler çizerken tenine doğru mırıldandım, “Dâhiyane.”

Memelerini ağzıma alıp emdiğimde, “Noah,” dedi nefesi kesilerek.

Omuzlarımı tutup tırnaklarını batırdı ve hafif batmanın tadını çıkardım çünkü burada olduğunun bir hatırlatıcısıydı. *Gerçekten* burada olduğunun.

Öpe öpe bedeninden aşağı inmeye başladım, ta ki dişlerim göbeğini sıyrana ve parmaklarımı önlüğünün belindeki lastiğe geçirene kadar. Önlüğünü bacaklarından aşağıya indirdim ve hemen arkasından iç çamaşırına da aynısını yaptım. Ellerimi beline dolayıp kalçalarının yumuşaklığını öptüm, dilimin altında pürüzsüz ve sıcacıklardı.

“Noah,” dedi Mackenzie sabırsızca. “Neredeyse iki hafta oldu, sen de hemen...”

Kalçasını hafifçe ısırduğımda ciyakladı. “Neredeyse iki hafta oldu. Ve arka arkaya orgazmların ayaklara kapanma sürecinin bir parçası olduğunu söyledin.”

Dilimi teninde gezdirerek şimdiden benim için ıslak olan sıcak merkezine yaklaşıncaya titredi. Bacaklarının arasındaki sıcaklığı yaladığımda nefes nefese, haz dolu bir sesle ödüllendirildim.

“Ah.”

Az kalsın onu bir daha böyle tadamayacağımı düşünmek... Gözlerimi kapadım ve aynısını daha yavaşça yaparken mırıldandım. Mackenzie kıvranmaya başladığında onu sabit tutmak için bacaklarının üstünü tutmak zorunda kaldım ve akan ıslak-

lığını yaladım. Tadı kadar iyi hissettirdiğini biliyordum, sıcaklığının aletimi sarmaladığının hatırası bunu arzulamama yetti.

Ama her şey sıraylaydı.

Dilimin ucunu klitorisinin etrafında hiç değdirmeden gezdirerek Mackenzie'yi kışkırttım ve sinirli sesler çıkarırken parmaklarımı saçlarımın arasına sokup hafifçe çekti. Minik sinir demetine dilimle fiskeler indirdikten sonra tamamen ağzıma aldım ve dilimle etrafında yavaş bir daire çizdikten sonra dudaklarımı üzerine kapayıp emdim.

Ânında tepki verdi; kalçalarını hiç düşünmeden yukarı kaldırdı ve parmakları saçlarımı daha sert çekiştirmeye başladı. Klitorisini biraz daha sertçe çekip emmeye başladığımda inledi, kalçalarının elime sanki gelecek histen kaçmak için bacaklarını kapamaya çalışıyormuş gibi bastırdığını hissedebiliyordum. Sanki onun için çok fazlaymış gibi.

“Noah,” dedi nefesi kesilerek. “*Noah*. Yapma... siktir.”

Artık onu kışkırtmıyordum, ne de olsa iki hafta olmuştu ve belki kısa bir zaman dilimiydi ama ona dokunamadığım için bana sonsuzluk gibi gelmişti. Kalçasını bir elimi altına kaydırabileceğim kadar bıraktım ve daha fazlasını ağzıma alabilmek için onu belinden kaldırdım. Diğer elimin iki parmağını içine soktum ve kısa bir süre sonra aletimin degeceğini bildiğim hassas noktaya bastırdım. Düğümüm şiştiğinde etrafımı nasıl sarmalayacağını neredeyse *hissedebiliyordum*.

Klitorisini emerken parmaklarımı içine sokup çıkarıyor ve etrafa ıslaklık saçıyordum, bacaklarını kulaklarıma rahatsız edecek kadar sıkı bastırıyordu ama bu beni durdurmayacaktı. Orgazma yaklaştığında titremeye başladı. Elleri çarşaf, yastıklar, omuzlarım gibi uzanabildiği her yeri sertçe tutuyordu ve nihayet boşalıp da dilimin altında titrerken tatmin dolu, soluk soluğa bir ses çıkardı; o an onunla birlikte boşalmama neredeyse yetecekti. Neredeyse.

Daha orgazmın etkisi tamamen bitmeden omuzlarımı çekiştirmeye başlamıştı, dudaklarımız çarpıştığında parmaklarım aldığı zevki uzatmak için hâlâ içinde hareket ediyordu. Dilimden kendi tadını alabildiğini biliyordum ve bunun neden bedene iyice sıcak basmasına sebep olduğunu bilmiyordum ama etkisi buydu. Ellerin hâlâ üzerimdeki eşofman altını çekiştirip çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyordum ve görevi devralmam saniyeler sürdü. Bacaklarımdan tekmeleyerek çıkardım; artık tenlerimiz, onun sıcaklığı ve girişine hizaladığım aletimdeki sıcak sızı dışında hiçbir şey yoktu.

“Bunu bir kez daha yaşayabileceğimi sanmıyordum,” dedim ağzına doğru hırıltılı bir sesle.

Aletim ıslak kıvrımlarının arasından kaysın diye kalçasını yukarı kaldırdı. “Acele et, Noah.”

O kollarını boynuma dolarken ben de kendi kolumu altından geçirdim ve içine yavaşça girerken onu sımsıkı tuttum. Onu santim santim doldururken yüzündeki ifadeyi izledim; dudaklarının biraz aralanmasının, gözlerinin hafifçe kapanmasının ve ihtiyaç duyduğu her şeyi ona veriyormuşum gibi bakmasının keyfini çıkardım.

İçine tamamen girdiğimde beni öptü, dili benimkine dolanıyor ve dişleri altdudağımı minik minik ısıırıyordu. Başını yukarı aşağı sallayarak bana sessizce hareket etmemi söyledi. Öyle bir teşvike ihtiyacım yoktu gerçi. Ben içinde hareket ederken göğsüme değen meme uçları sertti ve aletimin, ıslaklığında kayıp onu doldurmasının zevkine varırken beni biraz gıdıklıyorlardı. Dengemi koruyayım diye elimi yatakta başının yanına koydum ve kalçalarımı yuvarlak hareketlerle döndürerek onunkilere doğru iterken onu yakında tutabilmek için belini bırakmadığımdan emin oldum.

İçimde biriken aciliyeti hissedebiliyordum; tenimin altında nabız gibi *benim benim benim* diye atan sabit bir uğultu vardı ve

bunun nereden geldiğini daha yeni yeni anlıyordum. O yere sadece *Mackenzie* dokunabiliyordu. Bana kendimi daha vahşi, daha çaresiz, sanki ona asla doyamayacakmışım gibi hissettiriyordu.

“*Siktir,*” dedim dişlerimin arasından. “Bunu yapmayı hiç bırakmak istemiyorum.”

Mackenzie nefes nefese bir kahkaha attı ve çenemden öpebilmek için beni aşağı çekti. “Çok cezbedici.”

“Seni burada tutabilirim,” diye mırıldandım omzunu ısırarak için başımı eğerek. “Sonsuza kadar düğümümle doldurabilirim.”

Dudaklarım boğazının dibindeki sıcak, zonklayan salgı bezine değip de dilimle oraya bir fiske indirdiğimde nefesi kesildi. “*Noah.*”

Dişlerimi oraya batırmak, herkes onun benim ve benim de onun olduğumu bilsin diye onu hayatının geri kalanı boyunca işaretlemek gibi saçma bir dürtü baş gösterdi. Ama beynimin mantık kırıntısına tutunan küçük, dırdırcı bir tarafı bunun zamanının gelmediğini biliyordu. Henüz. Boğazımı bir kez daha öptüm, en azından ufak bir iz bırakacak kadar sertçe.

Bir gün.

“Böyleyken benim için gelebilir misin?” Aletimi, kulağımın içine doğru inlemesini sağlayacak kadar derinlerine ittim ve bu beni daha da *vahşileştirdi*. “Çok ıslaksın.” Çenesi boyunca öpücükler kondurdum, nefesim tenine vuruyordu. “Benim için mi?”

“E-evet, Noah... Ah... Böyle devam et.”

“Böyle mi?” Kalçalarımı sertçe ona çarptım, sıcak baskı artmaya başlarken aletimin şiştiğini hissedince hırladım. “İstediğin bu mu?”

“Evet. Ben... Çok...”

“Benimle birlikte boşal,” diye fısıldadım. “Düğümümüne boşaldığını hissetmek istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

“Ah. Ah.”

Dişlerini omzuma geçirdi ve zirveden düşerken çığlıkları tenimde boğuklaştı. Düğümüm şişmeye başladığında dişlerimi sıktım ve onu imkânsız derecede esnettim, artık içinde hareket edemiyordum. Sonrasında ikimiz de nefessiz kalmıştık, sertçe boşalıp içini doldururken bedenim titriyordu ve omuzlarımı okşayan elleri tenimi yakıyor gibiydi.

Bunsuz, *onsuz* yaşamayı seçtiğim bir ânın yaşandığıma inanmıyordum. Bu akşamdan önce niyetlendiğim her şey aşırı aptalca geliyordu. Ona bakmak için doğrulduğumda Mackenzie'nin gözleri perdahlanmıştı ve yüzünde tembel bir gülümseme vardı, terden alnıma yapışmış saçları çekmek için uzandığında benim de dudaklarım onunkine benzer bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı.

“Ayaklarıma kapanma meselesine dönersek,” dedi hırıltılı bir nefes aldıktan sonra, “bu daha başlangıç.”

“Yaptığımı telafi etmek için inanılmaz uzun bir zaman harcamaya hazırım,” dedim ona ciddiyetle. “Gerekiyorsa günde birkaç kez.”

Mackenzie güldü. “Vay canına. Fedakârlığa bak.”

“Bazen her fedakârlığa değiyor.”

Mackenzie beni öperken hâlâ gülümsüyordu ve onunla buluşmak için eğildiğimde düğümüm hafifçe gerilip beni irkiltti ve nefesimin kesilmesine neden oldu.

“Bunu bir daha yapmasan iyi edersin,” dedi aniden ve başımı geriye yatırdığımda gözlerinin içindeki paniği görebildim. “Bir daha sakın bana o şekilde yalan söyleme.”

Bedenime tekrar bir suçluluk dalgası yayıldı. “Asla.” Elim sırtından yukarı çıkıp başını kavradı, artık sadece gözlerimin içine bakabiliyordu ve oradaki samimiyeti gördüğünü umdum. “Seni terk etmiyorum, Mackenzie. Bir daha asla. Bunu yapabileceğimi düşündüğüm için aptalın tekiymişim.” Alnını alnıma

dayadım. “Kadere inanmadığını biliyorum ama...” Dudaklarımı hafifçe ağzının kenarına bastırdım ve “Sanırım ben inanıyorum,” diye fısıldadım.

“Ben de” –yutkunduğunu duydum– “bu fikre ısınıyorum.”

Sırtarak doğruldum. “Öyle mi?”

“Belki,” diye kendini düzeltti. “Sadece birazcık.”

“Bununla yaşayabilirim.”

Mackenzie yeniden ciddileşti. “Yarın yönetim kuruluna gideceğiz.”

“Öyle mi?”

“Evet. O orospu çocuğu yaptıklarının hiçbirinden paçayı sıyıramayacak. Bundan emin olacağız. Onu yakıp kül etmek istiyorum, Noah.”

“Kendine bir bak,” diye kıkırdadım parmaklarımla saçlarını tarayarak. “Ben de burada durmuş seni koruduğumu sanıyordum ama beni koruyan senmişsin.”

“Biri yapmak zorunda,” dedi ciddi bir sesle. “Yani sonuçta çok kırılgansın falan ya.”

Dudaklarım seğirdi. “Öyle miyim?”

“Bunula yüzleş, Dr. Taylor,” diye sataştı. “Sana göz kulak olmama ihtiyacın var.”

Artık gülmüyordum, yüzünün her santimini incelerken gülümsemem neredeyse kaybolmuştu. “Evet,” dedim sessizce. “Evet, sanırım var.”

Yarın tam bir kâbus olacaktı ve ne getireceğini bilmenin hiçbir yolu yoktu ama şu an... şu an Mackenzie’nin sıcaklığından, çıkardığı yumuşak seslerden ve onlardan da yumuşak, benimkine mükemmel bir şekilde uyan bedeninden başka hiçbir şey yoktu. Bunların hepsi daha önce keşfetmiş olmam gereken bir şeyi kesinleştiriyordu.

Bu kadının benden uzaklaşmasına *asla* izin vermeyecektim.

Mackenzie

“Yani... eş *olmadığınızı* mı söylüyorsunuz?”

Noah’yla bakıştık ve başını bana cesaret vermek ister gibi salladı.

“Hayır,” diye yanıtladım yaşça büyük yönetim kurulu üyesinin gözlerinin içine bakarak. “Değiliz.”

Masanın karşısındaki başka bir adam lafa girdi. “Yani tebli-gatta yalan mı söylediniz?”

“Bana pek seçenek bırakmadınız,” dedi Noah sinirle.

“Bakın, Dr. Taylor,” diye sözünü kesti saçları beyazlamaya başlamış bir kadın. “Altsınıfınızla ilgili olarak hiçbir disiplin tedbirinden bahsedilmediğini netleştirmem gerek. Bu oyun tamamen gereksizdi. Üstelik bana kalırsa etik dışıydı.”

“Hayır,” diye karşılık verdim benzer bir öfkeyle. “Etik dışı olan bu kurumun yarattığı atmosfer. Noah gibi birinin katlanmak zorunda kalacağı dile getirilmeyen sonuçları hepimiz biliyoruz. Muhtemelen herhangi birinizin işe aldıklarından çok daha nitelikli bir doktor olmasına rağmen.”

“Dr. Carter, bu hiç...”

“Madem o kadar hoşgörölüsünüz neden işe alım sürecinde birinin altsınıfını soruyorsunuz?” Kollarımı kavuşturdum. “Bu birinin yeteneklerini nasıl etkiliyor?”

İlk konuşan yaşlı yönetim kurulu üyesi cık cıkladı. “Anlayacağınız üzere, çalışanlarımızın güvenliğini sağlamak bu yönetim kurulunun sorumluluğundadır, bu rahatsız edici sorular sormamızı gerektirse de.”

“Peki Noah bu hastane için herhangi bir açıdan tehlike arz ettiğine dair bir belirti gösterdi mi? Görevlerini örnek gösterilen bir uzmanlıkla yerine getirmedi mi?”

Birkaç yönetim kurulu üyesi bakıştı. “Bu... doğru,” dedi yaşça büyük kadın. “Dr. Taylor denetim altına alınması gerektiğine dair bir belirti hiç göstermedi.”

“Çünkü kahretsin ki o çok iyi bir doktor,” dedim kızgınlıkla. Noah nazıkçe, “Mackenzie,” diye uyardı ve elime uzandı.

Göğsümü dolduran öfkeyle ona baktığımda elimi sıktı ve yönetim kuruluna dönmeden önce bana gülümsedi. “İşe alınırken statümü belirtmememin suçlusu tamamen benim. İşimi korumak için Dr. Carter’ı eşim olarak gösterme fikrinin de öyle.”

“Noah, yapma...”

Devam etmeden önce uyarı dolu bakışlarını bir kez daha bana çevirdi. “Bunları kabul etmekle beraber, burada geçirdiğim süre zarfında pozisyonumun gerekliliklerini katbekat yerine getirdim ve eğer fırsat verilirse devam etmek isterim.”

“Eh,” dedi bir adam, “çoktan istifanızı vermiştiniz...”

“O konuya gelince,” dedi Noah. “Beni yönetim kuruluna ihbar eden kişinin kardiyolog meslektaşlarımdan biri olduğuna dair bilgilendirildim ve benimle ilgili bilgileri ofisimi karıştırarak, özel tıbbi kayıtlarımı inceleyerek edindiğini öğrendiğim için kendisi HIPAA haklarımı ihlal etmiştir. Dr. Martin daha sonra beni tehdit etti ve yalnızca kendi işimi değil, Dr. Carter’ın işini de öne sürerek bana şantaj yaptı ve üzerine gitmeyi tercih edersem bence bu iki durum da dava sebebi.”

“Noah’ı sırf olduğu şey yüzünden kovmayı tercih ederseniz açacağımız ayrımcılık davası da var tabii,” diye ekledim.

Yönetim kurulu üyeleri bakiştı, hepsi gergin görünüyordu. “Aceleci davranmayalım. Burada hangi cezanın uygulanacağına dair resmî bir karar verilmedi. Belki hepimiz biraz soluklansak iyi olur, ha?”

“Dr. Martin benim yerimi almak için yasaları ihlal etmeye bu kadar hevesliyken onunla çalışmaya dönersem kendimi rahat hissetmem,” dedi Noah. “Eğer o ortalığı karıştırmısaydı en başta hiç mesele çıkmayacaktı.” Noah yönetim kurulu başkanının gözlerinin içine baktı. “Ayrıca işe alım prosedürleri esnasında *resmî* olarak alfalara karşı bir duruş sergilemediğiniz için beni bu yüzden kovmanızın *resmî* bir dayanağı yok, değil mi?”

“Ama istifanız...”

“Yanlış hatırlamıyorsam, kalmayı tercih ettiğim takdirde bana hatırı sayılır bir zam teklif edilmişti,” dedi Noah neşeyle. “O konudaki resmî cevabımı vermemiştim, değil mi? Teklifinizi kabul etmek isterim.”

Dört yönetim kurulu üyesi de şok olmuş görünüyordu, onları köşeye sıkıştırdığımızı fark ettiklerinde ağızları açık kaldı.

“Ayrıca ilişkimizi resmî olarak bildirmek isteriz,” diye ekledim.

Kadın kafası karışmış gibi bize baktı. “Ama dediniz ki...”

“Ah, biz eş değiliz,” diye onu temin ettim.

Noah boğazını temizledi. “Henüz.”

Ona bakarken ağzım açık kaldı, göğsümde neşeli bir his fıkurduyordu. Noah’nın bakışları sıcaktı –içinde bulunduğumuz duruma göre fazla sıcak– ve dikkatimi yönetim kuruluna çevirirken dudagımı ısırarak sırtışıımı bastırmak zorunda kaldım. “Ayrıca Dr. Martin’in işine resmî olarak son verilmesini talep ediyoruz. Tabii işlediği suçlara karşı kanuni tedbirler almamızı istemiyorsanız.”

En yaşlı kurul üyesi yanında oturan kadına eğildi, hararetle fısıldaşırlarken ikisi de çok gergin görünüyordu; ardından aynı

dansı masadaki diğer kurul üyeleriyle tekrarladılar. Onlar sessizce tartışırken Noah elimi hiç bırakmadı, yanımda olduğunu, ne olursa olsun bu işte beraber olduğumuzu hatırlatmak için sıkıca tutuyordu.

Bu benim için yeni bir histi ama hoşuma gitmediğini söyleyemezdim.

Yaşlı kurul üyesi en sonunda, “Dr. Taylor,” dedi bitkin bir sesle. “Edindiğimiz bu yeni bilgilerin ışığında, haftaya işinize geri dönebileceğinizi söyleyebiliriz. Altsınıfınız yüzünden kadromuzda hoş karşılanmayacağınızı hissettirdiğimiz için size resmî özürlerimizi sunmak isteriz. Herhangi birini dışlayarak işlerin aksamasına sebep olmak kurulumuzun çıkarına değildir. Özellikle de sizin kadar yetenekli biri söz konusuysa.”

Yüzümün sevinçten parladığını hissettim, bütün bedenim galibiyet hissiyle sarmalandı. “Peki ya Dr. Martin?”

“Doğru,” dedi yaşlı kadın. Masanın ucunda tutanak tutan sekreterine eliyle bir işaret verdi. “Patricia, lütfen Dr. Martin’e çağrı gönderebilir misin? Tartışacak çok şeyimiz var gibi.”

“Bu toplantının tamamlanmasının ardından ikinize de resmî tutanakları ileteceğimizden emin olabilirsiniz,” dedi orta yaşlı, kel kurul üyesi. “Ve bir kez daha en derin özürlerimizi sunarız.”

“Özre gerek yok,” dedi Noah samimi bir sesle. Bana baktı. “Hepsine değdi.”

Noah Taylor? Klişe, romantik laflar mı ediyor? Başımıza taş yağacak.

Kurul üyeleriyle vedalaştıktan sonra Noah beni toplantı odasından çıkardı ve koridordan aşağı ilerlerken duyma mesafesinden çıkana kadar ikimiz de tek kelime etmedik. Birden dönüp ayaklarımı yerden kestiğinde ciyakladım, beni kaldırıp bedenine bastırdı ve yakıcı bir öpücükle dudaklarımı esir aldı. Nerede olduğumuz düşünülürse beni uygunsuz kaçacak kadar

uzun tuttu ama hiç umursayamadım, sadece kollarının sıcaklığının, öpücüğünün ve diğer her şeyin tadını çıkardım.

Yavaşça yere doğru alçaldım, parmaklarım zemine değip yere basana kadar bedenine sürtünerek kaydım. Bana sanki bir hediyeymişim gibi kocaman gülümseyerek bakıyordu ve gülümsemesi bulaşıcıydı çünkü benim dudaklarım da onu taklit etti.

“Bu işin altından kalktığımıza inanamıyorum,” diye güldüm.

Noah omuz silkti. “Bu insanlara davadan bahsedersen altlarına işerler.”

“Muhtemelen *ilk* hamlemiz bu olmalıydı,” dedim sahte bir sinirle.

Noah kıkırdadı. “Görünüşe göre sandığım kadar zeki değilmişim.”

“Sorun değil,” dedim ciddi bir sesle. “Sana bir iki şey öğrettiğimden emin olacağım.”

“Mükemmel,” dedi sırtarak.

Kendi sohbetimize o kadar odaklanmıştık ki ayak seslerini duymadık, o yüzden kulak tırmalayan sesi duyduğumuzda biraz şaşırdık.

“Aa, bunlar çifte kumrularımız değil mi?” diye seslendi Dennis. “Sizi burada görmek ne ilginç. Demek en sonunda işinin buna değmeyeceğine karar verdin?”

Noah’nın yanımda gerildiğini hissettim ama bir elimi göğsüne koyup Dennis’e tatlı tatlı gülümsedim. “Aslına bakarsan biz de demin kurulla tebligatta yalan söylemekten çok daha kötü bir konu hakkında uzun uzun konuştuk. Değil mi, Noah?”

“Doğru,” dedi ve kaskatı bir hareketle başını yukarı aşağı salladı. “Görünen o ki şantaj ve HIPAA ihlali daha çok ilgilerini çekiyormuş.” Dilini şaklattı. “Çalışanlarından birinin böyle şeylerle uğraşması hastanenin imajı için iyi görünmüyormuş.”

Dennis'in yüzündeki kanın çekilmesi kelimelerle anlatılmayacak kadar tatmin ediciydi ve böyle bir olasılığın aklının ucundan bile geçmediği ifadesinden belliydi. *Gerçekten* kazandığını, bizi oyuna getirdiğini düşünmüştü ve bu bile bacaklarının arasını tekmelemek istememe neden oluyordu. Ama kariyerini tamamen mahvetmenin çok daha iyi olacağına karar verdim.

"Orada iyi eğlenceler," diye şakıdım.

"Seni lanet *kaltak*," diye hırladı Dennis üzerime yürümeye kalkarak.

Ancak Noah onu duvara mıhlayıp kolunu göğsüne bastırmadan önce bir adım bile atamamıştı. Noah yavaşça ve dikkatle konuşurken cinayet işleyebilir gibi görünüyordu.

"Dr. Martin," dedi sesinde fokur fokur kaynayan bir öfkeyle. "Eğer ona parmağının ucuyla bile dokunmaya kalkarsan sana şu ünlü alfa öfkesinin nasıl bir şey olduğunu *tam olarak* gösteririm ve aynı hatayı tekrarlamaman için iki kolunu da koparırım. Anlıyor musun?"

Dennis'in sertçe yutkunduğunu fark ettim, yüzü kireç gibi bembeyazdı. Bu hâliyle daha yaşlı, daha kırılgan görünüyordu. Ama onun için birazcık bile üzölmüyordum. Ne de olsa şerefsizin tekiydi.

"Şimdi seni bırakacağım," dedi Noah ona. "Sen de yürüyüp gideceksin. Ve Mackenzie'ye *bakmayacaksın* bile. Anlaşıldı mı?"

Dennis hiçbir şey söylemedi, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyordu.

"Dedim ki," diye tekrar etti Noah karanlık bir tınıyla, "anladın mı?"

Dennis dudaklarını birbirine sürttü. "Evet," dedi sessizce. "Anladım."

"Güzel." Noah neşeyle gülümsedi, bütün tavrı göz açıp kapayana kadar değişmişti. "İyi toplantılar."

Dennis sanki Noah'nın peşine düşmesinden korkuyormuş gibi çabucak dönüp kaçarken Noah'nın bu şekilde alfa moduna geçmesi aşırı seksi değilmiş gibi davranamazdım. Güya feministtim... ama vay be.

"Bu... fazlasıyla tatmin ediciydi," dedi Noah bir saniye sonra bana dönerek.

"Hı-hı." Ellerimi omuzlarına koydum. "Ona vursan daha da iyi olurdu."

Noah kısık sesle gülerek başını iki yana salladı. "Bence yönetim kurulu ona benim yapabileceğimden daha büyük bir zarar verecek."

"Tanrım, keşke orada olup izleyebilseydik. Sence ağlayacak mı?"

"Öyle olacağını hayal etmeyi tercih ediyorum, evet."

Sırıttım. "Albuquerque işini bırakmak içine siniyor mu? İyi bir fırsat sonuçta, sen de biliyorsun."

"Mackenzie..." Beni kendine çekti ve elini sırtıma yerleştirdi. "Sen seçip seçebileceğim en iyi fırsatsın."

Bir sıcaklığın yanaklarımdan göğsüme doğru aktığını hissettim. "Vay canına, vıcık vıcık bir romantik oluyorsun, değil mi? Sırada ne var, bana sone mi yazacaksın? Biliyorsun, sadece..."

Noah'nın dudakları beni susturmanın gerçekten çok etkili bir yoluydu.

Öpücüğüne gömülürken kollarımı boynuna doladım, insanlarla dolu bir hastanenin her an herkesin geçebileceği bir koridorunda olmamız birazcık bile umurumda değildi. Artık ilişkimiz resmîydi, sahte hiçbir yanı kalmamıştı. Yanımızdan geçip gidebilirlerdi. Noah'nın ellerinin belimi kavrayıp sıkıldığını hissettim ve kokusunun yoğunluğundan başım dönmeye başladı. "Ayaklarıma kapanmaya" kaldığı yerden devam edebilmesi için onu buradan çıkmaya nasıl ikna edeceğimi düşünmeye başlamıştım bile.

Noah neşeli bir ifadeyle geri çekildi, onu hiç görmediğim kadar mutlu ve hafif duruyordu. Ve bu *benden* kaynaklanıyordu. Bu, kalbimin güm güm atmasına ve başımın dönmesine neden oldu; kader gibi kavramları bana hâlâ çok yabancı, hâlâ konfor bölgemin dışındaydı ama şimdi ona bakarken... daha önce mümkün olduğunu düşünmediğim şeyler hissediyordum.

Noah koridora baktı. “Buradan gitsek mi? Eğer bunu sürdürsek seni başka bir dolaba sürükle-”

“Sanırım seni seviyorum,” deyiverdim sakince, sanki hava durumunu söylüyormuşum gibi.

Noah bana sanki gökyüzünün peynirden yapıldığını söylemişim gibi bakıyordu, söylediğim şeyi idrak etmeye çalışırken şaşkın şaşkın gözlerini kırptırıyordu. “Beni sevdiğini mi sanıyorsun?”

Başımla onayladım, kelimelerin ben onları durduramadan boğazımdan yükseldiğini hissettim. “Kesin olarak emin değilim çünkü daha önce kimseyi sevmedim. Şey, büyükannemle büyükbabam dışında. Ve elbette Parker da var ama o da sadece arkadaşça. Muhtemelen aptalca, biliyorum çünkü sonuçta bu şey başlayalı o kadar da uzun olmadı ama geçenlerde biri bana bir şey söyledi, bu da beni düşünmeye itti ve büyük bir ihtimalle seni...”

Beni başka bir öpücükle susturdu –bunda gitgide daha da iyi oluyordu– ve deminki gerginliğimin hepsi eriyip gitti, damarlarımdan saf *neşe* akarken nabzım kulaklarımda ve tenimin altında uğulduyordu. Ağzının baskısıyla gevşedim, Noah ânın tadını çıkarırken dudakları birkaç saniye oyalandı.

Geri çekildiğinde resmen *ışık saçıyordu*. “Seni seviyorum,” dedi bana. “Ne kadar geçtiği umurumda değil. Sen hayatımda istediğim ve *isteyeceğim* tek kadınsın. Aptalca, delice ya da her neyse umurumda değil. Seni *seviyorum*, Mackenzie.”

“Ah, tamam,” dedim neşeyle, ben de her şeyi idrak etmeye çalışıyordum. “Seni sevdiğimden emin *gibi* olmam bir sorun mu? Çünkü şey olsun istemiyorum...”

“Sen bana ne verirsen” –dudaklarımı bir kere daha sertçe öptü– “kabulümdür. Ben sadece seni istiyorum. Nasıl olursa.”

“Yani,” dedim sessizce. “Epey emin sayılırım.”

Noah sırttı ve eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. “Epey emin olman benim için yeterli.”

Hissettiğim mutluluk çok korkutucuydu ama aynı zamanda bir tatlılık, bir tatmin duygusu da barındırıyordu; sanki yapbozun son parçasını yerine koymuşum da resmin tamamını görebiliyormuşum gibiydi. Hissettiğim şeyin kader olup olmadığını söyleyemezdim ve ona bir gün inanıp inanmayacağımı da bilmiyordum ama buna çok yakın bir şeydi.

Tekrar ayak sesleri duyunca birbirimizden ayrıldık ve Noah boğazını temizledi, meşgul görünen minyon bir esmer koridor-da adımları yankılanarak bize doğru geliyordu. Bizi görünce durdu, gözleri kocaman açıldı ve dudakları şaşkınlıkla aralandı. “Dr. Taylor? Dr. Carter?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Evet?”

“Affedersiniz,” dedi. Kendini işaret etti. “Ben Jessica. Radyoloji’den. Sizi beraber görmek çok müthiş. Bütün hastanenin dilindesiniz!”

Birden gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Siktiğimin Jessica’sı bu.

“Evet, şey...” Garip hissederek kıpırdandım ve bir kolumu Noah’ninkine geçirdim. “Tam bir... hengâmeydi.”

“Vay canına,” diye güldü Jessica. “Bu harika. Başından beri sizi destekliyordum, çocuklar.”

“Teşekkürler,” dedim ona, konuşmayı bir an önce bitirme hevesiyle. “Her neyse...”

“Bize müsaade et lütfen,” dedi Noah beni kurtararak. “Gitmemiz gereken bir yer var.”

“Ah, doğru, tabii.” Jessica eliyle gitmemizi işaret etti. “Siz gidin.” Aşırı coşkulu görünüyordu. “Sonra görüşürüz!”

Jessica yoluna devam etmeden önce bize el salladı ve Noah bana doğru eğilmeden önce onun duyma mesafesinden çıkmasını bekledi. “Neden bu kadar tanıdık geliyor?”

“Güven bana,” diye iç geçirdim. “Bilmek istemezsin.” Kolumu kolundan çıkarıp elini tuttum ve hafifçe çekiştirdim ama Noah’nın yüzü hâlâ düşündüğü için buruştu.

“Jessica,” diye mırıldandı.

Tek kaşımı kaldırdım. “Onu tanıyor musun?”

“Geçen gün eş olmamızı tebrik etti.”

“Görünüşe göre bir hayran kulübümüz var.”

Noah gözlerini kıstı. “Annesinin ismi Regina mı?”

“Ben... bilmiyorum? Neden ki?”

Noah kısık sesle bir şeyler mırıldanıp başını iki yana salladı. “Önemli değil.” Elimi tuttu. “Annemle tanışma konusunda ne hissediyorsun?”

“Vay canına, bir ‘seni seviyorum’ dedik diye seninkilerle tanışmama can atmaya başladın.”

“Hayır,” diye ofladı. “Buna kendini koruma denir. Annem dedikodunun kokusunu av peşindeki bir tazı gibi alır. Eğer bu ona kendim söyleyemeden kulağına giderse...”

“Ne romantik,” diye şakıdım. “Annemle tanış, Mack ki beni öldürmesin.”

Noah gözlerini devirdi. “Bunu hemen halletsek de olur, ne de olsa uzun bir süre buralarda olacaksın.”

“Ah?” Kalbim sıkıştı. “Uzun bir süre demek?”

“Eğer senin açından bir sorun yoksa sonsuza kadar,” diye mırıldandı ve eğilip şakağımı öpünce eriyip bir gölete dönüşmemek için savaşmam gerekti.

“Epey eminim”i siktir edin. Bu adamı *seviyordum*.

Yüzüme kocaman bir sırıtış yayıldı. Ona sonra söyleyecektim.

“Hadi gel,” dedim elinden çekerek. “Girişin orada beklersek belki Dennis’i binadan çıkardıklarını görürüz.”

Noah gülerek başını iki yana salladı. “Biraz kokutucu birisin, bunu biliyorsun değil mi?”

“Belki,” diye cevap verdim onu çekiştirirken. Ardından omzumun üzerinden bakıp ona göz kırptım. “Sanırım yanımda alfam varken daha cesur oluyorum.”

Noah’nın yüzündeki ifade bu dediğimin sonuçlarını ya onun yatağında ya da benimkinde çekeceğimi söylüyordu ama bu kötü bir haber değildi. Noah arkamdan gelirken gülümse dim. Olan biten her şeyin ağırlığı üzerime çökerken duramadım, hayatımın böylesi kısa bir süre içinde ne kadar değiştiğine hayret ediyordum.

Çünkü Noah Taylor artık sahte eşim değildi belki ama benimdi.

Ve bu yeter de artardı.

“Oynayıp durmayı kes,” dedim saçlarıyla uğraşan elini tutarak.

“Ya tam bir felaket olursa?”

Kıkırdamadan edemedim. “Sorun olmayacak.”

“Annenle tanışmamın üzerinden o kadar da geçmedi ve kadının üzerine şimdiden büyükannemi mi salacağız? Beni onaylayıp onaylamadığından emin olacağı kadar bile zaman geçmedi.”

“Onaylamak mı?” Kahkaha attım. “Annemle babam aristokrat değiller. Güven bana, sadece var olduğun için bile çok heyecanlılar.”

“Tanrım, beklentileri ne düşükmüş,” diye homurdandı.

Arabanın diğer tarafına uzanarak elini tuttum ve dudaklarıma götürüp eklemlerini öptüm. Hastaneye birlikteliğimizi açıklamamızın üzerinden –bu sefer *gerçekten*– aylar geçmişti ve annemin Mackenzie’ye âşık olması için bir buluşma yetmişti (ilişkimizi duyurduktan yaklaşık üç gün sonraya bir buluşma ayarlamıştık ve annemle Mackenzie’nin büyükannesinin başka bir hayatta kardeş oldukları kesinleşmişti) ki bundan hiç şüphem yoktu zaten. Olmaması imkânsızdı. Dürüst olmam gerekirse annem muhtemelen Mackenzie’yi benden çok seviyordu ve bunu da tamamen anlıyordum.

“Büyükannenle annemi aynı odada görmeyi dört gözle beklediğimi itiraf etmem gerek,” dedim.

Mackenzie suratını buruşturdu. “Berbat mı olacak? İçimize ne kaçtı da ailelerimizi kaynaştırma saçmalığında hemfikir olduk?”

“Bu özel bir davet,” diye ona hatırlattım. “Atlatalım da bitsin. Yara bandını çekip atmak gibi.”

“Sana söylemesi kolay,” diye homurdandı. Sorguya çekilecek olan sen değilsin. Büyükannem zaten beni yeterince soru yağmuruna tutuyor. Eminim annenle takım olacaklar. Bütün akşamı bebek konuşması yapmaktan kaçınarak geçireceğiz.”

Bir bebek fikri midemi hoplatmıyormuş gibi davranamazdım ama bunun için ileride bolca zamanımız olacaktı.

“Artık nasıl bir his olduğunu sen de biliyorsun,” diye güldüm beni büyükannesiyile tanışmaya götürdüğü o korkunç geceyi anımsayarak. O zaman her şey ne kadar farklıydı.

“Parker da erkek arkadaşını getirecek,” dedi bana. “Adı Vaughn. Epey konuşkan biridir. Belki bizim altın kızları meşgul eder.”

“Umalım da öyle olsun,” diye mırıldandım.

“Bu arada bugün bir şey duydum,” dedi dalga geçer gibi. “Hastalarından biri sana çiçek göndermiş?”

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. “Sadece ona iyi baktım diye minnettardı.”

“Kıskanmalı mıyım, Dr. Taylor?”

Ofladım. “Kadın yetmiş dört yaşında.”

“Kayak kazası yapan hastan yetmiş dört yaşında mıydı?”

“Görünüşe göre Bayan Wythers ve kocası kayak yapmayı dilek listelerinden karalama zamanının geldiğine karar vermişler.”

“Vay canına, azmine hayran kaldım.”

“Kesinlikle şahsına münhasır biriydi. Ona Wanda demem konusunda ısrarcı oldu ve hemşirelerin onu tuvalete götürmesini reddetti.”

“Şimdi düşününce, nasıl oldu da kayak kazası yapan bir hastaya baktın?”

“Anlaşılan önceden kalp krizi geçirmiş ve düşüşten sonra endişe verici bir göğüs ağrısı yaşamış.”

“Vay canına, umarım yakışıklı kardiyoloğu kalbinde aritmiye sebep olmamıştır.”

Gözlerimi devirdim. “Tanrı aşkına, kadın *yetmiş dört* yaşında.”

“Ne yapacağını bilecek kadar çok şey yaşamış gibi, baksana o flörtöz çiçekleri göndermesi falan,” dedi Mackenzie ciddi bir sesle.

İnledim. “Lütfen kafamda canlandırmama neden olma.”

“Tamam tamam,” diye güldü. “Hemşireleri ağlatma aşamasından sonra çok yol katettiğin kesin.”

Gözlerimi devirdim; bunu aylardır duymamıştım. Artık unuttuğunu düşünüyordum (umuyordum). “Daha kaç kere söylemem gerek? O...”

“...aşırı *abartılıyor*,” diye kıkırdadı. “Evet, biliyorum.”

“İşte geldik,” dedim annemle babamın araba yoluna dönebilmek için yavaşlarken.

“Tanrım, evlerinin bu kadar büyük olmasını bir türlü aşamıyorum,” dedi Mackenzie hayretle. “Aristokrat olmadıklarına emin miyiz?”

Başımı iki yana salladım ve Mackenzie’nin büyükannesiy-le büyükbabasının arabasını tanıyarak arkalarına park ettim. “Eminiz.”

Mackenzie sanki kendini hazırlıyormuş gibi başını yukarı aşağı sallayınca uzanıp çenesini tutarak başparmağımla okşadım. “Hey.” Dönüp endişe dolu gözlerle bana baktı. “Sorun çıkmayacak,” diye söz verdim. “İçerideki herkes seni seviyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü *ben* seni seviyorum.”

“Tamam.” Tekrar başıyla onayladı, bu seferki daha özgüvenliydi. “Tamam. Haklısın.”

“Biliyorum.”

Arabadan inip etrafından dolanarak yolcu tarafına geçtim, kapısını açtım ve çıkmasına yardımcı olmak için elimi uzattım. Saçlarını daha da parlak gösteren koyu zeytin yeşili elbisesinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu ama benim tek düşünebildiğim saçındaki tel tokaları çıkarıp parmaklarımı buklelerine dolamayı ne çok istediğimdi. Ama ne yazık ki şu an ihtiyacı olan şey bu değildi.

Mackenzie sanki aklından cesaretlendirici bir konuşma yapıyormuş gibi hâlâ odaklanmış görünüyordu, arkasından kapının kapandığını duyunca transtan çıktı. İşte o zaman bana bakıp tek kaşını kaldırdı, dikkati dağılmış gibiydi. “Hey, Noah...”

Elim belindeyken durdum. “Evet?”

“O hemşire neden ağladı peki?”

Dudaklarım seğirdi ve hafifçe omuz silktim. “Lensi yırtılmış. Çok acı verici bir deneyim olduğunu duydum.”

“Aman Tanrım.” Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Gerçekten mi? Bu mu?”

“İllüzyon paramparça mı oldu?”

“Tabii ki. Kafeteryadan bedava kurabiye almak için ‘Öcü benim’ kartını oynamaya nasıl devam edebilirim?”

“Bunu gerçekten yapıyor muydun?”

“Hayır,” diye itiraf etti. “Ama gerçek yayılırsa hiç yapamayacağım kesin. Bunu kendine saklasan iyi edersin.”

Dudaklarım yana doğru kıvrıldı. “Emredersiniz, hanımefendi.”

Mackenzie gözlerini ileriye, ailemin evinin geniş kapılarına dikti ve kendini cesaretlendirircesine bir kez daha başıyla onaylarken sertçe yutkundu. “Sorun çıkmayacak.”

“Çıkmayacak,” diye güvence verdim.

“Bu kadar erkenden bebek yapalım diye gözümüzü korkutmalarına izin vermeyeceğiz.”

“Vermeyeceğiz,” dedim arkamdan parmaklarımı çaprazlayarak. Ona bu fikre onun kadar karşı olmadığımı söylememe gerek yoktu. “Sorun çıkmayacak.”

“Annenin sahte eş olayı yüzünden benden gizliden gizliye nefret ettiğinden endişeleniyorum,” diye itiraf etti sessizce.

“Annem sahte eş olayı yüzünden seni *benden* çok seviyor olabilir,” diye homurdandım alayla. “Senin hayatında gördüğü en belalı kadın olduğunu düşünüyor.”

“Doğru.” Mackenzie kararlı göründü ve bununu kırıştırdı. “Doğru. *Ben* hayatında gördüğü en belalı kadını.”

Kısık sesle kıkırdadım ve eğilip onu şakağından öptüm. “Öylesin,” diye cesaretlendirdim. “Hem ayrıca...” Parmaklarımı ensesinden aşağı kaydırdım, işaretparmağımın ucu henüz solmaya başlamamış koyu renkli diş izinin etrafında daireler çizdi. Onu görmek her seferinde binlerce duygu hissetmeme neden oluyordu çünkü onun bana verdiği izle eşleştiğini biliyordum ve bu da hayatlarımızın geri kalanı boyunca benimle kalacağı anlamına geliyordu. Eğilip orayı öptüğümde titredi. “Artık sahte değil.”

Mackenzie başını kaldırarak bana gülümsedi ve uzanıp elimi sıktı. Bütün varlığımı avuçlarının arasında tuttuğunun farkında olup olmadığını merak ettim.

“Hayır,” dedi sessizce. “Hayır, değil.”

Mackenzie kadere inanıyor mu hâlâ bilmiyordum ama kesin olan bir şey vardı.

Ben inanıyordum.

TEŞEKKÜRLER

İlk kitabım yayınlandıktan sadece bir ay sonra düzeltilerini tamamladığım bir kitap için teşekkür yazısı yazıyor olmak çok tuhaf! Bütün bu “yazar olma” sürecinin en çalkantılı kısmı yayıncılık işinin takvimine alışmak oldu. Bir yıldan fazla bir sürenin ardından bunu tamamen başardığımı söylemek isterdim ama bunu söyleyecek kadar şakacı olsaydım bütün ekibimin bana yan bakışlar atacağından eminim (TikTok sesi sahneye girer). Ekibimden bahsetmişken... Her birinize duyduğum daimi sevgi ve hayranlık zaman içinde bir nebze olsun azalmadı. Editörüm Cindy Hwang, hayallerimin heyecanlı amigosu ve bu kitabın muayene odası seksine ihtiyacı olduğunu kabul etmesi, onun kesinlikle mükemmel olduğunu doğruluyor. Jess Watterson, kendisinin hâlâ ne zaman gerekse saçımı okşadığını teyit etmekten mutluluk duyuyorum (ki bu çok fazla oluyor çünkü ben insan şeklindeki bir doğal afetim. Mesela kasırgaları düşünün, inekler mööleyerek etrafta dönüyor, insanlar dehşet içinde bağıyor). Jess gerçekten en iyisi ve bir gün beni çekilmez olduğum için kovarsa bile (ki bu kesinlikle adil olurdu) onu yine de seveceğim. Jessica Mangicaro (pazarlama) ve Kristin Cipolla (tanıtım ve benim küçük soğan bebeğim). Jess ve Kristin’i bir ikili olarak düşünüyorum ve belki de bu doğru değil ama bu beni sürekli olarak onları e-postalarda birlikte cc’lemekten alıkoymayacak (ve son zamanlarda onları Instagram’da bir grup sohbetinde beni çekmeye zorluyorum).

Bu iki hanımefendi, katlanmak zorunda kaldıkları tamamı büyük harflerle yazılmış çok sayıda e-posta ve cevapladıkları nevrotik sorular için altın madalya hak ediyor (bazen AYNI sorular oluyor çünkü dikkat sürem *Yukarı Bak*'tan Doug'la aynı). İkinize de her şeyin DAHA İYİ OLACAĞINI söylemek isterdim ama... ben bir yalancı değilim. Her zaman Yunan olmayan bir trajedi olacağım çünkü yeterince önemli değilim. Ancak bu kadar çok “balıklama dalmak” dediğim için özür dilerim. Bütün kalbimin ve kıcımın sahibi olan Penguin yaratıcı ekibine (evet, olayı garipleştireceğim); yine HARİKA bir kapak yaptığı için Monika Roe'ya (lütfen daha fazlası için her zaman müsait olsun). İlk kitabımın tanıtım yazısını yazmakla kalmayıp aynı zamanda koca bir yıl boyunca arkadaşım olması için başımın etini yiyen Ruby Dixon'a zarafet ve duruşuyla özel teşekkürlerimi sunuyorum. (Kitaplarını seviyorum ama onu daha çok seviyorum.) Ve bu arada, Ruby'den sonra kitabıma övgü yazan herkese teşekkür ederim; her biri, kedi nanesi yemiş kedi gibi yatakta yuvarlanmama neden oldu.

Henüz üzerinde çalıştığım dönemde bile *Sahte Eş*'in pek çok destekçisi oldu ama en eski dostum Dan onlardan biri değildi. (Dan, seni mülayim, tatsız pislik, kenetlenmenin ihtişamını asla bilemeyeceksin!) Uzaktan yakından ilginç bulmasa bile yaptığım her şeyi seven tatlı Katie'me. Sleep Token hayranlığındaki pek de üstün olmayan zevkine rağmen (iv üstündür, üzgünüm) azgın kurtlarımı fazlasıyla teşvik eden sevgili Keri'me. İkinci annem Andria'ya, huysuzlandığımda bana bağırarak için FaceTime'la aradığı için. Ve babacığım Kristen'a, bir beta okumasından sonra bu kitabın GERÇEKTEN de azgın muayene odası sahnesine ihtiyacı olduğunu belirttiği için (evren seni bunun için hayatıma soktu ve ben bundan çok mutluyum).

İlk kitabımı heyecanla bekleyen ve ikinci kitabım için heyecanlarını paylaşan tüm harika bookstagram'lara, blog yazarla-

rına, gazetecilere, okurlara, booktoker'lara ve eleştirmenlere selam olsun. İnsanların bu kitabı tür olarak çok deneysel olduğu için (ya da en azından bana öyle geldiği için) es geçeceğinden korkmadığımı iddia etmeyeceğim ama buraya kadar geldiyse-
niz minnettar olduğumu bilin. Bu çifti seviyorum ve umarım siz de sevmişsinizdir. (Yani, hadi ama, KENETLENMEK.)

Ve on yıldan uzun süredir birlikte olduğum erkeğime. Seni henüz bir ev kocası yapamadığım için üzgünüm ama hiç korkma, hâlâ üzerinde çalışıyorum.

